

Gimesi – Jeli – Tasnádi

IDŐFUTÁR 1. A KÖRZŐ TITKA

© Orchard Literary Agency

ISBN 978-615-5441-03-5

Második kiadás

© 2014, 2015 – Tasnádi István–Jeli Viktória–Gimesi Dóra –
Tilos az Á Könyvek (Pozsonyi Pagony Kft.)

www.tilosazakonyvek.hu

Szerkesztette: Demény Eszter, Győri Hanna és Kovács Eszter

Felelős kiadó: Banyó Péter

Borítóterv: Szabó Vince

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.

Produktions vezető: Mészáros Gabriella

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

H-4027 Debrecen, Böszörményi u. 6.

Telefon: +36-52-515-715; Fax: +36-52-325-227;

E-mail: info@anyrt.hu

www.anyrt.hu

Gimesi Dóra – Jeli Viktória – Tasnádi István

IDŐFUTÁR 1. A KÖRZŐ TITKA

© Orchard Literary Agency

© Orchard Literary Agency

[1] A guberáló

Tudod, Zsófi, azt hiszem, nekem még nem volt egyetlen normális barátom sem Szeged előtt. Illetve előtted. Az első pillanattól kezdve olyan, mintha mindig ismertelek volna. Emlékszel arra a napra, amikor bekerültem az osztályotokba? Nem akartam bemenni a terembe, te pedig leültél mellém a lépcsőre, és két órát beszélgettünk. Látod, már rögtön az elején begyűjtöttél miattam két igazolatlant. :D

Szegeden éreztem először jól magam életemben. Jellemző, hogy olyan hamar el is kellett költöznünk onnan. Amúgy Budapest talán a legrosszabb hely az összes eddigi közül, ahol laktunk. Ha látnád, tuti kiborulnál!

A szomszéd szobában ekkor indult harmadszorra anya Dead Can Dance cédéje. Hannának most már marhára elege lett. Felpattant, kirúgta maga alól a széket, és lecsapta a laptop tetejét. Ebben a hangzavarban mindent lehet, csak gondolkodni nem. E-mailt írni meg végképp esélytelen. Úgy érezte, ha még egyszer végig kell hallgatnia ezt a rikácsolást, azt nem éli túl.

Nem akarta lehalkíttatni a zenét, abból csak idegesítő lelkizés lett volna. Anya egyből úgy gondolta volna, hogy Hannát annyira megviselte az újabb költözés, hogy feltétlenül „ki kell tisztítani az auráját”. Többek között a „szép zenével”, no meg azzal a kézrátévős-tapizós keze-léssel, amit mostanában tanult egy tanfolyamon. Hanna

úgy döntött, ezt inkább kihagyja. A hóna alá csapta hát a rozoga laptopot, és mint egy sértett királynő, kivonult a szobából. Átbotladozott a rengeteg doboz, táska és égő füstölő között, egyenesen a „szép zenétől” legmesszebb eső pontig, ami történetesen a WC volt. Az ajtó nem csukódott simán, lábbal kellett segíteni. Szó sem volt arról, hogy berúgta volna, és csak egy egészen picit sikerült hangosra, de anya persze rögtön megjelent az ajtó túloldalán.

– Hanna, minden rendben?

Hülye kérdés.

– Persze, anya.

Mégis mi lenne rendben? Talán az, hogy egy évnél tovább még egyik városban sem bírták? Hogy sosem lehet tudni, apa mikor állít be azzal, hogy „Csomagolás, lányok, költözünk!”. Furcsa, de Hanna mindig megérezte előre, mikor hangzik el ez a mondat. Valahogy már abból érezte, ahogy apa belépett a bejárati ajtón. Talán a szégyenkező mosolyból, ami az arcán volt ilyenkor. Talán a mozdulatból, ahogy letette azt a ronda aktatáskáját az ebédlőasztalra. És mindig az asztalra, pedig anya hogy utálta, hogy oda teszi... Nem lehet tudni. Csak összenéztek, és Hanna pontosan tudta, most anya mindjárt sírni kezd, ő maga pedig csomagolni. Ez utóbbiban egyébként akkora rutinra tett szert, hogy mára egy akármekkora lakást képes lenne két óra alatt bedobozolni. Igaz, neki alig voltak dolgai. Már pici gyerekként leszokott a gyűjtögetésről. Se plüssök, se babák. Nem szeretett semmit, amihez kötődnie kellett, úgyis hagyhatja ott valamelyik lakásban, ha nem fér be a dobozba. Talán barátai is ezért nem voltak. Anya persze mindig cirkuszott emiatt. Most is rögtön rákezdte, milyen jó, hogy ezúttal társasházba költöztek. Milyen könnyű lesz itt „kis barátok” után néz-

ni. Micsoda marhaság. Hanna sosem értette, mire gondolnak ilyenkor a felnőttek. Csak azért, mert valaki egyidős az emberrel, még közel sem biztos, hogy lehet vele két értelmes szót váltani. És különben is, a háta közepére nem kívánt új embereket. Rettenetesen fájt a szíve Zsófiért.

Ránézett a laptopra, amin ott világított a félbehagyott levél, amit épp neki kezdett írni. Már így is elég hosszúra sikeredett, noha még sehol sem volt attól, amit el akart mesélni. Elolvasta az utolsó bekezdést.

És ez a ház is! Tele van minden falragaszokkal, mondjuk mindet leszedtem, persze csak hogy be tudjam neked másolni ide. :D

Na, ezt figyeld:

„FELSZÓLÍTOM A TISZTELT SZÓRÓLAPOZÓKAT, HOGY A POSTALÁDA A TULAJDONOSOK MAGÁNLEVELEINEK VAN FENNTARTVA.”

Most őszintén, hogyan lehet felszólítani arra valakit, hogy egy dolog mire való? És ez:

„A LÉPCSŐHÁZBAN NYOMATÉKOSAN TILOS A DOHÁNYZÁS. AKI EZT NEM TARTJA TISZTELETBEN, FEL LESZ JELENTVE.”

De az én kedvencem mégis az, amit a szeméttároló ajtaján találtam:

„SZEMETET LERAKNI TILOS!”

Van egy olyan érzésem, hogy itt sem maradunk sokáig. Anya biztos nem tud majd elviselni ennyi szabályt. Apa még csak-csak, neki ez a munkájával jár. Szóval fogalmam sincs... De talán rá tudom venni őket, hogy menjünk vissza Szegedre.

– Jól vagy, kislányom?

Hanna ijedten összerezett anya hangjára.

– Igen.

– Csak mert már húsz perce bent vagy.

Ránézett az órájára. Iszonyúan tizenöt perce volt bent.

– Rosszul érzed magad?

– Nem, dehogy. Olvasok.

Hanna érezte, most valami beszélgetésfélét kéne produkálnia. Eszébe jutott, hogy apát két emelet között látta utoljára egy gardróbszekrény társaságában. Illetve félig alatta.

– Mi van apával meg a szekrényel? – kérdezte végül.

– Küzdenek. De már felérték az elsőre. Jó lenne, ha te is kijönnél végre. Segítened kéne.

– Mindjárt – morogta Hanna, nem túl lelkesen.

– Mikor mindjárt? Azzal ugye tisztában vagy, hogy nem ücsöröghetsz egész nap a WC-n?! – anyának kicsit felcsúszott a hangja. Hanna elvigyorodott, mindig is viccesnek találta, hogy így lesz dühös.

– Nyilván.

Gyorsan visszafordult a levélhez, mert azt a *fontos dolgot* még feltétlenül el akarta mesélni Zsófinak. Lehajtotta a kurzort az utolsó mondathoz, és gépelni kezdett.

Mikor délelőtt kiszálltunk a kocsiból, az utca úgy nézett ki, mint valami kirakodóvásár. Egy pillanatra azt hittem, hogy mindenki most költözik, de kiderült, hogy csak lomtanítás van. Szerintem nagyon érdekes dolgok derülnek ki az emberekről, ha megnézed, hogy miket dobnak ki. Anya persze nem engedett körülnézni.

Hanna abbahagyta az írást. Egy pillanatra megint érezte azt az izgalmat, amit ott, akkor, azoknak a gazdátlan tárgyakkal a láttán. Nem is értette, anya mitől ijedt úgy meg. Ha lehet, még erősebben szorította Hanna kezét,

pedig ezerszer kifejtette már előtte, hogy tizenhárom évesen az ember nem fogja a szülei kezét az utcán.

– Hogy jut eszedbe ilyesmi, kislányom? Van róla fogalmad, milyen mocsok van ott? És ráadásul azok a borzasztó energiák, amik ezekből a tárgyakból áradnak!

Hanna kiszabadította a kezét.

– Csak azért, mert kidobták őket?

– Persze. Bennük van még a gazdájuk manája.

– Mije?

Ezért kár volt. Anya vett egy nagy levegőt, és szónokolni kezdett.

– Azok a tárgyak, amikkel együtt élsz, amiket megfogsz, átítatódnak a személyes energiáiddal. Átlelkesíted őket.

Hanna nem szólt, csak a szemét forgatta. Anya viszont egyre jobban belejött.

– Ki tudja, kiké voltak ezek a vackok? Te talán tudod?

– De hát pont ez az érdekes az egészben!

– Kidobott tárgyak és kész – zárta le a vitát anya.

– Azért még nem sugárfertőzöttek! – csattant fel a lány.

Apa, aki a bőröndök súlya alatt szuszogott, most egy pillanatra megállt.

– Csak egyetlen percre hagyjátok már abba a civakodást!

A két lány elhallgatott. Szótlanul baktattak tovább, de anya nem állta meg, hogy halkán oda ne sűgja Hannának.

– Gratulálok. Szegény apád így is eléggé feszült...

– Nem vagyok feszült! – csattant fel most apa.

– Kislányom, miért kell mindig túlfeszíteni a húrt? – kiáltott fel panaszos hangon anya. Aztán megállt, és diadalmas hangon kivágta. – Tessék! Most a saját szemetekkel láthatjátok, micsoda rémes környék ez! Nézzétek, miféle alakok mászkálnak itt!

Kíváncsi vagy, anya min akadt ki ennyire? Hát, Zsófi! Néhány pillanatig én sem jutottam szóhoz a döbbenetől! Egy öreg guberálót szúrt ki, aki a lomok között turkált. Jó, ez még annyira nem meglepő, de ilyen szerzetet én az életemben nem láttam! Először is, pont olyan volt, mintha valami műzeumból szökött volna meg. Úgy értem, valamelyik vitrinből. A zokniját a térdéig felhúzta, és abba tűrte bele a nadrágszárát. Ott pakolászott a kupacok között, és közben veszettül köhögött. Anya TBC-t kiáltva rángatni kezdett, hogy igyekezzünk. Ahogy elmentünk a guberáló mellett, valamiért azt éreztem, muszáj visszafordulnom. Szerinted...? Az öreg már nem guberált, hanem egyenesen rám nézett. Bele a szemembe. És mintha mosolygott volna.

Hanna megborzongott. Felidézte azt az ösöreg arcot, amin a ráncok úgy futottak, mint ezernyi pókháló. Megnézte a levelének utolsó mondatát. Most hirtelen nem is értette, miért írta le. Nem volt mosoly azon a borzalmas arcon. Picit töprengett, és rájött, hogy csakis az öreg tekintete miatt támadhatott utólag ilyen érzése. A szeme volt az, ami nevetett...

Merengéséből türelmetlen kopogtatás ragadta ki.

– Na, akkor most háromig számolok! – hallatszott anya ingerült hangja az ajtó előtt. – Egy.

Hannának villámsebesen be kellett fejeznie a levelet.

Húha, Anya most kicsit ideges lett, úgyhogy mennem kell.

– Kettő.

Számolni csak akkor szokott, amikor már végképp kiké-szült.

– Kettő és fél.

Holnap reggel írok megint. Mondjuk remélem, addig te is válaszolsz.

– Kettő és háromnegyed.

Puszi: Hanna.

– Három.

Hanna kinyitotta az ajtót, és mintha mi sem történt volna, rámosolygott az anyjára.

– Igen? – kérdezte ártatlanul. – Mit kell segíteni?

Kisvártatva már a környékbeli utcákat róttá, karján cikisebbnél cikisebb bevásárlótáskákkal, és egy hosszú listával, amit anya röpke másfél óra alatt állított össze. Nem bánta a dolgot, szeretett bevásárolni. Tulajdonképpen már hétéves kora óta ő csinálta, akkor még görnyedve a nagy felelősség alatt, kezében egy papírral, amin alig tudta kibetűzni az írást, később viszont már az édes szabadságot ízlelgetve. Ilyenkor végre szabadjára engedhette a fantáziáját. Néha háborús-menekülőset játszott útközben: a feje fölött bombák süvítettek, géppuskatűz szólt, az emberek hullottak mellette, mint a legyek, ő pedig fejvesztve rohant. A közért volt az óvóhely, iszonyú nehéz volt életben maradni, amíg el nem érte. Máskor királynő volt, hosszú uszályos palástban vonult önnön koronázására. A fennmaradó esetekben rendre bepróbálkozott a külföldi turistás játékkal. Ennek az volt a lényege, hogy ha valaki megszólítja, halandzsa angolul kell válaszolnia. A dolog sajnos csak egyszer jött össze, és akkor is balul sült el. A szóban forgó felnőtt ugyanis elmosolyodott, és megsimogatta a fejét. Ez az érzéketlenség akkor meglehetősen fájts is Hannának.

Manapság persze már nem játszott ilyesmit. Csak örült, hogy egyedül van, hogy kipróbálhat új utakat hazafelé, nézheti a házakat, az elhaladó embereket, egyszóval: javíthatatlan csavargóvá lett.

Amióta megérkeztek Budapestre, most először érezte, hogy végre fellelegezhet. Hirtelen rányílt a szeme a városra, a kopott, de hangulatos belvárosi épületekre, megérezte a kapualjak szagát, ismerkedett a hangokkal. Útközben több boltot is feltérképezett, lehetőleg késő estig nyitva tartót. Anyára úgyis mindig este nyolc után jön rá a „Kellene egy kis biotej, pajtikám!” – című műsor. Elégedetten tapasztalta, hogy itt lesz alkalma ezeket a kívánságokat teljesíteni. Elmosolyodott. Először gondolt hálásan a fővárosra, igaz, most is csak a rengeteg éjjelnappali miatt. Mire végzett a bevásárlással, már sötétedni kezdett, úgyhogy szedni kezdte a lábát. Egyáltalán nem azért, mintha félt volna, inkább csak szeretett volna nyerni egy kis időt. Mert természetesen meg akarta nézni a lomtalanítást.

A dolog izgalmasabb volt, mint gondolta. Jó ideig el-téblábolt az út mellett feltornyozott kacatok között. Amíg nézelődött, arra gondolt, hogy a törött lábú bútorokból, beszakadt vásznú festményekből, koszos szőnyegekből, csorba étkezészetekből, dobozkákból, tönkrement játékokból egy egész lakást be tudna rendezni. Egy nagyon-nagyon bánatos lakást. Anyának mégis igaza volt. Az utcán heverő tárgyak a gazdájuk nélkül borzasztó szomorúságot árasztottak. Hanna lehajolt, hogy közelebből megnézzen valamit, ami felkeltette az érdeklődését. Egy fura alakú fémtárgy volt, elég réginek tűnt. Már épp megfogta volna, mikor meghallotta újra azt a reszelős köhögést. Fel-

pillantott. Nem messze tőle a guberáló állt karba tett kézzel. Pillantásával szinte keresztülfúrta Hannát. A kislány úgy érezte, megfagy az ereiben a vér. Sikítani szeretett volna, de egy hang sem jött ki a torkán. Futásnak eredt. Egy sarokkal odébb azonban lefékezett, és lihegve a falnak dőlt. Elszégyellte magát. Mégis mitől ijedt így meg? Egy öreg bácsi ránézett az utcán. Ez aztán örült félelmetes! Megfordult, és látta, hogy tényleg semmi oka nem volt az ijedtségre. Az öreg rá sem hederített már. Abban a kupacban keresgélt, ami mellett nemrég ő is állt. És akkor Hanna megpillantotta, mit húz elő onnan. Az a fémtárgy volt, amin neki is megakadt a szeme. Maga sem értette, mi ütött belé, de elszántan elindult visszafelé. Örült kíváncsiságot érzett, hogy közelebről megnézze azt a dolgot. Közben az öreg elbűvölten magasba emelte zsákmányát, és szemlátomást teljesen megfélemedezett a külvilágról, Hanna így észrevétlenül meg tudta közelíteni. Bebújt egy közeli kapualjba, és onnan meresztette a szemét. De nem tudta kivenni, mi lehet az a valami, mert az öreg előhúzott az ingéből egy vörös rongyot, és óvatosan bebugyolálta vele. Olyan gyengéden, mintha egy kisbabát dajkálna. Közben pedig egyre motyogott.

– Na, hát itt vagy végre, te szökevény... hogy a rosseb egyen meg – Hannát a hideg is kirázta ennek a hangnak a hallatán. Olyan volt, mintha egy rozsdás vasajtót nyirkogatna valaki. – Eddig játszottál velem, igaz-e? De vége a bújócskának.

Ekkor azonban nagyon furcsa dolog történt. Az a valami az öreg kezében – *válaszolt*. Hanna soha nem hallott még efféle hangot. Először csak morajló bűgás volt, mintha egy motort indítana be valaki, aztán finom zenéssé tisztult, végül olyan zúgás lett belőle, ahogyan a

szél fújja a fák lombjait. A zúgásba pedig emberi hangok gyűltek: sok-sok ember kivehetetlen suttogása. Aztán az egész hirtelen elhalt.

Hanna remegni kezdett. Most már semmi mást nem akart, csak rohanni, messze-messze. El ettől a borzalmas öregembertől, ki ebből az örült városból, de már késő volt.

A sarkon három öltönyös férfi fordult be, és célirányosan az öreg felé vette az irányt. Az felkapta a fejét, mint ha megérezte volna a bajt, és riadtan körülnézett. Olyan volt, mint egy csapdába esett állat, aki a menekülés útját fontolgatja. Az öltönyösök mintegy vezényszóra meggyorsították a lépteiket, az öreg pedig se szó, se beszéd, futásnak eredt. A három férfi azon nyomban utána vette magát.

Hanna leguggolt a kapualjban, hátát a falnak vetve. A szíve olyan hangosan dörömbölt a mellkasában, hogy azt hitte, kihallatszik. Zihálva vette a levegőt, és igyekezett úrrá lenni térdei remegésén. Csak nagy sokára merészkedett elő rejtkehelyéről. A fal mellett botorkált, és meg-meg kapaszkodott. És akkor egyszer csak megakadt a szeme valamin. Az egyik házfal tövében, a földön, egy vörös rongycsomó hevert. Hanna megtorpant. Nem akart hinni a szemének: az öreg guberáló bebugyolált kincse volt. Az a titokzatos, zenélő valami. Egy percig sem gondolkodott. Felkapta, és bevágta gyorsan a bevásárlószatyorba. Aztán, amennyire csak remegő lábai engedték, megszorázta lépteit.

– Hát ez lenne Budapest – gondolta útban hazafelé. – Ez a bolondokháza. Azonnal meg kell mindent írnom Zsófinak!

[2] A vérző monitor

Szia, Zsófi!

Látom, még nem válaszoltál a tegnapi este levelemre, mondjuk jó későn küldtem el. De egyszerűen képtelen vagyok kivárni, amíg írsz! Ma ugyanis be kellett jönnöm az új sulimba. Most épp számtech órán ülök, és úgy csinállok, mintha Excel-táblát szerkesztenék. A nap mérlege eddig a majdnem rettenetes és a rettenetes között mozog, de kezdem az elejéről. Reggel anya bekísért, hogy beszéljen az igazgatóval, de csak az igazgatóhelyettesig jutottunk. Te, az a nő valami borzalmas! Képzeld el a Nyálas Gálnét szökén, vajszerű kiskosztümben, és szorozd meg hárommal. Egy igazi mosolygó sorozatgyilkos, és kígyószeme van. Ja, és Bujdosónénak hívják.

Az igazgatóhelyettes asszony túsarkú cipőjében több mint egy fejfel volt magasabb anyánál. Hanna úgy érezte, ha még egy percet beszélniük kell vele, mindkettejüknek kitörik a nyaka.

– Még egyszer köszönöm, tanárnő. Nagyon hálásak vagyunk, hogy átveszik Hannát – mondta anya.

Bujdosóné fanyalogva elhúzta a száját.

– Köszönjék az igazgató úrnak. Én magam a felvételi vizsgában hiszek, és egyáltalán nem vagyok híve az efféle rendhagyó akcióknak év közben. De a gyermek tanulmányi eredményei végeredményben kielégítőek – Bujdosó-

né undorodva lenézett rájuk. – És hát ki vagyok én, hogy az igazgató úr döntését felülbíráljam.

– Kérem, adja át üdvözetemet az igazgató úrnak – mosolyodott el anya.

Hanna örült, hogy Budapesten nem ismerik még anyának ezt a hangsúlyát. Nem is állta meg, hogy ne vigyorgjon.

– Feltétlenül át fogom adni – mondta Bujdosóné színtelen hangon, és pengevékony száját összeszorítva végigmérte Hannát. A lánynak azonnal elpárolgott a jókedve. – A gyermek most velem jön. Megmutatom az osztályát.

Bujdosóné mellett közlekedni az iskola kőpadlóján nagyjából olyan érzés volt, mintha egy háborús film szinkronjába csöppent volna az ember. Tűsarkainak minden koppanása egy-egy halálos lövéssel ért fel.

– Hogy lehet, hogy még a cipője is ilyen marha szigorú? – gondolta Hanna.

A cipőgéppuskatűz aztán hirtelen abbamaradt. Bujdosóné lecövekelt egy terem előtt, de úgy, hogy egyben el is állta Hanna befelé vezető útját.

– Nos. Mielőtt az osztályod ajtaján belépsz, szeretnék leszögezni egyet s mást. Ez itt a Sigray Jakab Nyolcosztályos Gimnázium, nem pedig a makói elemi.

– Szeged – sietett a kiigazítással Hanna.

– Tessék? – Bujdosónénak felszaladt a szemöldöke. Úgy nézett ki, mint aki életében ilyen szemtelenséget nem halott.

– Szegedről jöttünk, nem Makóról. És nem elemibe jártam, hanem a Juhász Gyulába, ami a város egyik legjobb...

Az igazgatóhelyettes egy mozdulattal leállította a lányt.

– Mindegy. Ez itt egy nagy múltú intézmény. Diákjaink évről évre kiváló eredményeket érnek el különböző tanulmányi versenyeken, diákszínjátzóink rangos fesztiválokon lépnek fel, és magunkénak tudhatjuk az ország legszínvonalasabb iskolaújságját. Számos egykori diákunkból lett híres színész vagy politikus.

Hanna hirtelen nem is értette, hogy érdemelte ki azt a kegyet, hogy ide járhat. Elkezdte vizsgálgatni a cipője orrát, miközben Bujdosóné tovább papolt.

– Ezért aztán becsüld meg magad, tanulj szorgalmasan, és légy fegyelmezett. Továbbá egyetlen percre se felejtse el, hogy amilyen könnyen felvettek ide, éppen olyan könnyen ki is rúghatnak, ha nem ütöd meg a mércét.

– Hát... majd igyekszem – motyogta Hanna.

– Azt el is várom.

Bujdosóné kitérte az ajtót, mire a teremben halálos csend lett. Hanna úgy érezte, nem ez lesz élete legjobb belépője. Az igazgatóhelyettes szerencsére nem kísérté be az osztályba. Így aztán, ahogy becsukódott mögötte az ajtó, egyből visszatért a szokásos osztályzsivaj. Hanna elégedetten tapasztalta, hogy az égvilágon senki sem törődik vele. Pont mintha ott sem lett volna.

Az új osztályomat elnézve azt hiszem, hivatalosan is kijelenthetem: Pesten mindenki idióta. Van például három lány, képtelenség őket megkülönböztetni, és valami olyan frekvencián visítanak, hogy én olyat még nem hallottam. Előző életükben nyilván denevérek voltak.

A három lány közül az egyik szőke volt, és szemlátomást méregdrága ruhát viselt. Az asztalon ült, és épp egy történet kellős közepén tartott. Miközben beszélt, gondosan ügyelt arra, hogy az egyik válláról a póló időnként

lecsúszson. Csak mintegy véletlenül. A másik két lány nagyon hasonlított a szőkére. A hajuk is úgy volt fésülve, ruhájuk is hasonlóképpen összeválogatva, igaz, jóval szegényesebb kiadásban. Mélységes tisztelettel nézték a padon ülő minden egyes mozdulatát. Mint királynőt az udvarhölgyek.

– Na, és akkor ott voltunk a Kata buliján, és ott volt az Ervin is – a szőke lány itt hatásszünetet tartott. A másik kettő miután megértette, mi a dolga, döbbszent arcot vágott. – És azt mondták a többiek, hogy üvegezzünk.

Az udvarhölgyek szeme elkerekedett.

– Nem mondd! Fúj! És? – szörnyülködött izgatottan az egyik.

– Fúj! És? – szajkózta a másik.

– És akkor én azt mondtam, hogy... Szabika, el lehet innen húzni!

Hogy mi hangzott el a szóban forgó bulin, Hanna nem tudhatta meg. A padon ülő lány mögé ugyanis egy fiú settenkedett, és látványosan hallgatózni kezdett. Hanna most már legalább egy nevet tudott. Szabika kicsi volt, vékony csontú, a haja pedig leginkább egy szénaboglyára emlékeztetett. A másodperc töredéke alatt kikapta az asztalon ülő lány kezéből a füzetét, és eliramodott vele.

– Ó, a matekházid, Edina? Kösz, nem kellett volna! – harsogta futás közben.

– Nem adtam oda! Szabi! Add már vissza, légyssziii! – visított a szőke lány, akit a jelek szerint Edinának hívtak.

– Add már vissza neki, légyssziii! – hangzott fel a másik két lány kórusa.

– Szabi! Add már vissza az Edinának! – emelkedett fel néhány paddal előrébb egy srác. Szabika megpróbálta ki-

kerülni, de a fiú ügyesen kikapta a kezéből Edina füzetét, és lazán hátradobta a lány padjára.

Az egyik udvarhölgy ekkor izgatottan Edinára nézett, és odasúgta neki.

– Juuuuj, valaki nagyon nyomul!

Edina hátravetette a fejét, a válláról megint leesett a póló.

– Köszí, Kristóf – dorombolta megmentője felé.

– Te, a Kristóf még mindig tök beléd van zúgva – sutogta az egyik lány.

– Jaj, már! Nem is! – nyafogta Edina.

– Dehogynem! – bólogatott serényen a másik.

Aztán összenéztek, és teljesen váratlanul elkezdtek egyszerre visítani. A hangsor, amit kiadtak, leginkább arra hasonlított, hogy nyíííííííííí. A kezüket pedig úgy rázták, mintha épp készülnének elrepülni. Hanna kis híján frászt kapott.

Ekkor azonban Szabika, aki a jelek szerint letett a mattekháziról, és már a terem ajtajában örködött, váratlanul lendületet vett, és helyből felugrott a legközelebbi padra.

– Ofőveszély! – ordította torkaszakadtából.

Hát, Zsófi, lehet, hogy ez egy „nagy múltú intézmény”, de Szegeden, a Fuhász Gyulában szerintem utoljára harmadikban volt érdekes Technokollal leragasztani a naplót a tanári asztalra. Mondjuk Géza bá, az ofő egyáltalán nem lepődött meg.

– Jó reggelt, sziasztok! – köszöntötte Géza bá széles mosollyal a gyerekeket. – Remélem, mindenki jól szórakozott, én magam is nagyon jól szórakoztam, hát még Szabika milyen jól fog szórakozni, amikor itt marad óra után levakarni a ragasztót az asztalról. Ugye, Szabika? Remek, akkor el is kezdhetjük az órát. Aki még nem vette

volna észre, van egy új osztálytársatok, Hannának hívják, és Szegedről jött. Hanna, szeretnél valamit mondani?

Hanna körülnézett, most bezzeg mindenki őt figyelte. Gondolkodott, de úgy érezte, egyáltalán nem akar semmit sem mondani.

– Sziasztok. Helló – préselte ki magából nagy nehezen. Géza bácsi kedvesen bólintott.

– Köszönjük, Hanna. Lakonikus volt, de velős. Kérlek, ülj le, ahol szabad hely van, vagyis... Tibi mellé, oda hátra. Jó lesz? Kiváló. Szabika, legközelebb a napló lapjait is ragaszd össze, mert így még simán tudok feleltetni.

Géza bá egész jó fejnek tűnik. Ő tanítja a matekot meg a tesit, ami elég vicces párosítás. És függetlenül attól, hogy van vagy két méter, és úgy brummog, mint egy medve, egyáltalán nem tudom elképzelni, amint síppal a nyakában üvölt. Mondjuk ma erre is fény derül, mert számtech után teszióra lesz. Alig várom.

: -P

Amúgy matekon megpróbáltam kommunikálni Tibi nevű padtársammal. Tök reménytelen.

– Helló. Hanna vagyok.

– Aha.

– Te meg akkor Tibi?

– Aha.

A fiú egyáltalán nem tűnt lelkesnek, hogy beszélgetést kezdeményeztek vele. Meredten bámult maga elé, és a radírját piszkálta. Már egy egész komoly lyukat fúrt a középebe, pedig alig telt még el valami az órából. Hanna nézte a nagydarab fiút, és arra gondolt, vajon ismer-e egyéb szavakat is az „ahán” kívül.

– Megmutatod, hol tartotok a könyvben? – kérdezte.

– Ööö.

A lány megnyugodott. Tibi szókincse ezek szerint minimum kétszavas. Így azért mégiscsak szórakoztatóbb lesz az elkövetkezendő pár év.

– A felszint meg a térfogatot vettétek már?

– Nemtom.

– A százalékszámítást?

Tibi lecsapta a szétmarcangolt radírt az asztalra.

– Hagyjál már! – suttogta, és Hannára emelte szomorú, barna szemeit.

A lány sóhajtott egyet.

– Jó, akkor csak mutasd meg, hányadik oldalon tartunk...

Szóval ő az én padtársam. Jellemző... Egy bánatos viziló mellett fogok ülni. Elöttem meg a majomként ugráló Szabika. Tiszta állatkert, komolyan mondom. Ja, és akkor még nem is meséltem Bulcsúról. Ő első ránézésre egy egyszerű pedálgépnek tűnik szupermenes tolltartóval, de konkrétan földönkívüli.

– Bulcsú, elmagyaráznád nekünk, hogyan számítjuk ki egy öt méter élhosszúságú kocka térfogatát?

– Köbméterben?

– Miért, ismerünk más mértékegységet is? – húzta fel a szemöldökét Géza bá.

– A földi mértékegységeket alapul véve, az angolszász rendszerben például adja magát az inch vagy a láb...

– kezdett bele Bulcsú, orrán feltolva a kissé lecsúszott szemüveget.

– Szerintem maradjunk a magyar rendszernél.

Bulcsú a legcsekélyebb mértékben sem értett egyet. Mielőtt megszólalt volna, szépen elrendezte maga előtt a tollait és a füzeteit. Közben pedig nagyon ügyelt rá, hogy

még véletlenül se érjen hozzá könyökével a mellette terpeszkedő Szabikához.

– De sokkal érdekesebb lenne, ha kivételesen nem-földi mértékegységgel számolnánk. Ez esetben ajánlanám a fejlettebb klingoni vagy a primitívebb endori mértékegységeket – magyarázta.

– A helyedben a földi mértékegységeket részesíteném előnyben, lévén ezen a bolygón fogsz majd érettségizni – mosolygott Géza bá.

– Tanbá, az még öt év! Addig simán értem jönnek! – csattant fel Bulcsú.

Zsófi, én komolyan be fogok itt dilizni. Úgy hiányzik a régi osztály! Esküszöm, még a Nyálas Gálné is hiányzik. Mondd meg nekik, hogy pusziom őket! Na jó, Nyálas Gálnét nem. Most megyek, mert mindjárt kicsöngetnek. Otthonról még írok! Puszi!

Hanna iskolai kinszenvedései délután kettőkor értek véget. Áldotta az eget, hogy a szüleinek eszébe sem jutott a napközi, mint lehetőség. Bár, ahogy hazaért, és meglátta anyát, fején pöttyös kendővel, elbizonytalanodott. Talán mégis inkább a napközi.

– Lányos program! Mit szólsz? Takarítani fogunk! – kiáltotta boldogan anya a belépő Hannának.

A lány felsóhajtott. Költözés után mindig ez volt anya rögeszméje. A lányos program. Közös jóga, közös kocogás, közös nyálasfilm-nézés és főleg: közös takarítás. Szerencsére a fellángolás ezúttal nem tartott sokáig, anya ugyanis elvonult átöltözni, mert rájött, hogy a pöttyös kendő nem megy a takarítós ruhájához. Aztán pedig megtalálta az ingát, pedig Hanna azt hitte, szuperbiztos hely-

re dugta el. A lány épp bután nézte a kezébe nyomott porszívót, mikor anya berontott a nappaliba.

– Hanna! Jesszus! Hanna!

– Igen?

– Neked egy vízér van az ágyad alatt!

– És?

– Nem voltak rémálmaid? Nem álmodtál akasztott emberrel, kaszással, bagollyal?

– Tök jól aludtam.

Anya a szemét forgatta.

– Olyan vagy, mint az apád. Nincs semmi érzéked a spiritualitáshoz. Tök jól alszol, aztán egyszer csak azt veszed észre, hogy beszenyeződött az aurád. Istenem, most tisztíthatom meg a szobádat a negatív energiáktól!

– mondta, és idegesen füstölőket kotort elő.

– Ne már, tök büdi lesz! – fortyant fel Hanna.

– Akkor sipirc kifelé! – vágta rá ellentmondást nem tűrően anya.

– Netezhetek, amíg elüldözöd a negatív energiákat?

– Hogyisne! Inkább menj ki a friss levegőre!

Így aztán Hanna kivonult a gangra, és jobb híján a szomszédokat bámulta. Épp jókor érkezett: kint ugyan is állt a bál. A házmaster, egy kopasz kis fickó hatalmas hordóhassal, a kukákat tologatta a közös udvar macskakövein. Ettől aztán olyan hangzavar lett, mintha legalábbis földrengés lenne. Hannával szemben, a körgang másik oldalán kinyílt az ajtó, és kilépett rajta az Elképesztően Helyes Srác. Ezzel pont egy időben feltépték a Hannáékkal szomszédos lakás ajtaját is. Egy öregasszony csámpázott elő.

– Andriska! Andriska! Mi történt? Tűz van? – kiabálta a szemközti fiúnak.

– Nincs tűz, Jolánka néni! Minden rendben! – kiabált vissza a srác.

– Akkor meg mi ez a zörgés?

– Csak a házmester! A Csongor! Tologatja a kukákat! Hanna ide-oda kapkodta a fejét közöttük. Kíváncsi volt, meddig beszélgetnek még így ordítva.

– Hála az égnek, már azt hittem, tűz van! Tudja, Andriska, a Csongor nem egészen normális, mióta '62-ben ráesett a fejére a muskátli a negyedikről!

Erre már Csongor is felkapta a fejét.

– Mi van, szipirtyó? – ordított fel az öregasszonynak.

– Tudom, már tetszett mesélni, Joli néni! Na, csókolom! – kiabálta András, és ásított egy hatalmasat.

– Én is megyek, Andriska. Üdvözlöm az Emőkét! – kurjantott Jolánka néni.

– Kit? – fordult meg András.

– Hát a kis menyasszonyát, aki mindig olyan szépen köszön! Akinek szögek vannak az arcában!

– Piercing. És az orrában – helyesbített András. – És nem a menyasszonyom.

– Tessék? – Jolánka néni csupa izgalom lett.

– Mi már nem... – kezdett bele András, de inkább félbehagyta a mondatot, és legyintett.

– Hogy mondja? Tudja, a jobb fülemre nem hallok olyan jól! – kíváncsiskodott tovább az öregasszony.

– Nem érdekes! – kiabált András.

A néni azonban nem hagyta annyiban.

– Mondja már, nem hallottam!

András vett egy nagy levegőt és átordította.

– MÁR NEM JÁRUNK, CSÓKOLOM!

Hanna elkezdett röhögni. Ez azért szép volt így: maximum hangerőn.

Ekkor egy másik ajtó is kitárult. Egy négyajtós szekrény állt benne, minimum háromnapos borostával. A képe tisztára vörös volt, és szuszogott, mint Darth Vader.

– Mit üvöltöznek már? Valaki pihenni szeretne! – mennydörögte.

A nyomában egy törékeny kis nő jelent meg, bocsánatkérően pillogott az egybegyűltekre.

– Hagyjad Feri, felmegy a vérnyomásod! – csipogta.

– Te ne szóljál bele! Te menjél befele! – ordított a Feri nevű négyajtós szekrény. – Egész éjjel taxizok, az a minimum, hogy reggel kuss legyen! – majd Jolánka nénihez fordult. – Maga meg mit néz, kukkolós banya?

– Hogy nem sül ki a szeme, így beszélni azzal a szegény asszonnyal! – csóválta a fejét a néni.

A kis nő szelíden rángatni kezdte férje ingének ujját.

– Hagyjad már. Gyere be, kész a kávé.

– Kávé?! Az én vérnyomásommal? Normális vagy? – csúszott fel a férfi hangja, de azért bementek.

Hanna úgy érezte, eleget látott. Gondolta, anya már biztosan lesz kanderezte a füstölőivel a baglyokat meg a kaszást, úgyhogy visszament a lakásba. Szerette volna megnézni a leveleit, arról a fém valamiről nem is beszélve, amit eddig esélye sem volt közelebbről megvizsgálni. Észrevétlenül kikerülte anyát, aki a füstölők között meditált a földön, és besli szolt a szobájába. Gyorsan bekapcsolta a laptopját, majd rádobott egy párnát, hogy a bejelentkezés gongja ne hallatszódjon ki. Sejtette, hogy egy fél óras kiselőadás következne utána az „elektroszmogról”, amit a gépek árasztanak magukból, csak hogy összekoszolják az ember lelkét.

Felment a Skype-ra. Szinte abban a pillanatban felugrott Zsófi képe egy cset üzenet kíséretében.

- Zsófi** Na végre! Már azt hittem, megőrülök! Mesélj! Mi van?
- Hanna** Írtam levelet.
- Zsófi** Igen, láttam. De nem írtad meg a lényegét.
- Hanna** Mit? Ja, tényleg. Van egy iszszonyatosan helyes szomszéd srác! Ilyen vöröseshajú van, kicsi szakálla, és asszem zöld a szeme, de nem biztos.
- Zsófi** Hanna!
- Hanna** És Yodás póló van rajta. F
- Zsófi** HANNA!
- Hanna** Mi van?
- Zsófi** Nem ezt kérdeztem.
- Hanna** Hanem?
- Zsófi** Tudod.
- Hanna** Nem tudom.
- Zsófi** Most mit izélsz? Ugye kidobtad?
- Hanna** Mit? A rozsdás izét?
- Zsófi** Nem, a papírzsepidet.
- Hanna** D
- Zsófi** Szóval?
- Hanna** Még nem. De ne aggódj, ki fogom.
- Zsófi** Az az izé lehet, hogy tök veszélyes. Jó, hogy anyukád még nem találta meg.
- Hanna** Á, nem fogja. Betettem a tornacuccomba.
- Zsófi** Normális vagy? Összeszeded egy bolond hajléktalan rozsdás fémbigóját, ami még beszél is vagy mit csinál, és beleteszed a tornacuccodba? Te tényleg bediliztél.
- Hanna** Nyugi, ki fogom dobni.
- Zsófi** Esküszöl?

- Hanna** Csak előbb megnézem közelebről. Hátha értékes vagy valami. Lehet, hogy azok az öltönyösök tegnap nem is az öreget akarták, hanem azt.
- Zsófi** Egy okkal több, hogy kihajítsd a francba.
- Hanna** Oké, igazad van.
- Zsófi** Inkább bámuld a szomszéd srácot. F
- Hanna** Nem is bámulom!!!!
- Zsófi** Persze. 7
- Hanna** Ezt hogy csináltad?
- Zsófi** Mit?
- Hanna** Hát a szentet.
- Zsófi** Ja, o-betű, kettőspont, kötőjel, zárójel bezárva.
- Hanna** o:-)
- Zsófi** Nem jó, nagy o-val!
- Hanna** 7 Vááá! Szuper!

És ekkor különös dolog történt. A laptop furán felmorgott, a kurzor pedig rohangálni kezdett a képernyőn. Hanna idegesen próbálta elkapni a tapipadon, de az, mint egy megvadult hangya, körberohanta az asztali ikonokat, és mindent felnyitott magától. Hanna ereiben megfagyott a vér. A monitoron lassanként egy felirat jelent meg, fokozatosan kiélesedve, majd vérvörös színt öltve.

VAN NÁLAD VALAMI, AMI NEM A TIÉD?

Hanna döbbenetben nézte a betűket, melyek mintha csak véreznének, lassan elfolytak a monitoron. Aztán a képernyő elsötétült.

[3] Felemásszemű

– Hanna! Bevetted a *Mercurius Solubilit*?

Hanna gyorsan bedugta a számítógépet a paplan alá.

– Persze, anya.

– Kortyolgatod a teát?

– Igen.

Anya besietett a szobába, és határozott mozdulatokkal elhúzta a függönyt. Hannának a szemé elé kellett kapnia a kezét. Szinte fáj most ez az éles, tavaszi napsütés. Anya megállt az ágy mellett, és gondterhelten ingatta a fejét.

– Na. Akkor most szépen meggyógyulunk. Először is testhelyzet változtatás. Tessék felülni, nem fetrengünk.

– Nem fetrengök, fekszem – dohogott Hanna.

Anya rá sem hederített.

– Ezzel azt üzenjük a testnek, hogy nem hagytuk el magunkat.

– Nem akarok felkelni!

Hanna már erősen bánta, hogy a reggeli ébresztésnél heves fejfájásra panaszkodott. Továbbá, hogy előadta Oscar-díjas műköhögését. És... hogy feldörzsölte a lázmérőt. De egyszerűen képtelen volt bemenni ma az iskolába azok után, ami előző este történt!

– Hasi légzés! – vezényelt anya. – Érezd, ahogyan a levegő beáramlik, kiáramlik, beáramlik, kiáramlik... Amúgy mid is fáj?

– Ööö... – Hanna elgondolkodott. – A fülem – vágta ki aztán. Anya összeráncolt homlokkal figyelte.

– Az már régen rossz. Mit nem akarsz meghallani?

– Hogy érted ezt?

– Nyilvánvaló, hogy valamit nem akarsz meghallani, ha a füled fáj. Esetleg olyasmit hallottál, ami fájdalmas volt számodra – anya színpadiasan a plafonra emelte a tekintetét. – Te jó ég! Csak nem én bántottalak meg?

– Jaj, anya, ne drámázz már!

– Lélegezz!

Hanna lélegzett. Anya közben leült az ágy szélére, és megsimogatta lánya kezét.

– Mondd csak el nyugodtan. Tudom kezelni – mondta azzal a hangsúllyal, amiből világos volt, hogy egyáltalán nem tudná kezelni.

– Most lélegezzek vagy beszéljek? – érdeklődött Hanna.

– A kettő egyszerre nem megy?

Hanna már épp vette a levegőt, hogy valami frappánsat válaszoljon, de hirtelen nem jutott eszébe semmi. Szerencsére az égiek megkönyörültek rajta, valaki ugyanis csöngetett.

– Ki lehet az *ilyenkor*? – kérdezte rosszállóan anya.

– Milyen *ilyenkor*? – húzta el a száját Hanna.

– Olyankor, amikor beteg vagy. És ne felel el – vágta el a vitát anya, és kisietett ajtót nyitni.

Hanna előhúzta a takaró alól a laptopot, és bekapcsolta. A gép felzúgott, és a szokásos bejelentkező hang után szép sorban megjelentek rajta az asztali ikonok. Hála az égnek működött, és képernyőjén már híre-hamva sem volt annak a borzalmas feliratnak.

Kintről eközben öblös férfihang szűrődött be. Hanna leugrott az ágyról, és kíváncsian kikukucskált a folyosóra. A bejárati ajtót a szemben lakó borostás szekrény állta el.

– Bubkó – közölte ellentmondást nem tűrően.

Anya próbálta értelmezni a hallottakat, de láthatólag nem sikerült.

– Tessék? – kérdezte.

– Bubkó Feri a tizennégyből – dörögte a férfi.

– Aha – anya megértően bólogatott. – És segíthetek valamiben?

– Kérdezném, hogy van-e kutya.

– Kutya? Az nincs.

– És ugat? – csattant fel idegesen a férfi.

Anya egy szent türelmével válaszolt.

– Nem. Nem ugat, mert nincs.

– Akkor ne is ugasson, mert én éjszaka taxizok, napal meg aludnék. És van két kölköm, akik egész álló nap üvöltenek a fülembe, nekem az éppen elég.

– Á, maga annak az ikerpárnak az édesapja? – csillant fel anya szeme.

– Gerda meg a kis Ferike, úgy hívják őket – bólogatott szomorúan Bubkó.

– Nagyon édesek! – lelkesedett anya.

– Igen. Meg hangosak.

Anya összeráncolta a homlokát.

– Picik még, sokat sírnak ilyenkor. Még nem érkeztek meg a testükbe.

– Kérem?

Hannából kirobbant a nevetés. A férfi olyan arcot vágott, mint egy lepényhal. – Hiába – gondolta Hanna. – Anyát szokni kell.

Ekkor megjelent a férfi háta mögött a felesége. Széleden megsimogatta férje karját.

– Ferikém! Gyere! – mondta kedvesen.

– Mindjárt! Ne üvöls! – üvöltötte Feri.

A pici nő bocsánatkérően anyára nézett, és bemutatkozott.

– Angéla vagyok. Remélem jól fogják érezni magukat a házban.

Miután elmentek, anya még egy darabig elgondolkodva állt az ajtóban.

– Furák a nevek. Angéla... Tényleg olyan angyalka szerű ez a nő, nem? – majd Hannát végigmérve hozzátette:

– Persze, hogy nincs rajtad papucs. És micsoda borzalmas alak ez a Bubkó! – morfondírozott tovább. – Szegény kis nő! Hogy bírja elviselni? Én már rég kiugrottam volna az ablakon.

Anya szeretett szóban kiugrálni az ablakon, mikor szörnyű férfiakról volt szó, de ezúttal nem tudott eléggé belemelegedni, mert ismét csöngettek. Az ajtóban a szomszéd öregasszony állt. Hanna kettőt sem ért rá pislogni, a néni, akár egy tank, már be is döngetett a lakásba. Közben pedig egyfolytában ontotta a szót.

– Jaj, kedveském, annyira boldog vagyok, hogy végre itthon találom magukat. Jolánka néni vagyok a szomszédból. Ó, milyen kellemes itt, roppant kedves magától, hogy behívott, kedves... izé... mit is mondott, hogy hívják?

– Niki – nyögte ki anya.

– ... kedves Vikikém – bólintott elégedetten Jolánka néni.

Anya egy darabig értetlenül nézett, aztán kiigazította.

– Niki. Nikoletta.

Ám Jolánka néni ezt már nem hallotta, mert rég a konyhabútort vizsgálgatta.

– Vikikém! Micsoda csinos konyhaszekrény! – rikkantotta elismerően. – Ez nem az előző lakóké volt, azoknak olyan ízléstelen világoszöld volt. Maguk ezt csináltatták? Vagy vették? Esetleg hozták magukkal? Drága volt? Jaj, manapság már minden olyan drága és silány.

Hanna azon töprengett, hogy Jolánka nénit fel kéne venni a telefonjával, hogy este, mikor nem megy az elalvás, végtelenítve betegye. Pár perc sem telt bele, az öregasszony otthonosan a fotelbe telepedett, és a házlakókat kezdte szapulni. Közben szórakozottan forgatta a kezében anya egyik füstölőtartóját. Hanna kíváncsi volt, mikor veszi észre, hogy a szerelemben összefonódott Shiva istennel és Shakti istennővel hadonászik.

– Az a Bubkó Feri meg – Isten látja lelkem, nem szeretek így beszélni –, de egy BUNKÓ – szögezte le.

Anya minden bizonnyal helyeselt volna, ha a néni nem vág azonnal közbe.

– Az a szegény kis felesége meg úgy nem bír a kölykökkel.

– De... – próbálkozott ismét anya, Jolánka néni azonban láthatólag nem azért jött, hogy őt hallgassa.

– Szerencsére engem nem zavar a gyereksírás. Persze nem volt könnyű megszoknom, olyan nehezen alszom el éjszakánként. És tudja, ha egyszer felver valami, akkor aztán jónapot kívánok.

– Jó napot kívánok! – közölte Hanna epésen.

Jolánka néni nem zavartatta magát.

– Szervusz, drágám – közölte rezzenéstelen tekintettel, és hangját lehalkítva izgalmasabb témára váltott. – Na. Látták-e már azt a fiatalembert ott a szemközti lakásban?

– Nem volt még időm bemutatkozni a házban. Olyan üzött vagyok a költözéstől – mondta anya homlokára szorított kézzel. A jelek szerint kezdett kétoldali fejfájást kapni a nénitől.

– Andrásnak hívják – az öregasszony hangja érzelmőssre váltott. – Jaj, hogy az mekkora svihák! De igazán jólelkű. Csak ezek a nők ne szívnák a vérét! Mindig más nő. Szőke, barna, vörös, már a nevüket se lehet megjegyezni! – Jolánka néni szomorúan ingatta a fejét. – Szegény fiú!

Hanna legnagyobb bánatára azonban nem derülhetett ki több részlet András nőügyeiről, mert ismét felhangzott a csengő. Anya elengedte a homlokát, és döbbsenten Hannára nézett.

– Hát ez elképesztő! – mondta.

– Szerintem is – bólogatott a lány, igaz, inkább az öregasszonyra értve.

Jolánka néni nagyúri gesztussal intett anyának.

– Nyisd csak ki, Vikikém.

– Niki – fordult vissza anya az ajtóból.

Hanna felkelésnél még egyáltalán nem gondolta, hogy ilyen szórakoztatóra sikerül majd ez a nap. Kíváncsian várta, ezúttal miféle örült trappol be a nappalijukba.

– Kezét csokolom – hallotta kintről. – Az ÁNTSZ-től jöttünk. Bejöhetnénk?

Jolánka néni úgy kapta fel a fejét, mint egy harci paripa. Hanna sejtette, mitől jött ennyire izgalomba. Annyit ugyanis ő is tudott, hogy az ÁNTSZ-től akkor jönnek mindenféle szellemirtó-ruhás emberek, ha patkány van a lakásban vagy madárinfluenza.

– Nem lehetne itt elintézni? Nem szívesen engednék be idegeneket. Beteg a kislányom, őt ápolom – mondta anya.

- Beteg? Hmm. És mióta? – hangzott a válasz.
- Ma reggel óta.
- Kérem, asszonyom, a saját maga és családja érdekében engedjen be minket a lakásba.

A szobába három férfi jött be. Úgy néztek ki, hogy Hannának nagyon kellett nevetni rajtuk. Kezslábasban voltak, mint a szomszéd ikrek, a hátukon meg valami fura szerkezet, bizonyára abban volt a fertőtlenítőszer. A bakancsukat nem vették le. Anya ettől kis híján rosszul lett, de annyira meg volt ijedve, hogy végül nem szólt rájuk.

- Foglaljanak helyet.
- Köszönjük – mondta az egyik szellemirtó ruhás, és letelepedett. A másik két figura lecövekelt az ajtóban, és a lakást kémlelte.

– Miben segíthetek? – kérdezte riadtan anya.

– Nyilvánvalóan önök is észrevették, hogy a kerület az elmúlt napokban lomtanánítást tartott – kezdett mondókájába a férfi. Nem számolt azonban Jolánka nénivel, aki rögtön közbekotyogott.

– Természetesen! Ami szemét itt volt, kérem, az nem mindennapos!

A férfi ránézett az öregasszonyra, mire az egyből elnémult.

– A jövetelünk célja éppen ezzel kapcsolatos – mondta.

– Amennyiben? – ráncolta a homlokát anya.

– Tudomásunkra jutott, hogy egy igen veszélyes, fertőző tárgy került ki az utcákra a lomtanánítás során.

Anya lerogyott egy székre.

– Jézusmária – suttogta.

– Szentszűzanyám, borogass! – kárált Jolánka néni.

A férfi szemrebbenés nélkül folytatta.

– Keresünk ezért most minden olyan tárgyat, amit az emberek az utcáról hoztak fel. Az önök háztartásában van esetleg ilyen?

Anya szívére szorított kézzel zihált.

– Te jó ég! Szédülök – mondta.

– Nagy segítségünkre lenne, asszonyom, ha válaszolna a feltett kérdésre – mondta a férfi. A hangja cseppet sem tűnt kedvesnek.

Anya felpillantott.

– Mi nem hoztunk fel semmit. Te sem, Hanna. Ugye?

Hanna legszívesebben elsüllyedt volna. Fogalma sem volt róla, mit mondjon. Végül aztán vett egy nagy levegőt.

– Nem. Én sem – mondta határozottan.

A férfi ránézett. Volt valami nagyon kellemetlen a pillantásában, ám Hanna nem tudott rájönni, hogy micsoda.

– Egészen bizonyos vagy benne? – kérdezte. Majd halkán, mintegy izlelgetve a nevet, hozzátette: – Hanna...

Anya felpattant. Nem bírta tovább az izgalmakat.

– Kérem, nyugtassanak meg, hogy a gyerek betegségének nem lehet köze ehhez!

– Őszintén reméljük a legjobbakat – mondta a férfi, és még mindig nem vette le a szemét Hannáról.

Jolánka néninek ez már sok volt. Felugrott, és korát meghazudtoló sebességgel az ajtó felé kacsázott.

– Azt hiszem én el is ballagok! – kiáltotta. – Nem kell kikísérni, tudom a járást!

Ahogy becsapódott az öregasszony után az ajtó, a férfi is feltápáskodott.

– Nos, akkor mi sem zavarunk tovább. Köszönjük a segítséget – mondta, és intett a másik két férfinak. – Maradjon csak, asszonyom, majd a kislány kikísér minket.

Hannát rossz érzés kerítette hatalmába. Pláne, mikor a férfi váratlanul megtorpant a bejárati ajtónál, és egészen közel hajolva hozzá, mélyen belenézett a szemébe. A lány döbbenten tapasztalta, hogy a férfi két szemének színe nem egyezik. Az egyik barna volt, a másik pedig zöld.

– Remélem, az igazat mondtad – mondta a férfi.

Hanna igyekezett állni a szörnyű pillantást.

– Nem szoktam hazudni – válaszolta.

A felemás szemű elmosolyodott.

– Az most nem is lenne nagyon szerencsés – mondta, és kilépett az ajtón.

Hannával forgott a világ. A napnál világosabb volt, hogy a három férfi azt a fémvackot keresi, ami még mindig ott lapult a tornazsákjában. Most már ő is érezte, meg kell tőle szabadulnia. Csak az volt a kérdés, mikor és hogyan. Hanna agya lázasan dolgozott. Tudta, hogy most képtelenség kiszökni, anya minden mozdulatát figyeli. Várnia kell tehát.

Már sötétedni kezdett, mikor apa hazaérkezett. A táskáját vidáman az ebédlőasztalra dobta, nyomott egy puszit Hanna homlokára, és széles mosollyal körbenézett.

– Mi a vacsora?

Ám készséges válasz helyett csak morcos pillantásokat kapott. Anya, aki órák óta a konyhaablak függönye mögött ült, fenyegetően felmagasodott, hogy elmesélje, mi mindent tartogatott a délután.

– Költözhetünk, Csaba. Kész, vége.

Apa aggódalmasan a homlokát ráncolta.

– Máris? – kérdezte.

– A szomszéd öregasszony telekürtölte a házat azzal, hogy pestisesek vagyunk – felelte anya.

– De hát miért?

– Kint volt az ÁNTSZ.

Hanna tüntetőleg bevonult a szobájába. Egyáltalán nem volt kíváncsi arra, ami most következik. És valóban. Amint becsukta maga mögött a szobaajtót, anya máris sírni kezdett.

– Ezzel most ellesznek egy darabig – gondolta, és szomorúan elhúzta a száját. – Azt persze senki nem fogja megkérdezni, hogy velem mi van. – És ekkor eszébe ötlettől valami. – De hiszen ez szuper! Most vagy soha!

Felpattant hát, és kiborította a földre a tornacuccát. Magához vette a vörös rongyba bugyolált valamit, gyorsan kabátot rántott, és kiosont a lakásból.

Úgy tervezte, a szelektív hulladékgyűjtőhöz megy, ami ott állt nem messze a házuktól, egy elhagyatott játszótér tőzsomszédságában.

Amint leért az utcára, kelletlenül tapasztalta, hogy időközben valami undok, nyúlós köd szállt le. Felvidította azonban a gondolat, hogy ha máskor nem, most biztosan megfázik. Úgy legalább holnap sem kell iskolába mennie. Morfondírozásából egy éles hang ragadta ki.

– Bocs, van egy perced? – egy kamasz srác penderült elé, és belevigyorgott a képébe. Nagy, fekete karikák voltak a szeme alatt, és elől hiányzott egy foga. – Lemerült a mobilom, és fel kéne hívnom anyámat, hogy kezdheti melegíteni a kakaót.

Hanna háta mögött többen felnyerítettek. Megfordult. Két másik fiút pillantott meg a szitáló ködben: egy langalétát és egy szőkitett hajút. Riadtan körülnézett, de az utca teljesen kihalt volt.

– Na, kapd elő a mobilod, amíg szépen kérjük! – hajolt közelebb az egyik.

– Nincs nálam mobil – mondta Hanna.

– Na persze... – a karikás szemű megszívta az orrát. – Nyilván nincs.

– Tényleg nincs! – kiáltotta a lány.

– És mit viszel abban a motyóban? – érdeklődött a szökített hajú.

– Semmit... Ez csak szemét.

– Muti csak! – a szökített Hanna keze után kapott.

– Nem... nem adhatom oda... Veszélyes! – rántotta el a kezét Hanna.

– Veszélyes?! Na, kezd érdekelni! – mondta a karikás szemű, és elkapta a lány egyik karját. A szökített a másik oldalon ragadta meg. Hanna vett egy nagy levegőt, hogy sikítson, ám ekkor a hátuk mögött megszólalt egy reszelős férfihang.

– Engedd el a lányt! Most.

Hanna térde megroggyant. Az öreg guberáló állt ott.

– Nem hallod, fiú? – kérdezte az öreg halált megvető nyugalommal.

– Nehogy már te mondd meg, hogy mit csináljak, büdöstojás! – heveskedett a karikás szemű, de Hanna érezte, hogy már nem szorítja olyan erővel a karját.

A másik két srác elindult a guberáló felé. Aztán váratlanul megtorpantak. Hanna nem értette, miért, hiszen az öreg az égvilágon semmit sem tett. Csak állt ott, és nézett rájuk. És megint olyan volt, mintha mosolyogna. A fiúk egy darabig tanácstalanul néztek, mintha maguk sem értették volna, mitől szállt el a bátorságuk.

– Hagyjuk a francba... nem koszolom be a kezem egy ilyenekkel! – mondta a szökített, és megfordult. A karikás szemű is elengedte Hannát.

– Szerencséd van, öreg! De legközelebb nem úszod meg ennyivel! – mondta. – Gyertek!

A srácok nagy hangzavar közepette elvonultak. Kicsivel odébb még szétrúgtak egy kukát, talán, hogy ne tűnjön akkora vereségnek a megfutamodás, de végül csak elnyelte őket a tejszerűen gomolygó köd. Az öreg hosszan nézte Hannát, mielőtt megszólalt volna.

– Látod, kislány, az a vacak körző mindig csak bajba sodor. Nem lenne jobb megszabadulni tőle?

Hanna képtelen volt megszólalni. Ezért, közös történetük során nem először, de nem is utoljára, fogta magát, és inkább futásnak eredt. „Az a vacak körző” – zakatolt az öreg hangja a fejében. Szóval ez egy körző.

– Itt valami titok lappang. A nyakamat teszem rá – gondolta. – De most már addig nem nyugszom, míg ki nem derítem, micsoda.

© Orchard Literary Agency

[4] *Annuit Coeptis*

– Ezt nem hiszem el! – Zsófi hangja nagyon, de nagyon bosszús volt. – Miféle titok?

– Psszt! Ne ordíts már! Anya be fog jönni, és kikapcsolatja a Skype-ot – suttogta Hanna.

– Te komolyan Sherlock Holmesnak képzeled magad?

– Ahogy mondja, Watson.

– Állati vicces vagy...

– De figyelj, már vannak is fejlemények!

Zsófi sóhajtott.

– Miért nem vagyok meglepve...?

– Tegnap este csomó ideig nem tudtam elaludni. Azon paráztam, hogy jön az öreg. Egyszer csak ott áll majd az ágyam fölött, mint a horrorfilmekben, és vérben forgó szemekkel követeli a körzöt. Úgyhogy inkább felkeltem, hogy megnézzem közelebbről. Kiszedtem abból a rongyból, és ráirányítottam az olvasólámpát...

Zsófi arca a monitoron izgatott kifejezést öltött, úgyhogy Hanna tartott egy kis hatásszünetet. Felpillantott. Egyenesen anyára, aki a szobaajtóban állt karba tett kézzel.

– Beszélsz valakivel? – kérdezte.

– Á, nem... csak tanulok.

Hanna áldotta az eget, hogy a biztonság kedvéért kitéte maga elé a szöveggyűjteményét.

*„Egy, csak egy legény van talpon a vidéken,
Meddig a szem ellát puszta földön, égen;
Szörnyü vendégoldal reng araszos vállán,
Pedig még legénytoll sem pehelyzik állán”* – motyogta a Toldi szövegét, mint aki memoritert tanul. Közben megpróbálta a szemével jelezni Zsófinak, hogy ki fogja nyírni, ha tovább fulladozik a röhögéstől a képernyőn.

Anya azonban nem tágított.

– Bocsáss meg, kicsim, nem akarlak zavarni. Csak el akartam mondani, hogy ma végre pontot teszek ennek a szörnyű történetnek a végére.

– Miért? Elköltözünk? – kérdezte Hanna reménykedve.

– Nem. Lakóközösségi ülés lesz! Jön egy tisztviselő az ÁNTSZ-től, aki „A kulturált polgári együttélés higiénés normáiról” fog előadást tartani. De majd én megmutatom nekik, kit nézzenek leprásnak meg bubópestisesnek! Jól beolvasok nekik!

– Helyes, anya. De most, tudod... Tanulok.

– Persze, persze, bocs. Csak ne maradj fent nagyon sokáig. Én is sietek vissza.

– Jó.

Ahogy becsukódott az ajtó anya mögött, Hanna elgondolkodva Zsófiira nézett.

– Szerinted van még egy olyan béna szó, mint a „legénytoll”?

Zsófi a szemét forgatta.

– Jaj már, kit érdekel! Azt mondd inkább, hogy mi deült ki a fémbigyoról!

– Először is megpróbáltam kinyitni, de teljesen be volt rozsdásodva. Már épp úgy voltam vele, hogy hagyom a fenébe, mikor mégiscsak kinyílt, és egy nagy darabon lepattant róla a rozsdá. A többit aztán már egész könnyű

volt lekaparni. Kiderült, hogy van rajta egy felirat, ilyen cirádás, aranyozott betűkkel: *Annuit Coeptis*.

– Minnuit miccsitisz? – ráncolta a homlokát Zsófi.

– Hát ez az! Most jön a lényeg. Rákerestem a neten az *Annuit Coeptis*re. Azt jelenti latinul, hogy „helyesli szándékainkat”, de hogy ki helyesel és milyen szándékokat, az tökre nem derült ki. Viszont nem fogod elhinni, mi volt a második találat!

– Ne csigázz! – Zsófi viccesen rágni kezdte a körmét.

– Idétlenkedj csak, nem fogsz sokáig. A második találat: „*A Sátán szolgálói. A szabadkőművesek titkos összeesküvése*”. Írta: Dr. Bujdosóné Dr. Bakonyi Edit! Az igazgatóhelyettes, basszus! A történetem! Zsófi, ilyen véletlenek nincsenek, úgyhogy kitaláltam, hogy ma törtiórán valahogy rákérdezek. Hát, nem volt jó ötlet...

Bujdosóné épp a mondat kellős közepén tartott, mikor kicsöngettek a történelem órától.

– A reformáció fő célkitűzése a katolikus egyház és a pápaság hegemoniájának megtörése volt. Luther Márton szavaival élve...

Az igazgatóhelyettes elhallgatott, és vérfagyasztó tekintettel végigmérte a csengő hangjára mozgolódni kezdő osztályt.

– Felhívnam az osztály figyelmét, hogy még beszélék – mondta aztán, nem kevésbé gyilkos hangszúllyal.

A teremben újra néma csend lett. Csak Szabika fészkelődött izgatottan.

– De tanárnő, nem lesz idő megenni a tízórait – mondta, és kétségbeesve elterült a padon.

Bujdosóné lassú léptekkel elindult Szabika felé. Valahogy úgy, ahogyan az oroszlán cserkészi be a zsákmányát.

– Eszerint Szabolcsnak nincs szüksége órai magyarázatra a tananyaghoz. Ennek őszintén örülök. Szívesen fogadjuk tehát beszámolóját a következő órán a reformáció különböző irányzatairól. Amennyiben pedig a beszámolót nem találom kielégítőnek, nos... – Bujdosóné halványan elmosolyodott –, az természetesen egy elégtelent von maga után.

– De tanárnő, ez nem igazság! – emelkedett fel Szabika a padról.

– Sajnálom, fiam, ez oktatási intézmény, nem képviselői demokrácia. Jó étvágyat! – zárta rövidre a vitát Bujdosóné.

Hannának ezek után minden bátorságát össze kellett szednie, hogy a tanári asztal közelébe merészkedjen. Bujdosóné egy ideig úgy tett, mintha nem venné észre, aztán bosszúsan felpillantott.

– Te is akarsz egy szorgalmi feladatot?

– Nem... nem – dadogta Hanna. – Csak van egy kérdés, amit nem tudok megoldani, és gondoltam, a tanárnő segíthetne.

Bujdosóné undorodva elhúzta a száját.

– Úgy nézek én ki, mint a vöröskereszt? Nem azért vagyok itt, hogy segítsek, hanem hogy embert faragjak belőled.

– De egy történelmi kérdésről van szó, és a tanárnő olyan sokat tud...

– A lényegre, gyermekem, tíz perc múlva értekezletem lesz.

– *Annuít Coeptis* – vágta ki Hanna érces hangon.

Bujdosóné úgy fagyott le egy pillanat alatt, hogy Hannában is megállt az ütő.

– Mit mondtál? – kérdezte rekedten. A szemei összeszűkültek. Ha lehet, az arca most még kígyószerűbb lett.

– *Annuit Coeptis*. Latinul van – makogta Hanna.

– Persze, hogy latinul van! Ez egy szabadkőműves jelmondat. Hol olvastad? Mit tudsz a szabadkőművességről?

– Igazából nem sokat, de nagyon érdekelnek a... a... szabadkőművesek. Meg az összeesküvéseik... meg a... a... korszak.

– Ez későbbi tananyag.

– Igen, tudom, de annyira érdekes! Ha a tanárnő tudna mondani pár könyvet, nagyon szívesen utána olvasnék, mert olyan izgalmas – Hanna nagyot nyelt. – Szerintem.

Bujdosóné gyanakodva fürkészte a lány arcát. Aztán a hóna alá csapta a naplót, és így szólt.

– Ez esetben a legmegfelelőbb személyhez fordultál. Gyere be holnap a felsőbb évesek történelem fakultációjára, ott éppen a magyarországi szabadkőműves páholyokkal foglalkozunk.

– Tényleg?

Bujdosóné fájdalmasan sóhajtott.

– „Tényleg” – nyomta meg gúnyosan a szót. – Ebben a teremben.

Aztán némi hatásszünet után hozzátette: – És nulladik órában.

– Úgy kell neked – vigyorgott a monitoron Zsófi. – Én megmondtam, hogy dobd ki azt a körzöt. Most kelhetsz miatta hatkor.

– Neked mindig igazad van, Zsófi – grimaszolt Hanna.

– Jobb, ha megszokod. És volt ma még valami érdekes?

– Á, semmi. Csak egy magyaróra kis tömegverekedéssel, néhány igazgatói intő, ilyesmik.

- Miért? A „Conan, a barbárt” vettétek?
- Á, csak a Toldit ismételtük.

Hanna már pont félálomban volt, amikor Szabikára került sor a felolvasásban.

– *„HÉ PARASZT! Melyik út megyen itt Budára? Kér-di Laczfi hetykén, csak amúgy félvállra”* – mennydörögte olyan hangerővel és átéléssel, hogy Hanna majdnem kiesett a padból ijedtében.

Rogyák Mária, a magyartanárnő kétségbeesve kezébe temette az arcát. Most tökéletesen ráillett széles körben elterjedt gúnyneve.

– Tényleg Roggyantmari – gondolta Hanna vigyorogva.

Pedig Mária néni közel sem volt olyan rogyant, mint amilyennek néha látszott. Valójában nagyon is lelkes és tettere kész tanár volt. Más kérdés, hogy lelkesedését kevesen osztották a diákság körében. Talán mert lángolása, amit különféle szerelmes költők vagy csodálatos irodalmi alakzatok iránt érzett, kissé mindig túlzóak voltak. Néha napokig egy-egy verssor hatása alatt állt, azzal kelt és azzal feküdt, ám ebből a gyerekek csupán annyit vettek észre, hogy gond nélkül eltüntethetik a táskáját vagy a kabátját, egy hét múlva sem jut eszébe keresni.

– Köszönjük, Szabolcs – emelte fel szép kezét Mária néni. – Inkább talán Hanna folytassa.

Szabikát azonban nem lehetett ilyen könnyen leállítani, mikor végre felolvashatott. Meg sem hallotta, hogy elvették tőle a szót, csak harsogott tovább, az osztály nem kis derültségére.

– *„De Toldinak a szó szívébe nyilallik, És olyat döbben rá, hogy kívül is hallik. „Hm, paraszt én!” emígy füstölög magában, „Hát ki volna úr más széles e határban?”*

Rogyák Mária belátta, hogy ez nem lesz így jó. Úgy-hogy inkább kérdezett.

– Mit jelent, hogy „olyat döbben rá, hogy kívül is hallik?”
– majd sietve hozzátette: – Edina?

Edina nem ért rá rögtön válaszolni. Előbb gyorsan be kellett fejeznie egy SMS-t.

– Pont ezt akartam kérdezni – mondta, mikor a telefonja jelezte, hogy az SMS elment.

A tanárnő nem adta fel.

– Tibi?

Tibi szomorúan felnézett a szöveggyűjteményből. Hanna látta rajta, hogy lövése sincs a válaszról.

– Azt jelenti, hogy... le van döbbenve – nyögte ki végül.

Rogyák Mária összeráncolta a homlokát. Próbálta követni Tibit.

– Ki? – kérdezte végül.

– A Toldi.

– Gondolkodj egy kicsit, Tibi.

Az osztály felröhögött, Hanna padtársáról pedig dőlni kezdett a víz. A lány egészen megsajnálta. Hogy lehet Tibitől olyasmit kérni, hogy gondolkodjon? Ráadásul ennyi ember előtt. Ezt valószínűleg Mária néni is belátta, mert végül megkegyelmezett.

– Folytasd az olvasást, Tibi – mondta nagy sóhajjal.

– Jó – egyezett bele a fiú, és nekiveselkedett a szövegnek. – „Én paraszt? én?”

– Te hát – szúrta közbe Szabika fojtott hangon.

Tibi felpillantott, de nem szólt. A nyaka azonban vézesen vörösödni kezdett.

– „Amit még e szóhoz gombolt...” – Tibi itt elakadt. Érezte, hogy valami nem stimmel. Szabikából kirobbant a nevetés.

– Álljál le! – sziszegte Tibi.

– „Gondolt” – sietett Tibi segítségére Mária néni. – Ez van oda írva: „gondolt”.

– „*Gondolt. Toldi Györgyre. Szörnyű nagy káromkodás volt.*” – Tibi szájából úgy potyogtak ki a szavak, hogy az egész szöveg egy csapásra értelmetlenné vált.

– Értjük, ugye? – mosolygott Mária néni.

– Persze. Káromkodott egy ízeset! – sietett a válasszal Szabika. – Például azt, hogy „Az édes nagymamád ősz hajszálas leveskékjét!”

Nos, Szabika itt ment túl azon a bizonyos határon. Tibi kevés dologra reagált olyan érzékenyen, mint a Konyhás Vali nénire tett becsmérlő megjegyzésekre. Konyhás Vali néni tudniillik a nagymamája volt. Meg az érzékeny pontja.

– Mi van, hülyegyerek? – bődült fel Tibi.

– Tibi! Tibi! Üljl vissza! – sikította Mária néni.

– Milyen ősz hajszál?

– Ja, bocs. Festett vörös? – kiáltotta Szabika menekülés közben.

– Megöllek! – üvöltött Tibi, és ezzel a dolog vita részét lezárták is tekintette.

– És? – kérdezte Zsófi.

Hanna megrántotta a vállát.

– És akkor Tibi majdnem letépte a Szabika fejét. Úgy nekiindult, hogy még a padot is feldöntötte, ezért aztán mindenki felugrált a helyéről, és pucolt a fedezékbe. Roggyantmari a fejét fogta, úgy visított. De az senkinek sem jutott az eszébe, hogy szétválassza őket. Illetve... csak nekem.

– Oda mertél menni? – Zsófi hangjában elismerés csengett.

– Persze. Nem tudom... úgy megsajnáltam őket. Rogyák Mari ordított, hogy ne menjek közel, mert bajom esik, Edina meg már szaladt is az igazgatóiba.

– Áruló vipera – csóválta Zsófi rosszállóan a fejét, de Hanna a saját gondolataival volt elfoglalva.

– Olyan szánalmasak a fiúk, nem? Szabika ott lihegett vörös fejjel a felborult pad tetején, Tibi meg fél kezében egy székkal nézett rám bután. Mint valami bánatos Toldi Miklós, akinek megsértették a nagymamáját.

– Sikerült lenyugtatnod?

– Persze.

– Hogyan?

– Hát, szépen megkértem, hogy szálljon le a Szabika fejről. Szerintem egyébként már ő is le akart. A baj csak az volt, hogy ezt már Bujdosóné is végignézte.

– Ajjaj. Aztán jött a vérengzés, gondolom.

– Csak úgy röpködtek az igazgatói intők – bólintott Hanna.

– Akkor szuper napod volt – nyugtázta Zsófi. – Gratulálok.

Hanna felsóhajtott.

– És ha ez még nem lett volna elég, Edina meg a klónjai rám szálltak a menzán...

Hanna egy jócskán megpakolt tálcával egyensúlyozott a tömegben. Sajnálattal látta, hogy az egész ebédlőben már csak egy hely van szabadon, az is Edina mellett. Ezért inkább úgy döntött, a lépcsőkön fog ebédelni. De bármennyire is szeretett volna láthatatlanná válni, mikor elhaladt Edina mellett, az macskaszzerű mozdulattal utána nyúlt.

– Hanna, figyu, nem ülsz ide?
– Ööö... – mondta Hanna, mert ennél mélyértelműbb válasz hirtelen nem jutott eszébe.

– Vagy inkább a Tibivel akarsz ebédelni? – kérdezte az egyik Edina-klón, és felkacagott.

– Jaj, Móni – forgatta a szemét Edina.

– Nagyszerű – gondolta Hanna, és letette a tálcáját. – Akkor a másik lesz a Fanni.

Igazság szerint még mindig képtelen volt megkülönböztetni őket.

– Mondjuk, ha vele ebédelnél, biztos nem kapnál hajas levest – vigyorgott tovább Móni.

– Mert a Tibi kiszedné belőle – kacsintott Fanni.

– Mi van? – Hanna összeráncolta a homlokát. Kezdte elveszíteni a fonalat.

– Csak szívatnak, nyugi – legyintett leereszkedően Edina, majd magyarázólag hozzátette: – A Tibi nagymamája itt a konyhás, és mindig tele van a leves a hajával.

Edina bizalmasan közelebb hajolt Hannához.

– De Vali néni nem is az igazi nagymamája Tibinek. Csak örökbe fogadta – mondta, majd elfintorodva hozzátette: – Tök ciki, mi?

– Az egész Tibi tök ciki – fűzte tovább a szót Fanni. – Elég gáz, hogy mellette kell ülnöd.

– Nem tudom, szerintem egész jó fej – mondta Hanna.

– Neked bejön a Tibi? Nyííííí!!! – visított fel Fanni és Móni, és megint el akartak repülni.

Hanna körülnézett, és kétségbeesve látta, hogy a körülöttük ülők mind beleröhögnek a levesükbe.

– Nem jön be! – emelte fel a hangját, mert észrevette, hogy pár asztallal odébb Tibi is figyel. Majd halkabban hozzátette: – Csak azt mondtam, hogy egész jó fej.

– Figyu, az osztályban minden pasi tök gáz. Majd te is rá fogsz jönni – mondta Edina mély meggyőződéssel.

– Főleg a Kristóf – szúrta közbe Fanni.

– Főleg – nyugtázta a megjegyzést Edina. – A tizedikesek a jó pasik – mondta, és sokatmondóan Hanna szemébe nézett.

– Főleg az Ervin – sietett a kiegészítéssel Móni.

– Főleg – bólított Edina, majd ábrándos tekintettel elnézett az ebédlő másik vége felé. Hanna gyanította, hogy valahol arrafelé táplálkozhat a célszemély.

– Igazából még csak pár hete járunk, de aaannyira cuki, meg okos... – nyafogta Edina, majd hirtelen hangot váltott. – Figyu, igaz, hogy járni fogsz Bujdosónéhoz törifakra?

– Honnan tudod? – kerekedtek el Hanna szemei.

– Ja, igazából nem fontos, csak a Dia hallott valamit a folyosón, és mondta a Móninak, és a Móni meg a Fanninak, a Fanni meg nekem... De hogyhogy járni fogsz?

– Érdekel a töri.

Edina szája bután elnyílt.

– Mi érdekel rajta?

– Nem tom... csak érdekel – tömte be Hanna az utolsó falatokat, és eltolta magától a tálcát.

– Az Ervin is törifaktos – suttozta Edina. Fanni és Móni együtt érzően bólogattak.

– Figyu, muszáj megígérned, hogy mindenről beszámolsz! – mondta aztán, és szenvedélyesen megszorította Hanna kezét. – Minden részletet tudnom kell!

– A törifaktról? – értetlenkedett Hanna.

– Hülye! Az Ervinről!

– Ja. Jó.

– Akkor barik vagyunk? – sipította lelkesen Edina. – Egyébként aaannyira cuki SMS-eket ír! Akarod, hogy megmutizzam?

– Anyám... – csóválta a fejét döbbenten Zsófi. – És „megmutizta”?

– Nem, hál istennek. Talált ugyanis egy hajszálat a levesében, és visítózni kezdett.

– Konyhás Vali néni virágot érdemel.

– Mondjuk szerintem amúgy is.

– A Tibi miatt?

Hanna bólintott.

– Aki a verekedés után mindenhova jött utánam.

Zsófi arcán kaján kifejezés jelent meg.

– Akkor a szomszéd srác már dobva van?

– Fejezd már be! – kiáltotta Hanna.

– Miért? Tök jó! Lesz egy testőröd.

Hanna elgondolkodott.

– Egyébként lehet, hogy nem is lenne olyan rossz.

– Nem hát. Amikbe te mindig keveredsz. Egy percig nem figyel rád az ember, és egyből meg akarnak támadni.

– Jaj, ne is juttasd eszembe!

Zsófi aggodalmasan nézett Hannára.

– Mi van az öreggel?

– Nem láttam azóta. Szerintem feladta – felelte Hanna.

– Kizárt dolog. Inkább ezekkel a szabadkőműves mi-csodákkal készül elrabolgatni.

A két lány összemосolygott.

– Persze. Hogy feláldozzanak a Sátánnak – vigyorgott Hanna.

– De akkor jönne a Tibi szupermenes köpenyben, és azt mondaná...

...Ám még mielőtt Zsófi befejezte volna a mondatot, Hanna gépének képernyőjén felugrott egy cset ablak. Benne Tibi képével.

Tibi Hanna, itt vagy?

Hanna elnevette magát.

– Ezt nem hiszem el, Zsófi! Tudod, ki jelentkezett be?

– Brad Pitt? – grimaszolt Zsófi.

– Talált, sülyedt. A Tibi. Írok neki, várj egy picit.

Hanna Szia, Tibi. Mizujs?

Tibi Semmi.

Hanna Az jó.

Tibi Aha.

Eltelt egy pár másodperc. Válasz semmi. Zsófi kicsit unni kezdte magát a képernyőn.

– És jót dumcsiztok? – kérdezte végül.

– Istenit. Tibit nem lehet lelőni, annyit beszél – nevette Hanna.

– És gondolom, alig lehet követni – gonoszkodott Zsófi.

– Hát, nagyon kell igyekezniem...

Zsófi egészen közel hajolt a kamerához. Sejtelmesen hunyorogva nézett barátnője arcába.

– Azt hiszem, rájöttem, Mr. Holmes. Tibit igaziból Bulcsú hozta magával az Endorról. És azért beszél olyan keveset, mert még nem tud rendesen emberül.

Hanna gépén felhangzott a cset-hang. Úgy látszik, Tibi végre rászánta magát a válaszra.

Tibi A tiéd a rózsaszín radír?

Hanna A padban taláلتad?

Tibi Aha.

Hanna Hát akkor... ha nem a tiéd, akkor az enyém.)

Zsófi izgatottan rágta a körmét.

– Rátért már a romantikára? – kérdezte.

– Abszolút – vigyorgott Hanna.

– Akkor hagylak is titeket. Holnap beszéljünk.

– Most komolyan itt hagysz velem kettőben?

– Komolyan – bólintott Zsófi. – Le kell rendeznem az öcsémet. Már megint turkál a cuccaim között.

– Jó – mondta Hanna. – Akkor holnap.

Hanna még egy darabig bámulta a Tibi-féle üzenetváltást, aztán úgy döntött, nincs türelme kivárni, amíg a másik összeszedi magát a válaszra.

Hanna Na, megyek, Tibi, mert még van leckém holnapra.

Tibi Jó.

Hanna Akkor szia.

Tibi Szia.

Hanna már nyúlt volna a gépéhez, hogy kikapcsolja a Skype-ot, mikor újabb üzenet érkezett.

Tibi Itt vagy még?

Hanna nagyot sóhajtott.

Hanna Igen, Tibi?

Tibi Azért köszi. Úgy értem... hogy ma... Érted...

[5] A levél

Zsófi, én nem élek! A mai nap maga volt a pokol! A törőfakt a világ legrosszabb ötlete egy ilyen szadista hüllővel, mint Bujdosóné. Ráadásul nulladik órában! Asszem nem emlékszem rá, hogy kerültem be az iskolába. Csak az van meg, hogy ülök egy teremben, és nem szabad pislogni, mert akkor egyből elkezdek álmodni.

A táblán uralkodók, költők és tizennyolcadik századi tudósok nevei sorakoztak akkurátusan egymás alá írva, a hozzájuk tartozó évszámokkal együtt. Az első Mária Teréziáé volt. Hanna elégedetten nyugtázta, hogy ez legalább mond neki valamit. Majd zárójelben a királynő teljes neve volt olvasható: Erzherzogin Maria Theresia Amalia Walpurga von Österreich.

– Hogy a fenébe tudta megjegyezni a saját kilométer hosszú nevét? – töprengett Hanna, ám ekkor az „Österreich” ő betűje fenyegetően felmagasodott, és rávetette magát a gyanútlanul mellette álldogáló s-re. Hatalmas csámcsogás közepette falta fel, majd fenyegetően megfordult. Látható volt, hogy ezúttal a w-t szemelte ki legközelebbi áldozatának.

– Semmi gond, Hanna, megvárjuk, amíg visszatérsz közénk – hasított a jelenetbe Bujdosóné hangja.

– Tessék? – motyogta a lány, és értetlenül körülnézett. A többiek pillantásából biztosra vette, hogy elaludt. Mondjuk ez legalább magyarázatot adott az agresszív öbetű problémájára.

– Mint a korszak szerelmese, nyilván tudod a választ arra a kérdésre, hogy kinek a nevéhez fűződik az első magyar írói társaság, a testőrírók csoportjának megalapítása.

– Ööö... – mondta Hanna, és próbált úgy tenni, mint aki gondolkodik.

– Egy másik betűvel kezdődik a neve – húzta el a száját Bujdosóné.

– Bessenyei György – kiáltotta a szomszéd padból egy szőke srác, miközben vizenyős kék szemével megvetően végigmérte Hannát.

– Ervin, nem téged kérdeztelek – Bujdosóné hangja váratlanul lágyabbra váltott. – Az evidenciákon te már túl vagy.

Ervin gusztustalanul mosolygott.

– Elnézést tanárnő, de annyira érdekes volt a magyarázat, hogy azt akartam, haladjunk.

Zsófi, ez az Ervin egy akkora taposóakna, hogy az ember azonnal felrobban tőle. Igazán nem tudom, mit eszik rajta Edina. Hacsak azt nem, hogy úgy beszél folyton, mint egy lexikon. Mondjuk Edina abból valószínűleg nem sokat ért, mert csak sipákolni tud és gyilkosan nézni. Azt meg nyilván az Ervin nem érti. Ha jók lesznek, majd írok nekik szótárt egymáshoz. Például:

Edina alulról felfelé pillog. Jelentése: „Új a körömlakkom.”

Erre Ervin azt mondja: „Még utána kell néznem a megfelelő szakirodalomban az évszámoknak”. Jelentése: „Edina! Vigye a táskádat az, akinek két anyja van.”

:D

De visszatérve a törifakra, nem sokat tudtam meg a testőriről – a szabadkőművesekről meg aztán nullát – mert hirtelen megint elaludtam.

Úgy kábé a magyaróra elejére sikerült felébrednem, de akkor is csak azért, mert Rogyák mari egyenesen hozzám kezdett beszélni. Iszonyat lelkesen ecsetelte, hogy év végén egy „szennzációs zenés darabbal fog az osztály előrukkolni”. Már fél éve próbálnak, mindig a dupla magyarórák egyikén. És hogy engem is vár benne szerep. Na, ez még nem is lenne olyan nagy baj, de tudod, hogy mit akarnak ezek a szerencsétlenek előadni? A VARÁZSFUVOLÁT! EGY MOZART OPERÁT, BAKKER! Gondolj már bele! Az én hangommal?!

– Ismered a darabot? – kérdezte Rogyák Mari, és kedvesen félrebillentette a fejét.

– Nem igazán – mondta Hanna.

– Nos. Már rögtön az elején van egy sárkány...

– Egy T-Rex! – sietett a kiigazítással Szabika.

– Köszönjük, Szabolcs, de most egy picit tedd magad takarékra! Szóval ez a sárkány megtámadja Taminót, aki a főszereplő ifjú...

– Kristóf fogja játszani. Én vagyok Pamina! – közölte Edina, nem mintha bárki is kérdezte volna.

– Edina kedves, szeretném végigmondani – mosolygott Mária néni.

– Bocsi – mondta Edina, és elkezdte lemosni a körömlakkját.

– Szóval ebben a sárkányban lenne még egy hely számodra – jelentette ki Mária néni, és büszkén végigmérte Hannát, mintha a lány ezt a megtiszteltetést egyedül saját magának köszönhetné.

– Hogy-hogy a sárkányBAN? – kérdezte Hanna. Határozottan rosszat sejtett.

– Tudod, az a vízióm erről, hogy páran összeállnak, és letakarjuk őket egy nagy, zöld lepellel. Így aztán lehetnél a sárkány egyik testrésze.

– A feje én vagyok, stipi-stop! – kurjantott Szabika.

– Jó, tehát a fején kívül bármelyik testrésze – sóhajtott fel Mária néni.

Hát... így lettem a sárkány farka.

Mielőtt beálltam volna, megmutatták, hogy mi van kész eddig a darabból. Zsófi! Nagyon kemény volt! Kezdjük ott, hogy Kristóf, mint Tamino, elég érdekes választás. Még az is lehet, hogy néha eltalált volna egy-egy hangot, ha épp nem mutálna ezerrel. Így viszont le-föl ugrált, hol túl mélyre, hol túl magasra, teljesen olyan volt, mint egy jódlizó tehénpásztor. Viszont mikor Edina, mint Pamina a pad tetején nekiállt feneket riszálni, már elkezdtem keresni a kandikamerát. Egyszerűen nem akartam elhinni!

– Remek! – kiáltotta Rogyák Mária. – Most nézzük a sárkányt! Szabolcs, Tibi, hozzátok a pokrócot! Hanna, gyere te is!

Hanna meg sem mozdult. Szerette volna, ha az egész csak egy rossz álom lenne. Tibivel és Szabikával egy pokróc alatt? Akkor már inkább még egy törifakt.

– Jó – sóhajtott fel Rogyák Mari. – Akkor először csak a fiúk. Na. Fogódkodjatok össze szépen!

– Hogy? – kérdezte Tibi, és undorodva vizsgálgatta Szabikát.

– Jaj, Tibor, ne szerencsétlenkedj! – csattant fel Mária néni. – Hát értelemszerűen!

– Én állok előre, mert én vagyok a feje – közölte Szabika, és hátat fordított Tibinek.

Tibi lecövekelt. Egyáltalán nem óhajtott belegondolni abba, mit is kéne tennie.

– Tibi, légy szíves! – fogta könyörgőre Rogyák Mari.

– De mit? – emelte fel a hangját a fiú.

Mária néni közelebb lépett Tibihez, és türelmesen, tagoltan így szólt.

– Állj Szabolcs mögé, hajolj előre, és fogd meg a derekát!

Tibi igyekezett úgy végrehajtani az utasítást, hogy közben a méltóságát is megőrizze. Ez azonban hiú ábrándnak bizonyult. Az osztály hatalmas hahotában tört ki.

– Most mi a baj?! – kiáltotta Rogyák Mari, és szikrázó szemekkel végigmérte az osztályt.

Egyedül Bulcsú nem nevetett. Szépen összerendezte maga előtt a tollait, füzeteit, mielőtt megszólalt volna.

– Szerintem azon mulatnak, tanárnő, hogy Tibi most pont úgy néz ki, mint aki bele akar bújni Szabolcs fenekébe.

Hát, Zsófi... Itt újra elszabadult a pokol. Tibi elkezdte üldözni Bulcsút, aki kirohant az osztályból a folyosóra. Egyenesen Bujdosóné karjaiba. Tibit meg persze vitte a lendület, úgyhogy már képtelen volt lefékezni. El tudod képzelni! Kicsi a rakás, az igazgatóhelyetessel az alján. Ráadásul ott volt a fél tanári kar, mert pont akkor lett vége valami konferenciának. Ofő Géza bá hámozta ki Bujdosónét a fiúk alól.

– Géza! Láttad ezt?! Meg akart ölni! – az igazgatóhelyettes asszony kétségbeesetten kapaszkodott Géza bácsi karjaiba.

– Túlzol, Editkém...

– Mi az, hogy túlzok?! – Bujdosóné hangja majdnem egy oktávval feljebb csúszott. Idegesen rázta le magáról Géza bácsi kezét. – Mit kell ahhoz csinálnia, hogy belásd végre...

– Én nem direkt... – nyögte Tibi, és kétségbeesetten nézett az osztályfőnökére.

– Ez a gyerek közveszélyes! – kiabálta Bujdosóné.

– Bocsánat, én... – próbálkozott tovább Tibi, de a kigyószemek belefagyasztották a további magyarázkodást.

– Indíts az igazgatói iroda elé! MOST! – sziszegte Bujdosóné.

Géza bácsi hevesen vakarni kezdte a fejét.

– Edit... Tibor az én osztályomba jár, úgyhogy bízd rám. Majd én elintézem.

– Úgy, ahogy eddig?! – vetette fel a fejét harciasan az igazgatóhelyettes.

– Megoldom! – szolt Géza bácsi tőle igazán szokatlan keménységgel.

Bujdosóné szája pengevékony lett a dühtől.

– Ez nem osztályfőnöki szint, Géza.

– Engedd meg, hogy ezt én döntsem el.

A két tanár úgy nézett farkasszemet a folyosón, mint két westernhős. Hannának nem volt kérdéses, kinek drukkoljon. Még akkor sem, ha az elkövetkezendő osztályfőnöki óra elég kellemetlenre sikerült.

– Drága barátaim! – Géza bácsi mindig így kezdte, ha kínos bejelentenivalója volt. – Mint azt nyilván ti is érzitek, beszélnünk kell egymással.

A dolgot természetesen mindenki érezte, de legjobban talán Szabika.

– Szabika, mondd, te megőrültél? – Géza bácsi szemöldöke a haja vonaláig felszökött.

– Miért, tantóbá? – kérdezte Szabika egy pillanatra elbizonytalanodva.

– Mert jelentkezel. Ez eddig nem volt szokásod.

Szabika felnézett magasra tartott kezére, majd gyorsan leeresztette.

– Elfeledkeztem magamról.

– És szeretnél is valamit mondani?

– Igen. Hogy szerintem is meg kéne beszélnünk gyagyás Tibit.

Tibi ekkor megpróbált úgy csinálni, mint aki egy kicsit lepihen. Csak Hanna látta, hogy nemhogy nem alszik, de mindjárt bögni kezd. Géza bácsi körülhordozta tekintét az osztályon.

– Szerintem meg azt kellene megtárgyalnunk, hogy kik azok a személyek – felnőttekre gondolok –, akikkel nem érdemes ujjat húzni.

Ekkor egy újabb kéz szökött a magasba.

– Mondd, Bulcsú – sóhajtott Géza bácsi.

– Nincs értelme gyerekekről és felnőttekről beszélni. Az egész csak egy nagy hologram – közölte Bulcsú, és feltolta kissé lecsúszott szemüvegét.

– Köszönjük az értékes hozzászólást – bólintott az osztályfőnök. – Tehát elkanyarodva Bulcsú vitaindító megjegyzésétől elmondanám, hogy vannak ebben az iskolában igen hatékony és kevésbé hatékony tanárok. Jómagam inkább ez utóbbi csoportba tartozom. Vegyünk egy példát, hogy jobban értsétek! Ha engem pár esztelenül rohánzó gyerek feldönt a folyosón, én egyszerűen felborulok. Ellenben ha igazgatóhelyettes asszonyunkkal esik meg ugyanez, aki egy roppant *hatékony* tanár, nos, ő ez esetben *hatni* fog. Világos vagyok? *Elhatol* egészen az igazgatóig

vagy a kerületi nevelési tanácsadóig. És onnantól nem lehet *meghatni*.

Az osztályra szokatlan csend telepedett.

– És ugye világos mindenki számára, hogy ez nem egyedül Tibi ügye?

Bujdosóné tehát rászállt Tibire. Az pedig világos, hogy Géza bácsi már nem tudja sokáig megvédeni. És bár Tibin mindenki röhög az osztályban, meg persze félnek is tőle, de azt azért senki nem akarja, hogy kirúgják. Pláne, hogy di-lházba csukják. Mert az a csörgőkígyó szerintem valami ilyesmit tervez. Onnan tudom, hogy sikerült kihallgatnom, amikor erről beszélt.

Bujdosónénak természetesen esze ágában nem volt sorban állni a menzán. A diákok már megszokhatták ezt, mert úgy nyílt szét előtte a sor, mint Mózes előtt a Vörös-tenger, mikor az üres tálcáját vitte vissza a pulthoz. Ezúttal pont Hanna orra előtt koppant a szóban forgó tálca. Vali néni megrezzent a hangra, pedig háttal állt az igazgatóhelyettesnek. Bujdosóné megvárta, amíg a konyhás néni megfordul. Kígyóábrázatán kegyetlen mosoly ömlött végig.

– Valikám, édesem.

– Á, igazgatóhelyettes asszony! – Vali néni idegesen megigazította a kötényét, és gyorsan ellenőrizte, nem lóg-e ki kendője alól boszorkányosan szétmeredő haja. Nyilván nem először készült végighallgatni Bujdosóné kiselőadását a konyhai higiéniáról. Ám ezúttal valami egészen más következett.

– A mai menü különlegesen finom volt – szólta Bujdosóné negédes hangon.

Vali néninek a szó szoros értelmében táva maradt a szája.

– Látom, lassan megfogadja a tanácsomat, és kevesebb állati eredetű fehérjét és zsírt használ a főzéshez.

– Igen, nagyon igyekszem, Editkém – dadogta Vali néni.
– Nagyon...

– Örömmel hallok – Bujdosóné hűvösen hátratekin-
tett Hannára. – Ha megtennéd, hogy kicsit hátrébb állsz,
gyermekem.

Hanna hátrébb húzódott ugyan, de közben minden
igyekezetével azon volt, hogy egyetlen szót se mulasszon
el a párbeszédből. Nem volt könnyű dolga, mert a sor-
ban mögötte állók morogni kezdtek, amiért Bujdosóné
feltartja az ebédosztást.

– Volna azonban még valami, amiről beszélnünk kell –
mondta az igazgatóhelyettes.

– Igen?

– Illetve valaki.

– Igen?

– Tiborra gondolok – közölte Bujdosóné, és a kígyó-
mosoly hirtelen lehervadt az arcáról.

Vali néni képe egyből tulipiros lett a dühtől.

– Nem tudja az évszámokat megint? Bűdös kölyök!
Pedig éjszaka is azt magolta! Editkém, higgye el, nincs
pénzem magántanárt fogadni mellé!

Bujdosóné egyetlen kézmozdulattal leállította a tirádát.

– Azt hiszem, a probléma túlnötte magát ezen a szinten.
Tibor egy viselkedészavarral küzdő inadaptált gyermek,
súlyos motoros, percepció és kognitív nehézségekkel.

A konyhás néni szemei elkerekedtek. Egy árva szót sem
értett abból, amit hallott.

– Tessék? – kérdezte halálra rémülten.

– Autisztikus beütésekkel – közölte Bujdosóné, mintegy magyarázatképpen.

Vali néni szemében könnyek jelentek meg.

– Nem értem. Beteg?

– Agresszív, antiszociális, szegregált intézménybe való – adta meg a kegyelemdöfést Bujdosóné.

– Istenem... – motyogta Vali néni, és köténye sarkával törölgetni kezdte a szemét.

– Gondolkodni fogok a megfelelő elhelyeztetésén.

– Elhelyezni? De hova?! – Vali néni most már kiabált kétségbeesésében. – Tibikének az a fontos, hogy mellette legyenek! Nincs neki senkije! Én vagyok neki! Én!

Bujdosóné rezzenéstelen tekintettel nézte a zokogó konyhás nénit.

– Köszönöm a finom ebédet, Valikám – mondta aztán.

– Holnap esetleg gondolkodhatna valami főzelékben.

Vali néni teljesen kiakadt ezek után, gondolhatod. Úgy-hogy a tányéromra tett vagdalt húst sikerült meglocsolnia a piskótához való csokiöntetével. De azért arra figyelt, hogy dupla adag kovászos uborka kerüljön mellé, mert emlékezett rá, hogy azt nagyon szeretem.

Ezért ebéd helyett inkább lejöttem a könyvtárba, hogy keressék valamit a szabadkőművesekről. Nézegettem a netes katalógust, de rohadt uncsi. Mindegy. Legalább megírtam neked ezt az e-mailt. De most már lépek, mert mindjárt zárnak. Na pusza, este cset!

Hanna

– Győzelem! – kiáltotta diadalmasan anya a belépő Hannának.

– Mi történt? – kérdezte a lány, és máris nagyon fáradtnak érezte magát.

– A tegnapi lakóközösségi ülésen az ÁNTSZ hivatalosan is megerősítette, hogy nem vagyunk sugárfertőzöttek!

– Jaj, anya. Pörögi már le erről! Persze, hogy nem vagyunk.

– És most kapaszkodj meg! – kiáltotta anya felhevületen. – Nem volt semmilyen fertőzött tárgy az utcákon! Az ÁNTSZ soha nem is keresett ilyesmit!

Hanna gyomorszája enyhén összerándult.

– De akkor az a három pasi...

– A házmester szerint betörők voltak, akik fel akarták mérni a terepet, és vegyvédelmisnek adták ki magukat – magyarázta anya. – Most mondd meg, mik vannak! Jolika néni is mesélte, hogy egyszer valaki postásnak öltözve próbálta meg kirabolni... Istenem, ha belegondolok, mi csoda veszélynek vagyunk kitéve ebben a városban! Na, felhívom apádat – közölte, és sarkon fordult.

– Na, én meg Zsófit – gondolta Hanna, és ő is sarkon fordult.

Legnagyobb bosszúságára azonban az internet teljesen használhatatlannak bizonyult. Képtelenség volt felmenni a Skype-ra, a Facebook is folyvást lefagyott. Utóbbi Hanna nem nagyon bánta, mert amióta „öribarik” voltak Edinával, folyton tele volt az üzenőfala ölelkező pandákkal meg puszkoló delfinekkal. Hannát annyira felbosszantotta az internet, hogy bosszúból a leckéjét sem írta meg. Helyette fél délutánon keresztül próbálta megszerelni a csatlakozást, amivel csak annyit ért el, hogy még nagyobb kalamajkát csinált a gépén. Már pont ott tartott, hogy kivágja az egészet az ablakon, amikor csöngettek.

– Hanna, nyisd ki légy szíves, nekem vizes a hajam! – kiabált anya a fürdőszobából.

– Persze. Mindig én – morogta a lány, és kiment, hóna alatt a lappal. Bosszúsan feltépte az ajtót, majd kis híján elájult. Az Elképesztően Helyes Srác állt előtte.

– Helló. András vagyok. Tudod, a szembeszomszéd.

Hanna egy szót sem értett. Nem hallott ugyanis semmit, csak a tulajdon szívdobogását. Esetleg még a fülében zubogó vért. Jó, azt is észlelte, hogy fülig vörösödik. András egy darabig türelmesen várt, majd így szólt.

– Csak te vagy itthon?

Hanna pislogott, majd nyelt egyet. Tehát igyekezett életjeleket mutatni.

– Úgy értem: felmenők is vannak a lakásban? – kérdezte András, és megvakarta borostás képét. – Olyanok, akik beszélni is tudnak?

– Hát... anya – nyögte ki nagy nehezen Hanna.

– Király – vigyorodott el András. – Szólsz neki?

– Anya! – kiáltotta a lány, de olyan vékony hangon, hogy még ő sem ismert rá.

– Akárki az, küldd be! – kiabálta bentről anya.

Hanna félreállt az ajtóból, és mutatta Andrásnak a járást. Anya még mindig a fürdőszobában lehetett, mert zubogó víz hangja hallatszott bentől.

– Jó napot! Csak én vagyok, aki ott szemben lakik! – próbálta meg András túlkiabálni a vízesés hangját, majd Hannához fordulva halkabban hozzátette: – Mi van nálatok? Özönvíz?

A lány azonban már nem figyelt rá. Kétségbeesetten próbált felcsatlakozni a Skype-ra. De ezúttal sem járt sikerrel. A levelezőprogram azonban váratlanul betöltött. Hanna már írta is a levelet Zsófinak:

Basszus, Zsófi! Megint irok! Nem hiszed el! Tudod, ki van itt? Őaj, miért nincs Skype? ÁÁÁÁÁÁ!!!!

Anya eközben kiszabadult a fürdőszobából, és fején egy hatalmas törölköző-turbánnal forgószélként söpörte el a tanácstalanul álldogáló Andrást.

– Á, magát az égiek küldték! – lelkendezett. – Ért a vi-
zesblokkhoz, ugye?

– Persze. Simán kinyitom a csapot. Meg elzárom –
mondta.

– Akkor maga beljebb van – nyugtázta anya. – Kép-
telen vagyok ugyanis elzárni a csapot a fürdőszobában.
Ömlik a víz! Segítene esetleg?

Itt van Ő! A yodás pólós szembesrác!

A vízcsobogás ekkor, mintegy végszóra elhallgatott.

– Úgy hallom, a probléma magától megoldódott – szolt
András.

– Ó, valóban – nyugodott meg anya. – És mi járatban
van errefelé? Foglaljon helyet!

– Nem, köszönöm – rázta meg a fejét András. – Igazá-
ból csak azt szerettem volna mondani, hogy lesz ma este
egy kis összejövétel nálam. Lehet, hogy kicsit hangosab-
bak leszünk. De éjfélkor lehalkítjuk a zenét. Gondoltam,
szólok, itt is lakik gyerek, meg minden.

Hanna rávillantotta a szemét a fiúra.

– Ez normális? – gondolta. – Engem nevez gyereknek?
Szólni azonban nem szolt semmit, de bosszúból ek-
képp tért vissza a Zsófinak írt levélhez.

*Egyébként így közelről azért nem is néz ki olyan jól. Tök
karikásak a szemei. És baromi öreg. Lehet vagy huszonöt
éves. Ráadásul egy marha idétlen sapka van a fején.*

– Hanna, ne verd már azt a gépet! Nem hallom a saját hangomat! – szolt anya, majd Andráshoz fordult. – Születésnap?

– Igen – bólogatott András.

– A magáé?

– Igen.

– Háhh! Kos! – vágta ki anya diadalmasan.

– Ööö... aha – mondta András, miután sikerült felfognia, hogy anya épp most találta el a csillagjegyét.

A víz ekkor megint felzubogott a fürdőszobában.

– Jaj, a víz megint! – kiáltotta panaszosan anya. – Biztos nem ért hozzá?

– Nem. Én inkább ahhoz értek, amit a kislány püföl.

Hanna felkapta a fejét. Most lett elege.

– *Hanna* – közölte nyomatékkal. – Hannának hívnak, nem *kislánynak*. És ha értesz hozzá, megcsinálhatnád rajta a Skype-ot.

András tekintete felcsillant.

– Nem jön be? Mutil!

Hanna azt hitte, nála gyorsabban senki nem gépel. De most, hogy Andrást figyelte, rá kellett jönnie, hogy sehol nincs hozzá képest. Nem telt bele két perc, Hanna kezében ott volt újra a gép, működő Skype hozzáféréssel.

– Tessék.

– Jippi!!! Kösz! – visított a lány, és már fent is volt a Skype-on. Zsófi abban a pillanatban üzent is.

Zsófi Hanna! Végre itt vagy! Mi volt? Mesélj!

Hanna Várj, Zsófi!!! Bekapcsolom a webkamerát, hogy megnézd Yodát!

Míg Hanna a kamerával foglalatосkodott, anya tovább csacsogott. András pedig egyre nagyobb kínban hallgatta.

– Nos. Maga akkor lelke mélyén vagy egy középkori lovag vagy egy fegyenc.

– Hát, őőő... – kezdett bele András, de aztán rájött, hogy fogalma sincs, mit kell erre mondani.

– Mint általában a Kosok – oktatta tovább anya.

Zsófi Banyek! Ez Ó? D

Hanna Ó, bizony. D

Zsófi Nem néz túl értelmesen. F

Hanna Ja. Anya dolgozik rajta. D

Anya kuncogva nézte, ahogy András fesheng.

– Ugyan, ne jöjjön zavarba. Maga egyenes a nőikkel, igaz?

– Hogy... én?

– És nem volt olyan tapasztalata, hogy mást látnak magában, mint ami?

Hanna Asszem, anya elintézi egy életre. D

Zsófi Még mindig olyan bután néz? Muti! D

– Általában azt hiszik, hogy színész vagyok – nyögte ki András.

Hanna Vajon honnan vette ezt az értelmetlen sapkáját?

Zsófi Csak találhatta. Mást nem tudok elképzelni.

Anya ezen a ponton úgy döntött, megkegyelmez.

– Na jó, nem tartom fel tovább. Vigyázzon magára. Most tudniillik a Hold is a Kosban van.

– Igyekszem. Akkor nem fog zavarni senkit a zene?

– A vízcsofogástól úgysem fogjuk hallani – legyintett anya.

András megvakarta a sapka alatt a fejét.

– Hát, köszönöm – mondta.

– Hanna! Kísérd ki Andrást, légy szíves! Nekem vizes a hajam – szólt anya.

Hanna ezúttal kivételesen nem dohogott, amiért rá há-
rult ez a feladat. Ellenben igen megdöbbsent, mikor az
ajtóban András gondterhelten a szemébe nézett.

– Figyu, valami fura van a gépeddel.

– Fura?

– Igen, mintha... Mindegy. Majd belenézek esetleg.

– Adjam oda most? – kérdezte Hanna.

– Hát, végül is odaadhatod. Holnap majd csöngess be
érte napközben. De ne túl korán.

– Jó – mondta a lány, és átnyújtotta a számítógépet.

Már éppen csukta volna be az ajtót, mikor az udvarról
egy öblös férfihang kiáltott fel.

– Hé, te! Anna!

Csongor bácsi, a házmester integetett felé.

– Hanna – igazította ki a tévedést a lány.

– Keresett a nagyapád! – harsogta Csongor bácsi.

– A nagyapám?!

Ez furcsa volt. Hannának már csak egy nagyapja élt, az
is Kanadában.

– Az. Mondta, hogy nincs otthon nálatok senki, hiába
csönget.

– A nagyapám? – értetlenkedett tovább Hanna.

– Az hát. Mi van, süket vagy?! Hagyott itt neked egy
levelet.

Hanna lerobogott a lépcsőn. A házmester átadott neki
egy borítékot, amit ő izgalmában még felfelé szaladtában
kibontott. Egy zsíros sajt papírt tartott a kezében, rajta
valami lehetetlen ákombákkal. Hanna nézte a nagy,

szájkás betűket, a megvadult kígyóként tekergő sorokat, és pontosan tudta, ki írhatta. Az öreg guberáló sorait olvasta.

Kegyés Kisasszonka!

Egy ártatlansága felől tökéletesen meggyőzöttetett nemes szívnek megnyugtatóására mindenkor elég a maga virtusának megvallása.

Én nem vádolom kegyedet, hogy olyasmit tart birtokában, melyre jogosultsága semmiképp nincsen. Én tsupán igyekszem elvonni kegyedet azoktól a veszedelmektől, melyekbe védelmére elégtelen ifjúsága rohan.

Cserét ajánlok: amennyiben holnap délután kegyeskedik átadni azt, amire hõn áhítozom, s mi in concreto engem illet, úgy bármit választhat Mozsár utca hatodik szám alatt található régiségkereskedésembõl. BÁRMIT.

Magamat imádságaiba ajánlván örvendezve idvezlem kegyedet:

Sándor

[6] A csere

- Zsófi** Ez bolond.
- Hanna** Hát... nem is tudom.
- Zsófi** Egy bolond csöves!
- Hanna** Nem is csöves, boltja van.
- Zsófi** Nehogy már bevedd! Tuti, hogy dilis! Meg kéne mutatnod a levelet apádnak! Egy kattant tata rád szállt a körzője miatt!

Hanna felpillantott. Az infotanár szokásához híven mélyen aludt a tanári asztalnál. A gépek zümmögtek, a klaviatúrák izzottak a serény diákkezek alatt. Kivétel nélkül mindenki csetelt.

- Hanna** Aha. De figyelj. Az a levél...
- Zsófi** Az a levél egy baromság. Egyetlen szavát sem értem.
- Hanna** Hát, én se nagyon. De ahogy olvastam, az egész valahonnan rohadt ismerős volt. A csupán ts-sel, az volt főleg gyanús. Aztán rájöttem, hogy Rogyák Marival olvastunk ilyen. Elővettem a szöveggyűjteményt. Zsófi, ez a vén csöves kétszáz évvel ezelőtti magyar nyelven írt nekem levelet!
- Zsófi** Ennek semmi értelme!
- Hanna** Sándor... Sándornak hívják.
- Zsófi** De ki lehet ez? Valami megkattant magyartanár?
- Hanna** Nem tudom.

Zsófi Jó. Most mit akarsz csinálni? Őszintén.

Hanna ujjai az asztalon doboltak. Tudta, hogy nagyon nem jó ötlet, de azért csak leírta.

Hanna Odamegyek.

Zsófi HOVA?!!

Hanna Hát hova? A Mozsár utca 6-ba.

Zsófi Egyedül?

Hanna Nyugi, csak megnézem messziről. Az se biztos, hogy van ott régiségbolt.

Zsófi Ne már, Hanna! Veszélyes, nem érted?! Vagy tudod mit? Ha mindenáron menni akarsz, szólj apádnak, hogy kísérjen el!

Hanna Jó, majd meggondolom...

És Hanna meggondolta. Na, nem pont azt, amit Zsófi tanácsolt.

– Szia Tibi, leülhetek ide? – Hanna igyekezett nagyon cukin mosolyogni. Közben azért érezte, hogy a kevesebb talán több lenne.

– Aha – mondta Tibi tele szájjal, és kicsit odébb húzta a tálcáját a menza kopott asztalán.

– Jól néz ki ez a rizottó! – lelkesedett Hanna.

– Rizses hús – igazította ki Tibi.

– Nagyon jól főz a nagymamád!

– Aha.

– Kéred a levesemet?

Tibi értetlenül felnézett, aztán úgy döntött, nem töpreng el hosszabban a kérdésen.

– Jöhet!

Hanna nézte, ahogy a fiú felváltva tömi magába a rizses húst és a levest, közben pedig azon gondolkodott, vajon hogyan kezdjen bele abba, amit eltervezett.

- Tibi, nagyon sietsz?
A fiú egy pillanatra abbahagyta a szürcsölést.
- Mert?
– Mert el kell ugranom valahova, mielőtt hazamennék, és... szeretném, ha elkísérel.
- Hova?
– Az titkos.
- Nem sokkal később már a Nagymező utca és a Mozsár utca sarkán ácsorogtak. Tibi tanácstalanul nézelődött.
- Most... most mi van? Mire várunk?
– Van itt egy bolt, ahova be kell mennem – válaszolta Hanna.
- És én addig mit csináljak?
– Te várj itt. Ha tíz perc múlva nem jönnek ki, hívd fel az apámat.
- Tibinek szemmel láthatóan nem tetszett a dolog.
- De nincs egység a telómon – akadékoskodott.
- Itt az enyém.
- Hogy van benne az apád?
– Szerinted? Nyilván úgy, hogy „Apa” – forgatta a szemét Hanna.
- Billentyűzár? – értetlenkedett tovább Tibi.
- A lány felsóhajtott. Kinyitotta Tibinek a billentyűzárát, és megvárta, amíg a fiú egyedül is megcsinálja. Közben őszintén remélte, hogy a továbbiak azért simábban mennek majd. Nos, ebben hatalmasat tévedett.

A súlyos faajtó panaszosan megnyikordult, ahogy belökte. A boltban dög meleg volt és félhomály. Amint Hanna szeme megszokta a sötétet, különös látvány tárult elé. Az üzletben elképesztő rendetlenség uralkodott. Mindenhol régi, poros játékok sorakoztak, a falak mellett összevisz-

sza kattogó állóórák és ősrégi bútorok terpeszkedtek, a plafonról pókhálós üvegcsillárok lógtak. Egyik sem égett, így csak annyi fény volt, amennyi az utcáról szűrődött be. És akkor valami megmozdult a sarokban.

– Isten hozta – hangzott fel a jól ismert, reszelős hang, majd gyufa sercent. A pici láng hamarosan ketté osztódott, az öreg meggyújtott egy gyertyát. A fény megvilágította ráncos arcát és megcsillant hamiskásan mosolygó szemei tükrében.

– Elhozta? – kérdezte, és hangja egyáltalán nem volt fenyegető.

– Nem. Nincs nálam. Előbb beszéljünk! – mondta Hanna, és csak remélni tudta, hogy az öregnek elkerülte a figyelmét, mennyire remeg a hangja.

– Beszélni, locsogni, warum?! – vigyorgott Sándor. – Kérem szépen, ahogy parancsolja. Nézzük akkor, mit ajánlhatok kiskegyednek. Ihol egy csinos lornyon – folytatta, és feltápászkodott. A polcraól egy pálcára szerkesztett drótkeretes szemüveget kapott le egy sor más lehetetlen holmi kíséretében. – Vagy ez? Csipke legyezőcske az első bálozónak? Esetleg eme bájos kis porcelán nipppek? Őzike vagy pajkos puttó? Euzinos kaspó?

– Ööö... – Hanna ennyi hasznavehetetlen holmit még életében nem látott.

– Szép kanalak, fegyverkéek, egy '48-as huszár bogrács, korához méltó állapotban...

– Nem, nem, köszi – rázta a fejét a lány.

– Esetleg valami ezüstnemű?

Hanna felkapta a fejét.

– Ezüst?!

– Persze, tessén választani!

– Ezüstöt adna azért a rozsdás körzőért?

– Hogyne, kérem! – bólogatott serényen az öreg. – Például itt ez az ezüst kehely...

Hanna nem akart hinni a szemének. A kehely ugyanis akkora volt, mint egy felmosóvödör.

– Ezt odaadná érte?

– Áll az alku! Kérem a körzöt! – csettintett Sándor.

A lány a homlokát ráncolta.

– Miért akarja ennyire megszerezni?

– Az legyen az én dolgom, kisasszonykám!

– Addig nem cserélünk, amíg meg nem mondja! És biztos sokkal többet ér, ha ennyiért is odaadja! – heveskedett Hanna.

– Kegyednek nem ér többet. Kegyednek semmit sem ér – az öreg hangja majdhogynem könyörgő volt.

Hanna úgy érezte, elő kell rukkolnia azzal, amit tud.

– Mi az, hogy *Annuít Coeptis*? – kérdezte.

Az öreg pakolászó keze megállt a levegőben. Az arca hirtelen nagyon komoly lett.

– Majd én megmondom – folytatta Hanna. – Egy szabadkőműves jelmondat. Jelentése: „Megáldja a vállalkozásunkat”. Maga szabadkőműves?

Sándor nagyot sóhajtott, leült.

– Tudja, kisasszonka, van egy gazdag műgyűjtő, aki boldul a különféle szabadkőműves szerszámokért. Évek óta próbálok neki felhajtani egy ilyen körzöt. Kegyednek ez csak egyszerű fémhulladék. De most becserélheti valami értékesre! Legyen oly jó, és válasszon valami kedvére valót.

A lány eltöprengett. Az öreg magyarázata egész hihetőnek tűnt. Így aztán felállt, hogy körülnézzen a zsúfolt polcokon.

– Ez mi? – kérdezte kisvártatva egy díszes cipőre mutatva.

– Úgynevezett görkorcsolya – mosolygott az öreg.

– Ez? – csodálkozott Hanna, és leemelte a polcról. A csodaszép cipő talpára ügyes kezek valóban kerekeket szereltek. A lány tátott szájjal bámulta a díszítést: a gyönyörűen csillogó, aprócska gyöngyöket és a miniatűr patkókat.

– Bezonyám. Találtam – büszkélkedett Sándor. – Kibobták, jómagam pedig kicsinység feljavítottam.

Hanna ámulva forgatta kezei között a gyönyörű holmit.

– Próbálja csak fel! – biztatta az öreg.

A görkorcsolya épp Hanna lábára illett. A görgők a talpán olyan lágyan forogtak, hogy a lány úgy érezte, mindjárt elrepül. Kis híján fel is döntötte Sándor porcelánkutyákkal telerakott asztalkáját.

– Hoppá-hoppá, óvatosan! – kapott az asztal után Sándor, majd morogva hozzátette: – Hebrencs...

– Bocsánat! – szabadkozott Hanna. – Kipróbálhatnám a járdán?

Kis csend támadt.

– Ne vegye bizalmatlanságnak, kisasszonyka, de mielőtt kimenne innen, megkaphatnám a... khmm... körzót?

Hanna mélyet sóhajtott, és benyúlt a táskájába. Sajnálta visszaadni a kincset. Egyáltalán nem akarta, hogy vége legyen ennek az izgalmas kalandnak. De hát mit volt mit tenni?

Mikor kigurult az utcára, intett Tibinek, hogy várjon még egy kicsit. Szerette volna kipróbálni a görkorit. Elsuhant a sarokig, aztán befordult a következő utcán, és ment egy jókora kört. Mikor visszakanyarodott a Mozsár utcába, bemutatta kedvenc figuráját, a kifarolós fordulást.

És akkor meglátta őket. Néma csendben léptek ki a boltból. Mint három robot, egyszerre mozogtak, mindegyiken ugyanolyan öltöny, akárcsak először, mikor a lomtalanításon felbukkantak. A három férfi volt, akik vegyvédelmisnek álcázva Hannáéknál is jártak. A lány eszeveszett tempóban a bolt felé iramodott. Kis híján fel is bukott, úgyhogy voltaképpen bezuhant a boltba a sarkon ácsorgó Tibi nem kis döbbenetére. Bent szörnyű pusztítás nyomai látszóttak. Az asztalok felborogatva, a polcok lesöpörve, Hanna bokáig járt a törött porcelánban. Az öreg a földön feküdt. Fejéből lassan szivárgott a vér, de eszméletlenül volt. Amint meglátta Hannát, mondani próbált valamit. A lánynak egészen közel kellett hajolnia hozzá, hogy megértse a szavát.

– A körző... Elvitték... Menjen utánuk... – suttogta el-fülő hangon.

Hanna kirentott a boltból. Ismét elrobogott Tibi mellett, aki ki tudja hányadszorra nyitotta épp a száját, hogy kérdezzen valamit. A lány azonban semmi másra nem figyelt, csak arra a három öltönyösre, akik épp egy fekete autóba szálltak be. Tudta, hogy esztelenség, amit tesz, de nem ért rá gondolkodni. Üldözőbe vette a fekete autót. Tiszta erőből hajtotta a görkorit, át a Margit hídon, fel Budára. Szerencsére elég nagy volt a forgalom, a fekete kocsit lassan haladt, de Hanna így is folyton lemaradt. Tudta, végérvényesen elveszíti őket szem elől, ha nem csinál valami még nagyobb örültséget. Ezért beállt a pirosnál egy kisteherautó mögé, és belekapaszkodott a platójába. Nem kellett hozzá sok idő, hogy úgy érezze, ez volt élete legrosszabb ötlete. A lábán kis híján kigyulladt a görkori a nagy sebességtől. Már-már azon volt, hogy feladja az egészséget, mikor a fekete autó váratlanul elka-

nyarodott. Elengedte hát a teherautó platóját, és megpróbált lelassítani. A kocsi egy nagy villaépület előtt állt meg. Hanna elolvasta a sarkon a táblát: Apostol utca.

– Ez lenne a főhadiszállásuk? – töprengett, ám gondolataiból a villámcsapás erejével ragadta ki, amit látott. A kocsifelhajtónál nyílni kezdett a távirányítású kapu. Az autó begördült az udvarra, és ezzel egy időben egy nő lépett az utcára. Hannának messziről nagyon ismerősnek tűnt. Beugrott egy oszlop mögé.

– Nem igaz, nem igaz, nem igaz... – ismételte magában. – Ez egyszerűen nem lehet igaz!

A nő közelebb ért. Túsarkai katonás szigorral kopogtak az utca kövén. Hanna becsukta a szemét. Most már egy szikrányi kétsége sem volt. A nő, aki kilépett az Apostol utcai villa kapuján, Bujdosóné volt.

Fogalma sem volt róla, hogy került vissza a Mozsár utcába, ám egy valamiben biztos volt: az öreg nem mondott igazat. Ez a körző több, mint egy mániákus műgyűjtő sokat érő csecsebecséje. Mire megérkezett, a sarkon már ott állt a mentőautó. Tibi hullásápadtan téblábolt a bolt előtt, Hanna kis híján feldöntötte, ahogy odagördült hozzá.

– Tibi!

– Hanna! Hol voltál? – ocsúdott fel a fiú, és szemrehányóan nézett Hannára. – Már vagy egy fél órája...

– Hogy van az öreg? – vágott a szavába a lány.

– Nem tudom!

– De ugye nem halt meg? – kérdezte Hanna, és könnyőrgön nézett Tibire, mintha az bármit is tehetett volna az ügy érdekében.

– Hát... Eléggé vérzett a feje – összegezte Tibi.

– Te hívtad ki a mentőket?

– Aha.

Ekkor Hanna váratlanul átölelte Tibit, és keservesen zokogni kezdett. Úgy érezte, ha Sándor meghal, soha többé nem tud elszámolni a lelkiismeretével. Szegény Tibi csak állt, és ügyetlenül lapogatta a zokogó lány hátát. Ha lehet, most még jobban megijedt, mint a vérző fejű öreg láttán. Ekkor kinyílt a bolt ajtaja, és két mentős jelent meg, hordágyon cipelve az ájult öreget. Az egyik mentős Tibihez fordult.

– Te telefonáltál?

– Igen.

– A bácsi a rokonod?

Hanna könnyes szemmel felnézett a mentősre.

– A nagyapánk – mondta, és igyekezett nem tudomást venni Tibi döbbsent arckifejezéséről.

– Akkor ugorjatok be! Az Uzsokiba visszük – mondta a mentős, és kinyitotta a mentőajtó ajtaját.

– Elárulnád, hogy ki ez a bácsi, és mi történt itt? – kérdezte Tibi a kórház várótermében körülbelül tizedszerre.

Hanna nagyot sóhajtott.

– Hagyjuk már ezt, Tibi. Nem kéne, hogy te is belekeveredj.

– De már belekeveredtem – mondta a fiú, és Hannának be kellett látnia, hogy kivételesen igaza van.

– Jó – mondta kissé ingerülten. – Majd elmondom. Majd holnap.

– Nem. Most mondd el! – Tibin látszott, hogy nem tréfál, mert vészesen vörösödni kezdett a nyaka.

– Oké, oké, elmondom, csak nyugodj le, jó? – csitította Hanna, és berántotta a fiút a női vécébe.

– Hülye vagy? – kiáltott fel Tibi. – Mit csinálunk itt?

– Csak nem szeretném, ha bárki meghallaná! – csattant fel Hanna, mert kicsit elege volt már abból, hogy Tibi folyton problémázik. – Tudod, kik azok a szabadkőművesek?

– Mi van?

– A szabadkőművesek – ismételte meg Hanna.

Tibi a fejét vakarta.

– Akik... oda építkeznek, ahová akarnak?

– Hülye – közölte Hanna. – A szabadkőművesek egy ilyen titkos társaság. Hogy pontosan mit csinálnak és miért, azt én sem tudom. *Még* nem. De az öregnek van hozzájuk valami köze. Ezért lopták el tőle a körzöt, ami állítólag baromi értékes.

– Milyen körzöt?

– Amit én találtam a lomtalanításon.

– De... akkor hogy került hozzá?

– Üzletet ajánlott. Azt mondta, bármit elvihetek a boltjából cserébe. Még ezüstöt is.

– Aztaaa...

– De a körző valószínűleg még ennél is értékesebb, mert azok az öltönyösök, akik bementek utánam a boltba, leütötték az őreget és elvitték.

Tibi hirtelen nem tudott mit mondani. Csak nézett tátott szájjal, mint valami bamba hal.

– Figyu Tibi, ez az egész tök veszélyes meg titokzatos. És Bujdosóné is benne van, úgyhogy tényleg jobb lenne, ha nem kérdeznél többet, és azt is nagyon gyorsan elfelejtenéd, amit eddig mondtam.

– Bujdosóné? Hogy van benne? – kerekedett el még jobban Tibi szeme.

– Fogalmam sincs. Épp ezt akarom kideríteni.

Tibi végre becsukta a száját. Hirtelen nagyon elszántsak tűnt.

- Segítek – mondta ellentmondást nem tűrően.
- Ki van zárva – közölte Hanna.
- Márpedig de.
- Mondom, hogy nem.
- De.

Hanna felnézett a plafonra. Sejtette, hogy ebben a típusú vitában nem győzi le Tibit. Lelki szemei előtt látta magukat, ahogy két hét múlva is azt mondogatják egymásnak a női vécében, hogy „nem”, meg hogy „de”.

– Oké, segíthetsz – egyezett bele. – De akkor rituálisan meg kell esküdnöd, hogy soha, semmilyen körülmények között, senkinek nem beszélsz az ügyről.

- Jó – mondta Tibi, aki azt hitte, ennyivel megússza.
- Add ide a kezéd.
- Minek?
- Rituális eskü, tudod. Van bicskád?
- Nincs.
- Körzód?
- Nincs.
- Rotring? Láncfűrész?

Tibi olyan aggodalmasan rázta a fejét, hogy Hannából majdnem kirobbant a nevetés.

– Mindegy – legyintett. – Akkor mondd utánam: ünnepelesen megesküszöm...

- Ünnepelesen megesküszöm...
- Hogy soha, semmilyen körülmények között...
- Semmilyen körülmények között...
- Nem leszek áruló...
- Nem leszek áruló...

– Akkor sem, ha fejjel lefelé lelógatnak a Margit hídról, vagy egyenként vágják le az ujjaimat, vagy kitépik a májam és megsütik, vagy...

Tibi nagyot nyelt.

– Esküszöm, jó?

– Jó.

Az orvos nagyon szívélyesen bánt a gyerekekkel. Emlékezett rá, hogy amikor a bácsit behozták, a lány keservesen sírt, a fiú pedig hőiesen vigasztalta. Most mosolyogva látta, hogy a szerepek időközben felcserélődtek; a fiú a holtsapadt, és a lány támogatja.

– Most már megnyugodhattok – mondta kedvesen. – A nagypapa jobban van. Elég nagy ütés érte a fejét, enyhe agyrázkódása van, és megrepedt két bordája is. Jó nagyot eshetett. Pár napig bent tartjuk megfigyelésre. Az lenne a legjobb, ha hoznátok neki pizsamát meg olvasnivalót.

– Hova fektették? – kérdezte Hanna, mert Tibi még mindig a rituális eskü hatása alatt állt.

– A százhatosba.

A kórteremben vibrált a neon, és a hirtelen feltámadt szél idegesítően csapkodta a nyitva felejtett ablakot. Sándor hatalmas kötéssel a fején horkolt az ágyon, Hanna sejtette, hogy telenyomták nyugtatókkal. Ettől nagyon rossz érzése támadt.

– Nézd, Tibi. Még mindig eszméletlen. Lehet, hogy már sosem ébred fel? – suttozta.

– Nemtom. Csak felébred – rántotta meg a vállát Tibi, mint akit nem nagyon érdekel a dolog, de azért leült az ágy mellé egy fehér kisszékre.

– Most mi legyen szerinted? – telepedett le mellé Hanna is.

– Semmi – mondta Tibi. – Mi lenne? Várunk.

Hanna bólintott. Igazából egyikük sem tudta, mi az, amire várnak. Sándoron látszott, hogy legalább egy napig aludni fog, ők mégis képtelenek voltak magára hagyni. Odakint egyre erősebben süvített a szél, és lassan éjszakai sötétség borult mindenre a készülődő vihar miatt. Hanna fázósan összehúzta magán a kardigánt, Tibi pedig felállt, hogy becsukja az ablakot. Ekkor félelmetes mennydörgés hangzott fel, olyan hatalmas, hogy a kórház épülete szinte beleremegett. Hanna felsikoltott, és Tibi is megdermedt az ablaknál. A kórterem neonvilágítása nyekkent egyet és kihunytt. A folyosókról rémült futkosás és kiabálás hallatszott.

– Jézusom, mi történik? – kérdezte rémülten Hanna.

– Nyugi, csak kimentek a lámpák – magyarázta Tibi, de azért látszott rajta, hogy volt már nyugodtabb is. – Biztos áramszünet van. A vihar miatt.

Ekkor Sándor alatt megnyikordult az ágy. Hanna ijedten felpattant. A sötétben nem tudta kivenni, mi történt. Oda akart szaladni Tibihez, de a lába a földbe gyökerezett, mikor felhangzott az öreg elkínzott, reszelős hangja.

– Farkas... farkas... – nyöszörögte Sándor.

– Tibi, te is hallod? – suttogta Hanna.

– Igen – válaszolta Tibi. – A tata beszél álmában.

Sándor lázálma tovább folytatódhatott, mert hangja egyre panaszosabbá vált.

– Ne hagyj itt! – nyögte kétségbeesetten. – Hadd menjek veled! ...Mester, hadd menjek veled!

[7] A rettenthetetlen nyomozóiroda

– Várd meg, míg újraindul a gép, és viheted.

András konyhája úgy nézett ki, mint egy bomba sújtotta háborús övezet. Hanna igyekezett nem elemezni a tányérokra száradt ételmaradékokat, amik feltehetőleg még a múltkori buliból származtak. Arról a csillárról lógó ruhadarabról meg aztán tudni sem akart.

– Köszí – pattant fel, és a hóna alá kapta a laptopot.

– Nincs mit – húzta össze a szemöldökét András. – De ennyivel nem úszod meg, azt azért sejtjed?

Hanna visszafordult.

– Ööö, igen?

– Nem akarsz valamit mondani?

– Nem igazán – mondta a lány. Ez persze nem volt teljesen igaz. Azt szívesen megkérdezte volna, hogy előfordult-e már Andrással, hogy levette azt a rémesen idétlen sapkáját.

– Oké, Hanna – emelte a magasba kezeit a fiú. – Én nem tudom, ki vagy, és mit művelsz a szabadidődben. Azt sem, hogy merre kószálsz a neten. De tudod mit? Nem is kell elmondanod. Az viszont száz, hogy valakik nagyon rád szálltak. Erről nem árt, ha tudsz. Amúgy csak te használod ezt a gépet?

– Igen – Hanna gyomra megint gombostűfejnyire szűkült. – Apának másik van, anya meg egyáltalán nincs oda az elektroszmozért. De hogy-hogy rám szálltak? És kik?

András elgondolkodva vakargatta borostás képét.

– Én is ezt kérdezem. Annyi biztos, hogy nem robotok. Ezek emberek lesznek. Figyelték a beszélgetéseidet, a leütéseidet.

– Úristen!

– Valahogy úgy. Nem került idegen kezébe a géped? Valami szerelőnek álcázott cukrosbácsi, ilyesmi?

Hanna megrázta a fejét.

– Csak nálad volt.

András hümmögve bólogatott. Majd hirtelen felpillantott a lányra.

– Kérsz cukrot?

– Mi van? – fintorodott el Hanna.

– Csak vicceltem, te nyomi – vigyorgott a fiú. – Na figyu. Újrainstalláltam az egészet, és kaptál egy szipiszupi tűzfalat is. Innentől kezdve viszont ha valami netes csibészséget tervezel, leszel szíves új jelszavakkal és nicknevekkel tenni. És lehetőség szerint egy netkávézóból. He? Tetszik érteni?

– Igen.

– Helyes – tápáskodott fel András, és ásított egy hatalmasat. – Akkor jót ne halljak rólad.

Hanna nagyot sóhajtva lépett ki az ajtón.

– Jó lesz Zsófival végre otthonról beszélni – gondolta.

Most, hogy András napokig ült a gépén, kénytelen volt barátjánőjét a délelőtti informatikaórán tájékoztatni a hajmeresztő Mozsár utcai kalandról. Aminek persze nem lett jó vége.

Zsófi Nem kellene szólni apádéknak?

Zsófi hatodszorra tette fel a kérdést.

- Hanna** Nem!
- Zsófi** De miért?
- Hanna** Várj! Jön dr. Delete!
- Zsófi** Ki?
- Hanna** Az infotanár.

Hanna tátott szájjal nézte, ahogy a tanár bizonytalan léptekkel elindul a padsorok között. Még sosem látta mozgás közben. Eddig valahányszor belépett a terembe, Delete már a tanári asztalnál üldögélt, és miután tíz percben ledarálta az órai anyagot, haladéktalanul elaludt. Annál meglepőbb volt, hogy most egyenesen Hanna felé irányozta a lépteit.

- Hogy haladunk? – kérdezte kedélyesen mosolyogva.
- Csuda jól – felelte Hanna.
- Betöltötte már a fájlt a táblázatkezelőjébe?
- Igen, persze.
- Megkérem akkor, hogy alkalmazza a megfelelő függvényt a továbbiakhoz.
- Ööö... jó – mondta a lány, és elhatározta, hogy azt az izét majd kilesi Bulcsú füzetéből.

Delete jelentőségteljesen felemelte az ujját.

- Tudja, mi a szentháromság ugyebár? – kérdezte.
- Természetesen! – vágta rá Hanna, majd Delete-tel kórusban elkiáltotta:
  - „Igazítás, keretezés, betűstílus”!
  - Jó munkát! – közölte elégedetten a tanár, és az asztalához ment. Ezt követően szinte azonnal elaludt.

Hanna Uhh. Ezt a fazont tutira kezeltetni kéne.

Zsófi Te informatikaóráról írsz?

- Hanna** Van jobb ötleted? A gépemen még mindig Yoda ül. Ma délután kapom vissza.
- Zsófi** Biztos tetszik neki a Hello Kitty-s háttérképed.
- Hanna** Jaj, Zsófi! Ez most nem vicces. Elég furákat mondott a múltkor. Kezdek kicsit parázni.
- Zsófi** Nem csodálom.
- Hanna** És amióta az történt az öreggel... tudod... szóval azóta nem merek elaludni. Ha lecsukom a szemem, mindig őt látom, ahogy véres fejjel fekszik a földön. Meg a feldőlt bútorokat, a Felemásszeműt, ahogy kiront a boltból... Nagyon félek, Zsófi. Tényleg.
- Zsófi** Szólj apádnak!
- Hanna** Hét.
- Zsófi** Mi?
- Hanna** Hetedszerre írtad le. De értsd már meg: ebbe nem szabad beavatni senkit.
- Zsófi** Jó. De ki kell szállnod belőle!
- Hanna** Nem. Meg akarom érteni, hogy mi történik! Az öreget, az öltönyösöket, a körzöt. Meg Bujdosónét is.
- Zsófi** Nincs esélyed, Hanna, hidd már el! Ez a dementorszekta összeesküvése! Fogadjunk, még a törióra is be van kamerázva!
- Hanna** Huhh, a töriórát elmesélem! Képzeld, Bujdosóné a jó-ságos ikertestvérét küldte maga helyett.
- Zsófi** Tündérkeresztanyut?
- Hanna** Bizony.
- Zsófi** Jézusom!
- Hanna** Szörnyen ijesztő volt!

– Kedves Kollegák! – Bujdosóné szinte ragyogott a tudományos boldogságtól. – A legizgalmasabb témakört az óra végére tartogattam. Ezért kérek mindenkit, hogy próbáljon meg maximálisan jelen lenni. Hanna, menni fog?

– Hogyne, tanárnő – bólogatott Hanna.

– Mert ha nem, megvárjuk, amíg hozol egy erős teát magadnak a büféből. Kicsikém.

Hanna Na, ettől a kicsikémtől belém állt a jeges frász. A karom rendesen lezsibbadt a félelemtől, a szívem meg majd kiugrott, úgy elkezdett dobogni.

Zsófi D

– Nos tehát. Hoztam nektek néhány érdekes képet. Nem vág kifejezetten a tananyagba, én mégis szeretném, ha akadna köztetek valaki, aki meg tudná mondani, mi a közös bennük.

Hanna Itt mélyen a szemembe nézett.

Zsófi És mi volt a képeken?

Hanna Az elsőn egy földgömb. A másodikon egy oszlop a Nap-pal és a Holddal. A harmadikon pedig... nem fogod kitalálni.

Zsófi Mondd már, ne csigázz!

Hanna A körző!

– Hanna, mit művel maga itt? Hát elment a józan esze? – rikácsolta Dr. Delete Hanna feje fölött.

A lány riadtan körülnézett: a teremben ülő összes gyerek a táblázatát szerkesztette. Mint a kisangyalok.

– Mit képzél, hol van? Ez informatika óra, nem pedig csetszoba! Kifelé az órámról! Azonnal hagyja el a termet, és lépjen ki a csetből!

– Fordított sorrendben könnyebb lesz – vigyorgott Szabika, és örömeiben beleboxolt a levegőbe, hogy sikerült ilyen ügyesen lecsapni ezt a magas labdát.

– Elnézést, tanár úr. Nem fog többet előfordulni – rebegte Hanna elhaló hangon. Próbálta figyelmen kívül hagyni Edina és klónjai kárörvendő vigyorát.

– Nem érdekel! – sipította Delete. – Kapcsolja ki a gépet!

Hanna tanácstalanul álldogált a folyosón. Még sosem dobták ki óráról, így halvány fogalma sem volt róla, hogy mit csináljon. Csak téblábolt, nézte a dögunalmas fal-újságokat, és számolta a perceket, hogy lehessen menni végre ebédelni. Vali néni húslevessel készült, az egész iskola fenséges illatokkal volt teli. Hanna alig bírt már korgó gyomrával. Szerencsére a menzán Tibi tett róla, hogy hamar elmenjen az étvágya.

– Figyuzz ide – suttogetta bizalmasan, miközben lehupant a Hannával szomszédos székre. – Arra gondoltam... szóval... nem megyünk be a tatához a kórházba ebéd után? Szereztem egy kis plusz húsleveset a kondérból. Nézd!

Tibi kihúzott egy gyanús befőttösüveget a táskájából. Hanna rábámult az üvegben remegő sárga lötytyre, majd ránézett a tányérjára.

– Pfüj, Tibi, ez nagyon undorító így... Jaj, nem úgy értettem! Na, Tibi, ne izélj már! – kiabált a sértetten felpattanó fiú után.

– A vizeletmintát a laborablakba tegyétek – szólt unott hangon egy ápolónő, és felhangosította a kórházi folyosó tévéjét.

– Tessék? – Tibi úgy fordult vissza, mint egy mindenre elszánt westernhős.

– A befőttesüvegben a vizeletmintát! – kiabálta túl a tévét a nő.

– De ez nem az! Ez az én nagymamámnak a... – kezdett bele a fiú, az ápolónő azonban nem hagyta végigmondani.

– Jó, akkor a nagymama mintáját tegyék a laborablakba.

Tibi megvetette a lábát. Hanna látta, hogy nagy botrány készül.

– De... de... – dadogta felháborodottan Tibi, mire az ápolónő idegesen felpillantott. Láthatóan nagyon utálta, hogy értékes percekről marad le kedvenc sorozatából. Ráadásul két szemtelen kölyök akadékoskodása miatt, akiknek semmi keresnivalója sincs látogatási időn kívül a kórházban.

– Igen, persze! Nyugi, Tibi! Gyere szépen! – rángatta Hanna a barátja karját, de már késő volt. Az ápolónő gyanakodva összehúzta a szemét.

– Ha nem a laborba, akkor hova lesz a séta?

– A nagypapához jöttünk – vágta rá gyorsan Hanna.

– És hogy hívják a nagypapit?

– Hát... Százhatos kórterem, az ablak mellett.

– Szép neve van – húzta el a száját a nő, majd kis gondolkodás után hozzátette: – Ja, tudom, a fejsérült! Az bizony lelécelt.

– Mi csinált? – kerekedtek el Tibi szemei.

– Mit nem értesz ezen?! Megpattant, elhúzta a csíkot. Az éjszakás még bekötötte neki az infúziót, de mikor én jöttem, reggel 6-kor, már üres volt az ágya.

– De mikor behozták, nem volt magánál! – kiáltott fel Hanna.

– Arról én nem tehetek – szólta az ápolónő. – Milyen címre postázzuk a zárójelentést?

Hanna és Tibi szótlanul baktattak hazafelé. Kimondatlanul is tudták, mire gondol a másik. Nem beszéltek meg, mégis egyértelmű volt, hogy először a régiségbolt felé kanyarodnak. Félelmük beigazolódott: az ajtó zárva volt.

– Az eszem megáll! Hova tűnhetett? – Zsófi épp olyan értetlenül állt az események előtt, mint barátnője.

– Fogalmam sincs, Zsófi – suttogta Hanna a képernyőnek. – De valami nem stimmel! Mi van, ha egyszerűen eltűntették? Mi van, ha valami szörnyűség történt?

Ekkor a konyhából fájdalmasan felordított apa.

– Áú! Hanna, ez fröcsköl!

Hanna a plafonra bámult. Amióta apa próbált meg háztartást vezetni, egy perc nyugta sem volt.

– Talán nem vizesen kellett volna betenni az olajba! – kiáltott a konyha irányába.

– Jókor szólsz! – morogta apa.

Zsófinak elkerekedett a szeme.

– Te jó ég! Apád főz?!

– Képzelheted! Már második napja...

– Miért? Anyukáddal mi van?

Hanna nagyot sóhajtott.

– Elhúzott a hegyekbe valami ezoterikus tanfolyamra, úgyhogy most kettesben vagyunk. Tegnap étteremben ebédeltünk, de baromi drága volt. Ezért apa kitalálta, hogy ma már főzni fogunk.

– Azért egész jó fej! – vigyorgott elismerően Zsófi. – Nálunk nagy balhé lenne, ha anya napokra le akarna lépni.

– Hát, nálunk se volt sima ügy... – kezdett bele Hanna, de végül úgy döntött, hogy nincs kedve részletesebben felidézni az esti veszekedéseket.

– Hanna, hogy csinálunk rántást? – dugta be a fejét apa az ajtón.

– Rántsz meg! – vágott vissza Hanna flegmán, de apa a szokásosnál szigorúbban nézett vissza rá. A jelek szerint a rántáson állt vagy bukott az egész vacsora. Meg az esti jó hangulat. – Rendben, mindjárt megguglizom – sóhajtott fel a lány.

Már épp felment volna a Google-ra, hogy elmélyedjen a rántáskészítés rejtelseiben, mikor felugrott a Skype-on egy csetablak Tibi képével.

Tibi Helló Hanna, itt vagy? Óriási hírem van! Megtaláltam a házat!

Hanna Az Apostol utcában?

Tibi Apostol utca 19. Nagy villa, rácsos kapu. Lefotóztam a telefonommal. Figyelj, küldöm!

– Hanna, itt vagy még? – érdeklődött Zsófi.

– Aha, csak közben Tibi bejelentkezett cseten. Azt mondja, megtalálta az Apostol utcai villát, és fotót is csinált!

Hanna rákattintott a képre. Elég homályos volt.

– Ez az a ház – jelentette ki Hanna.

– Átküldöd nekem is? – kérdezte Zsófi.

– Nyilván.

Tibi Na, átment?

Hanna Igen, csak közben Zsófi-val skypolok.

Tibi Ó a szegedi barátnőd?

Hanna Ja. Átküldtem neki is a képet.

Tibi De nem azt mondtuk, hogy senki más nem tudhat róla?

Hanna Nyugi, Zsófi mindenről tud.

Tibi De nem fog elárulni?

– Mi történik? – érdeklődött Zsófi a képernyőn. Látta ugyanis, hogy Hanna lázasan veri a klaviatúrát.

– Tibi aggódik, hogy el fogsz árulni – vigyorgott Hanna.

– De cuiki! – nevetett Zsófi. – Amúgy észrevetted azt a valamit ott az udvar sarkában?

– Igen – meresztette a szemét Hanna. – Csak annyira homályos, hogy nem tudom kivenni, mi lehet.

Hanna Figyu, Tibi, mi az a valami ott az udvaron?

Tibi Passz. Lehet, hogy egy kocsi, ami le van takarva ponyvával. A mi udvarunkon is van ilyen a Lujza utcában.

Hanna Ez egy gyönyörű nagy ház, Tibi! Egy villa! Nem hiszem, hogy állna az udvarán egy buhera-garázs.

Tibi Mintha kiállna belőle valami.

Hanna Tényleg! Olyan, mint egy ágyú.

Tibi Vagy egy tank.

Hanna Tank?!

Tibi Az hát. Az ágyúcsőve a kapura néz. Ha valaki betörne az udvarra, annak dirr-durr, dzsigi-dzsigi, dzsssss...

– Várjatok, van egy ötletem – mondta Zsófi, akinek az agya lázasan kattogott a megoldáson. – Lefuttatok a képen egy programot, ami a pixelek alapján kikövetkezteti, hogy milyen tárgy részletét látjuk.

Hanna Hú, Tibi! Nyert ügyünk van! Zsófi lefuttat egy programot, hogy megtudjuk, mi ez. D

Tibi Milyen programot?

Hanna Bonyolultat. Nagyon profi az ilyenekben.

– Na, azt hiszem, meg is van – mosolygott elégedetten Zsófi.

Hanna Meg is van.

Tibi Mi van meg?

– Mondhatom? – kérdezte Zsófi.

Tibi Na! Mondd már, Hanna!

Hanna csak kapkodta a fejét.

Hanna Várjatok, várjatok, nem tudok ilyen gyorsan tolmácsolni közöttetek! Zsófi, át tudsz jönni csetre? Úgy egyszerűbb lenne.

Zsófi Oké. Szia, Tibi!

Tibi Helló.

Zsófi Nagyon király a fotó.

Tibi Ööö... kösz.

Hanna Visszatérhetnénk a nyomozáshoz? Zsófi, elmondod, mit találtál?

Zsófi A pixeles képfelismerő szerint a tárgy, amit látunk, egy bányagép, mégpedig egy vízoszlopos szivattyú. Várjatok, van rajta címer is. Ráközelíték.

Tibi Te honnan tudsz ilyeneket?

Hanna Mondtam, hogy Zsófi a király.

Zsófi Nézzétek meg ti is, de szerintem ez egy vár, fölötte egy csákánnyal meg egy ásóval.

Tibi Aha.

Hanna Minek lehet a címere?

Zsófi Már ráküldtem a programot... és meg is van. Selmecbánya.

- Hanna** Selmecebánya címere?
- Zsófi** Bizony.
- Zsófi** Várjatok, megpróbálom meghatározni a cucc korát.
- Tibi** Azt hogy csinálod?
- Zsófi** Nem olyan nagy ügy... csak kiguglizom, hogy Selmecebánya meg vízoszlopos szivattyú. Na, itt is van: csak 1749 után alkalmaztak ilyen hidraulikus cuccokat, előtte emberi erővel működtették a szivattyút. Szóval tuti 1749 utáni.
- Hanna** Zsófi, te egy zseni vagy!
- Zsófi** Tudom.

Hanna szobájának ajtaja ekkor lassan nyílni kezdett. A lány felkapta a fejét, és kis híján elnevette magát. Apa állt az ajtóban olyan lógó orral, hogy a vak is láthatta, a konyhában valami tragédia történt.

– Hagyd most már azt a rántást – közölte szomorúan.
– Az egész teljesen odaégett.

– Jaj, te szegény... – mosolygott Hanna, és felpattant, hogy megölelje apát.

– Kicsit szállj ki a gépből, és támogasd jóapádat – bólogatott kétségbeesve apa.

Hanna gyorsan bepötyögte a többieknek:

Hanna Várjatok, meg kell mentenem a vacsorát. Pillanat és jövök.

A következő két percben Zsófi azon töprengett, vajon elvárható-e Tibitől, hogy megszólaljon. Végül ő törte meg a csöndet.

Zsófi Tibi! Itt vagy még?

Tibi Aha.

Zsófi Hanna tök sokat mesélt ám rólad.

Tibi Ööö... tényleg? És figyu.

Itt újabb fél perc csend következett.

Zsófi Igen?

Tibi Tök király, amit az előbb csináltál. Tisztára, mint a Dr. Csontban.

Zsófi A te fényképed nélkül nem ment volna. Csapatmunka volt.

Tibi Aha.

Zsófi Szerintem alapítsunk nyomozóirodát. Tök sokat keresnénk. Te lennél az erős, én meg az okos.

Tibi Oké.

Zsófi alig bírta kivárni, hogy Hanna visszatérjen. Tibivel beszélgetni nem volt éppen egyszerű. Még neki sem.

Hanna Na, hello! Vacsora szalámis kenyér, apám és a konyha romokban. Nálatok mi a pálya?

Zsófi Tibivel nyomozóirodát alapítottunk.

Hanna És engem be se vettek?

Zsófi Te szakácsnő vagy. Semmi keresnivalód egy nyomozóirodában. M

Hanna Kösz. F

Zsófi Na jó, esetleg beveszünk. Te leszel a titkos ügynök, aki beépül az ellenséghez.

Hanna Már beépültem. Járok Bujdosónéhoz törifakra.

Tibi Bocs, én lépek, hazajött a nagyim. Szia, Zsófi!

Zsófi Szia, Tibi!

Hanna hirtelen köpni-nyelni sem tudott.

- Hanna** Figyeled, tőlem már el se köszönt! F Tisztára lenyűgözted.
- Zsófi** Jaj, hagyjál már!
- Hanna** Nem kérdés!
- Zsófi** Hát nem is. Szerintem inkább az a kérdés, mit keres egy selmecbányai szivattyú az 1700-as évekből egy budai villa udvarán? És mi köze ehhez a körzőnek?
- Hanna** És Bujdosónénak.

© Orchard Literary Agency

[8] Romantika a szertárban

Azért így mindjárt más volt a helyzet. Most, hogy Tibi a testőre lett, és Zsófi is kedvet kapott a nyomozáshoz, Hanna rögtön nem érezte olyan nyomasztónak az elmúlt napok eseményeit. A „nyomozóiroda” megalakulását követő éjszaka mindhárman álmatlanul forgolódtak az ágyban. Lázasan próbálták összerakni ennek a különös és titokzatos históriának a mozaikjait. eredménnyel persze egyikük sem járt, hacsak azt nem tekintjük eredménynek, hogy másnap reggel alaposan elaludtak. Hanna örült késésben, észvesztve rohant lefelé a lépcsőn, miközben egyszerre próbálta magára cibálni a kabátját és behúzni táskáján a cipzárt. Az utolsó pillanatban fékezett le, kevéssel az előtt, hogy keresztül esett volna a lépcsőn ücsörgő András. A fiú nem sokkal korábban tért haza egy romkocsmából, és úgy gondolta, az este fáradalmait a lépcsőfordulóban piheni ki. Hanna fékezés közben kicsit megtaszíthatta, mert András bamba mosollyal a képén lassan feldőlt.

– Á! Bocs! Nem akartam! – kiáltotta rémulten Hanna.

– Na kész – közölte összeakadó nyelvvel András. – Lekapcsolt az FBI-junior.

– Megütötted magad? – aggodalmaskodott a lány.

– Áh! Nem szoktam – hablatyolt András, miközben igyekezett visszaküzdeni magát ülő helyzetbe. – Tudok

esni, tompítani meg pláne. Lökj csak el, megmutatom! – hadonászott, és továbbra is nagyon idétlenül vigyorgott.

Hanna szemrehányóan megcsóválta a fejét.

– Ne segítsek inkább felállni?

– Miért? Tök jól elüldögélek itt.

– Hát jó. Akkor szia – mondta Hanna, és megkerülte Andrást. Már teljesen biztos volt benne, hogy el fog késni a dupla magyarról.

– Szia – bólogatott maga elé a fiú, majd hirtelen felkapta a fejét, és Hanna után kiáltott. – De most azt mondd meg nekem, hogy hova kell egy embernek hajnalban *így* rohanni?

– Hogyhogy hova? Hát iskolába.

András szeme felcsillant.

– Iskola? – kiáltotta részeg boldogsággal. – Ez jó! Ez marha jó ötlet!

– Igen? Szerintem nem annyira – húzta el a száját Hanna.

– Dehogynem. Figyu! Te jó vagy matekból? – kérdezte a fiú, majd gyorsan rávágta a választ is. – Mondjuk nem.

– De igen.

– És van otthon Cifetek?

Hanna tanácstalanul nézte a lépcsőn dülöngelő fiút.

– András, el fogok késni.

– Á, nem fogsz. Egy perc az egész. Na szóval. Az történt, hogy írt anyám egy levelet – András megpróbált valami gyűrött papírlapot előbányászni a zsebéből, ám ez a mutatvány mostani képességeit igencsak meghaladta. – Mindegy. Az a lényeg, hogy feljön Pestre, és meglátogat. Holnap. Ez baj.

– Miért? – kérdezte Hanna.

– Mert két hónapja nem takarítottam. Az éjjel-nappaliban meg nem volt Cif.

– Gáz.

– Nekem mondod? Na mármost, anyám mindig aggódik, meg sír, hogy miből fogok megélni... mondjuk szeret sírni, szerintem simán megnyugtatta – itt András pár pillanatig elmélázott.

– Aha – mondta Hanna, és türelmetlenül egyik lábáról a másikra állt.

– Mindegy. Arra gondoltam, hogy átjöhetnél holnap délután, és korre... korre.... korrepetálnálak matekból neki egy kicsit. Akkor látná, hogy van tiszess... títse... tisztességes keresetem.

– Jaj, ne már! – kiáltott fel Hanna. Egyáltalán semmi kedve nem volt eljátszani András „kis tanítványát”.

– Jól van, mindegy – sóhajtott a fiú szomorúan és lassan feltápászkodott. – Mondjuk most te jöttél volna nekem eggyel. A gépszerezés miatt. De ne is törődj vele.

– Ez szenyóság! – közölte Hanna mély meggyőződéssel. András képe felderült.

– Akkor holnap négykor? Deal?

Hanna egy pillanatig habozott, aztán mélyet sóhajtott.

– Deal.

– És legalább hárman gyertek. Az úgy sokkal menőbb.

Hanna tíz perccel nyolc óra után lépett az osztályterembe. Amit azonban odabent tapasztalt, attól még a szája is tátva maradt. A tanári asztalon Edina és klónjai tartózkodtak. Mindhárman úgy rángatóztak, mint akik minimum áramba nyúltak, közben pedig iszonyú hamisan egy Lady Gaga számot énekeltek. Rogyák Marinak híre-hamva sem volt.

*„I want your ugly,
I want your disease,
I want your everything,
As long as it's free...”* – vonyította a három lány, de a műsornak csakhamar határozott ajtócsapódás vetett véget.

Hanna megpördült, és a halottsápadt Rogyák tanárnőt pillantotta meg.

– Mi folyik itt? Megörültetek? Edina, Fanni, Móni! Azonnal lefelé a tanári asztalról!

Az osztályon csendes röhögés hullámzott végig. Rogyák Mari úgy fordult szembe a társasággal, mint egy mindenre elszánt hadvezér.

– Én ma azzal jöttem ide, hogy megleplek titeket a világ leggyönyörűbb varázsoperájának legéteribb hangjaival – itt csendesen szipogott egyet. – Még kismagnót is hoztam... A próbához. Ehhez képest tanári asztalon vonagló lányokat találok, akik mindenféle állati hangokat hallatnak!

– Ga-ga Ooh-la-la – énekelte fojtott hangon Szabika.

– Szabolcs! – kiáltotta felháborodottan a tanárnő.

– Bocs! – szabadkozott Szabika. – Csak úgy kiszaladt.

– Kiszaladt a szádon egy liba? – fordult hátra Kristóf, és elégedetten bezsebelte az elismerő kacajokat.

– Ezek egyáltalán nem állati hangok – szúrta közbe Edina, akit láthatóan bántott, hogy így lepocskondiázták a produkcióját.

– Részeg gágogás – legyintett a tanárnő. – Köszönő viszonyban sincs a valódi muzsikával.

– De elég jó csaj éneklő – jelentette ki Kristóf, és várta közönségének újabb hálás visszajelzéseit.

– „Elég jó csaj”? Az meg mit jelent? Azokat az elmebeteg módon rángatózó műanyag lányokat a tévéből? – foryant fel Rogyák Mari.

Az osztály ebben nem teljesen értett egyet. Mindenki egymás szavába vágva üvöltözni kezdett, félő volt, hogy az indulatok végérvényesen elszabadulnak. Rogyák Mari csak kapkodta a fejét, mígnem ráébredt, hogy tennie kell valamit.

– Elég az ordibálásból! – ordibálta. – Hát elment a józan eszetek? Edina, hagyd abba a sírást – tette hozzá nyugodtabb hangon, és papírzsepi után kezdett kotorászni a táskájában. – Fogalmam sincs, mi történt veletek, de annyi biztos, hogy így nem lehet próbálni. Ahhoz nyugodt és tetterre kész lelkiállapot kell. Úgyhogy üljön le szépen mindenki.

Az osztály lassacskán megnyugodott, legalábbis ami a hangos kiáltozást illeti. A gyilkos pillantásokra ugyanez nem volt elmondható.

– Új módszert fogunk alkalmazni – jelentette ki Rogyák Mari. – Kivételesen nem mi fogunk dolgozni, hanem hagyjuk, hogy a zene dolgozzon bennünk. A muzsikára bízunk magunkat – egy cédét vett elő a zsebéből. – Az Éj Királynőjének áriája következik felvételről. Tibi, légy szíves dugd be a kismagnót!

– Csak ügyesen – súgta Tibinek Kristóf. – Mert nem mindegy, hogy hova.

– Pofa be – dűnnyögte Tibi, és bedugta a magnót a konnektorba.

Mária néni behunyta a szemét, és arcán átszellemült kifejezés jelent meg.

– Most pedig arra kérem az osztályt, hogy amíg a muzsika szól, mindenki csukja be a szemét. Engedjétek, hogy

a hangok átjárják a lelketeket. Figyeljétek meg, hogyan kódolódik hangjegyekbe a pusztító női düh, a veszett féltékenység – majd kinyitotta a szemét, és kissé szemrehányóan adott Edinának még egy zsebkendőt. – Ne sírj most, Edi. Engedd, hogy a zene sírjon helyetted.

„Az Éjkirálynő csodálatos áriája felvételről” hatalmas sikert aratott az osztály körében. Legalább akkorát, mint Rogyák Mari. A jelenlévők közül ő volt ugyanis az egyetlen, aki valóban engedte, hogy a hangok átjárják a lelkét. Cukott szemmel állt a terem közepén, és szép kezeivel ütemre hadonászott. A koloratúr résznél pedig még szőke fürtjeit is rázni kezdte. Ekkor az osztályból feltartóztatathatatlantul kirobbant az addig visszafojtott röhögés. Mária néni lekapcsolta a magnót.

– Szégyelljétek magatokat! – mondta fájdalmas hangon.

– Jaj, tanárnő, nem akartuk! – nyafogta Móni.

– Tényleg nem! – tette hozzá Fanni, és elröhögte magát.

Rogyák tanárnő szigorúan végigmérte a nevetéstől jobbra-balra dőlő gyerekeket.

– Elég volt! Lefújva az egész! – kiáltotta. – Nincs év végi előadás, nincs semmi! Érzéketlen banda!

– Tanárnő! – szólt közbe Kristóf, és még jelentkezett is. Mária néni csodálkozva rápillantott.

– Tessék, Kristóf.

– Igazából az a baj, hogy ez a Varázsfuvola jó, meg minden, de nem valami... ööö...

– Trendi – segítette ki Móni.

– Hogyan, Mónikám?

– Nem trendi – ismételte meg a lány.

– De ne tessék izgulni, simán lehet még az! – sietett a megnyugtatóással Szabika.

– Egy szót sem értek – ráncolta a homlokát a tanárnő.

– Csak egy ostoba, humanoid szleng – fintorgott Bulcsú. – Annyit jelent kábé, hogy nem elég naprakész.

– Hogy nem naprakész? – kerekedtek el Rogyák Mari szemei.

– Nem hát – bólogatott Bulcsú. – Tibi például Monostatos helyett simán lehetne Stereostatos, a mono már ciki.

– Könyörgöm, miről beszéltek?! – tiltakozott Rogyák-mari. – Ezek az örökérvényű emberi problémák, amik megfogalmazódnak benne, ezek a karakterek...

– Kajakra így van! – kiáltott közbe Szabika. – Mert szerintem ez a Papageno igazából egy rapper.

– Ez jó! – csillant fel Kristóf szeme. – Az Éjkirálynő meg tiszta Lady Gaga!

Mária néni ismét csak a fejét kapkodta.

– Igen? Komolyan? Az ki?

– Hát az, akit az óra elején... – kezdett bele Edina, de Kristóf még idejében a szavába vágott.

– Az egy nagyon gonosz énekesnő – közölte.

– És a többi szereplő? – kíváncsiskodott Mária néni. A dolog kezdte érdekelni. – Tamino, Pamina?

– Adele! Baricz Gergő! Rihanna! Bruno Mars! Eminem! Hülye vagy, Eminem? – ordították a gyerekek egymás szavába vágva.

Zsófi hitetlenkedve nézett a webkamerába. Látszott, hogy egy fillért sem ad a dolog sikeréért.

– Akkor meg kell csinálnotok egy Mozart operát ilyen... modernben?

– Úgy néz ki, hogy igen – mondta Hanna. Ő sem tűnt túl lelkesnek. – Roggyantmari ugyanis annyira idegileg volt, hogy mindenbe belement. Azt mondta, írjuk meg a „saját Varázsfuvolánkat”. Mert az a legfontosabb, hogy

„átengedjük a lelkünkön a zenét”. És erre a baromságra az egész osztály totál beindult! Mariska meg könnyes szemmel nézte őket, hogy végre dolgoznak.

– És Tibi mit szolt?

Hanna elcsodálkozott.

– Miért kérdezed?

Zsófi picit elpirult.

– Ja, semmi, csak úgy...

– Hát... amit ő szokott. Azaz semmit – Hanna mélyen belenézett a kamerába. – Miért kérdezed?

– Mondom, hogy csak úgy! – csattant fel Zsófi. – Amúgy bejelölt facebookon, és cseteltünk is egy kicsit. És képzeld, azt mondta, lesz Rihanna koncert Pesten!

– Komolyan? – kérdezte Hanna. – De jó lenne, ha fel tudnál jönni rá!

A két lány szomorúan nézett egymásra.

– Tibi is ezt mondta – szólalt meg végül Zsófi. – De totál lehetetlen.

Hanna bólintott. Pontosan tudta, hogy tényleg az.

– Na, mindegy – sóhajtott Zsófi, és igyekezett valami vidámabb témát keresni. – És a sárkány farka mit fog énekelni? One Direction-t?

Hanna elvigyorodott.

– A sárkány farkában egyetlen jó dolog van! Hogy kusol – majd sejtelmes hangon hozzátette: – Pedig... éppen séggel lenne mit mesélnie. Különösen a Mari néniről.

Zsófi arca végre felderült.

– Tényleg? Na ne csigázz!

– Hát, az úgy történt, hogy ma tesióra után én pakoltam vissza a szertárba a medicinlabdákat. És akkor ki jelent meg hirtelen?

– Csak nem?

– De bizony! A Rogyák Mari!
– Mit keresett ott? – vigyorgott Zsófi.
– Na, pont erről van szó – fontoskodott Hanna. – Ráadásul olyan lendülettel jött, hogy majdnem elsöpörte Géza bát a szertár ajtaja előtt.

Rogyák Mari kis híján elsöpörte Géza bát a tornaszertár ajtaja előtt.

– Ohh! Elnézést, Géza! – szabadkozott zavartan.
– Nincs mit... illetve semmi baj – pislogott Géza bácsi.

Hanna megállapította, hogy osztályfőnöke pont úgy néz, mintha valami ritka jelenést látna. De ezt meg is lehetett érteni. Rogyák Mária törekeny természetével, rakoncátlan, szőke fürtjeivel épp olyan volt az alagsori félhomályban, mint egy eltévedt vízi tündér.

– Hát, én tulajdonképpen már itt sem vagyok – nevette zavartan a tanárnő. – Elnézést a zavarásért.

Géza bácsi aggódalmasan összeráncolta a homlokát.

– Kár. Pedig olyan ritkán látom. Azt hittem, valami dolga van itt.

– Igen, én... – Mária néni úgy kacagott fel, mint aki kicsit csodálkozik azon, amit mond – én magához jöttem.

– Csak nem? – képedt el Géza bá. – El sem merem hinni.

– De voltaképpen a tanáriban is megbeszélhetjük.

– Jó. Akkor menjen előre, én meg majd követem öt perc múlva. Úgy legalább látom még egyszer ma.

Rogyák Mari most már annyira zavarban volt, hogy az arca céklavörös színt öltött.

– Jaj, igaza van, olyan ostobaságokat beszélek!

– Dehogy! – szabadkozott Géza bá, és most már ő is fülíg vörös volt.

– Arról lenne szó, hogy szeretném a tornatermet elkérni a Varázsfluvola próbámhoz majd... valamikor – mondta Rogyák Mari.

Géza bácsi hősi pózba vágta magát.

– A legnagyobb örömmel átengedem bármikor, csak szóljon. Vagy ne is szóljon, csak törjön rám, és én elpárolgok.

– Hát... köszönöm.

– Szívesen.

– Akkor, viszlát.

– Viszlát.

Hanna döbbenetben látta, hogy az értelmetlen párbeszéd még mindig nem ért véget. Pedig már marha kényelmetlenül érezte magát a medicinlabdák közé lapulva. Géza bácsi és Mária néni zavartan nevetgélni kezdtek.

– Megfigyelte már, hogy egy tornaszertárnak olyan... különös hangulata van? – kérdezte a tanárnő.

– Igen, persze – vágta rá Géza bácsi, majd kisvártatva hozzátette: – A dobbantók tehetnek az egészről.

Hanna nem akart hinni a fülének. Ám Mária néni nem ütközött meg a gondolatmeneten.

– Hogyhogy? – kérdezte ártatlanul.

– Fogalmam sincs, de folyton csinálják a hangulatot. Imádják összeugrasztani a kislabdákat a medicinnel. Reggelente úgy kell szétválasztani őket. Máskor meg bejövök, és az egész szertár bőg.

– Csak nem? – kerekedett el Rogyák tanárnő szeme. – Miért?

– Mert a rózsaszín tornaszőnyeg egész éjjel hosszú és szomorú szerelmi életéről mesélt.

– Ó, szegény tornaszőnyeg.

– Sose sajnálja – legyintett Géza bá. – Nagy színésznő.

Ekkor becsöngettek a következő órára. Hanna összezorította a száját, hogy ki ne csússzon rajta valami cifra. Most Bujdosóné órájáról is el fog késni.

– Azt hiszem, ideje mennem – rebegette Rogyák tanárnő.

– Igen – sóhajtott Géza bácsi. – Illetve, dehogy! Csak megértem... Nem lehet túl szórakoztató ennyi hülyeséget hallgatni.

Hanna hevesen bólogatott a medicinlabdák takarásában.

– Nem azért! Nem hülyeség. Na, megyek. És köszönöm! – búcsúzott Mária néni, és ellibeggett.

– Ezt nem mondod komolyan! – forgatta a szemét Zsófi.

– De bizony – bólogatott Hanna. – Szerintem a felnőttek tuti nem normálisak.

– Folyton csak a szerelmi életükkel vannak elfoglalva – jelentette ki Zsófi.

Hanna megint elkomorodott.

– Jó lenne, ha legalább az ember szülei normálisabbak lennének.

– Tényleg! – kiáltott fel Zsófi. – Megjött anyukád arról az ezo-tanfolyamról?

– Meg – húzta el a száját Hanna. – Apa egész délután transzban is volt.

Hanna és apa már egy teljes órája ücsörögtek a megterített, gyertyafényes vacsoraasztal előtt. Apa öt perccel felpattant, és hol lehalkította, hol felhangosította a CD-lejátszót, amiből valami Beatles-válogatás szólt.

– Biztos, hogy anya ezt díjazni fogja? – kérdezte Hanna.

– Mit? – húzta fel a szemöldökét apa, és visszatelepedt az asztalhoz.

– Ezt a zenét.

- Szerintem emlékeztetni fogja valamire.
Hanna elmosolyodott.
- Húha, erre romantikáztatok? Elmeséled?
- Még csak az hiányzik! – kiáltott fel apa, de azért ő is mosolygott. – Amúgy már rég itt kéne lennie. Azt mondta, nyolcra hazaér.
- Jó. Még csak nyolc óra négy perc van – nyugtatta meg Hanna.
- Az nem azt jelenti, hogy elmúlt nyolc? Igazítsd meg egy kicsit azt a terítéket, kislányom.
- Hanna elmélázva nézte a feldíszített asztalt.
- Figyelj, apa, szerinted a szalámis pirítóshoz biztos illik a karácsonyi szalvéta?
- Miért? – kérdezte apa, majd sietve hozzátette: – Egyébként vettem a szalámihoz egy üveg bort is.
- Ja, az más – bólintott a lány. – Meggyújtom a gyertyát, jó?
- Isten őrizz! Nehogy leégjen, mire megjön.
- Akkor megnézem a facebookomat.
- Szó sem lehet róla! Megőrültél? Mindjárt itt lesz!
- Hanna nyugtalanul fészkelődött a székén.
- De ez olyan unalmas! Itt ülünk vigyázzban egy órája az asztalnál! – majd könyörögve hozzátette: – Legalább hadd skypoljak Zsófival.
- Ekkor kulcs fordult a zárban. Apa izgatottan felpattant, és gyorsan felhangosította a zenét.
- Jön! Gyújtsd meg a gyertyát! Gyorsan, Hanna! – kiáltotta, és elindult a bejárati ajtó felé.
- Apa! – szólt utána Hanna.
- Várjál!
- De apa!
- Ne most!

Apa a belépő anyához fordult, és mélyen meghajolt előtte. Pont mint egy főpincér.

– Üdvözetem, hölgyem. Fáradjon a vacsoraasztalhoz!

– Sziasztok – szólta anya, és csodálkozva végigmérte a terepet.

– Apa... – súgta Hanna. – A kötény rajtad maradt! Tök bénán néz ki.

Apa gyorsan lekapta a kötényt, és kihúzta anyának a széket.

– Mi ez? – kérdezte anya a vacsoraasztalra mutatva.

– Téliszalámi. Én főztem – vigyorgott büszkén apa. – Meg kolbász. Még disznósajt is van!

– Elég nagy baj.

– Tessék?

– Nem eszem állatokat.

– Anya, te vegá lettél? De kemény! – tátotta el a száját Hanna.

– Vegán.

– Ugyanaz, nem?

– Várjál... – ráncolta össze a homlokát apa. – Akkor most innentől fogva nem eszel húst?

Anya vett egy nagy levegőt.

– Károly szerint... – kezdett bele, de apa ingerülten közbevetett.

– Ki az a Károly?

– Aki a meditációt tartotta. És szerinte az állatok a barátaink. Az ember pedig nem gyilkosnak születik.

Hanna hangosan felnevetett, de apa szigorúan rászólt.

– Hanna! – majd anyához fordult. – Aha. Bort?

– Úgy érted, kérek-e egy kis mérget? Nem, köszönöm.

– Akkor egyél sajtot. Van még egy darabka trappista, várjál, levágom róla azt a kis penészt...

Hanna ismét felnevetett.

– Hanna!

– Mondom, hogy nem eszem állattól származó dolgot.

Károly szerint...

– Ki az a Károly?

– Most mondtam.

– Vicceltem – hajtotta le búsan a fejét apa.

– Nagyon vicces vagy – közölte anya epésen. – Szóval

Károly szerint a leölt állat húsa emlékszik mindarra a szörnyűségre, amit elkövettek ellene. Tele van félelemmel. Az állati eredetű táplálék ezért túl alacsony rezgésszámmal rendelkezik. A meditáció célja azonban az, hogy emeljük a rezgésszámot a testünkben.

Ekkor, mintegy végszóra, megszólalt anya rezgőre állított telefonja a táskájában. Hanna a világ minden kincséért sem hagyta volna ki a poént.

– Anya, asszem a táskád medítál. Úgy értem: rezeg.

– Jaj, a telefonom! – pattant fel anya, és előhalászta a mobilját a táskájából. – Halló! Károly? – majd apához fordult. – Halkítsd már le ezt a vackot, légy szíves, nem hallok semmit!

Hanna szomorúan nézett Zsófiira.

– Na, asszem ez sok volt apának – mondta halkan.

– Meg is értem – bólogatott Zsófi megértően.

– Még mindig ordibálnak egymással.

Kis csend támadt. A másik szobából valóban veszeke-dés hangjai szűrődtek át.

– Igenis el fogok menni a haladó meditációra! – kiabált anya.

– Most öljem meg a vega gurudat vagy mi legyen? – kiabált vissza apa.

– Az legyen, hogy ne állj a szellemi fejlődésem útjába!
Ha már te nem teszel semmit a sajátodért! És Károlynak ehhez semmi köze!

– Ki az a Károly? – csapta le a labdát apa.

– NEM VAGY VICCES!

– Szerintem csukd be az összes ajtót – mondta Zsófi.
Hanna elhúzta a száját.

– Már megtörtént.

– De hé! Ugye azért nem bögsz?

– Picit.

– Gondolj valami viccesre – tanácsolta Zsófi.

– Nem megy... – sóhajtotta Hanna.

– Dehogyanem. Képzeld el Bulcsút izompólóban.
Vagy Rogyákmarit szegeces børszerkóban – majd kis szünet után hozzátette –, vagy Tibit kacsás pizsamában.

Hanna felkacagott. Elképzelte.

[9] A feltaláló

Hannát másnap reggel furcsa zaj fogadta a lépcsőházban. A különös hangok András lakásából jöttek. Döbentén állapította meg, hogy a fiú porszívózik. Reggel fél nyolckor! Erről persze egyből eszébe jutott, hogy valameről megfeledkezett.

– Honnan szerzek most két embert arra a nyamvadt korrepetálásra? – morfondírozott. – Tibi az csak egy. Kell még valaki.

Szerencsére az első ember, akivel a sors aznap összehozta, Bulcsú volt. A fiú egy mobiltelefont tartott a fény felé, és közben csukott szemmel számolt. Hanna azonnal rájött, hogy megtalálta tervéhez a legmegfelelőbb személyt.

– Bulcsú! – lépett oda a fiúhoz.

– Nem vagyok itt! A test, amit látni vélsz, csupán a képzeted virtuális kivetülése – válaszolta Bulcsú, és még arra sem vette a fáradságot, hogy kinyissa a szemét. – Egyébként meg ne gyere közelebb! Zavarnád a kísérletemet.

Hanna inkább úgy döntött, nem kérdez rá a kísérlet mibenlétére.

– Beszélni beszélhetek? – kérdezte.

– Ha nagyon muszáj.

– Oké, szóval az van, hogy ma délután el kellene jönnöd velem a szomszédomhoz, aki matekot tanít. Úgy ér-

tem, korrepetálásra – aztán hozzátette: – Szerintem fizetne is érte.

Bulcsú rábámult Hannára.

– És még én vagyok az elmebeteg – csóválta a fejét elképedve.

De Hanna nem hagyta magát.

– Megvan neki az eredeti Star Wars trilógia blu-rayen – közölte mintegy mellékesen.

Bulcsú erre azért leeresztette a kezében lévő mobilt.

– Az nekem is simán meglesz, ha összejön rá a negyven rugó – mondta.

– Állítólag vannak rajta olyan rejtett extrák is, amiket még soha, sehol nem lehetett látni – folytatta Hanna ártatlanul. – Óra után lehet, hogy meg is mutatná. Na mindegy. Ha nem, hát nem...

– Nem fogok különmatekra menni csak azért, hogy láthassam Csubakkát szőr nélkül! – csattant fel Bulcsú.

Hanna elmosolyodott.

– Mindketten tudjuk, hogy a fél karodat odaadnád, hogy láthasd Csubakkát szőr nélkül.

– Jó, lehet, hogy igazad van, de akkor sem megyek különmatekra.

– Oké – mondta Hanna, és mélyen belenézett a fiú szemébe. – Én nem akartam kijátszani ezt a kártyát, te kényszerítesz rá. Ha nem jössz matekra, mindenkinek elmondom, hogy egy ewok macival alszol.

– Nem is igaz! – kiabálta Bulcsú felháborodottan, majd csendesebben hozzátette: – Mégis honnan a fenéből tudod?

Hanna elégedetten vigyorgott.

– Akkor sulis után indulunk! – mondta, és belépett az osztályba.

Hanna fel volt rá készülve, hogy András anyukája egy igazi házisárkány lesz. Ehhez képest a csöngetésre kisiető aprócska néni csupa mosoly volt, és finom almás pite illatot árasztott.

– Szervusztok, bogárkák. Gyertek, gyertek – terelgette befelé a gyerekeket, és kedvesen meglapogatta Bulcsú vállát.

A fiú megtorpant, és leírhatatlan felháborodással az arcán már épp mondani akart valamit, mikor Hanna oda-súgta neki: – Ewok maci.

Erre Bulcsú inkább becsukta a száját.

– Késetetek! – hangzott a szobából egy szemrehányó hang.

A hang egy zombitól származott, aki magába roskadva ült az íróasztalánál.

– Andrásnak nem kéne erőltetnie a korán kelést – gondolta Hanna, de inkább csak annyit mondott. – Bocs, sor volt a menzán.

– Sütöttem almás pitét – jelentette be András anyukája, és egy hatalmas tálca süteményt rakott az asztalra.

– Anya, most mondták, hogy a menzáról jönnek.

– Menza! Képzem, hogy főznek azon a menzán – legyintett a néni, mire Tibi szája nyílt volna szólásra, de András megelőzte.

– Anyuci! Tanítok!

– Jól van, jól van, ne zavartassátok magatokat. Amíg ti okosodtok, addig én csendben főzőcskézek.

András fájdalmasan bólított, majd ő is meglapogatta Bulcsú vállát.

– Oké. Na, gyerünk, kis barátom, rágyúrunk arra az ötösre.

Bulcsú kis híján rosszul lett, amiért öt percen belül két humanoid is testi kontaktust létesített vele. Úgy döntött tehát, tiszta vizet önt a pohárba.

– A tanáraitom alkalmazott regressziós hipnózis okán akkor is kitűnőek az eredményeim, ha ki sem nyitom a könyvet. Úgyhogy nem egészen értem, mit értesz rágyúrás alatt.

Hanna érezte, hogy muszáj közbelépnie.

– Bulcsú, kérlek, csak egy kicsit viselkedj úgy, mint egy emberi lény.

– Azt szeretnéd, hogy szerepet játsszak? Mint a szerepjátékban? – fordult hozzá Bulcsú.

– Mondjuk.

– Stipistop a fehér mágus!

– Bulcsú! Nem igazi szerepjáték! Csak játsszál embert! Csak egy óráig. Kérlek.

– Meglátom, mit tehetek.

Most mindannyian Andrásra pillantottak, aki csendben szunyókált a széken.

– Úgy látom, kiborg haverod kikapcsolt – jegyezte meg Bulcsú.

Hanna bólintott, majd egy jól irányzott bokán rúgással bekapcsolta Andrást.

– Nos... khm... akkor vegyétek elő a... füzetet – mo-tyogta a fiú.

– Melyiket? – kérdezte Tibi, csak hogy ő is mondjon valamit.

– A kockásat. Gondolom... – mondta András.

– Felteszem, négyzetrácsost akartál mondani – vetette közbe Bulcsú.

– Mi van?

– A kocka egy test. A négyzet egy síkidom. A füzet lapja nem állhat testekből, csak síkidomokból, feltéve persze, ha elfogadjuk, hogy a földi dimenziók száma három.

– Bulcsú, légszí – könyörgött Hanna.

– Kérdést intéztek hozzám, tehát válaszolni fogok – szónokolt tovább Bulcsú. – A legújabb kori dimenzióelmélet szerint a dimenziók száma a földön is végtelen, amint azt már Einstein is leírta az időhurokról szóló értekezésében. Amiből primitív kortársai természetesen egy szót sem értettek.

András segélykérő pillantással nézett Hannára.

– Azt hittem, a Pitagorasz-tételt vesszük – mondta.

– Akkor miért kérdezel a dimenzióelméletről? – csatant fel Bulcsú.

– Szerintem nézzük meg, amit Géza bá feladott a munkafüzetből – javasolta Hanna.

– Remek! – kapott az ötleten András. – Olvasd fel a feladatot, légszí.

– „Ha egy téglalap alakú, 10 lyukú golfpálya oldalainak hossza 32m és 47m, és a lyukak egyenlő távolságra helyezkednek el egymástól...” – kezdett bele Hanna, de Bulcsú ismét közbevágott.

– Tiltakozom.

– Mit csinálsz? – ráncolta a homlokát András.

– Tiltakozom. Ez a feladat egy nonszensz.

– Miért is?

– Láttál te már 32x47 méteres golfpályát? Ekkora területen egy tíz lyukú golfpálya fizikai képtelenség.

– Ez egy képzeletbeli golfpálya. Nem valódi – hajolt közelebb Bulcsúhoz András. Láthatólag kezdett dühbe gurulni.

– Akkor miért foglalkozunk vele? – kérdezte Bulcsú.

– Feltételezzük, hogy létezik.

– Isten létezését is feltételezzük, mert nincs ellene egyértelmű bizonyíték. De egy ekkora golfpálya ellen van, mégpedig az ember fizikai felépítése, amely, ha átlagosan 170 centiméteres testmagassággal számolunk, akkor...

– Tételezzük fel, hogy ez egy ewok-golfpálya – jelentette ki András, csak hogy rövidre zárja a vitát.

Ezzel azonban hatalmas hibát követett el. Bulcsúnál végérvényesen elszakadt a cérna.

– Mikor láttál te ewokot golfozni? Az Endor egy hegyes, erdős bolygó, mégis hol golfoznának? – ordította magából kikelve, és kiviharzott a lakásból.

– Nos... igen – szolt András. – Ebbe valóban nem gondoltam bele.

Az elkövetkező fél óra maga volt a tömény kínszenvedés. András ugyanis az általános iskolás tananyagból csak a Pitagorasz-tételre emlékezett. Szerencsére az óra végén kiderült, hogy Hannának és Tibinek többé nem kell feláldoznia magát Pitagorasz oltárán.

– Olyan jól megy neked ez a tanítás – paskolta meg András anyukája kisfia arcát. Majd súgva hozzátette: – Szerintem egyszer kipróbálhatnád igaziból is.

A korrepetálás után Hanna és Tibi a Mozsár utca felé vették az irányt. Még mindig nem adták fel, hátha nyomára bukkannak az öregnek. Ahogy ballagtak, Tibi egyszeriben nagyon furcsa dolgot művelt. Se szó, se beszéd, fogta magát, és megrohamozott egy szelektív szemétgyűjtőt, hogy felborítsa.

– Tibi! Mit csinálsz? Normális vagy? – kiáltott fel Hanna.

– Tartanád egy picit? – küszködött a szemetessel Tibi, majd mikor belátta, hogy a művelet nem fog sikerülni, a földön kezdett nézelődni.

– Nézd, milyen hülyék az emberek, kidobnak egy csomó betétdíjasat is! – kapott fel a földről néhány visszaváltós üveget.

– Mire kell ez neked? – fintorgott Hanna.

– Hát... visszaváltom. Az is pénz.

– De nem valami sok – vetette ellen Hanna.

A fiú fancsali képet vágott.

– Igazad van. Így biztos nem fog összejönni a zsé.

– Mire?

– Hát... Az titkos.

– Aha – húzta fel csalódottan az orrát Hanna. – Bocs.

Tibi bűnbánó képpel róttá az utcát barátja mellett.

– Na jó, neked elmondom. Ajándékot veszek valakinek – bökte ki végül.

– Kinek? – érdeklődött Hanna. – Vagy az is titkos?

– Hát... eléggé. De majd megtudod! Mondjuk üvegek-ből nem lesz könnyű összeszedni. Kéne valami komolyabb kasza.

Ekkor befordultak a Mozsár utcába. És a meglepetéstől a földbe gyökerezett a lábuk. A régiségboltban ugyanis lámpa égett. Berohantak a boltba. Odabent hideg volt és macskapisi szag, a padlón még mindig halomban álltak a széttört porcelánkutyák cserepei.

– Jó napot! Van itt valaki? – kérdezte félénken Hanna.

– Csak én vagyok, Hanna. Az a lány, aki... Szóval a görkorcsolyás!

Néma csönd volt a válasz. Hanna és Tibi összenéztek. A fiú határozott léptekkel átment az üzleten, és a pult mögé került.

– Mit csinálsz? – suttogta Hanna, de Tibi csendre intette.

A pult mögött egy ajtó volt, Tibi rászorította a fülét.

– Mozgás van bent – súgta Hannának. – Szerintem itt van.

A gyerekek benyitottak az ajtón. Egy régimódi ízléssel, de lakályosan berendezett szobát pillantottak meg. A szoba végében ágy volt, az öreg azon feküdt. Egy koszos katonai kabáttal takarózott, a fején átvérzett kötés díszelgett. Pont úgy nézett ki, mint egy háborús sebesült.

– Már azt hittem, el se jönnek! – szólt a belépőkhöz. – Egész nap maguknak égetem a villanyt.

– Bocsánat... – rebegette Hanna. – Hogy tetszik lenni?

– Élek – közölte az öreg, és zajosan felköhögött. – Maguk voltak benn nálam a kórházban? Azt mondták, meglátogattak az unokáim.

– Igen.

– A fiatalúr személyében kihez van szerencsém?

– Ő Tibi – közölte Hanna.

– Udvarló? – vigyorgott Sándor.

– Az osztálytársam – sietett a felvilágosítással a lány.

– Itt volt velem, amikor a bácsit... Szóval ő hívta ki a mentőket.

Az öreg sokatmondóan hümmögött, de szólni nem szólt semmit. Végül Tibi törte meg a csöndet.

– Nincs szüksége valamire? Hozzunk gyógyszert? Vagy valamit a közértből?

Sándor mosolyogva Tibihez fordult.

– Attól tartok, fiatalúr, amire nekem szükségem van, azt nem lehet kapni a vegyesboltban – mondta, majd Hannára pillantott. – Hová vitték hát?

– Mit?

– Ne játszódjunk, Hanna, tudja azt maga jól! Utolérte-e a batárt?

– Tessék?

– Akartam mondani: autót.

Hanna sóhajtott.

– Igen.

– És?

– Miért olyan fontos az a nyomorult körző?

– Mondtam már, egy gazdag megrendelőm... – kezdett a régi nótába az öreg, de Hanna indulatosan közbevágott. Feltett szándéka volt, hogy nem hagyja magát többé lerázni.

– Nem igaz! Kik voltak azok az öltönyösök? Az egyiknek felemás színű a szeme! Egyszer nálunk is jártak! A számítógépet is figyelték! Mi ez az egész?! Mondja el!

– Rendszerben, jól van, csak ne heveskedjen itt nekem – csitította az öreg. – Még lever valamit. Nos, tehát. Ez egy különleges körző, miként arra már maguk is rájöhetnek. Roppant értékes műtárgy...

– Aranyból van? – kérdezte Tibi.

– Nem. Egyszerű fémötvözet – válaszolt Sándor.

– Akkor mitől olyan értékes? Annyira régi? – kérdezte Hanna.

– Nem olyan régi...

– Akkor miért?! Majdnem megölték miatta!

– Magácska még zsenge gyermek – fordult az öreg Hannához. – Nem tudhatja, mire képesek az emberek egy kis pénzért. Sejtelve sincs, mennyi vért ivott be ez a szomorú föld, melyen kis lábacska tapod...

Hannát azonban egyáltalán nem érdekelte a lába alatt szomorkodó föld.

– A „zsenge gyermeknek” valami azt súgja, hogy ez már megint valami kamu – közölte, és igyekezett nagyon gengszterfilmesen nézni.

– Parancsol kérem? – hunyorgott értetlenül Sándor.

– Csak azt akarja mondani, hogy szerinte nem igaz – sietett az öreg segítségére Tibi.

A gengszterfilmnek azonnal annyi lett. Pár pillanatig néma csöndben néztek egymásra.

– Álmában farkast emlegetett – szólalt meg Tibi halkán. – Bent a kórházban. És valami mestert. Ez mit jelent?

– Micsoda csacsiság! – nevetett fel zavartan Sándor. – Nyilván rosszul hallották.

– Nem hinném – csóválta a fejét Hanna.

– Ó, emlékszem már! – csillant fel az öreg szeme. – Álmomban egy szörnyű farkas bukkant fel... itt az üzletben... nagyra tátotta a pofáját, hogy bekapjon... de szerencsére arra jött az utcán egy jó ismerősöm, egy... egy szűcsmester! És én kikiabáltam neki, hogy mester, mester...

– Nem igaz! – pattant fel Hanna. – Megint nem mond igazat! Gyere, Tibi!

– De kisasszony! – az öreg hangja könnyörgőre váltott. – Kérem! Hová vitték a körzöt?!

– Nem mondom meg, mert nem őszinte velem! Viszlát! Sándor kétségbeesve feltápáskodott, és utánuk kiáltott.

– Kérem! Álljanak meg! Elmondok mindent!

A két gyerek megtorpant.

– Mindent? – kérdezte nyomatékkal Hanna.

Az öreg nagyot sóhajtott.

– Üljenek vissza! Elmondom az egészet.

– Na, és mi az a nagy titok? – kérdezte Zsófi.

Hanna nem szólt, csak nézte Zsófi arcát a monitoron. Most először jutott eszébe, hogy nem kellene barátnőjét még jobban belerángatni ebbe a zavaros históriába. Zsófi mégiscsak nehezebb helyzetben van, mint ő.

- Hanna! Ébren vagy? – érdeklődött Zsófi.
- Persze... – mondta Hanna, és vett egy nagy levegőt.
- Tudod, ki az a Kempelen Farkas?
- Ismerős a neve... – gondolkodott el Zsófi.
- Hanna csodálkozott volna, ha szuperokos barátnője bután nézne egy kétszáz éve élt feltaláló neve hallatán.
- Ő csinálta az egyik első robotot – mondta.
- Ártudítut? – idétlenkedett Zsófi.
- Haha – közölte Hanna. – A sakkozó törököt.
- Na mesélj – hajolt közelebb a kamerához Zsófi. Mindig is imádta megjegyezni az olyan adatokat, amikkel kvízversenyt lehet nyerni.
- A sakkozó török egy ilyen turbános bábu volt kétszáz éve – magyarázta Hanna. – Tulajdonképpen egy robot. Sajnos már nincs meg, elégett. Űlt egy sakkasztal mögött, és mindenkit legyőzött. Európa legnagyobb játékosait, meg császárokat, királyokat...
- Még Napóleont is – bölintott Zsófi.
- Honnan tudod? – kerekedtek el Hanna szemei.
- Közben meggugliztam – vigyorgott Zsófi. – És mi köze ennek a körzöhöz?
- Várj! Ez a Kempelen Farkas, aki a sakkbábut csinálta, szabadkőműves volt. Egy csomó felvilágosult arccal szövetkezett, hogy nálunk is megdöntsék a királyságot. Tudod, mint a franciák.
- Aha.
- Aztán jött a Martinovics-féle összeesküvés.
- Na jó, Hanna! Nem én járok törifaktra. Lehetne úgy, hogy én is értsem?
- Ok, mindegy. A lényeg, hogy a szabadkőművesek lebuktak, az összejöveteleiket betiltották, Martinovicsot kivégezték...

- A körzővel?
- Jaj, Zsófi! – grimaszolt szemrehányóan Hanna. – Le-fejezték.
- Elárulnád végre, hogy mire kell a hülye körző?
Hanna várt egy pillanatig, mielőtt kimondta.
- Az a kulcs a kincsekhez.
- Csend támadt.
- Kincsekhez? – kérdezte Zsófi, és lehervadt arcáról a mosoly.
- Igen – Hanna úgy döntött, lesz, ami lesz, végigmondja. – Martinovicsék egy csomó pénzt összegyűjtöttek a szabadkőművesektől, amiből fizették volna a nemzeti hadsereget... meg mindent. A pénz viszont eltűnt. Hiába kereste az osztrák titkosrendőrség, hiába kínoztak meg egy csomó embert, nem köpött senki.
- Körző, körző, körző... – skandálta Zsófi elszántan.
- Nyugi, most mondom! – kiáltott fel Hanna, majd hangját lehalkítva folytatta. – Sándor szerint Kempelen a titkos naplójában megemlíti egy térképet, ami megmutatja, hogy hová rejtették el a szabadkőművesek a kincseket. Viszont a térkép semmit nem ér a körző nélkül. A körző a kulcs.
- Hogyan?
- Hát... csak azzal együtt működik.
- De a körző az Apostol utcában van!
- Már nem sokáig – nézett elszántan Hanna a barátjánője szemébe.
- Zsófi gondterhelten ráncolta a homlokát.
- Ugye nem akarsz valami hülyeséget csinálni?
- Ismersz – mosolygott Hanna, és ezzel mindent elmondott.

[10] Töri gyorstalpaló

– Jó reggelt, jó reggelt, kicsikéim. Nincs is annál csodálatosabb, mint kora reggel érdekes történelmi kérdésekkel, rejtélyekkel bibelődni, igazam van?

A történelem fakultáció bágyadtan pislogott Bujdosónéra.

– A mai órát egy szenzációs meglepetéssel kezdem. Váratlanul úgy alakult, hogy különféle tudományos teendőim Bécsbe szólítanak.

A teremben ülők látványosan felélénkültek. Lelki szemek előtt felrémlt az elmaradó fakultáció édes képe. Egyedül Ervin fészkelődött nyugtalanul a padjában.

– De tanárnő... Attól még ugye nem marad el óra?

– Ne aggódj, Ervin, az arra érdemesek nem lesznek megfosztva a tanulás lehetőségétől. De ha megengeded, befejezném.

– Elnézést... – hebegte a fiú, és pillanatok alatt pipacs-vörös lett.

– Bécsi utam során múzeumokban, levéltárakban fogok kutatni, és el kell látogatnom egy aukcióra is – Bujdosóné itt sejtelmesen elmosolyodott. – Egy igen exkluzív aukcióra, ahol különleges műkincsek cserélnek majd gazdát.

Hanna lassan felemelte a fejét. Nem akart hinni a füleinek.

– Én azonban nem bírok a jó szívemmel – folytatta Bujdosóné –, s ezért úgy döntöttem, a történelem fakultáció két legjobb tanulóját magammal viszem, hogy bepillantassanak a tudományos munka műhelytitkaiba.

A tanárnő körüljáratta hideg kigyótekintetét a termen.

– Nem hallom az örömjongást – jegyezte meg kimérinten.

Zsófi És ki a két legjobb? Ervin és Ervin?

Hanna Aki a legjobb házi dolgozatot írja holnapra a Martinovics-féle összeesküvésről.

Zsófi Akkor biztosan Ervin és Ervin.

Hanna Ne legyél abban olyan biztos.

Zsófi Mert?

Hanna Mert iskola után jártam Sándornál.

Sándor elgondolkodva bólogatott, miközben mézet csorgatott a teájába.

– Felettből valószínű, Hannácska. Felettből valószínű... – mondogatta aggodalmas képpel.

– Biztos vagyok benne! – heveskedett Hanna. – Láttam kijönni abból a házból, ahová a körzöt vitték! Nekik dolgozik, ez tuti!

– Biztosan nem kér teát?

– Nem kérek – legyintett a lány. – Utálok a teát. Száz százalék, hogy a körzöt most akarják kijuttatni az országból!

– Mézet bele?

– Mondom, hogy nem kérek! Figyel rám egyáltalán?

– Persze, kérem. Hogyne figyelnék. No, és hol tart a dolgozatával?

– Schol. Megpróbálni se érdemes. Úgyis Ervin írja a legjobbat.

– Kötve hiszem – mosolygott hamiskásan az öreg. –
Amíg én itt vagyok.

– Maga jó töriből? – kérdezte Hanna.

– Ó, az nem kifejezés.

– Akkor segíthetne.

– Miről szeretne hallani?

– Martinovics Ignácról.

Az öreg szeme felcsillant.

– Martinovics! Nagy kujon volt a Náci bácsi!

– Náci?! – kerekedett el Hanna szeme.

– Mármint hogy Ignác. Más néven apát úr. De mit is akarok mondani... Szóval jóeszű ember volt, nagy machinátor, mert jó keze volt hozzá, mindenfélét bütykölt. Például gázgolyóbist...

– Léggömböt, ezt olvastam – bólintott Hanna.

– És azt olvasta-e, hogy egy évig utazgatott keresztül-kasul Európán? Ott aztán mindenféle társaságba belekeveredett. Titkosba is, érti!

– Nem vagyok meglepve – húzta el a száját a lány.

– Hát onnan hazaérve meg Lipót császárhoz folyamodott bányatanácsosi állásért. Born Ignác udvari tanácsos ajánlotta be...

– Mennyi Ignác! – grimaszolt Hanna, miközben buzgón jegyzetelt.

– Szép név az, kérem! – bólogatott Sándor, és tovább mézezte a teáját. – Majdnem olyan szép, mint az Engelbert. Nos tehát, ez a jó Martinovics harmincöt éves korára számos európai akadémia tagja lett.

Sándor lenyalta a kanalat, és elégedetten csettintett a nyelvével.

– Hogy én hogy szeretem a mézet! Leírta?

Hanna töprengett egy darabig, aztán letette a tollat.

– Inkább hagyjuk. Ezek úgyis mind benne lesznek az Ervin dolgozatában.

– Micsoda? Hogy szeretem a mézet?

– Dehogyis! Az összes, amit eddig elmondott. Valami más kéne! Valami érdekesség!

Sándor letette a kanalat, és Hannára hunyorgott.

– Érdekesség... – hümmögte. – És az benne van-é az Ervin dolgozatában, hogy ez a derék úr spicli volt?

– Martinovics?

– Az hát! Közvetlenül a rendőrminiszternek jelentett.

– Feljelentett másokat?

– Bezony, kérem. Különös tekintettel összeesküvő társaira. Továbbá a barátaira.

– Ez biztos?

– Mint a halál.

– De mi úgy tanultuk, hogy ő szervezte az összeesküvést! Akkor feljelentette saját magát?

Sándor keserűen elmosolyodott.

– Annál ravaszabb volt, né aggódjon.

– Nem értem... Most akkor hős volt vagy áruló? – pislogott értetlenül Hanna.

– Inkább úgy mondanám, nagy játékos volt.

– De honnan tudja mindezt?

– Tőle... Mármint a leveleiből. Na, ide süssön!

Sándor feltápáskodott, és egy ösöreg szekrényhez lépett. A zsebéből egy hatalmas kulcsosomót halászott elő.

– A rosseb egye meg, persze, hogy az utolsó lesz – morogta, miközben a kulcsokat próbálgatta a zárba.

A szekrény ajtaja nagy sokára nyögve kinyílt, Sándor pedig derékig eltűnt benne. Mikor előkászálódott, egy hatalmas köteg megsárgult papír volt a kezében.

– Itt van e. Fogja.

- Mi ez?
– Hát a besúgó Martinovics illatos levélkéi. Vigye el a szipirtýónak, és kezdjen el csomagolni Bécsre. – De... de... – hebegte Hanna.
– Szóra sem érdemes – vigyorgott Sándor a lány döbbenetén. – Inkább igyon még egy teát.

Zsófi Azért ez elég durva! Azoknak a leveleknek nem valami múzeumban kéne lenniük?

Hanna Én már nem lepődöm meg semmin.

Zsófi És megpróbáltad elolvasni?

Hanna Németül van. Egy kukkot sem értek belőle.

Zsófi Bujdosóné sírni fog a gyönyörtől.

Hanna Hát remélem is.

Zsófi Figyu... Beszélte ma a Tibivel?

Hanna Persze hogy beszéltem. A padtársam, vagy mi.

Zsófi És mondott valamit?

Hanna Mit kellett volna mondania?

Zsófi Semmit. Nem fontos.

Hanna Zsófi! Tökre elpirultál.

Zsófi Hanna! Csetelünk.

Hanna Akkor is látom. Tiszta vörös a fejed. Mi van Tibivel?

Zsófi Semmi.

Hanna Belezúgtál.

Zsófi Hogy zúgtam volna bele? Még nem is találkoztunk.

Hanna De fogtok?

Zsófi Hát, nemtom, lehet. Tegnap is tök sokáig cseteltünk...

Hanna És elmondtad már neki?

Hanna sokáig meredt a csetablakra. Már épp arra gondolt, hogy megbánthatta barátnőjét, mikor végre megjelent Zsófi válasza.

Zsófi Akartam. Tegnap már le is írtam, csak aztán kitöröltem. Később meg már nem lehetett.

Hanna Jó... Ez tök nehéz lehet.

Zsófi Hagyjuk ezt.

Hanna OK.

Zsófi Inkább mesélj, mi volt a suliban.

Hanna Romantika a köbön. Géza bá már tisztára olyan, mint egy bepörgött kakadu.

Zsófi Rogyákmari forevör?

Hanna Abszolút.

Zsófi Szerelem a szertárban. Második rész. Az előző rész tartalmából: Maria del Roggyant addig sétálgatott a romantikaszertár környékén, míg végül egy megvadult tornaszőnyeg maga alá temette, de szerencsére Don Géza bá épp időben érkezett egy gerellyel a hóna alatt, aminek segítségével kipiszkálta a sikítózó nőt az örült szőnyeg alól.

Hanna DDD Valami ilyesmi.

A Varázsfuvola soron következő próbája nem ígért túl sok jót. Rogyák Mária kétségbeesetten igyekezett túlkialálni Géza bácsi sípjának hangját, ami az ablak alól időről-időre felhangzott.

– Nagyon érdekelne, miért az ablak alatt tartják ma a tornaórárt – sóhajtott a tanárnő.

Hannának lett volna néhány tippje.

– Azért mi csak próbáljunk meg koncentrálni. Gondolkodtatok a mi kis rendhagyó Varázsfuvolánkon? Hozta-

tok esetleg dalokat? – kérdezte Mária néni, és várakozóan nézett az osztályra.

Választ azonban nem kapott, mert Géza bácsi váratlanul felordított.

– Dobd már a labdát, Ricsike, de ne mint egy rezgő puding!

Rogyák Mária fájdalmas arckifejezéssel becsukta a szemét. Az osztály fojtottan felröhögött.

– De ne az arcába, te szerencsétlen! – ordított az ablak alatt Géza bá.

Mária néni felpattant. A dolog kezdte meghaladni a türelmét.

– Ez hihetetlen, így nem lehet tanítani! Csukd be az ablakot Bulcsú, meg lehet bolondulni ettől a zajtól!

– Muszáj, tanárnő? Ettől a büztől is meg lehet bolondulni – fintorgott Bulcsú.

– Milyen büztől, kisfiam?

– Nem tudom pontosan meghatározni, de kifejezetten a humanoidokra jellemző szagról van szó. Ha minden igaz, Szabika tornacucca elegyedik Edina pacsulijával. Elég kellemetlen kombináció. Engem jelenleg teljesen lebéni.

– Köszönöm az előzékenységedet. Akkor majd én csukom be – szólt sértetten Mária néni, és az ablakhoz lépett.

Hanna Na és akkor a Mariskát kis híján eltalálta valami.

Zsófi Egy medicinlabda?

Hanna Frászt. Egy szál vörös rózsza.

Zsófi Még jó, hogy nem nyársalta fel.

Hanna Á, Géza bá egész jól dob célba.

Zsófi D

Hanna És Mariska innentől kezdve egész órán a rózsáját szorgolhatta. Úgyhogy még a Szabika hülyesége is csont nélkül átment.

Zsófi Milyen hülyesége?

– Nekem van egy ötletem Papagénóhoz – jelentette be Szabika, és ragyogott a büszkeségtől. – Én találtam ki.

Rogyák Mari felhúzta a szemöldökét.

– Nocsak.

– Az egész szereplőt új alapokra helyeztem.

– Biztos, hogy szükség volt erre, Szabolcs?

– Persze. Abból indultam ki, hogy ki is ez a csavó.

– Férfi – helyesbített a tanárnő.

– Egy madarász – folytatta Szabika. – Madarakat fogdos. De hogy?

– Hogy? – kérdezte Mária néni, és rosszat sejtett.

– Mézet ken a lépvesszőre. A madarak beleragadnak, a srác meg...

– Férfi – bólintott a tanárnő.

– Szóval a férfi meg kitekeri a nyakukat, és eladja őket. Edina és klónjai undorodva felkiáltottak.

– Ez a melója – fordult feléjük Szabika, és egyre nagyobb átéléssel magyarázott. – Na mármost. Mit tudunk mi ezzel ma kezdeni?

– Semmit – közölte Kristóf, és elégedetten felröhögött a saját viccén.

– Dehogynem. Arra gondoltam, hogy dolgozhatna ez a Papageno mondjuk egy... baromfifeldolgozó üzemben. Az modern. Van egy furgonja, és azzal teríti a bontott csirkéket a boltok között.

– Aha – mondta Mária néni, és ábrándosan kipillantott az ablakon. – És miről énekel ez a csirkefeldolgozó?

– Hát miről?! Szerelemről. Ahogy Mozartnál. Baromira egyedül van, ül a furgonjában, és arra gondol, hogy kéne egy nő.

– És ez jó? – ráncolta Bulcsú a homlokát.

– Persze, hogy jó – jelentette ki Szabika. – Ez egy egyszerű melós srác, értitek! Nem mint Tamino, aki egy nyálas értelmiségi. Papageno kemény gyerek, de aranyból van a szíve. Egy tökös repper. És szerelmes akar lenni.

Hanna Zsófi, ez leírhatatlan volt. Az osztály totál belekesedett, Rogyák Mari meg csak vigyorgott, mint a tejbetők.

Zsófi És mit rappel Papageno?

Hanna Fogalmam sincs. Mert mire elértünk volna oda, kitört a botrány. Valaki feltépte az ajtót.

A tanterem ajtaját zajosan feltépte valaki.

– Ellopták a Sigray mellszobrát! – üvöltötte, és már ott sem volt. Ész nélkül rohant tovább a szomszédos terembe a szenzációval.

Mária néni felpattant, és zavarodottan körülnézett.

– Uramisten! Micsoda?! – hebegte.

Hanna Sigray az iskolánk névadója, tudod. A mellszobra ott van... illetve volt az aulában. Onnan hesszelte a későket. Mondjuk én már nagyon utáltam.

Az osztály a nagy hír hallatára azonnal felbolydult.

– Menjünk, nézzük meg! – ordították a gyerekek, és egymás lábára taposva tolakodtak az ajtó felé. Mária néni kétségbeesetten igyekezett rendet teremteni.

– Állj! Nem mentek sehova!

– De hát tanárnő, ellopták a Sigrayt! Azt meg kell nézni! – könyörgött Móni.

– Mégis mit néznél meg?! Nem hallottad? Már csak a hűlt helye van! – emelte fel hangját a tanárnő.

– Akkor nézzük meg a hűlt helyét! – kiáltotta Fanni.

Zsófi Hanna! Kapaszkodj meg!

Hanna Miért, mi van?

Zsófi Közben meggugliztam a Sigrayt. Tudod, ki volt?

Hanna Atomfizikus?

Zsófi Nem. Jakobinus forradalmár. Együtt végezték ki Martinoviccsal a Vérmezőn.

[11] Lebukások

Az ajtón csendes kopogtatás hallatszott. Nem is kopogás volt az, inkább kaparászás. Apa azonnal felugrott, és bekiáltott Hannához.

– Hagyd csak! Majd én megnézem, ki az.

Hanna a plafonra bámult. Nagyon is sejtette, honnan fúj a szél. Amióta anya rendszeresen ezó-tanfolyamra járt Károlyozni, apa csak árnyéka volt önmagának. Főzni már meg sem próbált, így mindketten szalámis pirítóson éltek. Illetve majdnem mindketten. Hanna kilopakodott az előszobába, és tökéletesen beigazolvla látta a gyanúját. Apa ugyanis a résnyire nyitott ajtónál állt, és izgatottan suttogott.

– Most nem lehet, drága Joli néni. Nem szabad. Hanna itthon van.

– Jaj, hát szökjön el, maga kis csacsi! – suttogta Jolánka néni az ajtó túloldaláról.

– Csss! Halkabban! Meghallja! – rémüldözött apa.

– De hát miért, az ég szerelmére? Ez nem bűn! – érvelt Jolánka néni. – De jó. Maga tudja. Könyörögni nem fogok.

– Az Isten szerelmére, ne tegye ezt velem! – kiáltott fel apa kétségbeesetten.

Jolánka néni érezte, hogy nyert ügye van, úgyhogy begyújtotta a rakétákat.

– Csak egy nap a világ, Csaba! – búgta az ajtó mögött.

– Ki tudja, holnap mire ébredünk. És ez csak egy kis töltött paprika.

- Hogyan? Töltött paprika? – nyelt nagyot apa.
- Egészen zsengecske kis paprika. Meg sem vettem volna, ha nem mosolyog rám a piacon.
- Jolika, maga egy angyal!
- És a dinszt is olyan leheletnyi alatta – folytatta tovább az öregasszony.
- Apa bólintott.
- Megyek – jelentette ki hirtelen elhatározással.
- Jöjjön – súgta Jolánka néni. – Ne keresse magát.

Hanna azt sem tudta, sírjon vagy nevéssen ennek a neveléses párbeszédnek a hallatán. Értette ő, hogy apa nehéz helyzetben van, de ez az ételfüggés annyira szálnalmas volt. Elővette az iskolatáskáját, ám végül úgy döntött, a lecke megírása igazán várhat még addig, amíg skypol egyet Zsófi-val. Ekkor azonban kulcscsörgés hallatszott. Hannában még az ütő is megállt. Ha anya képes most hazaesni, apa tutira lebukik. És abból nagy botrány lesz.

- Sziasztok! – kiáltott be anya.

Hanna megállapította, hogy a botrány elkerülhetetlen.

- Hogyhogy hazajöttél? – kérdezte megszeppenve.
- Anya összehúzta a szemöldökét. Cudar hangulatban volt.
- Menjek inkább vissza?
- Jaj már. Dehogyan. Csak holnapra ígérted magad.
- Hiányoztatok – közölte anya színtelen hangon, és bekukucskált a szobába. – Hol van apád?
- Ööö... És milyen volt a tanfolyam? – terelt Hanna kétségbeesetten.
- Ez innentől kezdve nem téma.
- Nem volt jó?
- Hol van apád?

– Csak... kiment. Sétálni – mondta Hanna, és nyelt egyet. Majd magyarázatképpen hozzátette: – Levegőzik.

Anya összehúzott szemekkel nézte Hannát.

– Apád? A szabad levegőn? – kérdezte. – Hanna, te megőrültél? Még életében nem ment ki önszántából fedett helyről.

Hanna egyik lábáról a másikra állt.

– Nem tetszel te nekem. Nézz csak a szemembe!

– Jaj, anya, hagyd már!

– Nem mondasz igazat – jelentette ki anya, majd kisértatva felkiáltott. – Mindent értek! Megint *ott* van!

Azzal sarkon fordult, és kiviharzott az ajtón. Hanna csak Jolánka néni ajtaja előtt érte utol.

– Anya! Ne csinálj botrányt! – suttogta kétségbeesve.

De anyát nem hatotta meg Hanna könyörgése. Egyik kezével a csengőt nyomta, a másikkal pedig dörömbölt.

– Nyissa ki!

– Ne már, anya, ez olyan ciki!

Bentről csoszogás hallatszott.

– Á, Vikikém! – szólt Jolánka néni negédesen, de az ajtót azért nem nyitotta ki. – Most sajnos nem tudom beengedni. Vendégem van.

– Igazán? És kicsoda? – kiáltotta anya diadalmasan.

– Csak Grétike... barátnőm az ikebana tanfolyamról. Igaz, Grétikém?

– Igaz, Jolikám – hangzott fel bentről egy elváltoztatott férfihang.

– Na, ne szórakozz velem, Csaba! – közölte anya. – Nyisd ki az ajtót.

Hanna kis híján elröhögte magát, amint meglátta az apját Joli néni apró konyhájának megrakott asztala előtt.

Olyan bűnbánó képpel nézett a belépőkre, mintha minimum pénzhamisításon kapták volna.

– Mi művelsz te itt? – kérdezte anya egy inkvizítor szigorával.

– Eszem... – suttogta tele szájjal apa.

Anya hisztérikusan felkiáltott.

– Elegem van a férfiakból! Meg a vadállati szokásaikból!

– Vikikém, nyugodjon meg – próbálkozott Joli néni, de nem járt túl sok sikerrel.

– Nincs semmiféle Vikike! Nikoletta a nevem! És maga csak ne szólaljon meg! Nem szégyelli magát? Elcsábítja a férjem mindenféle féldisznókkal!

– De hiszen zörögnek a csontjai szegénynek! Hogy lehet egy férfit így tartani? Olyan sápadt, mint a fogyó Hold.

– Mert rossz a lelkiismerete! – vágta ki anya.

– Nekem? És neked? – emelkedett most már apa is szólásra. – Nem Károllyal mulattál eddig?

– Ki az a Károly? – kiáltott fel anya drámai hangon.

– Ki az a Károly? – nyomakodott közelebb Jolánka néni kíváncsian.

– Nem ismerek többé semmiféle Károlyt! Noked pedig jó szórakozást, Csaba!

– Most hová mész? – eredt Hanna anya nyomába.

– Átmegek Angéla nénihez – válaszolta anya, és ezúttal Bubkóék csengőjére feküdt rá.

Zsófi De hát mi történt azon az ezó micsodán?

Hanna Nem sikerült pontosan kiderítenem, mert beküldtek az ikrekhez, akiket Anya felébresztett a csöngetéssel. És miután végig bömböltek, csak foszlányokat hallottam. Na, persze mindig csak a lényegről maradtam le.

Angéla izgatottan küzdött a bárszekrény beragadt ajtajával.

– Csak ez a kis szilvapálinka van itthon – szabadkozott. – A Ferié. Picit mondjuk beosztja... – tette hozzá bizonytalanul, de anya nem volt olyan állapotban, hogy ez meghatotta volna.

– Nagyon jó lesz, köszönöm – legyintett. – A férjednek ugyanis magas a vérnyomása.

Amit Angéla töltött, anya egy hajtásra kiitta. Hanna a plafonra bámult. Érezte, hogy ennek nem lesz jó vége. De nem ért rá ezen tovább morfondírozni, mert az ikrek türelmetlenkedni kezdtek. Hanna igyekezett úgy rázni a csörgőt, hogy azért valamit elcsíphessen a szomszéd szobában elhangzottakból.

– Meséld már el, mi történt, Niki! – suttogta izgatottan Angéla. – Károllyal kapcsolatos, igaz?

– Igen. Kiderült... kiderült... – csuklott el anya hangja, és zajosan kifújta az orrát.

– Mi? – kérdezte Angéla, és újra töltött. – Mi derült ki?

– Hogy nem teljesen szellemi lény – jelentette be drámaian anya.

Kis csend támadt.

– Ezt meg hogy érted? – érdeklődött Angéla, mert ebből aztán egy szót sem értett.

Mondjuk Hanna sem, ezért kicsit bosszús lett, hogy épp ekkor sírt fel a kis Gerda. A szemét forgatva rázendített arra, hogy „Hipp-hopp, jön Vuk”, mire a kislány döbbenet elhallgatott. Hanna viszont pont lemaradt a lényegről.

– Te jó ég! De hát ez borzasztó! – szörnyülködött Angéla.

– És én még hittem benne! – kiáltott fel anya kissé összeakadó nyelvel. – Mondd meg, hogy lehettem ilyen naiv? Tudnom kellett volna, hogy minden férfi egyforma.

– Töltök még egyet. De pontosan hogy történt?

Hanna majdnem kiesett a saját fülén, úgy hallgatózott. A kis Ferike azonban elunta, hogy nem foglalkoznak vele, és fájdalmas bömbölésbe kezdett. Hanna elnyomta még egyszer a Vukot, úgyhogy Ferike már nem sírt, csak csendesen remegtette a száját.

– Pfüj! Ez eszméletlen! – kiáltott fel Angéla némi elismeréssel a hangjában.

– De azt ne hidd, hogy én annyiban hagytam! – heveskedett anya immáron igen elázottan. – Megmondtam neki, hogy még egyszer merjen nálam bepróbálkozni, és beverem azt az ájtatos pofáját!

A két nő felnevetett.

– Én tuti, hogy belemásztam volna a képébe – biztosította a tényről anyát Angéla. – Vagy csomót kötöttem volna a...

– Na? – kérdezte anya kajánul.

– A nyakára – közölte Angéla, és újra vihogni kezdtek.

Hanna Angéla néni egész jó hatással volt anyára. A szilvapálinka viszont nem annyira. Végül apával sikerült nagy nehezen hazacipelniük.

Zsófi Szerinted mit csinált Gurukároly?

Hanna Sejtelmem sincs róla. De nem is érdekel. Rosszul vagyok a felnőttektől.

Zsófi Én is. Semmi más nem érdekli őket, csak hogy kivel kavarjanak. Szánalmas.

Hanna Váltsunk is témát.

Zsófi Rendben. Bujdosóné elolvasta a dolgozatodat?

Hanna Naná. Be is hívatott a tanáriba.

Zsófi Mi van? Kaptál érte egy intőt?

Hanna Nem... Egy bécsi tanulmányi kirándulást. H

– Üdvözlés a bécsi különítménynek – mosolygott Bujdosóné a belépő Hannára és Ervinre.

Ervin áll a szó szoros értelmében leesett. Nagyon rosszul állt neki.

– Hogyhogy? – hebegte értetlenül, és vizenyős kék szemével majdnem keresztülfúrta Hannát. – Ő is? De miért? Nem úgy volt, hogy csak én megyek?

Bujdosóné még szélesebben elmosolyodott. Tetszett neki Ervin féltékenysége. Minden biztonnal arra gondolt, hogy tanulóinak nem tesz rosszat egy kis egészséges versengés.

– Hanna a kiváló dolgozatán felül egy rendkívül érdekes forrásmunkával is megörvendeztetett minket – közölte ellentmondást nem tűrően. – Továbbá remekül beszél németül. Stimmt?

– Já, já – bólogatott Hanna, és megfordult vele a világ.

– Wunderbar – nyugtázta a tanárnő elégedetten. – Ervin fiam, ideje felkötni a gatyát, különben a kis hölgy fogja learatni az összes babért. Nos, ami a kirándulás gyakorlati részét illeti: a vonat szombaton hat óra tíz perckor indul a Keleti pályaudvarról. Tehát pontban háromnegyed hatkor találkozunk a jegypénztárnál.

– Reggel? – kérdezte Ervin, aki még mindig nem tért magához a döbbenettől.

Bujdosóné szóra sem méltatta.

– Ebben a dossziében megtaláljátok a részletes programot és egy térképet. Ezt a papírt pedig legyetek szívesek holnapig aláíratni a kedves szülőkkel. Van kérdés, nincs kérdés? – kérdezte, és azzal a lendülettel sarkon fordult.

– Tanárnő...! – szólt utána Hanna. – Nem látom a programban azt a bizonyos aukciót!

Bujdosóné azonban ezt már nem óhajtotta meghallani.

Zsófi Ott is alszotok?

Hanna Aha, vasárnap este jövünk haza. Remélem, nem kell egy szobában aludnom Bujdosónéval.

Zsófi Miért? Akkor tök könnyű lenne megszerezni a körzöt.

Hanna Ja, csak előbb kiszívná a véretem.

Zsófi Max a lelkedet szívja ki. Dementor, nem vámpír.

Hanna Aha, az tényleg sokkal jobb.

Zsófi És akkor mi lesz? Ervinnel alszol?

Hanna Na, még pont az hiányozna. De figyu, most megyek, mert Sándort értesítenem kell, hogy mikor van az indulás.

Zsófi Miért? Ő is megy Bécsbe?

Hanna Naná. A világért sem hagyná ki.)

Sándor komoly arccal tanulmányozta a bécsi kirándulás pontos programját. A szeme elé tartott lornyon rop-pant tudományos kifejezést kölcsönzött az arcának.

– Van térkép is – szólt Hanna, és kotorászni kezdett a táskájában.

– Hagyja csak, nem szükséges. Alig hiszem, hogy eltévednék.

– Jó, akkor azt nem adom oda. De itt van ez – mondta Hanna, és előbányászott valamit a táskájából.

– Hát ez meg miféle masina?

– A régi mobilom.

– Afféle távrecsegő?

– Elég hamar lemerül, de szerintem szüksége lesz rá. Beleírtam a számomat, hogy bármikor el tudjon érni...

Sándor apránként átvizsgálta a lornyonon keresztül a készüléket.

– Csak meg kell nyomni a zöld gombot, és akkor azonnal engem hív – magyarázta Hanna.

– Csinos kis darab – hümmögött az öreg. – Hogy mondta? Megnyomom a zöldet... így?

Sándor tökéletes ügyességgel megnyomta a gombot.

– Halló – vette fel a mobilját a lány.

– Hálló, hálló! – üvöltött Sándor, hogy Hanna kis híján belesüketült. – Akkor is hall, ha így... kimegyek a konyhába?

– Akkor is – mondta Hanna, és megdörzsölte a fülét. Még megvolt. – A piros gombbal tudja letenni.

Sándor ragyogott a boldogságtól.

– Kiváló! Hannácska, kegyed egy igazi összeesküvő! Erre iszunk! Főzzön már egy teát, legyen kedves.

Hanna kiment a konyhába, és próbálta kitalálni, melyik lehet Sándor teafőző lábasa. Ekkor azonban megszólalt az üzlet ajtaja fölé szerelt csengő. Valaki belépett a boltba.

– Jó napot! – hallatszott kintről. Hanna döbbenten ismerte fel Tibi hangját.

– Tibor fiatalúr! Régen láttam! Kerüljön beljebb! – örvendezett az öreg. – Egy kupica papramorgót?

– Az mi? – kérdezte Tibi, majd hozzátette: – Mindegy, nem kérek.

– Nagyon helyes. De míg a tea elkészül, megmutatom az új masinámat. Úgynevezett mobiltelefon. Nem merném állítani, hogy tökéletesen értem a működését, de hasznos jószág, annyi szent. Nézze csak...

Tibit azonban egyáltalán nem nyűgözte le Hanna ősrégi mobilja. Hangját lehalkítva hadarni kezdett.

– Sándor bácsi, maga ugye venni is szokott ilyen régi cuccokat... Olyanokat, amiket árulni tetszik?

- Egen – nyugtázta az öreg.
– És ezek ugye elég sokat érnek?
– Hát, az attól függ.
– Van egy szobrom – jelentette ki Tibi.
Hanna nem akart hinni a fülének.
– Hadd nézzem – szólt az öreg.
Zipzár nyílt egy táskán, majd az öreg felkiáltott.
– Te jószagú ég! Ez a Sigray! A Sigray Jakab úr! Megismerem a horgas orráról.
Hanna kezéből kiesett a teáscsésze. Visszasietett a boltba.
– Tibi! – kiáltott rá a fiúra. – Te normális vagy? Miért van nálad a Sigray feje?
Tibi majdnem elejtette a szobrot ijedtében.
– Én csak... gondoltam... – hebegte.
– Te el akartad adni a Sigrayt? Megörültél? – kiabált Hanna magán kívül.
– Ha szabad megjegyeznem, Jakab úrnak nem lenne ellene kifogása... – vetette közbe az öreg, de senki sem figyelt rá.
– Ezért simán kirúghatnak! – hadonászott Hanna. – Nem értem, hogy juthatott eszedbe ez a hülyeség! Miért csináltad?
Tibi a fejét vakarta.
– Tudod, az ajándék, amit mondtam... Lesz egy koncert az Arénában. És... Zsófi is el akart jönni...
– Milyen koncertre?
– Hát a Rihannára!
– Úristen, Tibi! – Hanna szinte szikrázott a dühtől. – Mégis hogy menne el kerekesszékkal?

Hanna tudta, hogy hatalmas hibát követett el. De azt is tudta, bármilyen csodálatos is lenne visszaszívni elhamar-

kodottan kimondott mondatainkat, ez eddig még senkinek sem sikerült. Este csak bámulta be nem kapcsolt számítógépét, és majdnem megbolondult, úgy hiányzott neki Zsófi. De tisztában volt vele, az örökkévalóságig nem térhet ki a szörnyű beszélgetés elől, melyben kénytelen lesz bevallani: elárulta barátnője titkát.

Csak másnap este szánta rá magát, hogy bejelentkezzen a Skype-ra. Zsófi szinte azon nyomban ráírt.

Zsófi Hanna! Az ég szerelmére! Csakhogy itt vagy! Mi történt?

Hanna Hát... semmi különös.

Zsófi De hát hová tűntetek?

Hanna Miért? Ki tűnt még el?

Zsófi Tibi.

Hanna Tényleg? Lehet, hogy... Nem tudom. Elég sok lenyót adott a Delete.

Zsófi Ez nem szokta zavarni. Eddig minden este fent lógott a neten, alig tudtam lerázni. Most meg felszívódott.

Hanna Majd holnap szólok neki, hogy kerested...

Zsófi De nincs semmi baja, ugye?

Hanna Nincs.

Zsófi Hanna!

Hanna Mi van?

Zsófi Olyan fura vagy.

Hanna Mert?

Zsófi Gáz van?

Hanna idegesen rágni kezdte a körmét. Azt sem tudta, hol kezdje.

Hanna Hát... van.

Zsófi Tibivel?

Hanna Aha.

Zsófi Mi történt?

Hanna Kirúgták. (

Az egész azzal a sárkányüvöltéssel kezdődött tanítás után. Az iskolában már csak pár eltévedt diák lézengett, köztük Hanna is.

– Tibooooooooor! – ordított a sárkány az aulában, hogy visszhangzott tőle az egész épület.

Hanna rohanni kezdett a hang irányába. És amit látott, azt nem köszönte meg. Tibi halott sápadtan meredt Bujdosónéra, kezében Sigray Jakab mellszobrával.

– Teszed le azonnal! – sziszegte az igazgatóhelyettes.

– De hát épp azt akartam... – hebegte Tibi, és ha lehet, még sápadtabb lett. – Én ezt a fejet csak találtam! – vágta ki aztán.

Hanna eltakarta a szemét.

– Á, szóval találtad? – mosolygott Bujdosóné. – És hol találtad ezt a fejet, Tibor, ha szabad tudnom? A táskádban? Jé, beugrott egy mellszobor a táskámba! Mire vársz, Hanna? – fordult a lány felé. – Azonnal szólj a portásnak, hogy értesítse a rendőrséget!

Hanna És én rohantam is. De nem a portáshoz, hanem a konyhára. Szerencsére még ott találtam Vali nénit, akkor fejezte be a mosogatást.

Zsófi Remélem, leküldte Búnét!

Hanna Egy konyhás néni az igazgatóhelyettest? Hol élsz te?

Vali néni sietősen döcögött Hanna mellett a folyosón. Kezeit idegesen a ruhájába törölgette.

– Editkém... – kezdett bele, de Bujdosóné pillantásától másodpercekre elnémult. – Illetve... igazgatóhelyettes

asszony – folytatta aztán halkán. – Biztos vagyok benne, hogy a Tibike soha nem csinálna ilyet!

– Én magam kaptam rajta, Valéria! Ugye nem kételkedik a szavamban? – húzta fel a szemöldökét Bujdosóné.

– Jaj, nem, dehogyis! De nem akkor tetszett rajtakapni, amikor el... – Vali néni kereste a megfelelő szót. – Elcsaklizta... Hanem amikor visszahozta.

– Ez nem változtat a lényegen.

– De hát megszólalt neki a lelkiismerete! Megbánta szegény!

– Tehát akkor beismerik, hogy ő lopta el! – szólt keményen Bujdosóné.

– Én nem mondtam ilyet! – kapott a fejéhez a konyhásnéni.

– Akkor mit kellett volna megbánnia? Nem értem – mosolyodott el fagyosan az igazgatóhelyettes.

– Én... én... nem tudom... – hebegte Vali néni, és elsírta magát.

Bujdosóné megvetően legyintett.

– Ne sírjon, maga nem tehet róla!

– Hát ki más tehet róla?! – kiabálta zokogva Vali néni.

– Ez még csak egy gyerek!

– Maga gyanútlanul magához vette – mérte végig Tibit megvetően Bujdosóné. – Nem sejthette, hogy ki fia borja. De a vér nem válik vízzé.

Ez már Vali néninek is sok volt.

– Ezt hogy tetszik érteni? – kérdezte, és a hangja vérszen megkeményedett.

– Úgy tetszem érteni, kedvesem, hogy a kóbor kiskutyát sem szabad magunkhoz venni, akármennyire megsajnáljuk. Most még csak egy aranyos kis szörgombóc, aztán lesz belőle egy habzó szájú pitbull.

– Pitbull?! – szolt a konyhásnéni, és az arca vörösödni kezdett a dühtől.

– Ezt a gyereket el kell különíteni – mosolygott Bujdosóné. – Ez mindannyiunk érdeke! Higgye el, magának is jobb lesz...

– Hogy érti azt, hogy elkülöníteni? – kérdezte Vali néni, és szemei összeszűkültek.

– Az aszódi javító-nevelő intézetben majd embert fagnak belőle.

Zsófi De miért lopta el azt a szobrot?

Hanna Hát miattad.

Zsófi Miattam?!

Hanna Persze. Neked akart ajándékot venni.

Zsófi Mit?!

Hanna Jegyet a Rihanna koncertre!

Zsófi Úristen, de aranyos!

Hanna Hát... igen.

Zsófi De akkor miért vitte vissza? Nem vette meg senki?

Hanna Biztos megvette volna.

Zsófi Akkor?

Hanna szíve egyre vadabban kezdett kalapálni.

Hanna Hát... rájött, hogy... hogy ez így nem fog összejönni. Hogy veled nem fog tudni elmenni... a koncertre.

Zsófi Mert?

Hanna Mert...

Zsófi MERT?!

Hanna Hát... tudod.

Zsófi Elmondta neki?

Hanna Ne haragudj, nem akartam, csak úgy kicsúszott a számon!!!

Hanna számolta a némaság másodperceit. Közben úgy érezte, a csend ólomsúllyal nehezedik rá.

Zsófi Elmondtad, hogy nyomi vagyok?

Hanna Zsófi!

Zsófi Mi van?!

Hanna Kérlek, ne csináld ezt!

Zsófi Mit ne csináljak?! Végre volt egy srác, aki... akivel jókat dumálhattam, aki nem sajnált, nem undorodott tőlem...

Hanna Zsófi...

Zsófi Mindegy, jól van. Ennyi volt! Kösz, Hanna!

A Skype bontott.

Hanna Zsófi! Zsófi!

Hanna eltakarta a szemét. A könnyecseppek végigfutottak a kezén, és a klaviatúrára potyogtak.

– Zsófi... – suttogta maga elé. – Bocsáss meg... Kérlek, bocsáss meg.

© Orchard Literary Agency

[12] Piszkos Fred a vonaton

– Ugye bepakoltad a széldzsekit? – fordult hátra anya az anyósülésről, miközben kikanyarodtak a Körútra.

– Minek? – ásított Hanna félálomban. – Tök meleg van.

Hajnali öt óra húsz perc volt, a város még alig ébredett. András az imént ért haza a péntek esti buliból, a Blahán kendős öregasszonyok nárciszt meg jácintot árultak. A máskor olyan forgalmas belváros szinte kihaltnak tűnt. Nem normális dolog ilyen korán elindulni bárhová.

– A hétfvégre esőt mond – erősködött anya. – Ilyenkor lehet a legjobban megfázni.

– Nem fogok megfázni. És attól, hogy Pesten esni fog, Bécsben még süthet a nap.

– Azért jobb felkészülni minden eshetőségre. Nézd, összekészítettem neked egy elsősegély-csomagot.

Anya feltérdelt az anyósülésen, és egy hatalmas piros neszesszert dugott Hanna orra alá.

– Széntabletta, kötszer, ragtapasz, B-vitamin, kakukkfű-tinktúra, gyógynövény-koncentrátum gyomorégés ellen, száraz köhögésre, hurutos köhögésre...

– Pestisre nincs valami?

– Lehet gúnyolódni kislányom, de ha neadjisten megbetegszel, még hálás leszel – mondta sértődötten anya, és minden bizonyal hosszú szónoklatba kezdett volna az egészségmegőrzés fontosságáról, ha egy hirtelen fékezéstől neki nem vágódik az ablaknak.

- Jesszusom! Csaba! Nem tudsz vigyázni?
- Hányszor mondjam el, hogy kösd be magad? – morogta apa, aki tegnap este óta most szólalt meg először.
- Ahá, szóval már beszélsz hozzám! Már nem nézel levegőnek?
- Hanna, kérek, mondd meg anyádnak, hogy kösse be magát – helyesbített apa.
- Hanna, kérek, mondd meg apádnak, hogy nevenséges, amit csinál! – kontrázott anya.
- Hanna legszívesebben visított volna, ahogy Edina szokott, de aztán úgy döntött, inkább befogja a fülét. Egészen addig maradt így, míg apa le nem parkolt a Keletinél.
- Minden megvan? Diákigazolvány, útlevél, TB-kártya, svájci bicska, térkép? – sorolta apa a listát.
- Kispárna? – vágott közbe anya.
- Minek neki kispárna?
- Mert anélkül nem tud aludni, ha nem tudnád!
- Nyugi, megvan minden – állt Hanna veszekedő szülei közé. – A kispárna is, meg a térképek is, meg apa nagytitka is, bár gőzöm sincs, minek.
- Hogy szükség esetén tüzet gyújthass gyufa nélkül, például. Ha az ember elutazik, soha nem tudhatja, mi vár rá a célnál.
- Apa nem is sejtette, mennyi igazság van abban, amit mondott. Hanna, aki most még gyanútlanul indult el a vonat felé, hónapokkal később gyakran felidézte ezeket a szavakat.
- Biztos ne kísérjünk el a vágányokig? – kérdezte anya, immár harmadszor.
- Biztos. Tök ciki lenne. Ervint se kíséri ki az egész családját – Hanna még egyszer megölelte a szüleit, és elindult a tizenkettedik vágány felé.

Bujdosóné türelmetlenül járkált fel és alá a peronon. Tűsarkainak kopogásától visszhangzott az egész pályaudvar.

– Hanna! Az ég szerelmére, öt óra ötvennyolc van! – ri-pakodott rá a futva érkező lányra.

– Bocsánat, tanárnő. Kicsit elaludtam.

– Majd alszunk a sírban, édes leányom – hörögte Bujdosóné olyan hangon, mint aki egész éjjel lelkeket szívott ki ártatlan diákokból. – Na iparkodj, egy-kettő! Ervin már lefoglalta a helyünket.

Hanna felkapaszkodott a vonatra, és elindult a harmadik фуlke felé, amelyből Ervin dugta ki a fejét. El sem tudta képzelni, hogy lehet valaki ilyen jólfésűlt kora reggel. Mint akit skatulyából húztak ki. Undorító.

– Ervin, kérlek, feltennéd a bőröndömet? – dirigált Bujdosóné. A pedálgép persze pattant, mint valami túl-buzgó nikkelboha.

– Az aktatáskát is, tanárnő?

– Nem, köszönöm – Hanna figyelmét nem kerülte el, hogy a dementor egy pillanatra zavarba jött. – Az a személyes holmim.

A lány jól megnézte a Bujdosóné ölében heverő fekete, számozás aktatáskát. Pont úgy festett, mint amiben lopott műkincseket szokás külföldre csempészni. A szíve majd kiugrott a helyéről, agya lázasan pörögni kezdett: vég-re megvan a körző! Az aktatáskában van, semmi kétség!

– Ezt azonnal meg kell írnom Zsófinak! – suhant át Hanna agyán, de tudta, hogy nem lenne semmi értelme, barátnője úgyszem válaszolna.

Nem tudta megszokni a gondolatot, hogy nem beszélnek. Hogy nem írhat neki SMS-t azonnal, ha történik valami. Eszébe jutottak a hosszú, szegedi délutánok, amikor tanulás helyett hanyatt feküdtek Zsófi szobájában, és

mindenféle képzeletbeli bűnügyeket oldottak meg ketten. Elviselhetetlen volt arra gondolni, hogy itt ül egy Bécs felé tartó vonaton, egy *egészen igazi* akció kellős közepén, amelyben egy *egészen igazi* titokzatos aktatáska játssza a főszerepet, és mindezt nem oszthatja meg a legjobb barátjával.

– Hanna, te nyitott szemmel alszol? – Bujdosóné kissé megemelte a hangját, épp úgy, mint töri órán.

– Nem, tanárnő, csak elgondolkoztam.

– Remek, akkor gondolkodj most egy kicsit velünk együtt, jó? Három és fél óra alatt érünk a császárvárosba, addig hárman pont ki tudjuk javítani a hetedik bé témazáró dolgozatait. Ervin, kérlek, adj egy kupacot a kolléganőnek.

– Ez nem illegális? – szaladt ki Hanna száján.

– Ti vagytok a két legjobb diákom, megbízom bennetek – zárta rövidre a kérdést az igazgatóhelyettes.

Hanna fintorogva nézte, ahogy Ervin saját fontosságától megrészegülten fog neki a munkának, majd sóhajtott egyet, és olvasni kezdte a legfelső dolgozatot. Edinéé volt.

„II. józsefet azért nevezték kalapos kirájnak, mert nagyon érdekelte a divat, és nagyon szerete a különleges kallapokat. Csináltatott is magának egy csomót, pl. cilindert, meg ilyen nagy karimájú tollas cuccot, és azokat hordta korona helyett.”

– Igazán korrepetálhatnád a csajodat – súgta oda Ervinnek, aki éppen nagy élvezettel írt rá egy karót Szabika majdnem teljesen üres dolgozatára.

– Fogd be!

– Van valami probléma? – nézett fel Bujdosóné a német nyelvű tudományos folyóiratból, amit olvasott.

– Semmi, tanárnő, csak épp az Edina dolgozatát javítom – háritott Hanna angyali mosollyal.

– Mondtam én, hogy szórakoztató lesz – mosolygott vissza Bujdosóné. A mosolya, ha lehet, még ijesztőbb volt, mintha dühös lett volna. Hanna szeme a bal kezére tévedt: még olvasás közben is az aktatáska fogóját szorította.

A hangosbemondó bejelentette, hogy a vonat elhagyta Tatabányát.

– Bocsánat – pattant fel Hanna –, ki kell mennem vécére.

A lány hármat koppantott a mellékhelység ajtaján. Aztán, kicsit türelmetlenebbül, még hármat.

– Foglalt, kisztihand – szólta ki az ismerős, reszelős hang.

– Nyissa ki, Sándor, én vagyok! Segítenie kell!

Az öreg résnyire nyitotta a vécéajtót, és kikukkantott. Miután meggyőződött róla, hogy valóban Hanna az, és senki más nem jár a folyosón, egy gyors mozdulattal behúzta a lányt a mellékhelyiségbe.

– Minek beszélünk meg mindenféle hülye kopogásokat, ha nem hallja meg? – méltatlankodott Hanna.

– Zötyög a vonat, kiskezicsókolom, máskor tessék határozottabban kopogni. Megvan a körző?

– Azt hiszem. Bujdosóné hozott magával egy számszáras aktatáskát, és úgy vigyáz rá, mint egy csecsemőre.

– Abban lesz, ami nekünk kell!

– Szerintem is. De fogalmam sincs, hogy szerezzük meg.

– Nyugalom, Hannácska, nyugalom... meg fogjuk kaparintani azt a táskát. Csak azt kellene elérni valamiképpen, hogy a szipirtó elhagyja a kupét, jól mondom?

– Pontosan. Fúj, de büdi van itt! – Hanna úgy érezte, ha még egy percet el kell töltenie a vécében, menten ki dobja a taccsot.

- Menjen csak vissza nyugodtan, Hannácska. A perszóna el lesz távolítva. Hányas kupében is utaznak?
- Az ajtótól a harmadik.
- Kiváló. Olyan tervet eszeltem ki, hogy tátva fog maradni a szája a csodálkozástól.

Sándor nem túlzott. Tíz perc sem telt bele, és egy különös utas jelent meg a hármasként számú ülés ajtajában.

– Szép jó napot kívánok, kezüket csókolom! Akadna-e itten egy szabad hely?

Az utas éppen úgy festett, mint Pizkos Fred közvetlenül azután, hogy kimászott az otthonául szolgáló kukából. Szakálla hosszú volt és csimbókos, orrán SZTK-keretes szemüveg, vállán egy réges-régi katonai egyenruha felöltője különböző kitüntetésekkel. Kezében öt vagy hat óriási csíkos szatyor, egy piros műbőr utazótáska, egy kakukkos óra, egy sátor, egy pöttyös esernyő és egy „Vigyázz, törékeny!” feliratú kartondoboz. Mindezek mellett folyamatosan krárogott meg harakolt. És búzlott. Éppen, mint Pizkos Fred, kimászás után.

Bujdosónének esélye sem volt tiltakozni, mert a jövevény a döbrent hallgatást beleegyezésnek véelve, már be is nyomult a fülkébe, és azonnal rendezkedni kezdett.

– Köszönöm alássan. Ne tessék zavartatni magukat, el-férek. Esetleg ha az öcskös segítene fölrakni a szatyrokat, azt megköszöném.

– Hogy én? – Ervin arca szörnyű grimaszba rándult, de azonnal felpattant, amint elkapta Bujdosóné gyilkos tekintetét.

– A tisztelt hölgy motyóját ne tegyük fel? – érdeklődött nyájasan az idegen, de hiába. A tanárnő makacsul magához szorította az aktatáskát.

Piszkos Fred bámulatos gyorsasággal belakta a fülkét. Ervinnel az összes szatyrot feltették a csomagtartóra, de az üléseken és a padlón még így is maradt jó néhány táskák. Hanna nem is értette, hogyan fér el ennyi cucc egy ilyen kicsi kupében.

– Tetszik tudni, havonta egyszer kiruccanok a Naschmarktra, azt eladok a labancoknak egy-két szatyor hagytékot, egész szépen meg lehet belőle élni...

A különös utasból csak úgy dőlt a szó és a dohánnyal kevert vécészag. Ervin fél kézzel befogta az orrát, miközben a „Vigyázz, törékeny!” feliratú dobozt próbálta felügyeskedni a kupac tetejére.

– És maguk hova utaznak? Kis családi kiruccanás a gyerekekkel?

Az igazgatóhelyettes sértődötten húzta fel az orrát.

– Ők nem a gyerekeim. A történelemtanáruk vagyok.

– Ó, ezer bocsánat, drága tanárnő, igazán tudhattam volna. Magácska határozottan túl fiatal két ekkora lurkóhoz. Hanem ha már így összehozott bennünket a szerencsés véletlen, engedje meg, hogy mutassak valamit, ami talán érdekelheti.

Az öreg korát meghazudtoló fürgeséggel pattant fel, hogy leemelje a csomagtartóról az imént felrakott kartondobozt.

– Köszönjük, de nem veszünk semmit – tiltakozott Bujdosóné, de elkésett. A férfi addigra már szép akkurátusan elkezdte kipakolni a doboz tartalmát.

– Fúj, mik ezek? – Ervin úgy elsápadt, mintha minimum kísértetet látott volna.

– Preparátumok, kérem. Kitömött rágcسالók, pókok, ángolna, miegymás. Valami doktornak a hagyatékában litem, alkalmi vétel. A tanárnő hasznát vehetné az iskolában.

Azzal – mintegy a gyűjtemény ékköveként – kiemelt egy hatalmas befőttesüveget, amelyben egy különlegesen gusztustalan kígyóféle tekergett, és egyenesen a halálra vált Ervin kezébe nyomta.

– Vipera formalinban. Na mit szólsz, öcsi?

Ervin, mielőtt bármit is szólhatott volna, a formalinban tekergő halott vipera szemébe nézett, majd akkorát visított, hogy Edinának is becsületére vált volna.

– Ejnye, micsoda anyámasszony katonája! Hát ez csak egy döglött jószág, nem harap! Nézze csak meg közelebbről, drága tanárnő! Megszámítom maguknak olcsón... lássuk csak, az annyi lenne, mint... potom ötszáz euró.

– Köszönjük, nem kérjük – háritotta el Bujdosóné a visszautasíthatatlan ajánlatot. Ám az öreg nem tágitott.

– Édes lelkem, csillagom, velem lehet alkudni. Bár ez itten nem holmi ángolna, ez egy viperácska, nem adhatom ugyebár bagóért, de magának legyen háromszáz. Gondolja meg, milyen jól mutatna ez az iskolában! Nézze csak, még a frissen levedlett bőre is ott tekereg mellette! Ugye, öcsi?

Ervinnek ez már sok volt. Zihálva kapkodott levegőért, és úgy tűnt, mindjárt el fog ájulni.

– Tanárnő, kikísérjem Ervint a mosdóba? – ugrott fel Hanna a helyéről.

Bujdosóné villámgyorsan átlátta, hogy valóban ez az egyetlen esélye, hogy megszabaduljon az örült ócskástól.

– Hagyd, majd én kikísérem – nyúlt a félájult fiú hóna alá, és amikor kiléptek a fülkéből, akkorát sóhajtott, mint aki hosszú percek óta nem vett levegőt.

Hanna először szemrehányóan nézett a csimbókos szakállú Pizskos Fredre, de amint becsukódott a fülke ajtaja, kirobbant belőle a nevetés.

– Honnan szedte ezt az idéetlen cuccot? És mi ez a kígyó?

Sándor olyan büszkén igazította meg az orrán a szemüveget, mint aki most nyerte meg a kerületi jelmezversenyt, és minden bizonnyal szívesen előadta volna inkognitója hosszú és tekervényes történetét, de most sokkal fontosabb dolguk volt. Bujdosóné ugyanis nagy sietségében az ülésen hagyta az aktatáskát.

– Szaporán, Hannácska, mutassa azt az ördöglakatot!

Sándor a zárhoz tapasztotta a fülét, és tekergetni kezdte a számokat. Hanna úgy saccolta, kábé két-három percük lehet, amíg Ervin összeszedi magát. Ha ügyesek, az alatt simán kicsempészhetik a táskából a körzöt... ám ekkor ismerős léptek egyre hangosodó sortüze hallatszott a folyosó felől.

Amikor Bujdosóné elhúzta a kupé ajtaját, az örült ócskás éppen egy kitömött csincsillát ajánlgatott Hannának harminc euróért.

– No, tanárnő kedves, csak nem meg tetszett gondolni magát? – üdvözölte harsányan a belépőt.

– Nem. Csak itt maradt az aktatáskám. Hanna, ideadnád? Köszönöm.

[13] Látogatás a levéltárban

Az SMS érkezését halk pittyegés jelezte.

Szia! Mi a helyzet Bécsben? Megvan a körző? Minden ok? Tibi

Hanna talán még soha nem örült ennyire Tibinek. Úgy érezte, ha még egy percig magában kell tartania a nap eseményeit, fel fog robbanni. Leült hát a társalgó egyetlen, csigalassú és ösöreg számítógépéhez, és bepötyögte a jelszavát.

Hanna Tibi! Itt vagy?

Tibi Helló!

Hanna Jaj, de jó, hogy írtál! Már azt hittem, te is utálsz!

Tibi Mert?

Hanna Hát tudod... Zsófi miatt.

Tibi Ja, utállak.

Hanna Köszí.

Tibi De attól még szétparáztam magam, hogy egész délelőtt nem jelentkezted! Megígérted, hogy jelentkezelsz! Mi van a körzővel? És az öreggel? Ő is ott van?

Hanna Gőzöm sincs. A pályaudvaron láttam utoljára.

Sándor – miután a Piszkos Fred-jelmezzel kudarcot vallott – leszállt Mosonmagyaróvárnál, és csak a bécsi pá-

lyaudvaron bukkant fel legközelebb. Ezúttal egy targoncát húzott maga után, ellenzős sapkáját mélyen a szemébe húzta, úgy ajánlotta fel hordári szolgálatait Bujdosónénak.

– Nem, köszönöm, majd a fiatalember megoldja – vette oda a tanárnő, és Ervin kezébe nyomta a bőröndjét. Az akztatáskát a világért sem adta volna ki a kezéből.

Hanna A vonaton kellett volna elcsórní. Most jól jönne a te kézügyességed!

Tibi Kösz.

Hanna Bocs!

Szegény Ervin szinte roskadozott a hatalmas acélszürke bőrönd súlya alatt.

– Úristen, mi van ebben a táskában?

– Ne nyögdécselj, édes fiam! Katonásan! – vezényelt Bujdosóné. – Mit csináltok ti tornaórán?

– Fogalmam sincs, fel vagyok mentve – zihálta Ervin, és hálát adott az égnek, amikor a pályaudvar előtt be-
szálltak egy taxiba.

– Van egy meglepetésem, fiatalok! – újságolta Bujdosóné. – A Collegium Hungaricum régi vendégházában fogunk lakni! Érdeemes majd átlapozni a vendégekönyvet. Olyan hírességek szálltak meg ott előttünk, mint Steiner Frigyes vagy Valaméri Oszkár!

Tibi Azok meg kik?

Hanna Honnan tudjam? De azért nagyon lelkes voltam. Legalábbis addig, amíg meg nem láttam az épületet.

A kétemeletes vendégház Bécs óvárosának egyik mel-
lékutcájában állt, és legalább kétszáz évesnek tűnt. Nagy
tölgyfakapuja mellett Hanna hiába keresett csengőt: csak
egy rozsdás, oroszlánfejet formázó kopogtató bámult le

rá barátságtalanul. Amikor Bujdosóné bekopogott, úgy tűnt, mintha az egész óváros visszhangozna, mégsem jött senki ajtót nyitni. A tanárnő dühösen fújt egyet, majd ismét kopogott. Ezúttal kulcscsörgés és csoszogó léptek zaja szűrődött ki a lépcsőházból.

– Ki az? – kérdezte bentről egy barátságtalan hang németül.

– Dr. Bujdosóné Dr. Bakonyi Edit és diákjai Budapestről.

Kinyílt a kapu, és Hanna arcát megcsapta a régi házakra oly jellemző hideg és nyirkos levegő. A küszöbön egy körülbelül másfél méter magas, félszemű portás állt, és bámult rájuk ellenségesen.

– Budapest?

Bujdosóné nagy levegőt vett:

– Igen, mint említettem. Tanulmányi kirándulásra jötünk a Sigray Jakab Gimnáziumból.

– Jön be! – vakkantotta tört magyarsággal a filmbe illő szörnyeteg, és megfordult, hogy mutassa az utat. Hanna ekkor látta meg a hátán éktelenkedő púpot.

Tibi Mi?! Púpos is volt? Félszemű és púpos?! Te most szívatasz!

Hanna NEM! Komolyan, Tibi, ez a csávó simán indulhatott volna egy Notre Dame-i toronyőr hasonmás versenyen!

A portás egy nyikorgó falépcsőn vezette fel őket az emeletre. Ervin minden egyes lépcsőfoknál külön nyögött egyet a bőrdő alatt. Hanna igyekezett megjegyezni az utat Bujdosóné szobájához: fel a lépcsőn, aztán jobbra, végig a folyosón.

– Zimmer für Mutti. Szoba a mamának – nyitott be a portás a legutolsó szobába.

Bujdosóné nagy levegőt vett. Szemmel láthatólag megviselte, hogy reggel óta másodszor nézték két kamaszkorú gyerek anyjának.

– Mint említettem, a tanáruk vagyok.

– Was?

– Semmi, mindegy. Mutassa meg a diákok szállását is.

Hanna az alagsorban kapott helyet, egyedül egy nyolcágyas szobában. A fehérre meszelt falakból dohszag áradt, az üres emeletes ágyak vasvázai kísérteties árnyéket vetettek a padlóra.

Tibi Hú. Para.

Hanna Az. De Ervin még rosszabbul járt.

A földszinti fiúkörletben már voltak vendégek: a Pannonhalmi Bencés Gimnázium cserkészei. Ervin az ő szobájukban kapott egy ágyat, és mellé szigorú házirendet hajnali keléssel, reggeli tornával és – mint később kiderült – éjszakai rémtörténetekkel. De Tibit nem igazán hatotta meg a pedálgép nyomorúsága. Egészen másról akart beszélni. Azóta formálgatta magában a kérdést, mióta Hanna bejelentkezett.

Tibi Zsófiról tudsz valamit?

Hanna Írtam neki, de nem válaszolt. És te? Írtál?

Tibi Nem. Nem merek.

Hanna De miért? Csak rám van kiakadva.

Tibi Jó, és mit mondjak?

Hanna Mindegy, bármit. Csak ne sajnáld, azt nem bírja.

Tibi hosszú percekig gondolkozott, fel merje-e tenni a másik kérdést is. Mert mi köze hozzá? Semmi. Nem volt biztos benne, akar-e erről hallani egyáltalán. Aztán mégis gépelni kezdett.

- Tibi** Egyébként mi történt vele? Úgy értem, hogy így... tolószék. Vagy így született?
- Hanna** Dehogyan! Amikor megismertem, ő volt a sulisztárja. Balettozott, ráadásul baromi jól. Kisegér volt a Diótörőben.
- Tibi** Akkor hogy?
- Hanna** A síszünetben elmentek a családjával Olaszországba... Gondolta, hogy kipróbálja a snowboardot...

Hanna pontosan emlékezett arra a délutánra. Már harmadik napja duzzogott a szobájában, amiért anya nem engedte el Zsófiékkel síelni, amikor megcsörrent a telefon. A kórteremre is emlékezett, ahol a barátnője hetekig feküdt, az idióta plüssállatokra, amelyeket az osztálytársak vittek be neki, és arra a napra is, amikor bizonyossá vált: Zsófi nem fog lábra állni többé. Hanna emlékezett a szorongásgombócra a gyomrában, és arra, hogy fogalma sem volt, mit kell, mit lehet ilyenkor mondani. Tökéletesen megértette, hogyan érez most Tibi.

Gondolataiból Bujdosóné lépteinek ellentmondást nem tűrő kopogása riasztotta fel.

– Hanna, indulunk!

A lány gyorsan elbúcsúzott Tibitől, és kikapcsolta a számítógépet.

– Irány a Természettudományi Múzeum! – dirigált a dementor. – Hol van Ervin?

– Itt vagyok! – hangzott a kanapé mögül.

– Mit csinálsz te ott, fiam?

– Fekvőtámaszozom – zihálta Ervin, akire úgy tűnik, máris nagy hatást gyakoroltak a cserkészek.

Bujdosóné elégedett mosollyal nyugtázta, hogy a diákja végre sportol, majd kilépett az utcára. A ház előtt egy régimódi lovaskocsi állt.

- De jó, egy szekér! – örült meg Hanna.
- Fiáker avagy konflis – helyesbített a tanárnő.
- Nem ülünk fel rá?
- Csak ide megyünk a Burgringre.
- És mit csinálunk a Természettudományi Múzeumban? – érdeklődött Ervin.

Bujdosóné olyan arcot vágott, mint aki most jelenti be, hogy Hannáék megnyerték a lottóötöst.

- Segíthettek nekem felkutatni néhány dokumentumot a bécsi szabadkőművesekről a régi levéltárban. Izgalmas, ugye?

A Mária Teréziáról elnevezett tér két oldalán két egyforma kupolás épület állt, mintha egymás tükörképei lennének: a Szépművészeti és a Természettudományi Múzeum. Bujdosóné végigcsattogott a szabályos gömbformára nyírt bukszusok között, a gyerekek alig tudtak vele lépést tartani.

- A múzeum legrégebbi darabjai Mária Terézia férjének, Lotharingiai Ferencnek a növény- és ásványgyűjteményéből származnak, melynek rendszerezésével a császárnő Born Ignácot bízta meg 1776-ban – sorolta a tanárnő az adatokat, miközben beléptek az előcsarnokba. – Mit is tudunk még Born Ignácról?

Ervin jelentkezett. Lábujjhegyre állt, úgy kalimpált kinyújtott mutató- és középső ujjával Bujdosóné orra előtt. A tanárnő elnyomott egy szánakozó mosolyt, és felszólította.

- Ervin?
- Born szabadkőműves nagymester volt – hadarta a pedálgép. – Mozart róla mintázta Sarastro figuráját a Varázs-

fuvolásban, de a bemutatót már nem érthette meg, mert 1791-ben elhalálozott.

Hanna megpróbálta kikapcsolni az agyát, hogy ne hallja az idegesítő fejhangon magyarázó Ervint. Inkább megállt a kör alakú előcsarnok közepén, és felnézett a szédítően magas kupolára. A nyolc teljesen egyforma kerek ablakon át látni lehetett a tavaszi ég kékjét. Hanna lassan forogni kezdett, és egy pillanatra sem vette le a szemét a távoli ablakokról. Olyan érzés volt, mint gyerekkorában a körhintán.

Amikor megállt, Ervin még mindig Born Ignácról magyarázott.

– További érdekesség, hogy Mozart a Varázsfuvola más szereplőit is a kor híres geológusairól mintázta. Tamino alakjában például Born Ignác fiatal tanítványát, Johann Georg Metzler-t ismerhetjük fel.

Pedál Ervin úgy belemelegedett, hogy le sem lehetett állítani. Hanna segítségkérően nézett Bujdosónéra. Azaz csak nézett volna, mert az oszlopnál, ahol eddig a tanárnő állt, most egy japán csoport gyülekezett. A lány rémülten pásztázta végig az előcsarnokot: Bujdosóné eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Hanna belegondolt, hányszor és hányan kívánták (különösen röpdolgozat-írás vagy felelés idején), hogy bár nyelné el Búnét a föld, hányszor képzelték el, hogy elrabolják a vámpírok vagy a zombik, esetleg megjelenik Bulcsú családja az Endorról, és felszipantják az úrhajójukba, és akkor nem lesz többé gyilkos dobókockás felelés, túsarok-géppuskarú és igazgatói intő... Most mégsem tudott örülni, mert a tanárnővel együtt eltűnt az aktatáska is. Mi van, ha nem is az aukción akarja elpasszolni, hanem itt, a

múzeumban? – suhant át az agyán a felismerés. Nem lett volna szabad szem elől téveszteni egy percre sem!

– Ervin! Azonnal meg kell keresnünk Bujdosónét!

– Miért, nincs itt? – pillantott fel a fiú.

– Nincs! Eltűnt! – Hanna kezdett kétségbeesni. – Azt mondta, valami levéltárba visz minket kutatni. Úgyhogy irány a levéltár!

Az információs pultnál szereztek egy térképet, de hiába: az csak a kiállítótermek között igazította el a látogatókat. Elindultak hát a legelső ajtó felé, amely fölött nagy aranybetűkkel a következő felirat állt: *Mineralogie*.

A két gyerek átvágott az ásványtár színes kristályokkal teli, félhomályos terméin, át az úrból jött meteoritokat bemutató kiállításon (Bulcsú sírna a gyönyörtől, ha ezt láthatná – gondolta Hanna), elrohantak a dinoszauruszcsontvázak alatt, fel a főlépcsőn, míg végül egy elsötétített terembe nem értek.

– Álljunk meg egy kicsit – lihegte a futástól kifulladt Ervin. – Egyáltalán hol vagyunk?

A fiú a sötét terem közepén álló üvegtárlóhoz lépett. Az üveg alatt több száz különböző méretű, szőrös pók feküdt, fekete bársonyra tűzve.

– Fúj, de undorító! – rohant vissza az ajtóhoz.

– Ezek szerint az állattani gyűjteményben járunk – állapította meg Hanna a térképet böngészve.

– Menjünk innen! – kérte reszkető hangon Ervin.

– Jó. Úgy nézem, a következő terem a hullóké – mosolygott kajánul a lány. – Úgyis tudjuk, hogy odavagy az üvegben tekergő kígyókért.

Ervin elsápadt.

– Húzzunk inkább vissza az előcsarnokba, abból nem lehet baj.

– Vagy megnézhetjük, hová vezet az az ajtó – javasolta Hanna, és a terem távolabbi sarkára mutatott. A nagy faajtón fehér tábla lógott, félreérthetetlen felirattal: *Eintritt verboten!*

– Figyelj, szerintem oda nem szabad bemenni...

– Szerintem épp ezért kell arra mennünk.

– De mi lesz, ha még jobban eltévedünk? – akadékoskodott a fiú, de Hanna tekintete belé fojtotta a szót. Ervin ekkor ismerte meg, és soha életében nem felejtette el többé *azt* a nézést.

– Ha nem jössz, megyek egyedül, te pedig itt maradsz a kigyókkal meg a pókokkal. Ja, és elmondom Edinának, hogy gyáva vagy.

Ervin nem tudta eldönteni, mitől retteg jobban: a preparált állatoktól, vagy attól, hogy meg kell szegnie egy szabályt. Végül nagyot nyelt, és követte Hannát.

Az ajtó egy szűk folyosóra nyílt. A falak mellett mindenhol üvegvitrinek és felcímkézett fiókokkal teli nyírfaszekrények sorakoztak. A gyerekek végighaladtak a rettentő hosszúnak tűnő folyosón, míg végül a hátsó lépcsőházban találták magukat.

Körülbelül háromemeletnyit mentek lefelé, amikor egy félhomályos, raktárszerű helyiségbe értek, ami kicsit hasonlított egy műhelyre. Az egyik asztalon egy szoborszerű valami állt, fekete nejlonzsákba bugyolálva. Hanna tudta, hogy nem volna szabad hozzányúlni, de aztán mégis győzött a kíváncsisága, és felemelte a zsákot. Ervin érezte, hogy mindjárt el fog ájulni. Egy egyelőre félszemű, halott leguán nézett velük farkasszemet.

– Menjünk innen, kérlek, menjünk innen!

Hanna visszatette a zsákot a hullőre.

– Ugyan már, ez csak egy preparáló-műhely! Nézd, mennyi madár!

Ez volt a kegyelemdőfés. Körülöttük a polcokon száz meg száz üvegszemű bagoly, színes paradicsommadár, kifeszített szárnyú albatrosz ült békésen. És *mindannyian* Ervint nézték.

– Segítség! – a fiú feltépte az ajtót, és kirohant a lépcsőházba.

– Ervin? – hangzott kintről Bujdosóné meglepett hangja. – Mindig is tudtam, hogy rajonganak értem a diákjaim, de ez a reakció azért kicsit erős.

Hanna még soha életében nem örült ennyire a demenornak. Amikor meglátta a kezében az aktatáskát, szinte kedve lett volna megölelni.

– Lányom, te meg mit vigyorogsz, mint valami fakutya? És egyáltalán, mit kerestetek a preparáló műhelyben?

– Semmit, csak... a tanárnőt. Mert hogy el tetszett tűnni.

– És miből következtettetek arra, hogy a döglött állatok között tartózkodom? – húzta fel a szemöldökét Bujdosóné. – Egyébként meg nem tetszettem eltűnni, csak megkerestem egy régi barátomat. Herr Schmitt, engedje meg, hogy bemutassam a tanítványaimat.

Hanna ekkor vette észre a Bujdosóné mögött nyájasan mosolygó, cingár, kopasz emberkét. Amikor kezet nyújtott, olyan volt a kézfogása, mintha döglött lazacot érintett volna az ember.

– Herr Schmitt segít majd nekünk eligazodni a levéltárban – magyarázta Bujdosóné. A döglött lazac lelkesen bólogatott, és elindult lefelé a lépcsőn. Hannáék némán követték.

Ervin nem tudott rosszabb helyet elképzelni egy múzeum preparáló műhelyénél, de hamarosan kiderült, hogy

tévedett. Egy múzeum alagsora legalább ezerszer iszonyúbb.

– Vigyázzanak a fejükre! – intett a Schmitt nevű, és kinyitotta az ajtót.

– Ez nem is levéltár. Ez egy pince – állapította meg Hanna.

Amikor aztán a szeme megszokta a sötétet, megpillantotta a dossziékat. A penészes falak mellett végig hosszú polcok sorakoztak ezer meg ezer kartotékkal.

– Mint tudjátok, kutatásom tárgya a bécsi szabadkőműves páholyok szerepe a Martinovics-összeesküvésben – magyarázta Bujdosóné. – Úgy vélem, Born Ignác hagyatékában rábukkanhatunk néhány érdekes dokumentumra.

– De tanárnő, itt minden rohad! Ki fog jönni az asztám! – fintorgott Ervin, de Búné válaszra sem méltatta.

Herr Schmitt letett a gyerekek elé vagy húsz vastag dossziét. A papírhalom tetején ez állt: Ignaz von Born, 1791.

– Leginkább a magánlevelek érdekelnek, de ha térképet vagy egyéb földrajztudományi feljegyzést találtak, az is jöhet. Herr Schmitt itt marad, és segít, ha kérdések van. Jó munkát!

– És a tanárnő? – érdeklődött Hanna.

– Én addig iszom egy kávét. Fertelmes ez a szag.

Bujdosóné elindult felfelé a csigalépcsőn, Herr Schmitt kikísérte. Hanna egy pillanatra sem vette le róluk a szemét. Amikor az ajtóhoz értek, a tanárnő súgott valamit Schmittnek, és kinyitotta az aktatáskát. A férfi belenézett és bólintott. Egy másodperc törtrésze alatt zajlott le az egész.

Hanna hiába hegyezte a fülét, csak egyetlen mondatot kapott el:

– Remélem megfelel – mondta Bujdosóné. – Akkor ahogy megegyeztünk.

Hanna nem tudta mire vélni a különös jelenetet, de egy dolog legalább biztosnak látszott: ha a körző az aktatáskában volt, ezúttal ott is maradt, és Bujdosóné felvitte magával a büfébe. Hanna tehát – jobb ötlete nem lévén – lapozgatni kezdett a penészes papírok között.

Az alagsorban csigalassúsággal vánszorgott az idő, és az egyik megsárgult papír épp olyan volt, mint a másik: múzeumi katalógusok, jegyzékek, számsorok, gazdasági kimutatások.

– Szerinted meddig kell még ezt csinálni? – súgta Ervin kétségbeesetten.

– Nem tudom. De ha nem találunk valami használhatót, szerintem minimum leharapja a fejünket.

– Most már biztos ki fog jönni az asztmám.

Hanna úgy érezte, már órák óta guvadnak a papírok fölött, amikor Ervin hirtelen felkiáltott.

– Van egy nagyítód?

– Minek? Találtál valamit?

Ervin lelkesen mutatta fel a halvány tusrajzot:

– Bujdosóné azt mondta, a térkép is jó, nem? Ez tök olyan, mint egy térkép. Ha lenne nagyítónk, ki tudnám betűzni, mit ábrázol.

Hanna előkotorta a táskájából apa nagyítóját. Nem hitte volna, hogy ilyen hamar hasznát fogja venni. Ervin egészen közel hajolt a térképhez, orra szinte érintette a papirost, miközben nagy nehezen kiolvasta a helyiségnevet: Schemnitz.

– Az Selmecbánya! – ugrott fel Hanna a helyéről. – Born Ignác ott tanított.

– Én is tudom. Alap – jegyezte meg a fiú sértődötten.

De azt nem tudod, hogy egy selmecebányai légszivattyú van az Apostol utcai ház udvarán – gondolta Hanna.
– Nem lehet véletlen, hogy minden nyom Selmecebányára vezet.

– Muti már, hadd nézzem meg közelebbről!

Ervin önző módon magasra tartotta a papírlapot.

– Nem adom, én találtam! Te még nem találtál semmit!

Ahogy a fiú a térképpel hadonászott, egy pillanatra átvilágított rajta a plafonon lógó csupasz villanykörte fénye. Hannának földre gyökerezett a lába: a fényben egy vízzel rajzolódott ki a papírlap közepén. Kerek foglatában egy ismerős tárgy: a körző.

Már alkonyodott, amikor kiléptek a múzeumból. Bujdosóné a várakozásokkal ellentétben egyáltalán nem örült a vízjeles térképnek. Dühös léptekkel csattogott le a múzeum lépcsőjén.

– Hanyagok vagytok, alkalmatlanok, lusták! Nem lehet rátok bízni semmit!

– De hát találtunk egy térképet! Vagyis én találtam! – méltatlankodott Ervin.

– És mit kezdjek én egy bányatérképpel, fiacskám, mi? Egy térkép Bécs alagútrendszeréről, az jó lett volna! Vagy egy térkép a szabadkőműves tűzfészkekről! De egy bánya! Na iparkodjatok, mert még be kell ugranom a Tourist Infóba az operajegyekért.

– Megyünk operába? – örült meg Ervin, de Bujdosóné hamar letörte a lelkesedését.

– Én megyek operába, fiacskám. Nektek este szabadprogram.

Ezúttal Hanna szeme csillant fel:

– De jó! Császkálhatunk a városban?

– Úgy értem, szabadprogram a kollégium épületén belül. Nagyszerűen felszerelt könyvtárunk van!

– Én hoztam sakkot! – buzgólkodott Ervin.

Szuper. Könyvtár vagy sakkozás Ervinnel. Tiszta izgalom – gondolta Hanna, és egy pillanatra lehunyta a szemét, hogy elnyomjon egy ásítást. Amikor kinyitotta, olyat látott, ami több volt, mint ijesztő. A szülei álltak a Tourist Info pultjánál.

© Orchard Literary Agency

[14] Az aktatáska

Anya döbbenten bámulta a monitort. Újra és újra elolvasta Zsófi levelét, de még mindig úgy érezte, nem ért belőle egy szót sem. Hogy Hanna rossz társaságba keveredett... egy idősebb férfi befolyása alá került... és Bécsbe is csak azért ment, hogy segítsen ennek a férfinak valami rablásban...

– Csaba!

– Mi van, már szóba állsz velem? – apa flegmán dugta ki a fejét a dolgozószobából, de amikor meglátta anya arckifejezését, megállt benne az ütő.

– Mi történt? Baj van? Meghalt valaki?

– Nem, csak írt a Zsófi... tudod, Hanna kis szegedi barátnője, a tolószékes...

Apa türelmetlenül közbevágott:

– Igen, tudom, mi van vele?!

– Írt egy e-mailt nekem, hogy...

– Hogy?!

– Inkább olvasd!

...Nem akartam megijeszteni Niki nénit, csak már nem tudtam magamban tartani, hogy mennyire aggódom Hannáért! Biztos észre tetszett venni, hogy az utóbbi pár hétben teljesen megváltozott. Hát ez volt az oka. Az a férfi mindenféle zavaros történetet adott be neki. Azért írtam meg ezt a

levelet, mert én innen nem tudok semmit tenni érte! Pedig muszáj valamit, mielőtt valami nagyobb baj történik! Remélem, még nem túl későn: Zsófi

Anya zokogva kuporodott össze a konyhaszéken.

– Tudod, mi a szörnyű, Csaba? Én ebből az egészből semmit nem vettem észre! A saját kis piti ügyeimmel voltam elfoglalva, és közben nem láttam meg, nem éreztem meg, hogy a lányom... hogy bajban van a lányom!

Apa az órájára nézett: dél múlt három perccel. Bécs autóval alig két óra.

– Hozom a slusszkulcsot!

A Tourist Infóban dolgozó hölgy olyan kedves mosolylyal hallgatta végig apát, ahogyan az ápoltakat szokták az elmeegógyintézetben.

– Our daughter... somewhere here... with her classmates and teacher... – magyarázta apa rendületlenül a maga sajátos angolságával. – We don't know which hotel, that's the point.

Hanna ugyanekkor egy tornászt megszégyenítő ügyességgel ugrott be Ervin háta mögé.

– Úristen, takarjál!

– Mi bajod van?

– A szüleim!

– De mit keresnek itt?

Ezt Hanna is szeretne volna tudni. Óvatosan kikandidált Ervin háta mögül, hátha az előbb tévedett... de nem. A két tanácstalanul tébláboló felnőtt határozottan úgy nézett ki, mint anya és apa.

Bujdosóné időközben megszerezte az operajegyet, és Ervinhez lépett.

– Láttad azt a két turistát? Nagy tételben mernék fogadni, hogy magyarok voltak! Micsoda akcentus! Micsoda bagázs!

Hanna dühösen horkantott egyet Ervin háta mögött. Igaz, hogy tők cikik a szülei, de Bujdosóné csak ne sértegesse őket!

– Lányom, te mit csinálsz ott a földön?

– Fekvőtámaszozom – hangzott a válasz.

– Te most viccelsz – állapította meg a tanárnő bizonytalanul, miközben ismét leszögezte magában, hogy nem érti, és nem is szeretné megérteni soha a gyermeki észjárását. – Szedjétek a lábatokat, gyerekeim! Mindjárt kezdődik az opera, és addig még át is kell öltöznöm...

Hanna megpróbált a lehető legkevésbé feltűnően távozni Bujdosóné és Ervin takarásában. Nem tudta mire vélni, hogy itt vannak a szülei, és úgy döntött, inkább nem árulja el magát. Nagy kő esett le a szívéről, amikor sikerült kislisszolnia az ajtón.

A tanárnő az utolsókat villogó zöld jelzés ellenére átvágatott a zebrán a Karlsplatz felé. A gyerekek loholva követték. Ezt legalább megúsztam – gondolta Hanna, ám ekkor ismerős kiáltás hangzott fel mögöttük.

– Ott van! Várjanak! Jövünk!

Bujdosóné megállt, és megvetően mérte végig a Tourist Info előtt integető szülőket:

– Jesszusom, a magyar turisták!

– Tessék várni! Ha zöld lesz, átmegyünk! – üvöltötte apa.

– Hanna! Hanna, kicsikém! Jól vagy? – kiabált anya is.

A tanárnő felhúzta a szemöldökét, és nem kevésbé megvetően Hannára nézett:

– Te ismered őket?

– Eléggé. A szüleim.

Bujdosóné újra szemügyre vette a zilált hajú, színes szoknyás nőt meg az öltönyös férfit. Valami halványan rémlett neki, de akárhogy gondolkodott nem tudta felidézni az arcukat. A szülők mind egyformák, teljesen felesleges megjegyezni őket – gondolta megvetően.

A lámpa zöldre váltott. Anya úgy rohant át a zebrán, mint valami tigris.

– Minden rendben, kislányom? Mutasd magad! – ölelte magához Hannát, még mielőtt Hanna tiltakozhatott volna.

– Persze. De meg fogsz fojtani – préselte ki magából, ám anya nem enyhített a szorításon.

– Csak arra válaszolj: jól vagy?

Bujdosóné, aki eddig úgy szemlélte a jelenetet, mint egy érdekes természetfilmet a gorillák családi életéről, most közbelépett:

– Hanna tökéletesen jól van. Mivel tökéletesen jó kezekben van.

A lány végre kiszabadult az ölelésből, és félrevonta a szüleit:

– Most ti tényleg utánam jöttetek? Ez iszonyú ciki!

Anya zavartan apára nézett, aki tanácstalanul hümmögött meg krákogott:

– Dehogy jöttünk utánad! Hova gondolsz? Csak kedvet kaptunk tőletek. Ugye, Niki? Mondtam anyádnak: úristen, milyen régen voltunk Bécsben!

– Csaba, mi nem is voltunk együtt Bécsben – vágott közbe anya.

– Ezt mondom! – apa nem hagyta magát eltéríteni. – Épp ezért jött az ötlet: miért nem ugrunk ki a hétvégére? És akkor kocsiba pattantunk. Hát és így... spontán.

Hanna gyanakodva hallgatta szülei beszámolóját. Ahhoz képest, hogy reggel még nem beszéltek egymással, ez a spontán kirándulás elég valószínűtlennek tűnt. Pláne, mivel apa életében eddig az volt a legspontánabb dolog, amikor egyszer hirtelen felindulásból négy évszak pizzát rendelt négysajtos helyett. Hanna gondolatmenetét ismét Bujdosóné törte meg:

– Ez mind nagyszerű, de ha megbocsátanak, nekem operajegyem van, és még át kell öltöznöm.

– Ó, persze, nem akarjuk feltartani! – udvariaskodott apa. – De ha a gyerekeknek nincs más programjuk, szívesen elvinnénk őket vacsorázni!

Hannának már csak ez hiányzott. Nem elég, hogy még mindig nincs meg az aktatáska, Sándor eltűnt, ő pedig egy dohos levéltárban görnyedt egész délután, most vacsorázhat a nyilvánvalóan nem teljesen komplett szüleivel.

– Beülünk egy igazi bécsiszelet vendéglőbe... – lelkesedett apa. – Meghívjuk a kis osztálytársadat is!

– Nem vagyok az osztálytársa, fölötte járok – igyekezett leszögezni Ervin, de senki nem figyelt rá.

Az igazi bécsiszelet vendéglő pontosan olyan volt, ahogy az ember az efféle helyeket elképzeli. Kockás abroszok, nagypapafejű pincérek, tányérról lelógó rántott húsok, forró almás rétesek tejszínhabbal. Tibi nagyon bírná ezt a helyet! – gondolta Hanna, miután nagy nehezen legyűrt egy fél szelet karajt.

– Ez az igazi, gyerekek! Az igazi wiener schnitzel! Anyád is jól csinálja, de azért ez... mennyei! – cuppogott teli szájjal apa.

– Hanna, miért nem eszel? – kérdezte aggodalmas hangon anya.

– Mert tele vagyok.

– Megehetem? – anya átnyúlt a villájával a megmaradt fél rántott húsert.

Na, ez már határozottan nagyon gyanús – morfondírozott Hanna. Anya hetek óta kizárólag zöldséget és halat evett. Mi ez a hirtelen változás? És főleg: mi ez a nagy családi harmónia?

– Na, Ervin, ízlik? – apa megpróbált társalgást kezdeményezni az eddig némán és illedelmesen táplálkozó fiúval.

– Köszönöm, igen.

– De hát alig ettél! Egy férfinak kell a kondi!

Hanna úgy döntött, megmenti Ervint a további kínos beszélgetéstől, és elviszi csocsózni. Öt perc alatt kiderült, hogy rossz ötlet volt, és Ervinnel csocsózni kábé akkora élvezet, mint Ervinnel levéltárazni. Nem elég, hogy a reakcióideje egy galápagosi óriásteknőseivel vetekszik, ráadásul folyamatosan elemez és magyarázkodik.

– Ezen az oldalon lazábbak a bábuk. Nézd, szinte lötyögnek! A kapus meg folyton beragad. Jó, hát ez hatnull, de muszáj nyomni egy visszavágót! Addig nem nyugszom, amíg nem lövök egy gólt!

– Akkor húzzál bele, éjfélkor zárnak! – sóhajtott Hanna, miközben ballal beküldött egy újabb találatot. – Szerintem gyakorolj egy kicsit, én addig iszom valamit.

A lány elindult az asztaluk felé, de félúton megtorpant. Nem hitt a szemének. A tányérok leszedve, apa előtt egy pezsgősvödör, a pincér épp meggyújtott egy gyertyát. Anya gyöngyöző kacagása a bárpultig hallatszott.

– Jaj, csak egy ujjnyit! A fejembe fog szállni.

– És akkor mi van? Bécsben vagyunk! Lehet, hogy még keringőzni is kedvünk szottyán! – duruzsolta apa, és töltött még egy pohár pezsgőt.

– Csaba! Nem is tudsz keringőzni!
– Abban te ne legyél annyira biztos! Lehet, hogy még ennyi év után is tudok meglepetéssel szolgálni!

Anya megfogta apa kezét, és mélyen a szemébe nézett.
– Ezt már rég meg kellett volna tennünk! Picit kimozdulni a szokványosból... Újra felfedezni egymást...

Bár a nap leggusztustalanabb pillanatának címéért versenybe szállt már egy formalinos vipera, egy púpos, félszemű portás és egy rothadó levéltár, Hanna úgy döntött, mégis ez a látvány viszi el a pálmát. Egy gázabb van annál, ha az ember szülei rosszban vannak: amikor imádják egymást.

A rettenetesen ciki vacsora és még cikibb Duna-parti andalgás után igazi megkönnyebbülés volt, amikor a félszemű portás kinyitotta nekik a kaput.

– Te késni. Cserkésznek már takarodó – dörrent rá Ervinre, aki futólépésben indult meg a szobája felé. Aztán Hannához fordult:

– Gute Nacht, kislány... Reméli, nem fél szellemektől!

– Persze, nyilván szellemek is vannak – morogta Hanna bosszúsan. Tényleg más sem hiányzik a mai napra, mint néhány osztrák szellem.

– Nincs, nincs már egy se... Bármit lát éjjel a leány, az nincsen. Nem megijed! – a portás hangja olyan volt, mintha vasajtó nyikorogna.

Hanna hátán végigfutott a hideg, de meggyőzte magát, hogy csak az alagsor nyirkos levegője miatt. A púpos portás visszacsoszogott az előcsarnokba. Hanna kulcsra zárta a szobája ajtaját, pizsamát húzott, és gyorsan bebújt a paplan alá. Az olvasólámpa fényében barátságtalanul

imbolyogtak az emeleteságy-árnyékok, ezért inkább leoltotta, és a fal felé fordult.

– Nem kell parázni, nincsenek is szellemek – gondolta még utoljára, mielőtt mély álomba zuhant.

Néhány óra múlva különös zajra ébredt: mintha valaki piszmogott volna a zárral. Kimászott az ágyból, és lábujjhegyen az ajtóhoz lopózott. Résnyire nyitotta, és kidugta a fejét. Az ajtó előtt nem állt senki. Biztos álmodtam – gondolta, és már majdnem visszabújt az ágyba, amikor a párnáján meglátott valamit, ami eddig nem volt ott: Sigray Jakab levágott fejét. Ebben a pillanatban kitérült az ajtó, és berohant rajta apa és Bujdosóné kézen fogva, Edinával és a félszemű leguánnal a nyomukban.

– Ma olyan spontán vagyok! – rikkantotta apa, és keringőzni kezdett Bujdosónéval. – Csak azt nem tudom, mit csináljunk ezzel a fejjel?

– Tegyük fel a facebookra! – visitotta Edina.

Ekkor Sigray feje felemelkedett a párnáról, és Hanna felé fordult.

– Hanna! Hanna! – suttogta síri hangon.

A lány érezte, ahogy a feje búbjától a lába ujjáig előnti a rémület. Kiáltani akart, de nem jött ki hang a torkán. Látta, ahogy a félszemű leguán felmászik apa vállára, és kitátja éles fogakkal teli száját... Hanna oda akart rohanni, hogy segítsen, de a rettegés teljesen megbénította.

– Látod, én pont így érzem magam minden nap. Most már tudod, milyen – mondta Sigray Zsófi hangján.

Hanna teli torokból felsikoltott.

– Hannácska, az istenért, ne visitson! Fölveri nekem az egész házat!

Egy öreg és bagószagú kéz tapasztotta be a száját. A lány minden erejét összeszedte, és kinyitotta a szemét. Sigray

feje, Bujdosóné, Edina, apa és a félszemű leguán hirtelen köddé vált. Csak Sándor guggolt az ágya mellett.

– Azt hiszem... rosszat álmodtam... – suttogta. Még mindig érezte a gyomrában a jeges rettegést. – Maga hisz a szellemekben?

Az öregember horkantott egyet, amit nevetésnek is lehetett értelmezni.

– Hogyne, kérem. Láttam is egyszer a saját szememmel egy jól megtermett lúdvércet az árnyékszéken, nagyon tanulságos történet, majd egyszer elmesélem. Most azonban fontosabb dolgunk van!

Hanna a telefonja kijelzőjére nézett.

– Hajnali fél egykor?

– A szipirtó még nem jött meg, most kell cselekednünk! Itt az ideje, hogy visszalopjuk, ami a miénk!

Az öregember szemében olyan izgalom csillogott, amelyet ötéves kislány tekintetében látni, mikor először másznak át a kerítésen a szomszédba. Hanna először megmólyogta, de hamarosan rá is átragadt a lelkesedés.

A lépcsőházban teljes volt a sötétség, csak az emeletről szűrődött le valami fény. A folyosó végén, épp a tanári szoba ajtaja fölött égett egy villanykörte. Sándor elővett egy hatalmas kulcskarikát, amire egy csomó régi kulcs volt felfűzve. Sorban belepróbálgatta a szoba zárjába, de egyik sem nyitotta.

– Azt a kirelejzumát... – dörmögte.

– Lehet, hogy be sincs zárva – suttogta Hanna.

Az ajtó felől alig hallható kattánás volt a válasz.

– Most már nincs! – húzta ki magát büszkén az öregember.

A szobában nem volt teljesen sötét, bevilágított az utcalámpa fénye. Bujdosóné hatalmas, acélszürke bőröndje az

ablak alatt állt, mellette egy széken precízen összehajtogatva egy törölköző és néhány ruhadarab. Az aktatáskának semmi nyoma.

– Pedig itt kell lennie valahol. Magaé a szekrény, én megnézem az ágy alatt – vezényelt Sándor, miközben nyögve térdre ereszkedett. Azaz csak ereszkedett volna, mert akkorát roppant a dereka, hogy kénytelen volt megállni félúton. Hanna eközben polcra polcra átvizsgálta a szekrényt, amelyben azonban nem volt más, csak egy nagy rakás dédanyáink korabeli ágynemű. Már éppen feladta volna a keresést, amikor az egyik lepedőkupac mögött megpillantotta a csillogó fekete aktatáskát.

– Megvan! – kiáltotta majdnem, de szerencsére időben észbe kapott.

Sándor letette a táskát az ágyra, és a fülét odahajtotta a számszámhoz. Hosszú percekig tekergette a számokat, hallgatózott, majd bosszúsán felegyenesedett.

– Kattog itt valahol egy nyavalyás óra! Hallgattassa el, így nem hallok semmit!

Hanna körülnézett, és hamarosan meg is találta Bujdosóné ébresztőóráját a polcon. Mivel jobb ötlete nem volt, bedugta a paplan alá.

Síri csönd lett a szobában. Hanna még a lélegzetét is visszatartotta, úgy figyelte, mit csinál az öreg. Aztán egyszer csak halk kattanás hallatszott, és felcsapódott a zár. Az aktatáska kinyílt.

Sándor olyan óvatosan emelte ki a piros rongyba bugyolált holmit, mintha csecsemőt dajkálna. De jó lenne tudni, mitől olyan különleges ez a körző... – gondolta Hanna, és nézte, ahogy az öreg gyengéden lefejt a csomagolást.

– Ó, hogy esne belé a radai rosseb!

A piros rongydarabon egy vésetekkel gazdagon díszített aranykehely feküdt.

– De gyönyörű! Mi ez? – ámult Hanna.

– Valami pravoszláv holmi. A vésetek alapján gondolnám. Aranykehely – suttogetta Sándor megvetően.

– Arany?

– Az, hogy a guta ütné meg!

Hanna kíváncsian forgatta a több száz éves kelyhet.

– Elvisszük?

– Kell a csudának! – hördült fel az öreg.

Ebben a pillanatban hatalmasat csattant a kopogtató a bejárati ajtón.

– Guten Abend, Madame! – recsegte a púpos portás. Bujdosóné összetéveszthetetlen cipősarkai kopogtak át az előcsarnokon.

Hannának földbe gyökerezett a lába. Bujdosóné közeledik, és ő nem tud elfutni, nem tehet ellene semmit... úgy érezte, mintha megint hatalmába kerítené az iménti rémálom, csak ezúttal sokkal rosszabb, sokkal valószínűsőbb változatban.

– Tegye vissza oda, ahol találta! Gyorsan! – suttogetta Sándor, és a lány kezébe nyomta az aktatáskát a kehelyel. – Ne piszmogjon már annyit! Mindjárt itt van!

Bujdosóné cipősarkai felértek a lépcsőn. Később – gondolta Hanna – nincs menekvés. Ám ekkor Sándor csuklón ragadta, és kirántotta a folyosóra. A másik kezével felnyúlt, és kicsavarta a villanykörtét. Az utolsó pillanatban zuhant rájuk a sötét.

Lélegzetviesszafojtva lapultak a fal mellett. Bujdosóné karót nyelt sziluettje jelent meg a lépcsőfordulóban, de nem volt egyedül: nyomában egy másik árnyék lépkedett. Egy magas, széles vállú férfi. A tanárnő elővette a

kulcsát, a telefonjával megvilágította a zárat, majd egy pillanatra megállt.

– Nyitva van... Furcsa, úgy emlékszem, bezártam.

Mint egy vadászó párduc – gondolta Hanna. Vagy mint a mesebeli sárkány, amikor az asztal alatt rejtőző hőst keresi, és mindjárt megszólal, hogy „emberszagot érzek”.

Bujdosóné kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába. És ekkor Hannának eszébe jutott a vekker.

– Benn hagytam a vekkert a paplan alatt! – suttogta rémülten.

– Van ott valaki? – torpant meg Bujdosóné az ajtóban. A széles vállú férfi eddig háttal állt Hannáéknak, de most ő is megfordult, és összeszűkülte szemmel fürkészte a sötét folyosót. Az utcáról beszűrődő fény megvilágította az arcát. Egy ismerős, baljós, összetéveszthetetlen arcot: a Felemásszemű volt az.

[15] Kilencszáz euró

– De akkor hol a körző? – Tibi arca gondterheltre gyűrődött a monitoron, ami nála azt jelentette, hogy erősen gondolkozik.

– Lövésem sincs – vonta meg a vállát Hanna. – Nyilván Pesten az Apostol utcában.

– Ezek szerint az egész bécsi út kapufa?

– Nem tudom. Ma délután lesz az aukció, hátha ott kiderül valami.

A régi vendégház társalgója teljesen üres volt. Bujdosóné korán reggel elment valahová, Ervin pedig Hanna szobájában rejtőzött el a cserkészek elől, így a lány végre mindenről beszámolhatott Tibinek Skype-on. Miután megtárgyalták az elmúlt éjszaka nyugtalanító eseményeit, Hanna nagy levegőt vett, és feltette a kérdést:

– Írtál Zsófinak?

Tibi fülig vörösödött, és a fejét ingatta.

– Mondom, hogy nem merek. Tök lúzernek nézne. És igaza lenne, mert tök lúzer is vagyok. Baromság volt ellopni azt a szobrot.

– Szerintem romantikus volt.

– Hagyjál már ezzel a hülyeséggel!

– Jó, bocs.

Sokáig hallgattak. Tibi arcán át- meg átsuhant egy grimasz, mintha mondani akarna valamit, de aztán mindig meggondolná magát. Végül mégis kibökte:

– Lehet, hogy nem fognak kirúgni.

Szombat este Vali néni kisírt szemmel kavargatta a zöldbabfőzeléket a Lujza utcai konyhában. Tibi már második napja makacsul hallgatott, és ki sem dugta az orrát a szobájából. A kérdésekre nem válaszolt, az üvöltözésre, könyörgésre, fenyegetőzésre nem reagált. Miért kellett ellopnia azt az átkozott mellszobrot? Vali néni el sem tudta képzelni az okát. Csak egyet tudott biztosan: ha Tibit javítóintézetbe küldik, ő a saját két kezével fojtja meg azt a kígyó Bujdosónét. Épp itt tartott a gondolatmenetben, amikor csöngettek. Vali néni elzárta a lángot a főzelék alatt, és bosszúsán kibicegett ajtót nyitni.

– Ki a fene lehet az szombat este? – morogta félhangosan, miközben a biztonsági zárral vacakolt. – Ha megint a Jehova tanúi, én esküszöm, hozzájuk vágom a...

Nem derült ki, mit váгна hozzá Vali néni a Jehova tanúhoz, ugyanis kinyílt az ajtó, és a küszöbön Tibi osztályfőnöke állt Rogyák Máriával, meg egy fiatal nővel, aki úgy nézett ki, mint Brigitte Bardot fénykorában.

– Semmi pánik, Valika – rikkantotta Géza bá köszönés helyett. – Tibi nem megy javítóintézetbe!

– De gyorsan kell cselekednünk! – tette hozzá Rogyák tanárnő hadarva. – Sürgősen szükségünk van egy pszichológiai szakvéleményre, még mielőtt Bujdosóné hazajön külföldről.

– Ezért bátorkodunk zavarni szombat este – folytatta az osztályfőnök. – A hölgy Gáll Helga, a megmentőnk.

– Vagyis az új iskolapszichológus – helyesbített Rogyák.
– Az akció valójában az én ötletem volt.

Hanna szívéről hatalmas kő esett le. Nem tudta és nem is akarta elképzelni az iskolát Tibi nélkül.

– Szóval pszichológushoz fogsz járni? – kuncogott a Skype másik végén. – És pont a playmate Helgához?
– Le lehet akadni a témáról – dörmögte Tibi.
– Jó, akkor mesélj, mi volt még? – váltott témát Hanna.
– Semmi. Helga néni beszélgetett velem, aztán meg írt valami hivatalos papírt, hogy szerintem nem én vagyok a baltás gyilkos. Géza bá megígérte a nagyinak, hogy minden körülmények között megakadályozza, hogy kicsapjanak, Rogyák elérzékenyült, hogy Géza bá milyen hős, aztán megkóstolták a nagy zölddió pálinkáját, és egész este kórusban szidták a Bujdosónét.

Alighogy Tibi kimondta a tanárnő nevét, lendületes kopogtatás rázta meg a vendégházat. A dementor hazaért.

– Most ki kell lépnem – hadarta Hanna. – Este hívlak.

A lány kattintott egyet, és Tibi arcát egy félbehagyott parti Fekete Özvegy váltotta fel a képernyőn. Épp jókor, mert Bujdosóné türelmetlenül rontott be a társalgóba.

– Indulás, készülődés szaporán, egy-kettő! Hol van Ervin?

– Azt hiszem, az ágyam alatt – válaszolt rezignáltan Hanna, miközben egy treff királyt húzott át egy treff ászra. A megnyert játékot halk fanfár kísérte.

– Akkor szólj neki. El fogunk késni az árverésről.

Ervin valóban Hanna ágya alatt gubbasztott, és a telefonjába duruzsolt.

– Most már tedd le, cica, jó?

Edina összetéveszthetetlen szopránja hallatszott ki a készülékből.

– Nem, előbb te tedd le, cica!

– Jó, akkor tegyük le háromra... egy... kettő...

– Várj, cica, most romra vagy háromra?

Hanna megállt az ajtóban, és arra gondolt, hogy mindjárt hányni fog. Aztán sokkal jobb jutott az eszébe.

– Ervin cicám, mássz ki az ágyam alól, mert indulunk!
– nyávogta jó hangosan, hogy Edina is meghallja.

A telefon budapesti vége egy másodpercre elnémult, majd olyan frekvencián kezdett visítani, hogy ahhoz képest a világ összes szirénája smafu.

– MIT KERESSEL TE A HANNA ÁGYA ALATT, CICA?

– Majd elmagyarázom, cica, elég hosszú... – próbálkozott Ervin, de hiába.

– UTÁLLAK! – bömbölte a sziréna, és lecsapta a telefont.

Hanna meg sem próbálta visszafojtani a kibuggyanó röhögést.

Tíz perccel később már a belvárosban loholtak Bujdosóné nyomában. Átvágtak a Naschmarkt nevű, nyüzsgő piacon, és befordultak egy szűk mellékutcába. „Papagenogasse” – olvasta Hanna az utcatáblán. A szemközti épület homlokzatán madárruhás alak ült, kezében aranykalitkával.

– Emanuel Schikaneder, a Varázsfuvola szövegírója. Az 1791-es bemutatón ő játszotta Papagenót – tudálékoskodott Ervin, pedig senki sem kérdezte.

– Én is tudom, Rogyáknál tanultuk – felelte Hanna gyorsan, remélve, hogy rövidre zárhatja a beszélgetést. De Ervint nem lehetett leállítani.

– És azt tudtad, hogy az ősbemutató nem is ebben az épületben volt, hanem néhány utcával lejjebb, a Freihaus Theaterben, csak az a színház később megsemmisült? És hogy Mozart csak pár hónappal élte túl a bemutatót, és sose tudta meg, hogy a Varázsfuvola lett minden idők leg-sikeresebb operája?

Hanna erős késztetést érzett, hogy péklapáttal vágja fejbe a fiút, és minden bizonnal meg is teszi, ha Bujdosóné nem fordul hátra.

– Nem bámészkodunk, sietünk! – pattogott a tanárnő, ők pedig futólépésben követték.

Az árverést a Dorotheum nevű puccos palotában tartották, és unalmasabb volt, mint egy november délutáni földrajzóra. Egy göndör hajú nő számokat kiabált, miközben a bécsi sznobok élet-halál harcot vívtak egy-egy régi bélyeg, érme vagy váza megszerzéséért. Hanna egy ideig szórakoztatónak találta, ahogy a szörmegalléros nénik és aranyórák bácsik vicсорognak egymásra, de a sokadik hibásan vert (és ettől valamiért baromira értékes) ezüstpénznél elveszítette a türelmét.

Mégis Tibinek lesz igaza, kapufa az egész – morfondírozott. – A körző nincs itt, Sándor bá a tegnapi estétől óta nem jelentkezett, Bujdosónéról pedig csak annyi derült ki, amit eddig is sejteni lehetett. Legalább azt a vízjeles Selmecebánya térképet meg kellett volna nézni rendesen, hátha elvezet valahová... De az a hülye Ervin egy percre sem adta ki a kezéből, annyira büszke volt rá, hogy ő találta.

– A térkép! Hanna! A térképem! – suttogetta a fiú most is, reggel óta kábé ötszázadszor.

– Tudom, te találtad egyedül, és igazságtalan, hogy Búné nem dicsért meg. Mondtad már párszor – sóhajtott Hanna.

– Nem, nem, nézd! A térkép! Ott van! – mutatott Ervin a pulpitus felé.

Az árverésvezető mögött, egy hatalmas kivetítőn megjelent a 82. számú kikiáltási tárgy: Selmecebánya térképe.

– Bányatérkép az 1790-es évekből. A tárgy a Természettudományi Múzeum felajánlása – sorolta a göndör hajú nő. – Kikiáltási ára száz euró.

Hanna nem hitt a szemének. A következő pillanatban pedig a szája is tátva maradt, ugyanis közvetlenül mellette Bujdosóné fehér táblája emelkedett a magasba.

– Százötven – mondta a tanárnő, éles hangja visszhangzott a tágas teremben.

– Százötven euró először, százötven másodszor – az aukció vezetője már emelte a kalapácsot, hogy leüsse a tételt, ám ekkor egy ismerős hang szólalt meg a hátsó sorban:

– Kétszáz.

Búné dühösen kapta hátra a fejét. Az utolsó sorban egy elegáns, simára borotvált arcú öregúr állt. Úgy nézett ki, mint egy kissé piperkőc, nyugdíjas klasszika-filológia professzor: haja gondosan lesimitva, orrán kerek, fémkeretes szemüveg, zakója felső zsebében halványlila díszzsebkendő. Ha nincs a jellegzetes, reszelős hang, Hanna talán sosem ismerte volna fel benne Sándor bácsit.

Bujdosóné kígyószeme villámlott. Fogalma sem volt, ki lehet az ismeretlen öregúr, és miért kell neki a térkép. Folytatta a licitálást.

– Háromszáz.

– Ötszáz – kontrázott Sándor, halálos nyugalommal.

Amíg az öreg Búnéval vívott, Hanna agyában pörögni kezdtek a fogaskerekek. A térkép tehát fontos. De vajon miért? Mi lehet Selmezbányán? Mit jegyezhetett fel arra a papírlapra Born Ignác?

A dementor magából kikelve üvöltött:

– Kilencszáz!

Az öregúr arcán halvány mosoly suhant át. Letette a tábláját.

– Feladom, legyen a magáé – mosolygott Búnéra kedélyesen, majd sarkon fordult, és távozott a teremből.

– Kilencszáz euró először, kilencszáz euró másodszor, kilencszáz euró harmadszor! Elkelt! – csapott le a göndör nő a kalapáccsal. Bujdosóné szeme még mindig vérben forgott, és olyan sápadt volt, hogy Hanna azt hitte, el fog ájulni. Nagyon kellett neki az a térkép. De vajon miért?

A kérdés Ervint sem hagyta nyugodni.

– Nem értem, nem értem, nem értem! – hadarta az árverés után, kifelé menet. – A tanárnő azt mondta, a térkép értéktelen, erre most megveszi kilencszáz euróért! Lehet, hogy felfedeztem valami fontosat, csak nem akarja, hogy tudjam! Tanárnő!

Hanna nem tudta eldönteni, hogy Ervin az asztmától vagy a sértett önérzettől fújtat-e, mint egy gőzmozdony, de abban biztos volt, hogy Bujdosónét most nem jó ötlet a térképről kérdezni. Berántotta hát Ervint egy oszlop mögé, és tenyerével befogta a száját.

– Figyelj, szerintem te is láttad már, milyen az, amikor leharapja valakinek a fejét. Akarod, hogy leharapja a fejedet?

– Nem.

– Különb is, honnan veszed, hogy felfedeztél valami fontosat? Ez csak egy régi térkép.

A fiú keze ökölbe szorult.

– Oké, de akkor miért fizetett érte ennyi pénzt? És miért hagyta ott a féltve őrzött aktatáskáját a Schmitt székén?

Hanna odanézett, ahol az előbb ültek. Az aktatáska valóban ott volt: a kopasz levéltáros épp akkor tette rá a fogantyúra döglött halra emlékeztető kezét.

[16] Árulás

Késő este értek haza Budapestre. Hanna kicsit furcsállta, hogy a szülei nem jöttek ki elé a Keletihez, de amint benyitott a lakásba, mindent megértett. Anyáék szobájából nyálás zene szólt, a kád alján beszáradt rózsaszirmok, színes fürdőhab, üres pezsgősüveg.

Ezek már megint fullra romantikáznak – vonta le fintorgva a következtetést. – Undorító.

Kilépett a gangra, hogy ne kelljen a borzalmas zenét hallgatnia. Ekkor csapott le rá Joli néni, aki kis kinyitható székével eddig alattomosan beleolvadt a környezetébe.

– Hannácska! Milyen volt Bécs?

A lány összerezett.

– Hát... menő.

Joli néni nyögve feltápászkodott, majd egy keringőző rozmár mozgását imitálva a lány mellé lépett.

– Ó Bécs, ó Wien, ó wiener-valcerek! Egyszer én is voltam ám fiatal!

– Szóljak anyunak? – kérdezte Hanna egy árnyalatnyival barátságatlanabban a szükségesnél. Semmi kedve nem volt Joli nénivel csevegni a fiatalságáról.

– Nem, kicsikém, igazából téged vártalak – gurgulázta az öregasszony. – Most, hogy hazajöttél, itt az ideje, hogy visszaadjam Petur bánt.

– Kicsodát?

– Hát a kiscicádat! Képzeld, kiderült, hogy fiú! De még nem jelöl, ne aggódj! Csak olyan kis izgága, olyan... békétlen.

Jolánka néni karjában egy tenyérnyi kismacska dorombolt. Hanna azonnal felismerte: András új barátnője hozta pár nappal ezelőtt. Csongi bá balhézott is a sráccal, hogy nem tarthat szőrös állatot az albérletben.

– Ez nem az én cicám, hanem az Andráséké! – dadogta Hanna, de elkésett. Joli néni már a kezébe is nyomta a macskát, aki a hirtelen mozdulattól megijedt, és a lány vállába mélyesztette a körmeit.

– Te is tudod, hogy Andriska nem tarthat állatot. Ő mondta, hogy ha hazajössz külföldről, a tiéd lesz.

Én ezt a Yodát megölöm – gondolta Hanna, de hangosan csak ennyit mondott:

– Nagyon sajnálom, Jolika néni, nem tudok segíteni.

Azzal egy óvatlan pillanatban visszapottyantotta a macskát Joli néni karjába.

A szomszédasszony taktikát váltott. Szemébe könnyek szöktek, ajka lebiggyedt, macskátlan bal karját teátrálisan az ég felé emelte.

– DE HÁT NÁLAM NEM MARADHAT! Egész nap fekszik a kalitkán, és fixírozza a Gyurikát! Szegény Gyurim már alig beszél, alig eszik... látom a kis szemében a rettegést.

– Akkor inkább a Gyurit tessék áthozni – ajánlotta Hanna, akit nem hatott meg a színjáték. – Apa százszor inkább elviselne egy papagájt, mint egy macskát.

Ekkor, mintegy végszóra, kivágódott a lakásajtó. Apa állt a küszöbön, ocsmány piros fürdőköpenyben.

– Milyen macskát? Hol van itt macska? – prüszkölte. – Tessék, már ki is jött az allergiám!

Hanna elnyomott egy gúnyos kis vigyort, majd sértetten felhúzta az orrát.

– Szia, apa! Kösz, hogy kijöttél élém!

– Szívem, én ki akartam... – magyarázkodott apa két hatalmas tüsszentés között. – Csak tudod, kicsit elszaladt az idő...

– Ki az, Csaba? – kiabált ki anya a szobából.

– Hanna jött meg! – tüsszentett ismét apa.

Joli néni kihasználta a pillanatnyi zavart, és Csaba kezébe nyomta a nyivákoló macskát, aki hangos prüszkölés és köhögés kíséretében azonnal átpasszolta Hannának, ő meg vissza Joli néninek. Így labdáztak egy ideig, míg apa be nem keményített.

– Jolika, ha nem viszi innen ezt a szörnyeteget, én esküszöm, áthajítom a korlátot!

A szomszédasszony úgy ölelte magához a cicát, mintha egy örült sorozatgyilkostól kellene megvédelmeznie.

– Jól van, átviszem Bubkóékhoz – mondta elcsukló hangon. – Azok talán nem ilyen szívtelenek!

– Jolika, nekem erről papírom van... – próbálta menteni a helyzetet apa, de hiába. Az öregasszony már feldúltan nyomta Bubkóék csengőjét.

– Hol vettétek ezt a rondaságot? – kérdezte Hanna valamivel később, a vacsoraasztalnál.

A szülei nevelésesen néztek ki egyforma tulipiros fürdőköpenyükben. Mint két eltévedt mikulás.

– Bécsben – felelte büszkén apa.

– És nem rondaság, hanem köntös – húzta szorosabbra a rondaságot a derekán anya, majd dorombolva apához bújt.

– És megtudhatnám, hogy miért kellett Bécsbe utánam jönni? Iszonyatosan beégettetek! – csattant fel Hanna.

A szülők zavartan szétrebbentek.

– Aggódtunk – motyogta anya, de Hanna tudta, hogy nem mond egészen igazat. Akkor szokta így forgatni a szemét, ha valamit el akar hallgatni.

– Minek? Velünk volt a tanárnő. És nem vagyok már óvodás!

Hanna végtelen hosszúnak tűnő percekig nézett farkasszemet az anyjával. Végül apa törte meg a csendet:

– Aggasztó híreket kaptunk. Úgy értesültünk, hogy... rossz társaságba kerültél.

Hanna egy szót sem értett az egészből.

– Milyen rossz társaságba?

– Állítólag telebeszélte a fejed egy idősebb férfi, és bele akart keverni valami gyanús műkincsrablási ügybe.

Hanna megpróbált lazának tűnni, de érezte, hogy fülig elvörösödik, és zúgni kezd a feje.

– Honnan veszitek ezt a hülyeséget?

Anya nagy levegőt vett, és végre kimondta:

– A kis barátnőd írt nekünk. A Zsófi.

Hanna elszédült. Mintha kést vágtak volna a bordái közé. Mintha megállt és darabokra hullott volna az idő. Az nem lehet, hogy Zsófi, az egyetlen, a legjobb barátnője elárulja. Az nem lehet. Olyan nincs.

– Kislányom, jól vagy?

Anya hangja olyan távolról szólt, mintha egy másik bolygón lenne.

Hanna kortyolt egyet a teájából, hogy időt nyerjen. A konyhában vágni lehetett a csöndet.

– Szóval Zsófi szerint egy idősebb férfival műkincseket raboltunk Bécsben – mondta végül higgadtan.

– Nem pont ezt írta – helyesbített anya, mert ő is érezte, hogy ez így kevésbé hihető. – Csak hogy van ez a gyanús férfi, és...

– És vajon honnan tudja ezt Zsófi ilyen szuperül száznyolcvan kilométerre innen? – lendült támadásba Hanna.

Most anyán volt a sor, hogy zavartan pislogjon maga elé.

– Nyilván tőled. Gondolom, meséltél róla neki.

– Tehát tőlem tud az egészről. Nem mástól, tőlem.

– Nem tudom. De nyilván – anya a fürdőköpenye övével babrált.

Hanna már tudta, hogy megnyerte a meccset, pedig a végső érv még csak most következett:

– És ha hazudtam neki?

– Miért csinálnál ilyet? – akadékoskodott apa.

– Szegény Zsófi egész nap ott ül a lakásban egy tolószékben, unatkozik, mint az állat. Az egyetlen esemény az életében, hogy néha beviszik a kórházba kivizsgálni. Arra gondoltam, egy kicsit földobom a napjait. Régen mindig nyomozósat játszottunk, ezért kitaláltam egy ilyen ügyet... egy igazi kalandot, titokzatos idegennel, meg küldetéssel... hogy ne unatkozzon.

A szülők összenéztek. Hannának már kislány korában is rendkívül élénk volt a fantáziája, gyakran talált ki történeteket, hogy szórakoztassa őket. Sokkal hihetőbbnek tűnt, hogy hazudott Zsófinak, mint hogy tényleg belekeveredett valami sötét ügybe. Hiszen még csak tizenhárom éves!

Hanna már éppen fellélegzett volna, amikor megcsörrent a mobilja a konyhapulton.

– Hoppá, egy ismeretlen szám! – pillantott apa a kijelzőre. – Vajon ki lehet az?

– Add ide! – pattant fel Hanna, de apa gyorsabb volt. Magasba emelte a kitartóan zenélő készüléket, hogy a lánya ne érje el.

– Még mindig azt állítod, nincs semmiféle titokzatos ismerősöd?

– Nincs! Add már ide! – ugrált Hanna.

– Akkor nem bánod, ha felveszem, ugye?

Csak ne Sándor legyen, csak ne Sándor, csak ne Sándor – mantrázta magában a lány. Apa a füléhez tartotta a telefont, és beleszólt:

– Igen, tessék!

A vonal másik végén rekedtes diadalüvöltés volt a válasz.

– Sikerült! Működik, Hannácska! Megnyomtam a zöld gombot, búgott, mint a gerle, aztán voilá! Zsinórosat már használtam, de ez valóságos mirákulum!

– Ki az?! – ordította apa magán kívül.

– Hannácska, ott van? – a készülékből egyértelműen egy idősebb férfihang szólt.

– Igen, itt van Hanna, és itt van az apja is! Ki maga, és mit akar a lányomtól?!

Vége, ennyi volt – gondolta Hanna. Ezt soha az életben nem fogja tudni kimagyarázni. Szeretett volna köddé válni, vagy elsüllyedni ott helyben.

Sándor azonban nem jött zavarba.

– A kedves papa, óriási! Mennyien beleférnek ebbe a távrecsegőbe!

Csabát egy pillanatra meghökkentette a kedélyes hang, de aztán észbe kapott, és tovább kiabált.

– Mi dumál itt összevissza? Részeg maga?

– Sajnos nem. Epés vagyok, eltiltott az orvos, maximum este egy hosszúlépés kadarkából, meg reggel egy kupica szatmári szilva, csak az emésztés miatt...

– Találkozni akarok magával! – csattant fel apa, ellentmondást nem tűrően.

– Részemről a megtiszteltetés – helyeselt az öreg. – De mondom, nem nagyon ihatok. Találkozzunk inkább a parkban a Nagy Mesélő Bakancsánál!

Hanna úgy döntött, nincs értelme tovább hazudozni, ezért inkább nem mondott semmit. Bezárkózott a szobájába, és úgy tett, mintha megsüketült és megnémult volna. A szülők másnap találkoznak Sándorral a Jókai téren. Ott úgysis minden kiderül. Ha meglátják az öreget, tutira eltiltják tőle egy életre. Még az is lehet, hogy szobafogságra ítélik, mint egy dedóst. Sosem tudja meg, miért olyan fontos az a körző, hová vezet a térkép, vagy mi van Selmecbányán... És mindezt egyedül Zsófi árulása miatt.

Nem akart sírni, mégis potyogni kezdtek a könnyei. A gombóc a torkában hatalmasra nőtt. Mekkora hülye volt, hogy azt hitte, van egy igazi barátja! Gyorsan megtörölte a szemét a kardigánja ujjával, és kinyitotta a laptopot. Ujjai alatt dühösen kopogtak a billentyűk.

Kedves Zsófi... Csak most értesültem, hogy milyen csodálatosat kavartál! Gondolom, örülni fogsz, ha megtudod: teljes a siker, mindenkivel összevesztem. Remélem, most boldog vagy! Mindent elrontottál. Sándor bával valószínűleg soha többé nem találkozhatok. Így most egyszerre két barátot vesztek: őt és téged. Tudod, őszintén remélem, hogy minél hamarabb meggyógyulsz – de engem felejts el! Csá: Hanna.

[17] A jakobinusok kincse

Másnap délután Hanna csigalassan sétált hazafelé az iskolából. A Rókus kápolna órája épp elütötte a fél négyet. Anya és apa kettőkor találkozott Sándorral. Már biztos otthon vannak, és csak rá várnak, hogy bejelentsek: soha többé nem mehet sehova. Nincs több kaland, nincs több megoldandó rejtély. Nincs Sándor, és nincs többé Zsófi sem.

Nehéz szívvel lépett be a kapun, de tudta, hogy nem húzhatja tovább az időt. Apa nyilván üvölteni fog, („mibe keveredtél, édes lányom, hát nincs eszed?!”), anya meg zokogni („az az örült öregember akár meg is ölhetett volna, erre nem gondoltál?”). Jöjjön, aminek jönnie kell – sóhajtott, és benyitott a lakásba. Legnagyobb meglepetésére azonban üvöltözés helyett néma csend fogadta. Anyáék még nem értek haza.

Hanna idegesen járkált fel-alá a konyhában. Az óra a hűtő tetején 15:46-ot mutatott. Hol lehetnek? Mi tart ennyi ideig?

Ha még egy percig várnom kell, be fogok csavarodni – gondolta, ezért inkább gyorsan bekapcsolta a laptopot. Tibi neve mellett zöld pötty jelezte, hogy fent van cseten.

Hanna Hahó! Ott vagy?!

Tibi azonnal válaszolt.

Tibi Persze! Szia!

Hanna Hú, gyors voltál!

Tibi Viccelsz? Itt ülök egész nap a gép mellett, és figyelem a kapásjelzőt.

Hanna Helló horgász, aranyhal vagyok, mi a kívánságod?)

Hanna örült, hogy egy kicsit elterelheti a gondolatait anyáékról. Amíg Tibivel csetel, legalább biztos nem fog megőrülni.

Tibi Mondd el, mi volt a suliban!

Hanna A házira vagy kíváncsi? Átnyomom e-mail-ben.

Tibi Ne szivass, hal, visszadoblak!

Hanna Akkor legyél konkrétabb.

Tibi Mit szólt Bujdosóné? Virult, hogy nem látja a pofámat?

Hanna Ó, igen, mosolygós volt az Edit. De aztán lefagyasztottuk...)

Hanna önkéntelenül elvigyorodott, amikor eszébe jutott, milyen fejet vágott a dementor, amikor megtudta, hogy Tibit mégsem fogják kirúgni.

– Töltsük fel a padokat! – intézkedett Bujdosóné töri óra elején. – Mi az a lyuk ott Hanna mellett? Benedek cserélje kellemes hölgytársaságra a hátsó pad magányát!

– De itt a Tibi ül! – akadémikósodott Hanna.

Búné kigyószeme résnyre szűkült, de a lehető legnyájasabb hangon mondta:

– Mint tudjuk, a Tibor momentán egészen máshol *ül*, gyermekem.

– De csak a jövő hétig! – kotyogott közbe Szabika.

– És ezt honnan veszed, kedves Szabolcs? – Bujdosóné gyilkos nyugalma megingathatatlanak tűnt.

– Ezt mindenki tudja. Nem rúgták ki, csak gyógyóra kell járnia.

– Pszichológushoz – javította ki a padtársát Bulcsú. – Felméri, hogy veszélyes-e a közösségre. És ha minden oké, jövő héten visszajöhet.

Bujdosóné szeme elkerekedett, gondosan rajzolt szemöldöke a homloka közepéig csúszott, és remegni kezdett a szája széle. Épp így nézhetett ki Hófehérke mostohája, amikor rájött, hogy a királylány minden mesterkedése ellenére életben van.

– Ezt ki mondta nektek? – szegezte a kérdést a halálra vált Szabika mellkasának.

– Ofő bá – nyögte a fiú.

–Vagy úgy – Bujdosóné felszegezte az állát, és dühösen horkantott.

Bulcsú egy pillanatra színes, forgó céltáblákat vélt látni a tanárnő szemében, a tízes karika helyén Géza bá arcképeivel. Senkinek sem volt kétsége afelől, hogy az osztályfőnök halott ember.

Tibi És aztán mi volt?

Hanna Tőri óra után elkapta szegényt.

– Géza! Egy pillanatra, légy szíves! – Bujdosóné kiáltásától visszhangzott a folyosó.

A diákok megrettenve nyitottak utat a felbőszült ragadozónak. Géza bá nagyon lassan fordult a hang irányába. Higgadt volt, mint egy cowboy, és szilárd, mint a kőszikla.

– Parancsolj, Edit – nézett egyenesen a dementor szemébe.

– Mi ez az egész?! – Búné üvöltésről fojtott suttogásra váltott, de a gyerekek persze így is minden szót hallottak.

– Mire gondolsz pontosan? – értetlenkedett arcán szelíd mosollyal Géza bá.

Szabika pontozótáblát rajzolt a törifüzete hátuljára, és felvéste rá filctollal: BÚNÉ-GÉZABÁ 0-1.

– Pontosan ARRA gondolok, Géza. De inkább csak gondolok rá, mert különben neked az nyolc napon túl gyógyulna.

A gyerekek felszisszentek. Szabika 1-1-re javította az állást.

Géza bá naiv csodálkozással húzta fel a szemöldökét.

– Ez most egészen úgy hangzott, mintha megfenyegetél volna.

– Talán azért, mert ez történt – tette egyértelművé a helyzetet a dementor. – Mi van azzal az SNI-s gyerekkel?

– Tiborra gondolsz? – Géza bá hangja alig észrevehetően megkeményedett.

– Eltanácsoltuk, nem?!

– Egyáltalán nem. Az igazgató úr az iskolapszichológussal konzultálva úgy döntött...

Bujdosóné nem várta meg a mondat végét.

– És ebbe ESETLEG nem kellett volna engem is bevonni? Úgy rémlík, mintha én lennék az igazgatóhelyettes! – üvöltötte. Az sem érdekelte, hogy a fél iskola őket nézi.

– Te nem voltál elérhető – tárta szét a karját Géza bá. Farkasszemet néztek.

– Ó, szóval nem voltam elérhető.

– Bécsben voltál.

– Alexander Bell, Puskás Tivadar. Van egy nagyszerű találmányuk, a telefon!

– Nem akartunk hétvégén zavarni.

Bujdosóné akkorát fúj, mint egy jól megtermett macska.

– Ahá. Ti engem megpuccsoltatok, Géza! Míg én Bécsben voltam. Ügyes. Csak sajnos hiába. Az a gyerek röppülni fog innen!

Azzal sarkon fordult, és elviharzott a tanári felé.

Tibi Ez a nő, ez kész! Addig nem nyugszik, amíg ki nem csinál!

Hanna Nyugi, nem lesz semmi baj! Csak jól kell virítanod a Helgánál. Voltál már?

Tibi Á, nem. Most indulunk mindjárt a nagyival. Rohadtul nincs kedvem hozzá...

Hanna Tibi, ezt most ne csináld! Minden ezen múlik! Akármilyen van, vágjál hozzá jó képet!

Tibi Jó, megpróbálok.

Hanna Az a lényeg, hogy jövő héten újra ott üljél mellettem!

Hanna még írni akart valami biztatót, ám ekkor kulcs fordult a zárban. Megjöttek anyáék. A lány gyorsan elköszönt, lehajtotta a laptop tetejét, és felkészült a legroszszababra.

Ami ezután történt, annyira meglepő volt, hogy Hanna hirtelen azt sem tudta, álmodik-e vagy ébren van.

Anyja le sem vette a cipőjét, csak berontott a konyhába, és a nyakába ugrott.

– Annyira büszkék vagyunk rád, kislányom! – hadarta a meghatottságtól elcsukló hangon. – Ugye, Csaba?

– Nem is tudtuk, hogy tudsz hímezni! – bólogatott apa.

– Annyira szerény ez a gyerek! És annyira nagylelkű! – fokozta a helyzetet anyja.

Hanna egy mukkot sem értett az egészből.

– Mi van veletek? – kérdezte óvatosan, miután kiszabadította magát az anyja szorításából.

– Megismerkedtünk Sándorral – mondta apa. A hangja halk volt és ünnepélyes. – Mindent elmondott nekünk.

– Mi mindent?

– Elmesélte, hogyan ismerkedtetek meg az Ökumenikus Hímzőegylet húsvéti műsorán.

A lány először az hitte, rosszul hall. Az ökumenikus miafene? Vagy inkább – Sándorral szólva – miarosseb?

– Sándor jár hímzőegyletbe? – nyögte ki az egyetlen viszonylag értelmesnek tűnő kérdést.

– Nem, dehogyis! – kacagott fel anya. – Ti adtatok az egylettel zenés műsort az Egyedülálló Szépkorúak Társaságának! Most húsvétkor!

Egyedülálló Szépkorúak. Hát ez egyre szebb – gondolta Hanna. És még korántsem volt vége.

– Kicsikém, nem kell azt szégyellni, hogy ilyen jó szíved van! Most már értjük, hova tűntél délutánonként! Készültetek a műsorra az egylettel. Annyira boldoggá tettétek vele szegény öreg Sándor bácsit! – áradozott tovább anya.

– Szép dolog a karitatív tevékenység – mosolygott büszkén apa. – És nem lehet elég korán kezdeni!

Ha lenne hülye hazugságokból világbajnokság, minden bizonnyal Sándor nyerné – állapította meg Hanna elismerően, pedig képzelőerőért neki sem kellett a szomszédba menni. – Van mit tanulni az öregtől, az biztos.

Estére némileg alábbhagyott az öröme, a szülei ugyanis nagy büszkeségükben telekürtölték a házat, hogy az egyetlen lányuk idős embereken segít, és hímzőegyletbe jár. Joli néni azonnal rendelt is egy csipketerítőt meg egy

kalitkatakarót a Gyurikának. Ha pedig mindez nem lett volna elég, anya a kezébe nyomott egy ennivalóval teli kosarat, hogy vigye el szegény, beteg Sándor bácsinak vacsorára.

– Miért csinálta ezt velem? – rontott be Hanna köszönés nélkül a Mozsár utcai boltba.

Sándor egy kopott, sárga fotelben ült, és ártatlanul pislogott.

– Én? Mit?

– Hát ezt a hímzőszakkört.

– Egylet, kisztihand, egylet!

– Szakkör vagy egylet, tök mindegy! Most meg kell tanulnom csipketerítőt hímezni! – fakadt ki Hanna.

Sándor nyögve feltápáskodott.

– Remek. Akkor hát első óra: a csipkét azt nem hímezzük...

– Nem érdekel! – vágott a szavába Hanna.

– De hát nem nagy ügy, kitanítom egy fertály óra alatt: kötés, horgolás, matyóhímzés, laposöltés, darázsolás, sudrika...

– Nem akarok sudrikázni!

– Miért, kérem, nagyon hercig dolog az!

Az öreg hosszan kotorászott egy régi katonaládában, majd előhúzott egy madaras terítőt, egy megsárgult ágytakarót, egy horgolt nagykendőt, egy alsószoknyát, még egy alsószoknyát, és egy szebb napokat látott, komplett mezőhegyesi stafirungot.

– Na jó. Van itt annyi csipke, mint a nyű, majd visz egy párat a kedves családnak.

Sándor alig látszott ki a karjára és vállára terített rengeteg terítő meg takaró alól. Úgy nézett ki, mint valami

nagyon bizarr menyasszony. Hanna nem bírta tovább és felnevetett.

– Azt mondja meg, honnan volt kilencszáz eurója? – kérdezte, miután Sándor lehámozta magáról a rongyokat.

Az öreg hamiskásan nevetgélt.

– Nincs nekem egy huncut piculám se, Hannácska, csak jól felvertem a térkép árát, hadd perkáljon a szipirtó.

– De mire kellhet neki ennyire Selmecbánya térképe? Kilencszáz euró, az rengeteg pénz!

– Ja, túl sok új papír egy régi papírért... – mélázott el Sándor.

Hanna nem tágított:

– Először arra gondoltam, biztos a szabadkőművesekről szóló kutatása miatt fontos, de akkor meg miért mondta, hogy értéktelen?

– És arra nem gondolt, hogy a szipirtó hazudott? – Sándor most olyan volt, mint Géza bá feletteteskor: biztatóan hunyorgott, miközben megpróbálta rávezetni a lányt a megoldásra. – Ha Bujdosóné csupán kutatni óhajtana, elég lenne neki egy másolat. De nem, ő az eredeti térképet akarta. Azt pedig nem hozhatta el a múzeumból csak úgy.

Hanna kapizsgálni kezdett valamit.

– Az aukció csak színjáték volt... Búné a pravoszláv kehhellyel fizette ki Schmitt-et... ezért volt olyan alacsony a kikiáltási ár... csak aztán maga jól beleköpött a levesükbe.

– Pontosan – bólogatott Sándor.

– Oké, de még mindig nem tudjuk, miért olyan fontos a térkép – törte tovább a fejét Hanna.

– Gondoljon a vízjelre – súgott az öreg.

– A körző? Van valami köze a mi körzőnkhez?

Sándor felemelte a mutatóujját, mint aki nagyon fontos bejelentésre készül.

– Bezonyám. A körző. A körző és a térkép együtt mutatják meg a helyet, amit a tanárnő és a Felemásszemű annyira keresnek. A helyet, ahol...

– Ahol elrejtették a jakobinusok kincsét! – ugrott fel Hanna izgatottan. A térkép, amit találtak, tehát ugyanaz, amit Kempelen Farkas titkos naplója említ.

Hirtelen visszahuppant a székre.

– Mi találtuk meg nekik – sóhajtotta. – Nem lehetek ekkora lúzer! Most már minden náluk van.

Sándor elgondolkozva vakarta a fejét.

– Náluk bizony – motyogta maga elé meredve –, habár...

Hanna szeme felcsillant.

– Habár?

– Most már mi is tudjuk, hol van, amit keresünk.

– Selmecebányán.

© Orchard Literary Agency

[18] Élők a holtak ellen

Másnap délelőtt az iskolában csak úgy repült az idő. Hiába magyarázott Géza bá a forgástestekről, hiába szavalt Rogyák síri hangon Vörösmartyt („most tél van és csend és hó és halál...”), hiába énekelte Edina minden szünetben hamisan a legújabb Katy Perry-t, Hannához mindezek a zajok nem értek el. Mintha burookban lett volna egész nap. Teljesen lekötötte a térkép, a körző és a kincskeresés gondolata. Amikor pár hónappal ezelőtt a *Kincses szigetet* olvasta, még irigykedve gondolt a vele kábé egykorú Jim Hawkinsra, és arra, hogy neki esélye sincs ilyen kalandokba keveredni. Hiszen ma már nincsenek kalózok, se kincsek, se titokzatos öreg hajóskapitányok... Most pedig itt ült az iskolában, és egy kincsvadászatot tervezgetett. Egy igazi, regénybe illő, és mégis nagyon valóságos kincsvadászatot.

Az utolsó óra után felment a könyvtárba, hogy kutasson egy kicsit a neten. Hátha akad valami nyom a jakobinusok kincséről, vagy arról, hogy hol lehetett kétszáz évvel ezelőtt elrejtteni valamit Selmecebányán.

A facebookos postafiókjában újabb levél várta Zsófitól. Tegnap reggel óta kábé a hatodik.

Helló megint. Nyilván olvasatlanul dobod a maileket a kukába, biztos ezt se fogod elolvasni, de azért még próbálkozom. Elkövettem egy szörnyű nagy hibát, megbántam, ezerszer bo-

csánatot kértem, és ha akarod, minden nap újra bocsánatot kérek. Amint elküldtem azt az e-mailt anyukádnak, tudtam, hogy nem kellett volna, de már nem lehetett visszacsinálni. Egyáltalán nincs rá mentség, hogy beköptelek, de annyira fájt ez az egész, és teljesen elborult az agyam... Na mindegy, nem akarok magyarázkodni. Ha mégis olvasod ezt a levelet, tudnod kell, hogy nekem mindig te leszel a legjobb barátóm. Akkor is, ha messze vagy, akkor is, ha nem beszélünk. De nagyon-nagyon remélem, hogy egyszer még fogunk. Zsófi

Hirtelen mindentől elment a kedve, még a kincskereséstől is. Zsófi nélkül semmi sem az igazi. De az árulás akkor is árulás.

– Kis vipera – gondolta Hanna, és törölte a levelet. Aztán hirtelen elhatározással az ismeretséget is.

„Biztos, hogy el akarod távolítani Zsófit az ismerőseid közül?” – kérdezte a kis kék előreugró ablak.

– Biztos – morogta Hanna, és megnyomta az entert.

Ebben a percben jelentkezett be Tibi Skype-on.

– Helló! Miért vágsz olyan fejet, mint aki épp megölt valakit?

– Mert ez történt – válaszolt Hanna sötéten. – Kinyírtam az áruló Zsófikát facebookon.

– Még mindig nem beszéltek? – Tibi aggódalmasan ráncolta a homlokát.

– Soha többé nem beszélünk – szögezte le Hanna.

Ⓢ Tibi nagyot sóhajtott. A lányok tiszta hülyék.

– Szerintem nem akart rosszat, csak féltett... – próbálkozott tovább, de Hanna hajthatatlan volt.

– Inkább irigykedett, mert velem végre történik valami! Rohadt kis bosszúálló kígyó!

– Ne beszélj így róla!

- Miért?
- Mert... mert ne, jó?! – Tibi a feje búbjáig elvörösödött. Épp úgy, ahogy akkor szokott, ha a nagyját sértetik.
- Ha ennyire odavagy érte, akkor menj, és beszélj vele!
- fakadt ki Hanna.
- Tibi érezte, hogy nem szabad tovább feszegetni a kérdést, ezért témát váltott.
- Suliban mi a helyzet?
- Hanna elvigyorodott.
- Nagymamád eldicsekedett, hogy művész leszel.
- Jaj ne! Neked?
- Nem – kuncogott Hanna. – A Bujdosónénak.

A menzán szokás szerint végtelen hosszú sor kígyózott. Mióta Tibit felfüggesztették, Hanna leginkább Bulcsúval ebédelt, minek következtében rengeteg új információval lett gazdagabb például a Tatuin bolygó éghajlatát illetően. Még mindig jobb volt, mint Szabikával enni, aki kenyérgalacsinokat dobált, vagy Edinával és klónjaival, akik megállás nélkül visítotak.

Bulcsú éppen egy sószórával modellezte a dalek nevű földönkívüli faj mozgását, amikor Bujdosóné lépett be az ebédlőbe. A gyerekek rettegve nyitottak utat neki, mint mindig. Egyedül Vali néni arcáról nem hervadt le a mosoly. Sőt, mintha a szokásosnál is egy árnyalattal kedvesebb lett volna.

– Editkém! Már attól félttem, nem is jön ebédelni! Pedig direkt félretettem magának egy kis finomságot!

Bujdosóné nem tudta mire vélni ezt a nagy szeretetet, ezért inkább nem válaszolt. Vali néni azonban folytatta:

– Olyan hálás vagyok, kedvesem! Köszönöm, amit a Tibikéért tett.

– Nem hiszem, hogy jó helyen hálálkodik – húzta fel a szemöldökét az igazgatóhelyettes.

– Most már minden rendben lesz! Megnyugodhatunk! Kiderült, mi volt a baja szegény drágámnak.

– Igen? Kíváncsian hallgatom.

Vali néni csak úgy dagadt a büszkeségtől, amikor ki-
mondta:

– Művész.

– És melyik művészeti ágban jeleskedik, ha szabadna kérdeznem? – Bujdosóné hangjába némi gúny és kételkedés vegyült, de ez Vali nénit egy csöppet sem zavarta.

– Híres festőművész lesz belőle. Nagyon tehetséges. Épp az volt a baja neki, hogy nem szabadulhatott ki belőle a képessége. De Helgácska most már foglalkozik vele, és ígérem, egy egészen más gyerek fog visszajönni.

– Hát azt személyesen garantálom – jegyezte meg a tanárnő epésen, majd a tálcájára pillantott. – Ez meg mi?

A szokásos menü mellett egy külön kistányéron gyönyörű szép csokis sütemény mosolygott.

– Egy kis finomság. A jóságáért. Rigójancsi.

Bujdosóné hezitált. Valószínűleg a fogyókúrájára gondolt, és arra a hófehér ceruzaszoknyára, amit a tanévzáróra már újra fel tud majd venni. Nem kellene elfogadnia ezt a süteményt. Mégis, volt abban valami ördögien bizarr, hogy a konyhas néni épp neki hálálkodik ilyen szívhez szólóan. Neki, akinek egyrészt nincs szíve, másrészt úgy fogja kirúgni azt a gyereket az első adandó alkalommal, hogy a lába nem éri a földet. Szépen rúzsozott szája gonosz mosolyra húzódott.

– Na jó, adja ide – vetette oda kegyesen.

Tibit nem igazán érdekelte Bujdosóné esete a rigójan-sival. Valahol a festőművésznél elvesztette a fonalat.

– Ez tök ciki! – morogta. – És különben sem művészet, csak ilyen pszicho-izé.

– Pszicho-mizé? – érdeklődött Hanna.

– Amit Helga nénivel csinálunk. Rajzolunk, meg meséket találunk ki. Tök mindegy.

– Mesélj!

Tibi elgondolkodott. Mégis mit meséljen? Hogy Helga néni gyönyörű és jó fej, de folyton hülyeségeket kérdez? Vagy hogy tegnap rajzolt egy béna földgömböt?

– Mi ez? – kérdezte Helga néni, és mosolygott. Tibinek kifejezetten nehezeére esett, hogy a rajzra koncentráljon.

– Egy kisgyerek – mondta alig hallhatóan.

– Értem – folytatta a pszichológus. – És az a nagy buborék micsoda?

– A földgömb – motyogta Tibi.

– Egyedül van a földgömbön?

– Egyedül.

– És vajon miért van egyedül?

Na, ez tipikusan egy olyan Helga néni hülye kérdés volt. Mégis mit lehet erre válaszolni?

– Mert nem kell senkinek.

Na, hát ezt biztos nem fogja elmesélni. Még Hannának sem. Senkinek semmi köze hozzá.

– Nem beszélek az ideggyógyóról! – csattant fel. Ezúttal Hannának kellett belátnia, hogy jobb, ha nem erőlteti.

– Jössz este Sándor bához?

– Aha, gyógyó után. Már ha túlélem – eresztett meg Tibi egy halvány mosolyt.

– Szuper, akkor hatkor a Mozsárban! Addig még megpróbálok összeszedni pár dolgot Selmecbányáról – köszönt el Hanna.

„Selmecbánya térkép” gépelte be a keresőbe, bár sok reményt nem fűzött az eredményhez. Egy mostani térkép tutira nem helyettesítheti a régit. De hátha mégis talál rajta valami ismerős támpontot, egy bányalejáratot, vagy valamit...

– Kutatgatunk, kutatgatunk? – hangzott fel ekkor a háta mögött egy irritáló, tudálékos hang. Mielőtt Hanna bármit szólhatott volna, Ervin már oda is húzott egy széket, és szőke fejét kissé félrebiccentve a monitorra meredt.

– Szóval téged sem hagy nyugodni a leletem – állapította meg büszkén. – Lehet, hogy az évszázad felfedezése.

– Lehet – hagyta rá Hanna, és arrébb húzta a székét. Ahogy anya mondaná, Ervin hatalmas arca túlságosan is belelógott az aurájába.

– Mondjuk elég amatőr dolog a mostani térképet nézni, ha egy régi után kutatsz – jegyezte meg a fiú szintiszta jóindulatból.

Péklapát. Bele az arcába – gondolta Hanna. Aztán erőt vett magán, és nem mondott semmit.

– Elvégeztem egy összehasonlító elemzést az én térképem és a mai állás különbségeire fókuszálva – folytatta Ervin. – De néhány azóta nyílt tárnát meg tintapacát kivéve nincs szignifikáns különbség.

Hanna megdermedt.

– Hogy érted, hogy összehasonlítottad...? – bámult a fiúra. – A térkép Bujdosónénál van, vagy nem?

– Természetesen nála van, mivel aljas módon elvette. De a kutatáshoz a fénykép is kiválóan megfelel.

– Milyen fénykép?
– Amit még a levéltárban készítettem. Mégiscsak az első saját leletem.

Azzal Ervin felmutatta hiper-szuper okostelefonját. A valószínűtlenül karcmentes kijelzőn Selmecbánya 1791-es térképe jelent meg olyan kiváló felbontásban, hogy még a halvány vízjelet is tisztán lehetett látni rajta.

Hanna alig tudta leplezni izgatottságát.

– Át tudod küldeni?

– Át. De miért tennék ilyet? – a fiú szeme gyanakvóan összeszűkült.

– Mert... én vettem észre a körzős vízjelet is, és talán segíthetnék a kutatásban... – Hanna érezte, hogy nem hangzik valami meggyőzően, ezért nagy levegőt vett, és hozzátette: – És annyira szeretnék több időt tölteni veled. Elképesztő, hogy milyen okos vagy.

Ervinnek egy igazán gyenge pontja volt: a hiúsága. Hanna az elevenére tapintott.

– Jó, akkor átküldöm, és te is hasonlítsd össze. Hátha nem vettem észre valamit.

A lány telefonján pittyenés jelezte: a kép megérkezett.

– Köszí! Imádlak! – szakadt ki belőle egy megkönnyebbült sóhaj.

Ebben a pillanatban, mint egy felbőszült tigris, Edina ugrott elő a könyvtár katalógusos szekrénye mögül.

– Annyira tudtam! Tudtam, tudtam, tudtam, tudtam! – visította. – Ott alvós tanulmányi kirándulás, mi? Először az ágya alatt bujkálsz, most meg ez?

– Mi a baj, cica? – Ervin értetlenül pislogott fúriaként viselkedő barátnőjére. Hanna azonban gyorsan átlátta a helyzetet.

– Figyu, Edina, szerintem te ezt most tökre félreérted...
– magyarázta egy gyógypedagógus nyugalomával, de a szíréna beléfojtotta a szót.

– NEM ÉRTEM FÉLRE! NEM IS LEHET FÉLRE-ÉRTENI! Hanna, te egy sunyi, alattomos kis kígyó vagy, és ki foglak csinálni, tudd meg! – üvöltötte, majd elviharzott, és becsapta maga után az ajtót.

Az érzékeny lelkű könyvtáros néni összerezzen. Aztán vállat vont, és tovább olvasta az Alkonyat-Hajnalhasadást.

Ervin még mindig értetlenül pislogott.

– Szerinted mi baja?

– Azt hiszi, járunk – állapította meg Hanna.

– De nem járunk. Ugye?

Hanna megborzongott. Ervinnel járni ijesztőbb gondolat volt, mint piócát reggelizni fügelekvárral.

– Szerintem fuss utána, és mondd meg neki – javasolta.

A szőke fiú kirúgta maga alól a széket, és kirohant a folyosóra.

– Edina! Nem járunk! Hallod? NEM JÁRUNK!

Az érzékeny lelkű könyvtáros néni nyögve tápáskodott fel, hogy becsukja mögötte az ajtót.

Tibi már vagy tíz perce a Mozsár utcai bolt előtt várakozott, amikor Hanna felbukkant a sarkon. Messziről integetett a kinyomtatott térképpel.

– Itt van, megvan! Szuper vagyok, mi?

Az utolsó néhány métert indiánszökdelésben tette meg.

– Mi van? Miért nem mentél be? – kérdezte a bolt elé érve.

– Be van zárva. Kopogtam, de semmi, úgyhogy gondoltam, megvárlak – hangzott a válasz.

Hannát rossz érzés fogta el. Az üvegajtóhoz nyomta az orrát: odabent halálos csend volt és tők sötét.

– Sándor bá! – dörömbölt a lány.

– Lehet, hogy nincs is itthon – mondta Tibi bizonytalanul, de Hanna letorkolta:

– Mindig itthon van.

Ijedten néztek egymásra. Tudták, hogy a másik is ugyanarra gondol: mi van, ha az öregnek baja esett? Lehet, hogy visszatért a Felemásszemű, és elrabolta?

– Próbáljuk meg az udvar felől – javasolta Hanna.

Sándor picike lakrésze egy sárga keramitkockás belső udvarra nézett. Hanna megfigyelte, hogy a ház nem egyszerűen U alakú, mint amiben ők laknak, hanem olyan, mintha egy kisebb meg egy nagyobb U betűt fordítottak volna egymás felé. Így a ház igazi főbejáratát nem is a Mozsár, hanem az Ó utca felől kellett megközelíteni.

Megkerülték a háztömböt, és – szórólaposnak adva ki magukat – simán bejutottak a kovácsoltvas kapun. Nagy kő esett le a szívükről, amikor Sándor ablakából fényt láttak kiszűrődni.

– Odanézz, ott van! – suttogta Hanna.

Sándor a viaszosvászonraleterített konyhaasztalnál ült, és – egyik szemén csíptető nagyítóval – hatalmas műgonddal faragott valamit. Hanna nem tudta pontosan kivenni, mi az, de apró, fekete fabábunak tűnt.

– Sándor bá! – zörgetett be Tibi.

Az öreg akkorát ugrott ijedtében, mint egy kecskebéka. A bábu kiesett a kezéből, és elgurult a fekete-fehér kockás padlón.

– Maguk meg mi a búbánatos atyaúristent keresnek itt ilyenkor? – tépte fel a konyhaajtót bosszúsan.

– Bocsánat, csak azt hittük, történt valami baj, hogy nem tetszett kinyitni... – magyarázkodott Tibi.

Az öreg mogorván összevonta a szemöldökét.

– Hinni a templomban kell, Tiborka. Kutya bajom, láták, elmehetnek.

– Csak sikerült lemásolni a bányatérképet, és gondoltuk, elhozzuk – újságolta Hanna. Ha ez nem villanyozza fel az öreget, akkor semmi.

– A bányatérképet. Kiváló – morogta Sándor zavartan. Még mindig az ajtóban állt, mintha nem akarná beengedni őket. – Majd holnap megvizsgáljuk, oskola után. Rendben?

Tibi leguggolt, és felemelt valamit a küszöbről. Egy szépen faragott, fényes, fekete sakkfigura volt: egy király. Palástján cirkalmas minták, bonyolult vésetek, kilencágú koronáján kilenc apró markazitkristály. Az arca helyén pedig...

– Hú, egy halálfej! Nagyon király! – füttyentett a fiú elismerően.

– Azonnal adja ide! – az öreg szemében eddig nem ismert harag villant. Kikapta a figurát Tibi kezéből, és gyorsan az asztalra tette. Hanna ekkor vette észre, hogy a viaszosvászon terítón két majdnem teljes sakk-hadsereg sorakozik. És az összes feketének halálfeje van...

– Na, menjenek, menjenek, holnap találkozunk – Sándor megpróbálta becsukni az ajtót, de Hanna gyorsan betette a lábát a résbe.

– Addig nem, amíg nem mondja meg, mi folyik itt! Mi az ott az asztalon?

Az öreg nagyot sóhajtott. Tudta, hogy ha nem válaszol, a két makacs gyerek éjfélig is képes lesz itt állni.

– Semmi különös. Csak egy sakk-készlet. Élők a holtak ellen.

[19] Szilvás pite és rigójancsi

Bujdosóné kifejezetten bal lábbal kelt fel. A levegő már reggel hétkor is kellemes meleg volt, a belvárosban madarak csicseregtek, a nap a körúti házak ablaküvegein játszott. A dementornak erről idegesítő kollégája, Rogyák Mária tanárnő jutott eszébe, amint átszellemülten szaval egy Tóth Árpád verset. Ez a gusztustalanul idilli kép olyanynyra befurakodott az agyába, hogy úgy érezte, konkrétan háyni fog.

– Kártya vagy dobókocka? – szegezte a kérdést a halálra vált hetedikeseknek, miután becsöngettek. Egy ilyen undorítóan szép napot csakis egy különösen kegyetlen feleltetés zökkenthetett vissza a rendes kerékvágásba.

Bujdosóné módszerei valószínűleg a spanyol inkvizíció idejéből származtak, mert egyik kíméletlenebb volt, mint a másik. A kártyás változat szerint mindenkinek húzni kellett a pakliból, és aki a legnagyobb értékű lapot húzta, az felelt először. Dobókockázás esetén a kidobott szám jelölte, hogy a felelő hányadik a naplóban. Bujdosóné idegtépő lassúsággal keverte és osztotta a kártyát, illetve dobta a kockákat – a gyengébb idegzetű diákok így már azelőtt sokkos állapotba kerültek, hogy egyáltalán kihívták volna őket a táblához.

A tanárnő végül a dobókocka mellett döntött. Még a szokásosnál is lassabban, egyenként gurította el az öt kockát. Halványan elmosolyodott, de még nem árulta el az

eredményt, élvezte, hogy az osztály egy emberként retteg. A csoportos kivégzések lehettek ilyenek annak idején: csak állni a falnál a tűző napon, és várni a halált.

– A szerencsés versenyző a tizenhetes – az osztály egy emberként lélegzett fel. – Edina.

– De én a tizennyolcas vagyok! – fakadt ki a lány.

– Tibor távollétében egy számmal előreléptél – mosolygott Bujdosóné. – Kérlek, fáradj ki a táblához.

Hannát igazán nem lehetett azzal vádolni, hogy Edina lenne a szíve csücske, de most őszintén megsajnálta szegényt. Bujdosóné negédes mosolyából egyértelmű volt, hogy hosszú és véres kínvallatás következik.

– Kezdjük talán a franciákkal.

Edina gondolkozott. Annyi jutott eszébe, hogy a franciák cukin raccsolnak, és szeretik a divatot, de sejtette, hogy Búné nem erre kíváncsi.

– Mert, mint tudjuk, minden a francia szabadgondolkodókkal kezdődött. Kikre gondolkodok pontosan?

Bujdosóné pontosan Rousseau-ra, Voltaire-re és Diderot-ra gondolt, de ezt senki sem tudhatta rajta kívül, mivel simán gondolhatott volna másik három francia filozófusra is. (Edinának persze mindegy volt, mert ha leírva látja ezeket a neveket, azt hiszi, hogy különösen drága parfümmárkák.)

– A tizennyolcadik században Franciaországból indult a felvilágosodás, minek következtében a vallás és a babona helyét a tudomány és a józan ész dicsőítése vette át – szónokolt tovább Bujdosóné, csak hogy demonstrálja, Edina mennyi mindent nem tud. – Ehhez az időszakhoz fűződik számtalan jelentős orvosi, fizikai és földrajzi felfedezés. Például?

Edina segélykérően pislogott az osztályra.

– Gőzgép! Watt! – súgta Fanni készségesen.
– Elektromosság, Galvani és Volta! – vágott fel Bulcsú az információval, amit egyedül ő tudott megjegyezni.
– Sakkozó török, Kempelen! – súgta Hanna is, mert ezt véletlenül tudta.

Ekkor Bujdosóné megkapaszkodott az asztal szélében, és tiszta zöld lett a feje. Hanna először azt hitte, a sűgáson húzta fel magát, és most mindenkit meg fog ölni, de aztán olyasmi történt, ami minden biztonnyal még évek múlva is szájról-szájra fog járni a Sigrayban. Bujdosóné gyomrára szorított kézzel, hamuszürke fejjel kirontott a teremből, és megcélozta a női vécét.

– Istenem! Miért nem voltam ott? Nem hiszem el! – bosszankodott Tibi, amikor Hanna elmesélte cseten a délelőtti történeteket.

Hanna Ez volt életünk legszebb pillanata, esküszöm!))

Tibi És egész órán rókázott?

Hanna Megpróbált még kétszer visszakúszni, hogy feleltessen, de sajnos mindig rájött a hányás. F Talán nem kellett volna tegnap betolnia azt a hatalmas rigójancsit.

Tibi Milyen rigójancsit?

Hanna Tudod, amit tegnap a menzán Vali néni...

Hanna még javában gépelt, amikor leesett neki a tantsz. Vali néni. A hálálkodás. A rigójancsi.

Hanna Tibi, a nagyid feltálalta a tökéletes bosszút.

Tibi hirtelen nem tudta, örüljön-e vagy inkább boruljon ki, de szerencsére nem volt ideje túl sokat agyalni a kérdésen. A csetablakban ugyanis zöld pötty jelent meg Zsófi neve mellett.

Most kell vele beszélni. Most vagy soha. A fiú szíve a torkában dobogott, miközben begépelte a három sorsfordító szót:

Tibi Zsófi, itt vagy?

Egy örökkévalóság telt el, amíg megjött a válasz.

Zsófi Itt.

Tibi Dumálunk?

Ez nem igaz, nem lehet ilyen lassú a net.

Zsófi Ok.

Hanna eközben nem tudta mire vélni, hogy Tibi eltűnt az éterből.

Hanna Itt vagy?

Tibi Igen, csak a nagyi most szolt, hogy vigyem le a szemetet. Lépek, bocss.

Hanna Jó, én még fent leszek.

Tibi Én már szerintem nem. Tudod, nem engedi a nagyi.

Hanna Ok, azért puszilom. És gratulálok a rigójancsihoz. H

Tibi Átadom.

Tibi láthatatlanra változtatta az állapotát, hogy nyugodtan beszélhessen Zsófi-val. Nagyon régóta készült erre, ezerszer kitalálta, hogy mit fog majd mondani... most mégsem jutott eszébe semmi az égvilágon. Kétségbeesetten bámulta a villogó kurzort.

Zsófi Na? Mi van?

Tibi Bocss, itt vagyok, csak leráztam Hannát.

Zsófi És? Jól van?

Tibi Tök hülyeség, hogy nem beszéltek. Mondtam már neki is.

Ez lehet, hogy egy kicsit erős volt – gondolta a fiú. Nem kéne azonnal szemrehányást tenni.

Zsófi Írtam neki vagy tíz e-mailt, de semmi. Nagyon be lehet rám rágva.

Tibi Hát eléggé.

Zsófi Pedig azért ő is elég bunkó volt! Ha ő nem mondja el neked, hogy... hogy mi van velem, akkor nincs ez az egész.

Tibi Szóval miattam van minden.

Zsófi Jaj, ne már, Tibi! Én voltam a hülye, sokkal hamarabb el kellett volna mondanom neked...

Most Tibi válasza késett egy örökkévalóságig.

Tibi És miért nem mondtad?

Zsófi Szerinted? Félttem, hogy lepattintasz.

De jó, hogy csetelünk és nem skypolunk – gondolta Tibi, mert érezte, hogy már megint tökre elvörösödött.

Tibi Ilyennek ismersz? (

Zsófi Egyáltalán nem ismerlek. (

Tibi leírta, amit először gondolt, aztán kitörölte. Aztán megint leírta, és megnyomta az entert. Lesz, ami lesz.

Tibi Akkor muszáj lesz végre találkozunk.

Másnap délután Hanna úgy csinált, mintha leckét írna, de valójában Angry Birds-t játszott. Semmi kedve nem volt elmenni Sándorhoz azután, ahogy a múltkor viselkedett. A végén még Zsófinak lesz igaza, és kiderül, hogy az öreg tényleg nem százas. (Nem mintha ez bármiben is enyhítené Zsófi árulását – tette hozzá gyorsan, csak a rend kedvéért).

Miközben sokadszor is túpontosan célzott a virtuális csúzlival, gondolatai újra meg újra visszatértek a halálfejes sakk-készlethez. „Élők a holtak ellen”, milyen hátborzongató már ez!

– Hanna! – nyitott be anya a szobájába. Mikor tanulja már meg, hogy kopogjon?

Hanna gyorsan becsukta a játékos ablakot. A monitoron egy magyarórára készülő házi dolgozat jelent meg.

– Igen? – nézett fel a lehető legártatlanabb mosollyal. Ám az anyját nem sikerült megtéveszteni.

– Már megint a gépen lógsz? Tessék szépen kimenni a levegőre!

– Minek?

– Levegőt szívni! Voltál Sándor bácsinál?

– Nem – vont a vállát Hanna.

– És tegnap?

– Tegnap sem.

– Hanna! Nem ismerek rád! Nem szabad elhanyagolni szegény öreget! Tessék szépen cipőt venni, és ezt átviszed Sándor bácsinak.

Anya egy tál frissen sült szilvás pitét tartott a kezében. Hanna elhúzta a száját.

– Nincs kedvem.

– Ez nem kedv kérdése, édes lányom! Szegény öregnek nincs senkije.

– Ott van neki a Szépkorúak Társasága. Meg a hímzőkör.

– Milyen hímzőkör? Hímzőkörbe te jársz. Na állj föl, indíts, egy-kettő!

Hanna végtelenül lassan tápászkodott fel az ágyról.

– Ha nem mész azonnal, elveszem azt a laptopot, és bezárom valahova! – fenyegetőzött anya.

– Úgyis megtalálom – szólt vissza Hanna az ajtóból.

Amikor kilépett a gangra, egy szőrös, nyávogó gombo-lyag kis híján levitte a fejét. Petur bán, a macska ezúttal Bubkóék ablakán repült ki.

– Nem hiszem el, hogy itt nem lehet nyugodtan tíz per-
cet aludni! – üvöltötte a taxis.

– Milyen tíz percet? Tíz órája alszol, Feri! – sopánko-
dott alig hallhatóan Angéla.

– De a macska ráfeküdt a pofámra!

– Mert azt hitte, hogy dorombolsz...

A „macska” szóra Joli néni ajtaja is kivágódott.

– Mi történt? Mit tettek azzal a szegény kiscicával? –
kárálta.

– Majdnem megfojtott, ráfeküdt az arcomra! – vázolta
a tényállást Bubkó.

– A macskák szeretik a negatív kisugárzású helyeket –
jegyezte meg anya szenvtelen arccal, és becsukta az ajtót.
Hanna kuncogni kezdett. Rosszul tette. Joli néni ugyan-
is, aki addigra sikeresen összeszedte a sokkos állapotba
került macskát, most őt szemelte ki.

– Jól van, semmi baj, kiscicám, nyugodj meg, jó helyed
lesz Hannácskánál – duruzsolta, és bámulatos fürgeség-
gel a lány kezébe nyomta Petur bánt. Hanna megállapí-
totta, hogy a filmekben pont erre a helyzetre mondják,
hogy *déja vu*.

Úgy döntött, egyszer s mindenkorra véget vet ennek a
macska-történetnek. András barátnője találta, gondoskod-
jon róla ő. Átsétált hát a szemközti lakáshoz, és ráfeküdt a
csengőre. A srác egy szál kockás rövidgatyában, mezítláb
nyitott ajtót. Hanna pár hónappal ezelőtt minden bizony-
nyal zavarba jött volna, de most szinte észre sem vette.

– Figyelj, Hanna! Ez a Kriszti macskája, ő szedte össze
valami konténer mellől, nekem ehhez semmi közöm! –

hadarta Yoda kétségbeesetten. – Sőt! Már a Krisztihez sincs semmi közöm, pláne a macskájához!

A lakásból csilingelő női hang kiabált ki:

– Ki az a Kriszti?

Hanna kérdően nézett a fiúra.

– Ő most a Réka – adta meg a magyarázatot András.

Hogy nem keveri össze ezt a sok női nevet?

– Kérlek szépen, vidd vissza a konténerhez! – a fiú esdeklő kiskutya-szemmel nézett Hannára. Ebből a szögből azért még mindig elég helyes volt.

– Jó, de akkor jössz még eggyel – sóhajtott a lány, és András felé nyújtotta a kezét a rituális kézfogásra. – Deal?

– Deal – csapott bele a fiú.

Ekkor jelent meg az ajtóban Réka, meglehetősen lenge öltözetben.

– Te vagy a Kriszti? – bámult Hannára.

– Kicsim, vegyél fel valamit, így megfázol! – javasolta András.

A körfolyosó másik oldalán Bubkó Feri félrenyelte a kávéját, és köhögni kezdett.

– De miért, tök meleg van! – pislogott ártatlanul Réka, és kilépett a gangra.

– Feri, meg fogsz fulladni! – szaladt ki Angéla egy pohár vízzel ugyanekkor.

Hanna most már nagyon nehezen tudta visszatartani a röhögést, ezért gyorsan elköszönt. A lépcsőházból még visszaintett Andrásnak, a magasra tartott macskával jelezve: a következő szívesség az övé.

A kapuban kis híján elgázolta Csongi bát, aki épp valami újabb idióta tilalmat készült kiszögelni.

– Hova viszed azt a macskát, te lány? – mordult rá a házmester.

– Vissza a konténerhez.
– Hogyhogy?
– Nálunk nem lehet, mert apa allergiás rá. Joli néninél se, mert ott a papagáj, Angélaéknál ott a Feri bácsi, az András meg nem tarthat szőrös állatot az albérletben.

– De nem ám!

A házmester szigorúan felemelte a mutatóujját, és a vonatkozó táblára mutatott.

ALBÉRLŐKNEK SZŐRÖS ÁLLATOT AZ ALBÉRLETBEN TARTANI TILOS!

– Hát, Petur bán, így jártál – súgta Hanna a cicának sajnálkozva, és kinyitotta a kaput.

– Állj! Minek hívtad? – kiabált utána Csongor bá.

A lány visszafordult.

– Petur bán.

– Mi turbán?

– Nem turbán! Petur bán. A Bánk bánból.

Csongor bá szeme elkerekedett. Életében nem hallott még ekkora marhaságot. De a macska helyes kis jószág-nak tűnt, bármilyen hülye neve is legyen.

– Na, add csak ide, hadd nézzem meg ezt a kis Turbánt – nyújtotta a kezét.

Hanna gyanakodva adta át a macskát, de az aggodalma teljességgel alaptalannak bizonyult. Csongor bá olyan szeretettel fogta meg, ahogy talán még semmit, soha életében, a cica pedig a nagy, bagószagú kézhez dörgölözött, és dorombolni kezdett. Így lett a békétlenek vezéréből Turbán néven a házmester macskája.

Hanna nézte még egy kicsit az idilli jelenetet, majd csendesen kiosont a kapun, és felhívta Tibit.

A Jókai téren találkoztak. Mindenre fel voltak készülve, csak arra nem, ami a Mozsár utcában várta őket. Sándor ugyanis úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna.

– Hannácska, Tibor! – kiáltotta örömmel, amikor meglátta őket az ajtóban. – Már azt hittem, hogy sose jönnek, mert felhúzták az orrukat!

Mi tagadás, felhúztuk – gondolta Hanna, de nem mondott semmit, inkább átadta a szilvás pités csomagot.

– Anya küldi.

– Kisztihand a kedves édesmamának! Foglaljanak helyet a konyhában, hozok tányérokat! – tessékelte be őket az öreg.

A konyhaasztalon ugyanazt az ősrégi viaszosvászon terítőt találták, mint két nappal ezelőtt. Ám a titokzatos sakk-készlet nem volt sehhol. Jobbnak látták hát, ha ők sem említik meg.

– Igaz entuziazmussal szólva: ez király! – lelkesedett Sándor, miután egy szuszra benyomott vagy három pitét. – Na, mutassák azt a térképet!

Hanna kiterítette az asztalra a kinyomtatott papírt. Sándor hümmögve fölé hajolt.

– Valami olyat keresünk, ami nem térképjel! Amit kezel rajzoltak oda – dirigált.

Néhány percig elmélyülten tanulmányozták a térképet, de hiába. Nem láttak mást, csak tárnák, alagutak és bányatavak kusza labirintusát. Aztán Hanna hirtelen felkiáltott:

– Itt van!

Egy fekete pöttyre bökött a mutatóujjával. Határozottan nem tűnt térképjelnek.

Az öreg közelebb hajolt, de aztán csalódottan elhúzta a száját.

– Az légy piszok, kérem alássan. Tovább!

– És ez a kis halvány kereszt? – mutatott Tibi egy alig kivehető pontra. Annyira halvány volt, hogy nagyító nélkül szinte nem is látszott.

Sándor elégedetten mosolygott.

– Ez lesz az, Tiborka. Megtalálta.

– Ott van a kincs? – csillant fel a fiú szeme.

– Nem, kérem, az túl egyszerű lenne. A jakobinusok nem voltak ostobák. Oda kell bedöfni a körző végét, ami megmutatja, hol a kincs.

– Csakhogy a körző a Felemásszeműnél van. És az igazi térkép is – vetette közbe Hanna.

Az öreg bólogatott.

– Pontosan ez a bökkenő, értik már? Ezért kellett a sziprtyónak mindenáron az eredeti térkép. A pontos méretek és szögek nélkül ez sajnos kutyafület sem ér.

Hanna csalódottan pillantott Sándorra.

– És akkor most mit csinálunk? – kérdezte.

– Egyetlen megoldás van – hümmögött az öreg. – Be kell jutnunk abba az Apostol utcai házba!

A két gyerek egymásra nézett. Az elmúlt hetekben minden oldalról körbejárták már a Felemásszemű főhadiszállását.

– Az nem is ház, hanem egy erőd! – mondta ki végül Hanna. – Lehetetlen bejutni.

Sándor felsóhajtott.

– Ez esetben... együnk még egy kis szilvás pitét!

Néhány órával és egy egész hadseregnek elég szilvás pitével később Hanna az ágyán feküdt, és szomorúan

bámulta a plafont. Százszor, ezerszer is átrágtak minden megoldást, de a küldetés reménytelennek bizonyult. A villát fegyveres őrök védik, az utca be van kamerázva, a kapu íriszdetektoros beléptető rendszerrel működik. Idegent nem engednek be, de az ismerősnek is lecsekkolják a pupilláját. Még helikopterrel se lehetne megközelíteni, a tetőn járőröző biztonságiak miatt. Na, nem mintha tudnának szerezni helikoptert... Esetleg ha váratlanul megjelenének Bulcsú földönkívüli szülei egy láthatatlan és szuperhalkan landoló űrhajóval, az segítene – morfondírozott a lány, de még így, félálomban is hamar belátta, hogy ez azért kevésbé valószínű.

Hajnali kettőkor a telefonja pittyenésére riadt fel. SMS érkezett, egy ismeretlen számról. Hanna hunyorogva meredt a kijelzőre. Az üzenet csupán egy mondatból állt:

*TUDOM, HOGY LEHET BEJUTNI AZ ERŐDBE.
ZSÓFI.*

[20] A befürdés

– Miért kellett szólni neki? – tette fel a kérdést Hanna immár tizedszer, miközben bekapcsolta a laptopot a Mozsár utcai konyhaasztalon.

– Te mondtad, hogy beszéljek vele – vonta meg a vállát Tibi.

– Igen, de az még *azelőtt* volt! Akkor még barátnők voltunk!

Hanna bepötyögte a jelszavát, és várt. Zsófi még nem jelentkezett be, pedig pontosan 14:30-at beszéltek meg.

– Látod, most meg késik. Lehet, hogy nem is tud semmit, csak kamuzott.

– Nem kamuzott! Miért kamuzna? – horkant fel Tibi.

Tegnap éjjel hosszan cseteltek Zsófi-val, és mivel nem hagyta nyugodni az Apostol-ügy, úgy döntött, beavatja a lányt. Nem értette, miért van ezen Hanna ennyire kiakadva. Mindig is Zsófi volt az agy a csapatban, és ezen az sem változtat, hogy a lányok átmenetileg fasírtban vannak.

– Tiborkával értek egyet. El kellene már ásni azt a csatabárdot – jegyezte meg Sándor is, aki eddig némán kavargatta a teáját.

Hanna felfortyant. Az ő barátnője, az ő csatabárdja, senkinek semmi köze hozzá. Már a nyelve hegyén volt egy epés megjegyzés, amikor a képernyőn villogni kezdett a zöld telefon: Zsófi bejelentkezett Skype-on.

– Helló! Bocs a késésért, kezelésem voltam – kezdte, és bekapcsolta a webkamerát.

Tibi nagyot nyelt. Rég nem látta Zsófit, és mióta újra felvették a kapcsolatot, csak a csetelésig jutottak. Már el is felejtette, mennyire szép.

– Ööö... helló – mondta hát a tőle megszokott lakonikus stílusban.

Zsófi Hanna arcát fürkészte.

– Szia, Hanna. Jó, hogy látlak – próbálkozott, de egykori barátnője válasza sem méltatta. Duzzogva ült Tibi és Sándor között, és a jelek szerint elhatározta, hogy egyáltalán nem fog megszólalni. Az öreg hamar belátta, hogy a két néma gyerek között rá hárul a társalgás nemes feladata.

– Kisztihand, Zsófi! – Nem igazán értem, hogy kell ebbe a masinába beszélni, de szeretettel üdvözlöm körünkben.

– Csak tessék mondani nyugodtam, olyan, mint a telefon – mosolygott a lány.

Sándor megköszöri a torkát.

– Tiborka szerint maga tudja, hogy lehet bevenni azt a fránya erődöt.

– Legalábbis van egy ötletem – szerénykedett Zsófi. – De kicsit messzebről kell kezdenem, hogy megértsék.

– Ne kíméljen, van időnk – hunyorított Sándor, és belekortyolt a teájába.

– Pár hete kezdődött az egész. Nem igazán hatottak a kezelések, ezért apa úgy döntött, új orvost keres nekem. Egy barátja javasolta a szegedi egyetem egyik tanárát, dr. Szalontai Kálmánt.

Szalontai doktor szobája az Új Klinikán sok mindenre hasonlított, de orvosi rendelőre a legkevésbé. A falakat

plafonig érő könyvespolcok és üveges vitrinek borították, tele mindenféle furá szerkezetekkel. Az örökmozgók, kezdetleges mikroszkópok és apró fogaskerekekből összeépített fémbigyók lenyűgözték, és egy kalandfilmbe illő, örült feltaláló laboratóriumára emlékeztették Zsófit. Mint utóbb kiderült, nem is járt olyan messze az igazságtól.

– Szinte minden időmet leköti a tanítás, csak különleges esetben vállalok új pácienset – mondta a doktor, miközben Zsófi röntgenfelvételeit vizsgálta. – De a te eseted határozottan érdekes.

– Csak akkor vállaljon el, ha tud segíteni – válaszolt Zsófi tárgyilagosan. Elege volt már az orvosokból, a sok fejcsóválásból és tudományos hümmögésből. Több mint egy éve ült tolószékben.

Szalontai doktort meglepte a tizenhárom éves lány szokatlanul érett válasza, ezért úgy döntött, nem fog kontórfalazni.

– Úgy kell elképzelni az idegsejteket, mint egy elektromos huzalt. Tudod, az idegrendszer elektromos impulzusokat továbbít...

– Tudom – vágott közbe Zsófi. Az elmúlt egy évben mindent elolvasott a neten, amit a gerincsérülésről tudni lehetett.

– Helyes – az orvos elmosolyodott. – Szóval mikor egy ilyen kábelt elvágunk, a sejtek elhalnak. Olyan, mintha a huzalt eltűnne a vezetékből, és csak a szigetelésre való kis műanyag cső maradna. Ebbe kell belevezetni az új huzalt.

Zsófinak felcsillant a szeme.

– És ha ez sikerülne, akkor meggyógyulnék?

– Akkor igen, de... Tudod, eléggé gyerekcipőben jár még ez a tudományág.

– Azaz? Mik az esélyeim? Százalékban.

– Nem tudom. Tényleg nem. Van egy kísérleti eljárás, amely talán segíthetne. Az a lényege, hogy egy biológiailag elbomló műanyag hártába mikroszatornákat vágunk, aminek segítségével újra növeszthetők az idegsejtek.

Zsófi nem volt benne biztos, hogy minden szót megértett, de ezt a viláért sem árulta volna el. Hónapok óta először érezte úgy, hogy van esélye. Bármilyen furán is hangzott ez az idegsejt-újranövesztés dolog, határozottan reménykedni kezdett.

Félve mondta ki, amire gondolt:

– Akkor lehet, hogy... újra járni fogok?

Szalontai lassan bólintott.

– Semmi biztosat nem ígérhetek, de igen, megvan rá az esély.

– De hiszen ez szuper! – pattant fel Tibi a konyhaasztaltól.

– Ja, szuper – szólalt meg végre Hanna is. Zsófi beszámolója alatt megint úgy érezte, mintha kövek gyülnének a gyomrában. Pontosan emlékezett azokra a hónapokra, amikor nem volt semmi remény, hiába hurcolták Zsófit egyik orvostól a másikig. Annyiszor kívánta, hogy bár meggyógyulna a barátnője... odaadott volna érte bármit. Bármit az égvilágon.

– Pontosan mi köze is van ennek az Apostol utcához? – kérdezte most mégis szárazon, szinte félvállról. És lesütötte a szemét, Zsófi nehogy meglássa, hogy mindjárt elbőgi magát.

De a legeslegjobb barátnőket nem olyan könnyű becsapni.

– Mindjárt mondom azt is – mosolygott Zsófi.

Zsófi heti három alkalommal járt ezután Szalontaihoz. A doktor olykor furábbnál furább, saját fejlesztésű fizikoterápiás eszközökkel kísérletezett, amelyek ugyan kevésbé bizonyultak hatékonyak, de legalább viccesek voltak. Így került a képbe – vagyis Zsófi derekára – egy szerdai napon az úgynevezett járógép.

– A keret megtartja a súlyodat, maga a gép pedig helyettesíti az izmaid működését – magyarázta az orvos, miközben afféle modern Doktor Frankensteinként felcsatolta a szíjából, csatokból és kapcsokból álló, határozottan ijesztő fémszerkezetet.

Zsófi két mankóra támaszkodva felegyenesedett, de alig bírta magába fojtani a kirobbanó nevetést. Úgy nézett ki deréktól lefelé, mint egy kibelezett C3PO.

– És ez miben segít? – kérdezte kuncogva. – Csak nem mehetek ki az utcára Robotzsarunak öltözve.

– Nem, tényleg nem – ismerte el Szalontai –, ez inkább a fizikoterápia miatt hasznos. Ha folyton ülsz vagy fekszel, bizonyos izomcsoportjaid elfelejtenek dolgozni. Ez a gép azonban megmozgatja őket.

– Oké, de miért néz ki úgy, mint egy kétszáz évvel ezelőtti robot? – Zsófi a vitrin üvegében vizsgálta a röhejes fémszörnyet. Tele volt rézgombokkal, fogaskerekekkel, bonyolult láncokkal és áttételekkel, mint Szalontai doktor többi találmánya.

– Talán mert egy kétszáz évvel ezelőtti modell alapján készült – magyarázta a doktor. – Hallottál már Kempelelen Farkasról?

Zsófiiban hirtelen megállt az ütő. Nem lehet véletlen, hogy az elmúlt néhány hónap alatt sokadszor hallja ezt a nevet.

– Kempelen korának legnagyobb feltalálója volt – folytatta Szalontai. – Írógépet készített vakoknak, egy beszélőgép segítségével képes volt mesterségesen utánozni az emberi hangot, és még a gőzgéppel is kísérletezett. Az egyetemen az ő találmányaiból írtam a diplomamunkámat, és azóta is igyekszem felkutatni és kipróbálni a meg nem valósult terveit. Az évek során összegyűjtöttem egy csomó kéziratot, rajzot és feljegyzést, amelyeket Kempelen csak egy szűk bécsi szabadkőműves körben publikált... mi az, rosszul vagy?

Zsófinak meg kellett kapaszkodnia a széktámlában, hogy el ne essen.

– Mit tud a jakobinusok kincséről? – kérdezte izgatottan.

– Miről? – ráncolta a homlokát a doktor.

– Semmi – visszakozott a lány. – Csak olvastam a neten egy csomó mindent... hogy volt ez a Martinovics-összeesküvés... és hogy állítólag van valami kincs... és hogy Kempelen a naplójában említett egy térképet is...

– Még hogy kincs! – hördült fel Szalontai. – Helyben vagyunk! A felületes szemlélő mindig a kincset keresi, és közben nem is veszi észre a lényegét. Láttad az Indiana Jonest?

– Persze.

– Akkor biztos arra is emlékszel, hogy a Szent Grál nem egy aranyserleg, hanem egy közönséges fakupa.

– És? – Zsófi nem igazán értette, hová akar az orvos kilyukadni.

– És így van ez a jakobinusok kincsével is. Az igazi varázslat soha nem ott van, ahol a tűzijáték. Éppen olyan ez, mint a sakkozó török.

– Mármint? – Zsófi egyre jobban elvesztette a fonalat, Szalontai viszont szemmel láthatóan belelendült.

- Te tudsz sakkozni?
- Kicsit – vont vállat a lány. Igazából elég sokat sakkozott online, amióta egész nap otthon ült a gép előtt.
- Akkor tudod, milyen bonyolult játék. Kempelen az egész világot lenyűgözte a fából faragott törökkel, amely a legjobb sakkozókát is megverte. Nyilván volt benne valaki, egy gyerek vagy egy törpe. De nem is ez az érdekes.
- Hanem mi az érdekes?
- A török csak egy trükk volt, varázslat, szemfényvesztés. Tűzijáték. Kempelen igazi tudományos munkássága sokkal izgalmasabb. Az az igazi kincs.
- Az írógép, a beszélőgép, meg ez a fémkeret a lábamon?
- Egy zseniális elme tudásának legjava. Fizika, biológia, kémia, orvostudomány és építészet. A Várszínház épülete, a schönbrunni szökőkutak, a budai csatornarendszer. Ha hiszed, ha nem, ezt mind Kempelen tervezte.

Ezúttal Sándor rúgta ki maga alól a széket, és hajlott korához képest meglepő frissességgel ugrálni és kiabálni kezdett:

- Megvan, megvan, ez az! Zsófi, maga egy zseni!
Hanna és Tibi döbbenetben nézték.
- Hát nem értik? Megvan a megoldás! – üvöltötte az öreg.
- Nem vagyok benne biztos, hogy értem – jegyezte meg Tibi.
- Akkor nézd meg, amit átküldtem – hangzott a válasz a vonal másik végén. A képernyőn egy bonyolult rajz jelent meg Zsófi arcának a helyén.
- Mi ez? Szabásminta? – hunyorgott Tibi. Még mindig nem értett egy szót se.

Hanna közelebb hajolt a monitorhoz, és kibetűzte a feliratot: A BUDAI CSATORNAHÁLÓZAT. Aztán olyan szaladt ki a száján, amit soha többé nem lehetett visszaszívni:

– Úristen, Zsófi, te tényleg zseni vagy!

Tibi továbbra is gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Te újabban ilyen hangosan örülsz, vagy csak megint westernhőst játszol? – bökte oldalba Hanna.

– Minek örüljek már? A csatornának? Ott megy le a pisi.

Sándor abbahagyta az ugrálást, és Tibi válla fölött a monitorra bökött:

– Tekintse másként a dolgot, Tibor. Nézzen úgy erre a hálózatra, mint egy földalatti alagútrendszerre. Nézze csak azt a kijáratot! Mi van oda írva?

És Tibi megnézte.

Az volt oda írva: APOSTOL UTCA.

– A föld fölött kizárt dolog, hogy bejuttok az erődbe. De a föld alatt, a csatornán keresztül egyáltalán nem lehetetlen – fejezte be a gondolatmenetet Zsófi. Hannának el kellett ismernie, hogy tényleg zseniális ötlet volt.

– Ha jól látom, két csatornabejáratot használhatunk – mormolta Sándor a képet fürkészsze. – Az egyik Gül baba türbéje, a másik a Lukács fürdő.

– A milyen baba micsodája? – kérdezte Tibi értetlenül.

Sándor megcsóválta a fejét. Ezek a fiatalok tényleg nem tudnak semmiről semmit.

– Gül baba síremléke a Rózsadombon. A török hadakkal érkezett Magyarországra, nevezetes dervis volt.

A fiú megborzongott.

– És a sírjába kell bemásznunk? Jézusom.

– Nem teljesen. Inkább Allah – helyesbített az öreg.

– Nyugi, Tibi, nem bánt már a Gül baba – kuncogott Zsófi.

– A maga korában is igen békés természetű volt. Azt beszélik, imádta a rózsákat, a világ minden tájáról hozatott rózsatöveket a kertjébe. Képzeld, még operettet is írtak róla – Sándor megint átkapcsolt ismeretterjesztő üzemmódba, de ez Tibit most kevésbé hatotta meg.

– Akkor sem akarok lemászni egy sírba.

Sándor bólintott.

– Értem én az ellenérzéseit, barátom. Ezért kérdezem tehát: van-é úszónadrágja?

A fiú nem egészen értette, hogy jön ez ide.

– Hát... van. De miért?

Sándor jelentősegteljesen emelte fel a mutatóujját:

– Mert a hétvégén ellátogatunk a Lukács fürdőbe!

Amíg Tibi és Sándor a fürdőlátogatás részleteiről táncszokott, a lányok egy percre egyedül maradtak. Hosszan, szótlánul nézték a monitort, aztán végül Hanna szólalt meg.

– Kösz. És... bocs.

Úgy érezte, ha többet kell mondania, tényleg bőgni fog.

– Szívesen. És... te is bocs – Zsófi torka is összeszorult, de azért még hozzátette: – Akkor szent a béke, Mr. Holmes?

– Szent a béke, Watson – válaszolta Hanna. Aztán mindkettejükből egyszerre tört ki a zokogás.

Szombat délután Tibi és Sándor bá együtt indult a Lukács fürdőbe. A fiú nem bánta, hogy Hanna ezúttal nem tart velük: biztosra vette, hogy a lány részletesen beszá-

molna Zsófinak, hogy fest fürdőgyatyában. Az pedig nagyon-nagyon-nagyon égő lenne.

Amióta a két lány kibékült, majdnem olyan minősíthetetlenül viselkedtek, mint Edináék. Na jó, azért nem úgy, de majdnem. Viharásztak, SMS-eztek, és Tibinek volt egy olyan nyugtalanító érzése, hogy amikor nem hallja, mindig róla beszélnek. Lehet, hogy jobb volt, amikor rosszban voltak – morfondírozott.

– Mi bántja? – szegezte neki a kérdést Sándor, miközben a Margit híd budai hídfőjétől baktattak a fürdő felé.

– Semmi – háritott Tibi. De az öreget nem lehetett csak úgy lerázni.

– Látom én, hogy van valami. Lerí, kérem, a férfibánat... Asszony van a dologban, igaz-e?

Tibi – szokás szerint – a feje búbjáig elvörösödött.

– Honnan veszi Sándor bá?

– Tipikusan olyan fancsali képet vág. Pedig Zsófi kisasszony igazán kedveli magát.

A fiú akkorát sóhajtott, mint egy víziló.

– Nem tetszem én a lányoknak, Sándor bá. Ki akarna egy ilyen csóró lúzert?

– Ugyan, ugyan. Tudnék mesélni. A hölgyek néha nagyon furcsák. Jómagam a mai napig nem értem, minek alapján választanak.

Tibi egy kavicsot rugdosott.

– De nekem még szüleim sincsenek – motyogta.

Sándor bá azonban nem hagyta magát belerángatni a bánatba.

– Ne legyen olyan büszke rá, nekem sem voltak – vetette oda félvállról.

– Tényleg?

- Bezony. Csak úgy nőtem, mint a dudva.
- Hát, engem haza se vittek a kórházból. Biztos azért kell most gyógyóra járnom.

Erre már Sándor sem tudott mit mondani. Tibi egy kicsit büszke volt rá, hogy a jelek szerint megnyerte a „Kinek rosszabb az élete?” versenyt. Több szó nem is esett a Lukács fürdő bejáratáig.

Tibi akkurátusan összehajtogatta, majd egy zöld nejlonszatyorba tette a ruháit, ahogy Sándorral előre megbeszéltek. Az alagútrendszer alaprajzát külön is becsomagolta, hogy véletlenül se ázzon el, amikor majd a csatornában másznak az Apostol utca felé. Aztán az egész elrejtette a dereka köré tekert rém ciki 101 kiskutyás fürdőlepedőbe, és kilépett a kabinból.

- Sanyi bá?
- Mindjárt, csak felhúrom a gatyámat – hangzott a válasz. Közvetlenül ezután pedig egy recsenés, és a jellegzetes káromkodás: hogy esne belé a radai rosseb!
- Segítsek, Sanyi bá? – érdeklődött Tibi.
- Derékszíja van? – suttogta az öreg.
- Minek?
- Ne kérdezősködjön, csak adja be! Hoci!

Tibi kicsomagolta a farmerjét, kihúzott belőle egy barna műbőr övet, és benyújtotta az öltözőkabinba. Az öreg dörmögött valami köszönésfélét. Aztán kinyílt a kabinajtó, és a „rém ciki” kifejezés egészen új értelmet nyert. Sándor bá egy ősrégi, meglehetősen kinyúlt királykék fürdőnadrágban állt ott, a madzag helyén Tibi övével.

- Mit bámul? – dörrent rá a fiúra, aki nem akart hinni a szemének.
- Semmit. A fürdőgatyát.

– Úgynevezett fecske. Prima minőség, endékás, megvan vagy ötven éve. Csak elszakadt a spagóca, de megreparáltam a derékszijjal. Térkép megvan?

– Dupla nejlonban.

– Prima! Nincs más hátra, irány a brüglő! – vezényelt az öreg.

Mezítláb cuppogtak végig a vizes keramiton a medencék felé, de alig tettek meg pár lépést, egy bajszos öregember máris útjukat állta.

– Jó napot, kabinos úr! Hogy van mindig? – köszöntötte Sándor olyan széles mosollyal, ahogy a régi ismerősöket szokás.

– Megvagyok, vagyogatok – csóválta a fejét amaz. – Rég láttuk errefelé!

– Drága a tikett! – tárta szét a karját Sándor. – Hanem mondja, kabinos úr, hol van itt a leeresztő csap?

A bajszos szeme elkerekedett.

– Micsoda?

– Hát a szifon, amin megy a víz a ciszternába.

– Minek az magának?

– Csak mutatom a lurkónak, hogyan működnek itten a dolgok.

A kabinos Tibire nézett.

– A kis buflák! Unoka?

Tibinek fogalma sem volt, mi az a buflák, de azért hevesen bólogatott. A kabinos erre akkora barackot nyomott a fejére, hogy úgy érezte, bereped a koponyája.

– Érdekel a vízvezeték, mi? Na gyere, öcsém, megmutatom.

A kabinos olyan büszkeséggel vezette végig őket a fürdőn, mintha legalábbis ő építette volna. Sándor meg egyre jobban adta alá a lovat.

– Hát ez rendkívüli, kérem, extraordinális! – mondotta, mintha nem látott volna még súlyfürdőmedencét.

A végén aztán a kabinos elhúzott egy csatornafedelelet.

– Itt kell majd lemászni a ciszternába! – súgta Sándor Tibinek, aki jól megjegyezte a csatorna pontos helyét. Nem maradt más dolguk, mint a forró vízben áztatni magukat zárásig, aztán elbújni egy kis időre a napozóterazon.

Amikor az utolsó fürdővendég is elment, és leoltották a lámpákat, Sándor előmászott a búvóhelyről.

– Jöjjön, Tiborka! Tiszta a levegő! – súgta.

Az éjszakai fürdőben klórszag volt és kísérteties vízcsobogás. Lábujjhegyen osontak végig a medencék mellett. Tibi félrehúzta a csatornafedelelet.

– Ugorjon Tiborka! Gyorsan! – dirigált Sándor. – Én meg majd leadogatom a zacskókat!

Tibi nem volt biztos benne, hogy jó ötlet, de tudta, hogyha már eddig eljöttek, gyávaság lenne meghátrálni. Leugrott.

Odalent térdig érő víz és orrfacsaró bűz fogadta. De legalább nem esett nagyot: ha felemelte a kezét, épp elérte a szatyrot, amit Sándor tartott odafentről.

– Tessék nyugodtan jönni, nem mély! – szólt fel, miközben előkereste a nejlomból a zseblámpát.

Sándor nyögve ugrott utána.

– Térkép? – kérdezte, miután feltápáskodott.

Tibi kihajtogatta az alagútrendszer alaprajzát, de akármilyen közelről nézte, nem tudta értelmezni a látottakat.

– Most cirka itt vagyunk – bökött egy pontra Sándor.

– Ha maga mondja... – vont vállat Tibi.

Az öreg forgatta még egy kicsit a térképet, miközben hozzáértően hümmögött. Aztán határozott léptekkel elindult az egyik irányba.

– Nézze, micsoda öreg falak! Ezt tudja, kik építették? – Tibi természetesen nem tudta. – A Szent János lovagok. Nagy gyógyítók voltak, ide telepedtek a források mellé. Meg a rodosziak. Azt mondták, ispotályt csinálnak, de tudja, mi folyt itt?

– Víz?

– Csudát! Lőporgyártás. Földalatti malmokat hajtottak ezzel a forró lufttal.

Ha Tibit történetesen érdekelték volna a Szent János lovagok, akkor sem tudhatott volna meg róluk többet, mert egy vízeséshez értek. A dübörögve alázúduló víz elnyomta Sándor magyarázó hangját.

– Itt nem tudunk tovább menni! Forduljunk vissza! – üvöltötte az öreg.

Elindultak visszafelé, de alig haladtak valamit: túl nagy volt a sodrás. Akkor engedhettek le valami medencét, mert a vízszint megemelkedett, már majdnem derékig ért. Ráadásul Sándor kezdett kifulladásra.

– Álljunk meg egy kicsit! Fújjunk egyet! – lihegte.

Tibi komolyan aggódni kezdett, hogy az öreg itt fog szívrohamot kapni. A víz már a mellkasukig ért. A fiú kétségbeesetten pásztázott ide-oda a zseblámpával, hát-ha talál valami menekülési útvonalat, amikor megakadt a szeme valamin.

– Sándor bácsi! Itt egy létra! – kiáltotta megkönnyebülten.

A létra szerencsére nem volt túl hosszú, és egy csatornafedélben végződött. Tibi felemelte és arrébb taszította a vasat, majd segített kimászni a ziháló öregembernek.

Hosszú percekig feküdtek hanyatt a csatornafedél mellett. Amikor aztán az öreg szakadozott légzése normálisra lassult, Tibi végre ki merte mondani halkan:

– Ezt megúsztuk.

– Csak az a kérdés, hogy hol vagyunk – tápáskodott fel Sándor, és körbevilágított a zseblámpával.

Egy sötét csarnokban álltak. Balra tőlük egy üres medence, félig tele törmelékkel, jobbra egy másik, szinte teljesen betemetve. Tisztára olyan volt, mint a Lukács mondjuk negyven év múlva, egy atomtámadás után. Tibinek már a gondolattól is földbe gyökerezett a lába.

– Itt egy ajtó! Jöjjön! – kiáltotta Sándor, aki időközben úgy látszik, visszanyerte erejét és életkedvét.

Tibi elhessegette az atomháború rémképét, és Sándor mellé lépett. Közösen feszültek neki a rozsdás vasajtónak.

– Háromra, Tiborka! – vezényelt az öreg. – Egy, kettő, három!

Tibi homlokán kidagadtak az erek, úgy erőlködött. A vasajtó azonban nem engedett. Mi van, ha tényleg a Lukácsban vagyunk negyven év múlva? – futott át az agyán. Ettől aztán úgy megijedt, hogy még erősebben nyomta az ajtót, amely hatalmas robajjal kiszakadt. Tibi és Sándor kizuhant az utcára.

Aznap este néhány autós furcsa jelenségről számolt be otthon a vacsora mellett. Állítólag egy tizenéves gyerek és egy ősz öregember esett ki minden előzetes figyelmeztetés nélkül a használaton kívüli törökfürdőből úgy fél kilenc magasságában. A két különös alak először kigurult az úttestre (kis híja volt, hogy egy piros terepjáró palacsintává nem lapította őket), majd feltápáskodott az út közepén. A szemtanúk állítása szerint leállt a forgalom, mivel sem az üvöltözésre, sem a szentségelésre nem reagáltak. Csak álltak ott ketten, mint a Bálám szamara, egy szál fürdőgatyában a Frankel Leó úton.

[21] „Most múlik pontosan”

– Meséld el még egyszer! – könyörgött Zsófi, és a könyneit törölgette. Az elmúlt két napban vagy hatodszor hallgatta végig a történetet, de még mindig vinnyogva nevetett rajta.

– Jó, de előbb hadd mondjam a sulit – vihogott a monitoron Hanna. Hétfő este tizenegy volt, és még egy csomó mindenről be akart számolni a barátnőjének.

Zsófi szája lebiggyedt.

– Az biztos nem ennyire vicces.

– Várd ki a végét.

– Miért, Géza bá fürdőgatyában tartott matekórát? Vagy Bujdosóné varánuszgyikká változott?

– Nem, de majdnem. Azzal kezdődött az egész, hogy Tibi megkapta Helgától a szakvéleményt, és visszajött a suliba. Gondolhatod, mi volt, amikor Búné meglátta.

– Jaj, ne! Ugye nem bántotta szegényt?

Zsófi arcán őszinte aggodalom tükröződött, de Hanna úgy döntött, most nem csapja le ezt a labdát. Inkább folytatta a történetet.

– Szerencsére nem, csak levegőnek nézte. Viszont kipécézte magának a leggyengébb láncszemet, aki segített Tibit megmenteni: Rogyákat.

Mária néni szokatlanul higgadt és összeszedett volt, amikor belépett az osztályterembe. Türelmesen megvár-

ta, amíg a gyerekek elcsendesednek, majd egy laza, mégis elegáns mozdulattal felült a tanári asztal sarkára, és lóbálni kezdte a lábát.

– A mai magyarórán verselemzéssel fogunk foglalkozni. Remélem, mindenki elégedett – jelentette be átszellemülten.

– Én akkor lennék elégedett, ha nem valami ezer éve meghalt költő szerelmes nyávogását kéne hallgatnunk – vetette közbe Kristóf.

– Én meg akkor, ha kivételesen nem ómagyarul lenne – kontrázott Edina.

Mária néni jó kedélyét azonban nem lehetett elrontani.

– Valakinek van még hozzáfűznivalója? Csak nehogy bennetek maradjon – hordozta körül tekintetét az osztályban. Mindenki döbbenten hallgatott.

– Semmi? Szabika, csalódtam benned. Azt hittem, nem fogod szó nélkül hagyni a dolgot.

– Elnézést, tanárnő, én már transzba estem. Annyira imádok elemezni! – vágott vissza az irónia költői eszközeivel a megszólított.

Mária néni elégedetten bólintott.

– Helyes, akkor kezdjük. Kristóf külön kérésére folytatjuk tehát szerelmes vers tematikánkat... ám ezúttal egy kortárs költő munkásságára koncentrálnunk.

Azzal elővett egy papírt, és a tőle megszokott pátosszal szavalni kezdett:

– Most múlik pontosan. Kiss Tibor verse. „Most múlik pontosan, engedem, hadd menjen...”

– Juj, de jó! – visított fel Edina, amint felismerte a Quimby zenekar slágerét.

Rogyákmari azonban nem hagyta magát eltántorítani. Komoly, drámai hangon szavalta végig a dalszöveget,

majd ugyanolyan szenttelen arccal kezdett bele az elemzésbe, mintha Csokonai volna terítéken.

– Tekintsünk most ezekre a sorokra egy kicsit más szemmel. „Tátongó szívében szögesdrót, csőrében szalmaszál”, mondja a költő, a korábban már említett kismadárra célozva. Ez a kismadár egyenesen a költő lelkéből röppen ki, mint egy kalitkából. Közeli rokona a népdalok, virágénekek kismadarainak, ám észre kell vennünk, hogy ez a repkedő kis lény ezúttal sebesült: tátongó szívében a huszadik század összes gyötrelmét hordozza, csőrében pedig a béke olajága helyett szalmaszálat találunk. A kismadár is elhagyja tehát a költőt, aki így maga marad a világon. Ezt a kozmikus magányt csak megerősíti a következő sor, amelyben...

Nem derült ki, mi történik a következő sorban, Rogyák elemzését ugyanis brutális kopogás szakította félbe.

– Ki zavarja meg a transzomat? – rikkantotta Szabika, de azonnal torkán is akadt a kiáltás. A transz megzavarója ugyanis maga Bujdosóné volt.

– Elnézést, kedves Rogyák tanárnő – köszönt vérfa-gyasztoán kedves hangon. – Bejöhetünk?

Rogyák hirtelen nem tudta mire vélni a többes számot, de azért bólintott.

Bujdosóné nyomában egy szemüveges, karót nyelt férfi lépett be a terembe. Apró szemeivel megvetően mérte végig az osztályt és a tanári asztalon ülő tanárnőt. Eleve lefelé görbülő szája, ha lehet, még lejjebb görbült.

– Engedd meg, hogy bemutassam a minisztérium által kiküldött szakfelügyelőt, egyben személyes jóbarátomat, Hoffmann Jácintot – folytatta Bujdosóné negédesen. – Az úr azért jött, hogy a tantestület kompetenciáját fel-

mérje, és ahol esetleges... khmm... szabadosságokat lát, ott megtegye a megfelelő intézkedéseket.

Rogyákmari elsápadt. Villámgyorsan leugrott az asztalról, mint a diák, akit rajtakaptak valami csínytevésen.

– Kérem, ne zavartassa magát, csak mintha itt sem lennénk – mondta Hoffmann Jácint színtelen hangon, és Bujdosónéval együtt helyet foglalt a hátsó sorban.

Mária néni olyan zavarban volt, hogy valószínűleg azt sem tudta, fiú-e vagy lány. Még szerencse, hogy a legörbült pengeszájú Hoffmann után végül Géza bá is belépett a terembe.

Rogyák kisimított a szeméből egy hajtincset, és remegő hangon így szólt.

– Hol is tartottunk?

– Ott, hogy „villámlik, mennydörög, ez tényleg szerelem” – jelentkezett készségesen Edina.

A tanfelügyelő felhúzta a szemöldökét.

– Elnézést, megkérdezhetem, hogy mi az óra tematikája?

Mari néni nagy levegőt vett, de Bulcsú megelőzte.

– Az égi és földi szerelem témája a költészetben a minnesängerektől a kortárs irodalomig – hadarta.

Rogyákmarinak pont erre a három másodpercre és Géza bá bátorító mosolyára volt szüksége, hogy összeszedje magát.

– Köszönöm, Bulcsú. Nagyszerű, hogy figyelsz. Igen, épp egy kortárs költő szerelmi lírájával foglalkozunk.

Hoffmann Jácint szeme hidegen villant, mielőtt feltette volna a kérdést:

– Benne van a Nemzeti Alaptantervben?

Mária néni már épp válaszolni készült, amikor Géza bá alatt nagyot reccsent, majd röpítőre tört a szék.

– Elnézést – szabadkozott az osztályfőnök. – Úgy tűnik, a zombiszékre ültem.

– Szegény Géza bá! – ingatta a fejét Zsófi együtt érzően.

– Á, direkt csinálta – vigyorgott Hanna. – Géza bá méterekről kiszagolja a zombiszéket, pedig Szabika mindig odateszi neki, hátha egyszer mégis ráül.

– És most bevállalta, csak hogy megmentse a Rogyámarit?

– Bizony. Innentől az egész óra olyan volt, mint valami szerelmi vallomás. Mari néni teljesen megfélemedezett magáról, és végig egyedül Géza bának magyarázott, meg a szemébe nézve szavalt. Mintha megszűnt volna körülöttük a világ.

– Villámlik, mennydörög... – dúdolta Zsófi.

– Ez tényleg szerelem – fejezte be a dalt Hanna.

– És a dementor mit szólt?

– Hát nem volt elragadtatva. Óra után be is hívatta őket az irodájába.

– Most szívja ki a lelküket – tudósított Szabika, az igazgatóhelyettesi iroda kulcslyukára tapasztott füllel. – Először Roggyantmarival végez, de Géza bának végig kell néznie, mert lebénította a szeméből kilövellő gyilkos lézersugárral.

Bár az osztály nagy részének támadtak bizonyos kétségei Szabika verzióját illetően, abban mindannyian biztosak voltak, hogy az osztályfőnökük ezt semmiképp nem élheti túl.

– Szegény Géza bá! Most mi lesz vele? – sopánkodott Edina.

– Én Búné helyében tutira karbonitba fagyasztanám, mint Han Solot – töprengett Bulcsú.

– Még az is megeshet – fordult hátra Szabika. – De most kussoljatok el, mert nem hallom tőletek a gyilkos lézersugár hangját.

Eközben az irodában a következő beszélgetés zajlott le.

– Mária, Géza... kérlek, foglaljatok helyet – Bujdosóné hangja halk volt, és drámai.

– Mi történt? Miért rendeltél be minket? – kérdezte Géza bá rosszat sejtve.

Bujdosóné az osztályfőnökre függesztette a szemét.

– Nem jó szó ez a „rendeltél”. Mi vagyok én? Orvos? Vagy pincér? Nem. Csak beszélgetni szerettem volna veletek. Nagy szükségem van most rátok. Egyedül ti segíthettek nekem.

– Miben segíthetünk, Edit? – érdeklődött Rogyák.

– Elsimítani a készülő botrányt.

Mária néni és Géza bá egymásra néztek.

– Miféle botrányt? – kérdezték szinte egyszerre.

Bujdosóné tragikusát sóhajtott.

– Nézzétek. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy kibontakozóban van közöttetek valami... gyengéd érzélem. Én ezeknek a fellángolásoknak nagyon nem vagyok híve, de addig nem akartam szóvá tenni, amíg munkátok szakmai színvonala változatlan maradt. Ám a dolog sajnos szakfelügyelő kollegámnak is feltűnt. Az iménti magyarórán tapasztaltak mélységesen elkeserítették. És még csak nem is arról a versnek nem nevezhető tákolmányról volt a leglesújtóbb véleménye. Hanem azokról a szemérmetlen pillantásokról, amelyeket egymásra vetettetek.

– Ez nem igaz! – pattant fel Mária néni dühösen.

Bujdosóné hangja tele volt megjátszott sajnálkozással:

– Nem szeretném elveszíteni két remek tanáromat...

Erre már Géza bá is felugrott:

– Hogy érted, hogy nem akarsz minket elveszíteni?

Az igazgatóhelyettes egy mély sóhajjal zárta a monológját:

– Szépen kérek titeket, szedjétek össze magatokat.

A következő néhány perc bevonult a Sigray történelmébe. A tanári ajtaja kivágódott, és Rogyák tanárnő Géza bával a nyomában kiviharzott a folyosóra. Szabika ugyanekkor a földre rogyott, tekintve, hogy legalább három centis púp nőtt a homlokán.

– Én egy szabad szellem vagyok! Engem nem lehet korlátozni! – kiáltotta magából kikelve Rogyák.

– Mária! Álljon meg! – üvöltötte az osztályfőnök.

Mária néni megállt. Szőke haja kibomlott, sápadt arca kipirult. Szembefordult Géza bácsival, mélyen belenézett a szemébe, majd két kézzel elkapta a fejét, és az egész hetedik osztály szeme láttára megcsókolta.

Edina és klónjai hangos „huhúúú”-val üdvözölték a váratlan fordulatot, Bulcsú ismét megállapította, hogy a humanoidok párzási szokásai undorítóak, a többiek csak bámultak tátott szájjal. Aztán amikor a két tanár jó öt perc múlva abbahagyta a csókolózást, kitört a hangos ováció.

– Jó, ez tényleg majdnem olyan vicces, mint Tibiék fürdőgatyában a Frankel Leó úton – ismerte el Zsófi.

– Hát igen – kuncogott Hanna. – Úgy tűnik, mostanában mindenki szerelmes.

Zsófi lesütötte a szemét.

- Hagyjál már!
- Honnan veszed, hogy rád céloztam? – vigyorgott a barátnője.
- Miért, kire céloztál?
- Hát például Pedál Ervinre.

Hanna iskola után úgy döntött, szemügyre veszi az egyetlen helyet, ami még szóba jöhet a Lukács fürdő kudarca után: Gül baba türbójét. Ám a sulis melletti szelektív kukáknál egy különös hang állította meg. A papírszemétnak kijelölt sárga kuka határozottan a nevéen szólította.

– Hanna! Hanna!

A lány körülnézett. Sándor szokott ilyenekkel szórakozni, de ő most otthon próbálja kiheverni a Lukács-kalandot.

– Hanna! – suttogta a sárga kuka síri hangon.

– Ki az? – kérdezte a lány bátortalanul.

A kuka mögül egy szőke fej kandikált ki. Pedál Ervin volt.

– Normális vagy? A frászt hozod rám!

– Beszelnünk kell! – hadarta a fiú fojtott hangon. – Elkísérhetlek?

– Tőlem – vont a vállát Hanna.

Ervin kimászott a sárga kuka mögül, és gondosan leporolta a nadrágját. Megint olyan volt, mintha skatulyából húzták volna ki.

– Van egy ajánlatom – mondta a tőle megszokott felsőbbrendű hanghordozással, miközben elindultak az Oktogon felé.

– Úgy mint?

– Gondolkoztam azon, amit legutóbb mondtál a könyvtárban, és arra jutottam, hogy igazad van. Járnunk kellene.

Hanna megtorpant. Azt hitte, rosszul hall.

– Hogy mit kellene csinálnunk?

– Nézd, minden nagy tudós mellé kell egy szép és intelligens nő, ez tudományos tény. Te határozottan értelmes vagy, ezért segíthetnél a kutatásaimban, és ráadásul nem is nézel ki rosszul. Logikus.

Minden lány ilyen bókról álmodik – fintorgott Hanna. Aztán Ervin vállára pillantott, és gonoszul elvigyorodott.

– Figyelj, Ervin. Van egy kis baj... – kezdte, de a fiú gyorsan közbevágott:

– Ha Edinára gondolsz, annak vége! Az előbb szakítottam vele.

Így már világos, miért bujkáltál a kukák mögött – gondolta a lány.

Ervin, ha lehet, még önteltebben folytatta.

– Elég kegyetlen voltam, de hát istenem... a nőknek ilyenkor el kell fogadniuk egy férfi döntését.

– Ez szuper, de nem Edinára gondoltam – válaszolt Hanna, majd szenvtelenül hozzátette: – Csak szólni akartam, hogy egy csótány mászik a válladon.

Pedál Ervin akkorát ugrott, mint a rajzfilmbeli préri-farkas, ha ráesik a lábára a dinamit.

– Áááá! Pfüúúj! Szedd le rólam, szedd le rólam! – üvöltötte egészen lányosan magas hangon, majd lóhalálában futni kezdett vissza az iskola felé.

– És milyen a türbe? – kérdezte Zsófi, miután sikerült abbahagynia a nevetést.

– Kicsi – biggyesztette a száját Hanna. – Csináltam pár fotót, mindjárt átküldöm.

Gül baba síremléke valójában egy kör alaprajzú bódé volt egy alaposan körülkerített rózsalugasban. A kertbe egy kovácsoltvas kapun keresztül lehetett belépni, ame-

lyet éjszakára lakattal zártak le. Hanna megfigyelte, hogy zárás után egy biztonsági őr és egy rottweiler vigyázza a halott török álmát.

– Az is épp elég – hümmögött Zsófi.

– Hát ja. A kapun keresztül tutira nem jutunk be – sóhajtott Hanna.

Zsófi kinagyította, és tüzetesen megvizsgálta a fényképeket.

– És az az alacsony zöld kerítés?

– Nem jó. Azért ilyen alacsony, mert mögötte legalább három méteres mélység van.

– Szívás.

– Az. Viszont délről csak egy sövény védi az egészset. Azon átvághatnánk magunkat – töprengett Hanna.

Úgy belemerült a gondolataiba, hogy észre sem vette, amikor résnyire kinyílt az ajtó.

– Hanna, te még nem alszol? Hajnali fél három van! – nézett be anya, akinek nyilván gyanús lett a szobából kiszűrődő fény.

– Zsófival beszélek! És miért nem lehet kopogni? – méltatlankodott a lány.

– Ilyenkor szerintem már Zsófinak is ágyban a helye – mondta anya ellentmondást nem tűrő hangon. – Majd holnap folytatjátok.

Hanna fintorgott.

– De még tökre nem vagyok álmos!

– Háromig számolok – húzta fel a szemöldökét anya. – Egy... kettő...

– Oké, oké, befejeztem! – sóhajtott a lány. – Bocs, Zsófi, lépnem kell.

– Semmi vész. Majd holnap kitaláljuk – integetett a barátnője, mielőtt kikapcsolta a gépet.

[22] Betörés a türbébe

A hét hátralevő része szó szerint és átvitt értelemben is a lázas tervezgetésről szólt, Sándor ugyanis erősen meghűlt a Lukács-kaland során.

– Hozzak valami gyógyszert? – érdeklődött Hanna, aznap már sokadszor, de az öreg megint letorkolta.

– Nem kell medicina, nem, nem! Én, kérem, egyszer muszájból átúsztam a jeges Lajtát, na akkor úgy felment a temperaturám, hogy majdnem elvitt az ördög, de aztán tessék, itt vagyok! A szervezetünk megoldja magától, nem kell azt abajgatni! – köhögte, és a falhoz vágta a lázmérőt. – Inkább mutassa még egyszer azokat a fotokópiákat.

Hanna kirakta a konyhaasztalra a türbéről készült, kinagyított képeket.

– Csak a sövény marad – vonta le a konklúziót Sándor. – Másképpen nem lehet bejutni. Na, de ezúttal körültekintően járunk el, nem olyan hübelebalázs módon, mint a múltkorában!

– Mi lenne, ha akció közben nem a rendes nevünkön szólítanánk egymást? – vetette fel Tibi.

– Fedőnév, szuper ötlet! – lelkesedett Zsófi, aki most is Skype-on keresztül vett részt a tanácskozásban. – Pont, mint a kémfilmekben!

Sándor bá nem igazán értette a fiatalság különleges rajongását a bűnügyi történetek iránt, de semmiképp nem akart ünneprontó lenni.

– Lehetnének példának okáért Athos, Porthos, Aramis és D’Artagnan! – javasolta.

Tibi üres tekintettel meredt rá:

– Azok kik?

– Mindegy, felejtse el! – legyintett az öreg.

A fiú vállat vont.

– Meg se jegyeztem.

– Legyünk inkább... Mr. Pink és Mr. Brown! – ajánlotta Zsófi.

Tibi meghatottan bámult a képernyőre.

– Te láttad a Kutyaszorítóban? Az a kedvenc filmem!

– Még szép – pirult el Zsófi.

Péntek délutánra minden apró részletet kidolgoztak.

Hanna minden nap felment a türbéhez megetetni a rottweilert, Tibi pedig olyan kitartóan erősített tornaórában, hogy Géza bá azt hitte, valami komoly baja van.

Egy nappal az akció előtt végre Sándor is kikászálódott a betegágyból.

– Mondtam én, hogy kutya bajom – krákolta, de azért a biztonság kedvéért minden zsebébe belegyűrt egy-egy hatalmas, kockás zsebkendőt. – Na, mehetünk is.

– Hová? – bámult rá értetlenül Tibi. – Még csak péntek van. Az akció holnap lesz.

– Éppen ezért teszünk ma egy kis kirándulást a Normafához – hunyorított az öreg. – Itt az ideje, hogy megismerjék szépséges segítőtársamat, Lujzát.

Már csak ez hiányzott – gondolta Hanna. Még Sanyi bának is van nője. Nesze neked tavasz.

Hanna ezúttal tévedett, de ez csak akkor derült ki, amikor felértek a madárcsicsergéstől hangos Normafához.

Az öreg egy elhagyatott tisztásra vezette őket, majd – ki-merülve a náthától és a hegymászástól – lerogyott egy padra. Miután kissé kifújta magát, csíkos szatyrából egy konyharuhába bugyolált valamit vett elő, óvatosan szétbontogatta, és letette maga mellé a padra.

– Engedjék meg, hogy bemutassam az én Lujzámat – jelentette be büszkén.

Hanna nagyot nézett. A konyharuhán ugyanis nem egy titokzatos hölgyismerős feküdt, hanem egy antik párbajpisztoly.

– Azta! Egy igazi stukker! – Tibi le se tagadhatta volna, hogy gyerekkora óta egy igazi pisztolyról álmodozott.

– Ne sértegetse az én Lujzámat, Tiborka. Ő nem holmi stukker, ő egy csappantyús párbajpisztoly egyenest a híres Johann Kuchenreuter mester műhelyéből. Diófa ágyazás, fecskefarkas célgömb, ezüstveretes markolat... több mint kétszáz éves, úgy bizony! Nincs párja az egész világon.

– Megfoghatom? – bámult az öregre Tibi a lehető legszívhezszólóbb kiskutya-tekintettel.

– Mindent a maga idején. Előbb megtanítom, hogy kell bánni vele.

Sándor célpont gyanánt egy üres sörösdobozt állított fel egy farakásra, majd hús lépést hátrált, és lőtt. Tibi magán kívül volt az örömtől.

– Telibe tetszett találni!

Az öreg szerényen vállat vont:

– Pedig már azt hittem, kijöttem a gyakorlatból... Na, de kérem alássan, most maga jön!

A fiú remegő kézzel vette át Lujzát.

– Első lépés: pucoválás ronggyal és tisztítóvesszővel – magyarázta az öreg. – Aztán: a lőporadagolóval betöltjük a lőport függőlegesen... úgy ni... ügyesen.

Hanna egy gesztenyefa alatt ülve, tisztos távolból figyelte őket. Nem hatoltak el hozzá a szavak, csak annyi, hogy egy öreg ember nagy szeretettel magyaráz valami fontosat egy fiatalnak. Egy egész kicsit olyanok voltak most, mint apa és fia.

– Vigyázat, lövök! – kiáltotta Tibi boldogan, majd a célpontra szegezte és elsütötte a pisztolyt.

Az idegtépő madárcsicsergés abbamaradt, a sörösdoboz azonban még csak meg sem billent.

– Mellé – szontyolodott el a fiú, de Sándor megveregette a vállát.

– Seabaj, legalább a posztátát leszedte, úgysis hangos volt. Na még egyszer. Pucoválás.

Így lövöldöztek naplementéig, minden találatot diadalordítással és indiánszökdeléssel ünnepelve. Amikor aztán végleg besötétedett, kipirultan indultak haza.

– Tibike, maga egy született cowboy – búcsúzott Sándor, és tőle szokatlan érzelmességgel megölelte a fiút. – Holnap ugrik a majom a vízbe!

Hannának hosszú órákig nem jött álom a szemére. Pedig tudta, hogy pihennie kell, álmosan csak nem vágthat bele élete legnagyobb kalandjába... Bárányok számolása helyett inkább még egyszer átismételte magában a tervet:

A biztonsági őr tizkor elengedi a rottweilert, aztán bezárja a kaput, és lelép. Ők hárman a sövény mögött várakoznak. Metszőollóval lyukat vágnak a sövényen, ő átmászik, és kaját ad a kutyának. Mivel ismerik egymást, nem fog ugatni. Ezután Sándor az álkulcs-készletével kinyitja a türbe vasajtáját. Először Tibi megy be, aztán az öreg, végül Hanna, aki eddig lefoglalta a kutyát. Magukra zárják a rácsot, és lemásznak a csapóajtón a csatornába. Ott

aztán a térkép segítségével elnavigálnak az Apostol utcai villa kertjéig, és visszaszerzik a körzöt. Most már fegyverük is van, hogy szükség esetén megvédjék magukat. Egyszerű, mint a karikacsapás.

Másnap este az Oktogonon találkoztak. Komolyak voltak és szótlanok, mint az összeesküvők. Némán villamosztak a Margit híd budai hídfőjéig. Tibi, azaz Mr. Brown itt még felhívta Mr. Pinket, hogy tudassa: elkezdődött az akció. Aztán felsétáltak a türbéhez, behúzódtak a sövény mögé, és vártak.

– Megyek már, most mit kell sürgetni, nyuszifül, hát megmondtam, hogy tízkor végzek, elengedem a Nérót, aztán megyek! – magyarázta a biztonsági őr a fülére tapasztott telefonba.

Lánccsörgés hallatszott, aztán egy béklyóitól megszabadult kutya vidám csaholása.

– Maradjál már, Néró! – parancsolt rá az őr. – Ha miattad kések el, a Klári leszedi a fejem!

Azzal lelakatolta a kaput, és nagy léptekkel elsietett.

Sándor előbányászta feneketlen táskájából a metszőollót, és Tibi segítségével lyukat vágott a sövényen. Hanna átbújt, és magához hívta Nérót. A kutya néhány boldog nyikkanáson kívül egy hangot sem adott ki, azonnal rávetette magát a csirkefarhátra. Amíg Sándor bemászott, Tibi a biztonság kedvéért kiállt az útra örködni, de semmi gyanúsat nem észlelt. Eddig minden simán ment. Túlságosan is simán.

Sándor már vagy öt perce vacakolt az álkulcsaival, amikor Tibi visszaért az őrzőárból.

– Odakint minden tiszta – súgta jelentősegteljesen.

Az öreg bólintott, majd újabb kulcsot próbált a zárba.

– Mi van, ha egyik se nyitja? – jegyezte meg Tibi.

– Olyan még nem volt, kérem! – füttyentett az öreg, majd félhangosan dudorászni kezdett. – Itt van a türbe, Sándor ide tör be!

– Hogy bír ilyenkor poénkodni? – tett szemrehányást Hanna, aki, bármennyire szerette a kutyákat, mégis remegő kézzel simogatta a rottweilert.

De Sándort nem lehetett kizökkenteni.

– Mi most egy pompás kalandban veszünk részt, Hannácska! De a kalandot ki kell élvezni, nem csak úgy túlesni rajta! Az életben olyan ritka, szép, sűrű pillanatok ezek! Az anyád!

Az utolsó mondat természetesen nem Hannának, hanem a zárnak szólt, ami először beragadt, majd egy éles kattanással mégis kinyílt.

– Na, meg is vagyunk! – rikkantotta Sándor, és belépett a kis, kör alakú terembe, ahol a néhai Gül baba nyugodott. – Mondtam én, egyszerű, mint a karikacsapás!

Ebben a pillanatban felüvöltött a riasztó.

A gyerekek egy pillanatra megdermedtek, majd futni kezdtek a sövény felé. A rottweiler ugyanekkor felugrott, és dühös csaholással utánuk vetette magát. Minden biztonnyal el is kapta volna Tibit, ha Sándor egy hirtelen ötlettől vezérelve el nem tereli a figyelmét.

– Erre, erre, te dög! – kiáltotta rekedten, és megrázta a kulcscsomót.

Hanna és Tibi ezalatt szerencsésen átmásztak a lyukon.

– Sándor! – integetett Hanna, immár a bokrok biztonságos takarásából.

Az öreg köhögött. A vicsorgó rottweiler épp közte és a menekülést jelentő sövény között állt. A Margit hídon felbőgött egy rendőrautó szirénája.

Sándor sóhajtott. Tudta, hogy nem juthat el a sövényig, ezért az ellenkező irányba iramodott, a kőkerítés felé. Az utolsó pillanatban aztán átvette magát a korláton.

Hanna és Tibi először csak egy tompa puffanást hallott. Aztán eldördült a pisztoly.

Az öreg mozdulatlanul feküdt a töltés alján. Legalább három métert zuhant.

– Sándor bá! Sándor bá! – Tibi kétszer is hasra esett, úgy rohant lefelé a lejtőn.

– Ugye nem halt meg? Tibi, ugye nem halt meg? – sikoltotta Hanna.

A fiú Sándor mellkasára tapasztotta a fülét.

– Lélegzik! – kiáltotta megkönnyebbülten.

Hanna is lebukfencezett a töltésen, egyenesen az öreg lábához. Amikor letette a kezét, hogy tompítsa az esést, ragacos tócsába tenyerelt. Az öregnek erősen vérzett a combja.

– Meglőtte magát! – Hanna már sírt. – Minek hoztátok el azt a hülye pisztolyt?

– Ne sértegesse a Lujzát, ha kérhetem – szólalt meg ekkor egy elhaló hang. Sándor kinyitotta a szemét, és a zokogó Hannára kacsintott.

– Hívom a mentőket! – határozott Tibi, és a zsebébe nyúlt, a telefonjáért, de Sándor elkapta a csuklóját.

– Szó sem lehet róla – hörögte. – Ha most kihívja a mentőket, fuccs az egész tervnek!

– De meglőtte magát!

– Csigavér, csak súrolt a golyó – Sándor kezdte visszanyerni az eredeti hangját. – Inkább segítsenek felállni! Ha itt találunk a fakabátok, megnézhetjük magunkat!

A szirénázó rendőrautók szerencsére csak hátulról, a betonút felől kanyarodhattak ki a türbéhez. Sándor és a gyerekek egyelőre biztonságban voltak.

– És ha eltört a gerince? Vagy belső vérzése van? Simán kitörhette volna a nyakát – akadékoskodott Hanna.

– Ne sopánkodjon már, inkább vegye elő a belső zsemből a flaskát, és szépen locsolja a sebre.

A lány engedelmeskedett. Lecsavarta a laposüveg tejet, és a gusztustalan folyadékot a vérző foltra locsolta.

– Fúj, mi ez? – fintorgott.

– Mi lenne? Szatmári szilva – horkant fel az öreg. Azzal kivette az üveget Hanna kezéből, alaposan meghúzta, és egy csapásra visszatért az életkedve.

– Akkor most kéne valami gyolcs – dirigált. – Tiborka, ha lenne szíves...

Tibi szó nélkül áthúzta a fején a pólóját, és szakszerű nyomókötetést csinált, ahogy Vali nénitől tanulta.

– Látják, nem kell ide felcser! – vigyorgott Sándor. – De most már pucoljunk innen, mielőtt lefülelnek!

Sándor félelme nem volt alaptalan. A rendőrök ugyanis időközben kikapcsolták a riasztót, és elindultak, hogy átfésüljék a környéket.

Hanna és Tibi közrefogta az öreget, aki egyetlen szó nélkül, összeszorított foggal bicegett le a négyes-hatosig.

– Akkor is be kell vinnünk a kórházba – kezdte újra Tibi, immár a villamoson.

Sándor olyan dühbe gurult, hogy a nyakán kidagadtak az erek.

– Lőtt sebbel? Megőrült?

– Nem akarom, hogy meghaljon! – erősködött a fiú.

– A rosseb fog meghalni! – zárta le a vitát az öreg.

Épp idejében, mert egy nagydarab, sörtehajú fickó lépett melléjük.

– Jegyeket-bérleteket! – vakkantotta barátságatlanul, majd beleszagolt a levegőbe, és egyenesen Sándorhoz fordult:

– Maga ittas?

– Nem kérem, én nyugdíjas vagyok.

A sörtehajú szeme összeszűkül. Úgy látszik, elhatározta, hogy ő márpedig itt büntetni fog.

– Látom, a nadrágot is sikerült... – mutatott rá a pálinkafoltra Sándor nadrágján. – Szennyezett ruhában nem veheti igénybe a tömegközlekedést!

– Tessék békén hagyni a nagyapámat! – üvöltötte Tibi, és az ellenőrré ugrott.

A nagydarab fickó úgy rázta le magáról, mint egy csivavát.

– Félmeztelenül is tilos ám utazni! – üvöltötte. – Azt akarod, hogy hívjam a zsarukat?

Ha Hanna nem lép közbe, aznap este minden bizonytalansággal a rendőrségen kötöttek volna ki, Sándort kórházba szállítják, és minden másképp alakul. De a lány közbelépett. Egész közel hajolt Tibi eltorzult arcához, és addig nézett a szemébe, amíg a barátja le nem higgadt.

– Gyere, Tibi, leszállunk. Segíts Sándornak felállni – mondta nagyon halkán. A fiú némán engedelmeskedett.

Nagy nehezen elbicegtek az Oktogontól a Mozsárig, ahol Sándor végre lefekhetett. Amíg Hanna teát főzött, Tibi kicserélte a kötést.

– Ne maradjunk itt éjszakára? – kérdezte gondterhelten. – Nem gond, nagyfi is megértené.

Az öreg a fejét rázta.

– Még csak az kéne, hogy itt lábatlankodjanak nekem! Egy-kettőre felépülök, aztán kitaláljuk, hogyan tovább, jó? Na, sipirc haza!

Tibi azonban megmakacsolta magát:

– Ígérje meg, hogy felhív, ha rosszul van! De azonnal!

– Makacs öszvér – morogta az öreg. – Ha megígérem, hazamennek?

Tibi bizonytalanul bólintott.

– Jó, akkor megígérem, csak menjenek már! És csukják be maguk után az ajtót!

A fiú még egyszer utoljára megigazította a párnát Sándor feje alatt.

– Meg ne haljon nekem, mert kinyírom – súgta még oda köszönés helyett.

Másnap anya egy nagy bögre kakaóval ébresztette Hannát.

– Álomszuszék, hasadra süt a nap! Mindjárt dél van! – dúdolta vidáman, és egy határozott mozdulattal elhúzta a függönyt.

A vasárnap déli világosság szinte arcul csapta Hannát.

– Úgy aludtál, mint a bunda – mosolygott anya. – Még a telefonodra se ébredtél fel, pedig legalább hússzor csörgött. Ötletem sincs, ki kereshet ennyire kitartóan vasárnap délelőtt.

Hanna szeme azonnal kipattant. Felkapta a telefonját az éjjeliszekrényről: a kijelzőn a számtalan nem fogadott hívás mellett egy hangposta üzenet is szerepelt. Villámgyorsan tárcsázta a megadott számot.

– Önnek egy üzenete van – jelentkezett be a géphang. – Az üzenet meghallgatása: egyes gomb.

Hanna türelmetlenül nyomta le az egyest.

Sándor hangja ijesztően gyenge és szakadozott volt, mintha neheze érne a lélegzetvétel:

– Hannácska... azonnal... ide kell jönnie... Attól tartok... itt a játszma vége.

A lány gyorsan magára kapta az első ruhát, ami a kezébe akadt, és kirohant az utcára. Végigfutott a körúton, le az Oktogonig, át a Jókai téren. Tibi már a Mozsár utcában várta.

– Végre! – sóhajtotta a fiú, majd kézen fogta, és behúzta a boltba.

Az öreg ugyanott feküdt, ahol előző este hagyták, de most ahhoz sem volt ereje, hogy megemelje a fejét.

– Hívtál mentőt? – zihálta Hanna. Úgy érezte, mindjárt kiszakad a tüdeje.

Sándor lassan felé fordította a fejét, és bágyadtan elmosolyodott.

– Nem... nem... már késő, Hannácska... De az a lényeg, hogy maguk itt vannak... most egyedül magukra van szükség.

El kell mondanom... egy történetet.

[23] Sándor meséje

Hogy értsenek mindent, messziről kell kezdenem. Az egész miskulancia több mint kétszáz évvel ezelőtt kezdődött, vagy hát még régebben, de az a kajla kölyök, aki-ről mesélni fogok, csak akkor keveredett bele. Kobaknak hívta mindenki, szurtos kis purdé volt, nem volt neki se anyja, se apja, a korát senki se tudta, még ő maga sem. Egy út menti fogadóban fungált, mint minden es kisinas. Kosztért-kvartélyért ugrált hajnalhasadtától késő estig, leste a fukar korcsmáros minden óhaját. Nagy és szőrös ember volt ez a fogadós, akinek ráadásul felettébb vérmes külsőt kölcsönzött, hogy a fél bal lábát a porosz háborúban elvitte egy ágyúgolyó, úgyhogy térdtől lefelé polírozott bükkfából volt. Kobak tudta, hogy ha nem úgy táncol, ahogy ez a falábú baromállat fütyül, menten megint az utcán találja magát, hogy tovább tarhálhassa a Tömösvar felé tartó utasokat. Ezért aztán jól viselte magát, és türte a mogorva hadirokkant minden rigolyáját.

Pöttöm emberke volt ez a Kobak, korához képest is nyeszlett, ami nem csoda, hisz életében tán még egyszer sem lakott jól. Leginkább maradékot evett, amit a fogadó vendégei hagytak, de hát azok nem nagyon hagytak soha semmit, mert szegény ördögök voltak mindannyian. A kölyöknek azonban volt egy tudománya, amivel szép summát megkereshetett volna – ha hagyják.

Tudott sakkozni, de nem is akárhogy! Pedig nem tanulta, csak úgy elleste. Addig kibicelt a tanító úrnak meg a sváb patikusnak, akik méltóságon alulinak tartották, hogy a parasztokkal együtt verjék a blattot, és inkább ennek a finom úri sportnak áldoztak, hogy végül már jobban játszott, mint ők. Nem is ült le vele többé sakkozni a kocsmá népe, csak egy-egy gyanútlan átutazó.

Az a kövér kanonok is azt hitte, hogy könnyű kereset-
hez jut, aki Mihály napján egyszer leült játszani a kölyök-
kel, de aztán hamar az arcára fagyott a pökhendi mosoly.

– Az ördöggel cimborálsz, te purdé! – kiáltott a pap, és az asztalra csapott, de úgy, hogy összekoccantak a fafigurák.

De Kobak nem ijedt meg.

– Adja föl, tisztelendő atyám! – mondta hetykén, és megszívta az orrát.

– Tudod, mit adok én föl?! Az utolsó kenetet, mielőtt agyonváglak! – ríposztózott a kanonok, és már emelte is a kezét.

Ám a fogadós gyorsan közbelépett. Na nem felebaráti szeretetből, hanem mert tisztos hasznos remélt az afférból.

– Ne pirongassa már, tisztelendő uram! – alázatoskodott. – Tehet ő arról, hogy ilyen talentummal áldotta meg az Úr? Mindenkit elpáhol, aki leül vele sakkozni!

– Na, azt majd meglátjuk! – mordult a pap, és megtörölte verejtékező homlokát. – Nem adom fel ilyen könnyen! Te lépsz!

És a parti folytatódott. Kobak élvezte, hogy kínozhatja még egy kicsit az ellenfelét, úgyhogy egyelőre nem húzta be a mattot. A kanonok meg izzadhatott tovább.

Egyszer csak egy fényes hintó állt meg a fogadó előtt. Két pompás telivér húzta az elegáns homokfutót, ami-

ből egy fekete köpenybe burkolózott, magas, sovány férfi szállt ki. Ahogy belépett a fogadóba, a zsbongás elhallgatott, és mindenki az idegenre meredt. A férfi levette széles karimájú kalapját, és körbenézett. Finoman metszett, komoly arcában, egész tartásában volt valami tekintélyt parancsoló, amiből a falábú fogadós arra következtetett, hogy tehetős nagyurat tisztelhet az ismeretlenben.

– Isten hozta, méltóságos uram! – közeledett hajlongva az új vendég felé.

– Van szabad szobája? – kérdezte az idegen.

– Uraságodnak?! Hogyne lenne! Mindjárt kiszellőztetek, és felvitetem a bagázst! Addig is kívánna valamit enni az úr?

– Mi van friss? – kérdezte a férfi, miközben letelepedett a kemence mellett egy üres asztalhoz.

– Minden friss, kérem, de ha szabad ajánlanom, most szedtük le a tűzről a tokányt! – buzgólkodott a fogadós, és a pacás konyhakendőt a karjáról lekapva elhessegette az asztról a morzsákon legelő legyeket.

– Jó lesz a tokány. És vigyen ki a kocsisomnak is egy tállal! És bort, de a jobbikból! – rendelkezett az új vendég, aztán lesöpörte az ölébe potyogott morzsákat.

A korcsmáros meghajolt, és falában kopogva elkacsázott a konyha felé. Az idegen egy öblös cseréppipát kötött elő a kabátja zsebéből, és rágyújtott.

Míg az ételre várt, szórakozottan figyelte a kocsmánépét. Túl sok mulatságot nem talált ebben, a helyiség zsúfolásig volt tömve a szokott kompániával, bóbiskoló korhelyekkel, vándordíákokkal meg kupecekkel. A sarokasztalon azonban megakadt a férfi tekintete: egy ócska sakktábla fölé hajolva ott fújtatott egy kövér kanonok és vele szemben egy hat-hétéves forma kisfiú, akinek lát-

hatóan igen jó kedve volt. A férfi hamar átlátta, hogy a kölyök vidámságának nem más az oka, mint a sakktáblán ögyelgő néhány fehér bábu, melyeket szoros karéjba fognak a feketék. A fiú bizony nyeresre állt. A jó pap viszont csúnyán izzadt, és vakarta a fejét.

Egy üvegkancsó koppant az új vendég asztalán.

– Egy icce kadarka... Pinchideg! Kitölthetem, méltóságos uram? – sürgölődött a korcsmáros.

– Töltse – válaszolt szórakozottan a férfi, aki még mindig a sarokasztalnál folyó partit figyelte.

A kisfiú eddigre megeléghette a kanonok tehetlenkedését, mert szurtos kis ujjai közé csippentette az egyik fekete futót, és keresztbe tolta egész a sakktábla széléig.

– Sakk. És matt. Kérem a négy piculát! – kurjantotta.

A kanonok feje céklavörös lett.

– Hát én menten fölrobbanok! – üvöltötte, és fenyegetően felemelkedett.

De a fogadós megint gyorsan közbelépett.

– Meg ne üsse a guta, tisztelendő atyám! Hagyja inkább, hogy eret vágjon magán ez a kis koldus! Nincsen ennek se anyja, se apja, alamizsnából él.

A kanonok fújtatott még kettőt, majd kissé lehiggadva a reverendája mélyéről előhalászott némi aprópénzt, és megvető mozdulattal az asztalra hajította.

– Jól van, nesze! Az ördög vinne el! – mondta, és szuszogva indult a kijárat felé.

A fogadós a nyomában szökdécselt a falábal, majd fűrgén elé kerülve még ki is nyitotta neki az ajtót.

– Jó utat, főtisztelendő uram! – szólut utána, mire a kanonok csak morgott valamit, és a lováért kiáltott.

A korcsmáros vigyorogva csukta be mögötte az ajtót, és visszasietett Kobak asztalához.

– Ide a két piculát!

– Kettőt?! – meresztette szemét a fiú.

– Ne povedáj, mert tarkón váglak! – mordult a fogadós, majd megragadta a kölyök csuklóját, és addig csavarta, amíg ki nem nyitotta a tenyerét. A pénzermék az asztalra potyogtak. A korcsmáros besöpörte a piculákat, és elindult a konyha felé.

– A többiért meg kérek mézes tejet! – szólt utána a fiú.

A korcsmáros röffenésszerű nevetést hallatott, és visszafordult.

– Mézes tejet, még mit nem? Ennyiért nincs mézes tej! Kapsz aludttejet, oszt jól van! – mondta, és befordult a söntéspult mögé.

Szegény kölyök olyan fancsali képet vágott, hogy a kemence mellett üldögélő idegen majdnem elnevette magát.

– Állna bele a görcs a pudvás falábadba, te sátán! – morogta a fiú, és egy hegyeset köpött a söntéspult felé. A köpésért senki nem szólt rá, szokott dolog volt ez akkoriban, teleköpködni bagóval a kocsmá dörgölt agyagpadlóját.

Az idegen fogta magát, és átült a kölyök asztalához.

– Játszol-e velem egy mézes tej áráért? – kérdezte mosolyogva.

Na, ettől a fiú ábrázata újra felderült.

– Játszok hát! – válaszolta hetykén.

Az idegen elkezdte szétválogatni a figurákat.

– Lehetsz a fehérrel – ajánlotta.

– Maga tudja... – hagyta rá a fiú, és a fehér bábukat kezdte csatasorba állítani.

Mikor fölrakták a táblát, csendben nekifogtak. Kobak kezdett.

– Szép kis nyitás! – ismerte el a férfi.

A kölyök elégedetten vigyorgott, ám később nem volt már oka a vidámságra, mert az idegen sokkal jobban játszott, mint azok a szerencsétlenek, akikkel eddig összehozta a sors. Nem dőlt be egyetlen cselének sem, sőt, egy idő után átvette a kezdeményezést, és támadásba lendült. Na, erre már Kobak is felgyűrte az inge ujját, már amelyik még megvolt, a jobbkezes (ugyanis a bal kezéről letépte az inget a harangozó ronda kuvasza, amikor a fiú bemászott a templomkertbe egy kis szilváért). Kobak azonban ügyesen visszaverte a támadásokat, és bemutatót egy saját fejlesztésű vezércselt, amivel eddig még minden ellenfelének kitekerzte a nyakát.

– Sakk! – jelentette be elégedetten.

A férfi meglepve húzta fel a szemöldökét. Egy pillanatra úgy látszott, mintha már megbánta volna, hogy átadta a nyitás jogát. De aztán szépen kitérte a kutyaszorítóból, és most ő fenyegette a kölyök királyát.

– Sakk!

– Hű, az anyját! – motyogta Kobak, és a nyakát vakarta.

Játszottak tovább. Eltelt egy óra, de még mindig nem bírtak egymással.

A kocsma népe csendben köréjük gyűlt, és szájtátva nézte a partit. Most megint a fiú állt nyeresre, már alig lézengett a táblán néhány fekete bábu.

– Kitől tanultál meg így játszani, te kölyök? – kérdezte az idegen.

– Egy bácsikától.

– Neve is van annak a bácsikának?

– Biztos van, de nekem nem mondta meg. Csak azt tudom, hogy patái voltak meg kénköszaga.

A kocsma népe felröhögött. A fogadós megkocogtatta a tányért.

– Engedelmet, kihűl a tokánya, méltóságos uram!
– Hagyjon most azzal a tokánnyal! – mordult válaszul az idegen.

– Ne aggódjon, méltosuram, mindjárt bevégzem, azt lehet! – pimaszkodott tovább a gyerek.

– Nyelved az van... – nyugtázta az ellenfele, és lépett.

– Van nekem mindenem! Kérdezze csak meg a... – hengegett a fiú, de ekkor hirtelen elakadt a szava, és a sakk-táblára meredt. – Sakk. És matt – mondta az idegen. Majd elégedetten hozzátette: – Na, most jöhet a tokány!

A fiú még mindig a játszmát vizsgálta, nem akarta hinni a szemének.

– Ezt... ezt meg hogy csinálta?!

– Ha jó lesz, megmutatom – mondta az idegen, és szájához emelte a kanalat. – Kérsz tokányt?

– Nem... – válaszolt a fiú oda se figyelve, mert még mindig a végjátékot elemezgette. – Azonnal mondja meg, hogy hogy csinálta!

A férfi azonban rá sem hederített, hanem odakiáltott a korcsmárosnak.

– Hozzon a fiúnak egy bögre mézes tejet!

– De hát veszített! – tiltakozott a fogadós.

– Azzal maga ne törődjön! És tegyen mellé kalácsot is!

A korcsmáros dohogva bement a konyhába, és becsapta maga után az ajtót.

– Aztán megtanítja-e nekem azt a trükköt? – kérdezte a fiú.

– Milyen trükköt?

– Hát amivel elkalapált!

– Ó, az nem nagy trükk, tudok én olyat százat is! – mondta a férfi, azzal benyúlt a sótartóba, felcsippentett egy darab nedves sórögöt, és a tokányra morzsolta.

– De megtanítja? – firtatta a kölyök.
– Hát megtaníthatom éppen... Ha beállsz hozzám inasnak.

– Inasnak? – csodálkozott a fiú. – Mutassa csak a lábát! Az idegen kihúzta a lábát az asztal alól.

– Itt van, ni!

A fiú nagy komolyan fölé hajolt, és megkopogtatta a bőrcsizma cserzett szárát.

– Mit nézel?

– Hát csak a patáját.

A férfi elmosolyodott.

– Nincsen nekem patám, hallod-e, csak egy szép kis műhelyem Pozsonyban. Ha beállsz hozzám szolgálni, kapsz annyi tejet meg kalácsot, amennyi beléd fér, és még a trükköket is megtanítom. Itt a kezem, csapj bele! – mondta, azzal kinyújtotta a kezét a fiú felé.

Kobak rámeredt a férfi hosszúkás, ápolt kezére, aminek egyik ujján egy apró, lilaköves gyűrű csillogott, és meglehetősen fancsali képet vágott.

– Mennék én, de... nem hiszem, hogy elengednek – bökte ki végül.

– Kik? A szüleid? – kérdezte az idegen.

– Á, nincsen nekem olyasmi. Hanem a korcsmáros – sóhajtott a fiú. – Jó pénzt keresek meg így neki.

– Hogy így?

– Hát bejön az utas, leül sakkozni a marhája, oszt megkopasztom.

Az idegen elnevette magát.

– A korcsmárost bízd csak ide!

És így is lett. Azt nem tudni, mivel győzte meg a fogadóst, talán egy csillogó körmöci arannyal, de másnap reggel Kobak azon kapta magát, hogy egy csodaszép hin-

tóban ül, és táltos paripák röpitik az ismeretlen nagyvilág felé. El se merete hinni, hogy ekkora szerencséje van. Gyanakodva méregette a vele szemben ülő idegent, aki egy nagy könyvet tartott az ölében, és az irgalmatlan zötykölődés ellenére elmélyülten olvasott.

– Aztán mit kell csinálni egy inasnak? – kérdezte óvatosan Kobak, mire az idegen ráemelte a tekintetét. Először kicsit furcsálkodva nézett a fiúra, mintha meglepődött volna, hogy rajta kívül más is van a hintóban, de aztán megköszöri a torkát, és készségesen válaszolt.

– Egy ideig csak tanulni.

– Tanulni?! Mit?! – kérdezte riadtan Kobak, aki életében egyetlen napot sem töltött iskolában, és csak annyit tudott az egészről, hogy ott nádpálcával szokták püfölni a rossz tanulók tenyerét.

– Például azt kell megtanulnod, hogy amikor a Mester olvas, akkor nem szólunk hozzá, csak végszükség esetén.

– És mi a végszükség? – érdeklődött Kobak, mert semmiképpen nem szeretett volna rossz tanuló lenni, és a nádpálcával megismerkedni.

– Tatárjárás, árvíz, tűzvész, fehérnép – okította türelmesen a Mester.

– Fehérnép? – nézett bambán a fiú. – Az miért?

– Majd rájössz magad is – mondta a Mester, és újból beletemetkezett a könyvébe.

De Kobak nem hagyta annyiban a dolgot.

– És hova megyünk? És mikor érünk oda?

A Mester felemelte a tekintetét, és szigorúan a kölyökre nézett. De amikor meglátta a hintó sarkában kucorgó szeppent legénykét, aki úgy pislogott rá, mint egy borzas bagolyfióka, hirtelen elmosolyodott.

– Voltál-e már Pozsonyban? – kérdezte.

- Pozsony? Hírét már hallottam. Város az?
- De még milyen! Ott fogsz majd csak csodákat látni!
- ígérte a Mester.

És így is lett. Mikor hat nap múlva Pozsonyba értek, a kölyök nyitva felejtette a száját az álmélnokodástól.

– Azanyám úristenit! – rikoltotta. – Kacsalábon forgó vár!
Félig kilógott a hintóból, a Mesternek úgy kellett az ingénél fogva megtartania.

– Az a fellegvár – magyarázta.
– Mennyi szép piros tornyok! – lelkesedett tovább a fiú. – Mennyi ablak!

– Százegy – mondta a Mester.

– Százegy?! Százegy ablak?

A hintó egy hídon robogott keresztül.

– Ez itt a hajóhíd. Mindjárt átmegyünk a Halászkapun.

– Milyen folyó ez? – kérdezte a fiú.

– Hát milyen, te?! A Duna!

Kobak tátott szájjal bámulta a méltóságteljesen hömpölygő, zöldeskék vizet, a tajtékot őrlő, lassú örvényeket, a part mentén visszafele forgó limányokat. Még soha nem látott ilyen fenségeset.

– Tenger ez inkább, mint folyó! – lelkesedett.

Mikor beértek a városba, épp harangoztak. A nagy csengésre-bongásra egy csapat galamb szállt fel riadtan a templomtoronyból.

– Mekkora templom! – bámult a fiú.

– Ez még semmi! – legyintett a Mester. – Majd elviszlek a Szent Mártonba is. Az a királykoronázó templom.

– Nem akarok király lenni! – tiltakozott Kobak.

A Mester mosolygott.

– Nem? Kár. Régen volt magyar királyunk.

Amióta beértek a városba, a hintó igencsak lelassult, az utcákon hömpölygő tömegben csak lépésben tudtak haladni. De a kölyök ezt nem nagyon bánta, mert így legalább mindent alaposan szemügyre tudott venni.

– Ki áll ott azon az oszlopon? – kérdezte.

– A Kövitéz. Ő hirdeti Pozsony pallosjogát.

– Az meg mi a túró?

– Itt a Városbíró maga ítélkezik élet és halál felett – a Mester egy ciradás kapuboltozatú, rikító citromsárgára festett házra mutatott. – Látod azt a szép nagy házat? Ott lakik a hóhér.

– De jól megy neki... – morogta Kobak, és köpött egy hegyeset, mert eszébe jutott a falábú fogadós, aki mindig azt üvöltötte neki, ha nem adta le az összes nyereségét, hogy hóhérekötélen fogja végezni.

– Itt nem köpködünk, Kobak! – szólt rá a Mester.

– Miért? – érdeklődött a fiú.

– Mert ez egy kulturált város. Itt finom emberek laknak.

– És mit csinál a finom ember a nyálával?

– Lenyeli.

– Fúj!

Végül odaértek egy Duna utcai ház elé. Magtár volt az inkább, vagy valami műhelyféle. A Mester leszállt a kocsirol, és bezörgetett. Nagy sokára egy öreg szolgálta nyitott ajtót.

A Mester intett a kölyöknek, és beléptek a házba. Benn félhomály volt és meglehetősen hideg. Kobak bizalmatlanul forgatta a fejét. A fal mellé mindenféle limlomok voltak felpolcolva. A falra szerelt kovácsoltvas tartókba tűzve jókora fáklyák égtek. Ablak sehol.

– Itt fogunk lakni? – kérdezte Kobak gondterhelten.

– Csak te – válaszolt a Mester, miközben levette a köpenyét, és átadta a mellette ácsorgó öreg szolgának. – Na gyere!

Odamentek egy vastag tölgyfaajtóhoz, ami acélhevederekkel volt megerősítve. A Mester leakasztott az övéről egy kulcsot, és a zárba illesztette. Elfordította a kulcsot, és az ajtó nyikorogva kinyílt.

– Ez a műhelyem – mondta a Mester, és belépett.

Kobak szorongva követte. A Mester fényt gyújtott. A fiú hunyorogva körbenézett. A falak mellett padlótól plafonig polcok, rajta mindenféle edénnyel, lombikkal és műszerekkel. És a sarokban... A fiú felkiáltott.

– Na, mi a baj? – kérdezte a Mester, és megnyugtatóan a fiú vállára tette a kezét.

Kobak a sarokra mutatott. Egy ember ült ott mozdulatlanul, egy asztalra támaszkodva. A Mester szája sarkán mosoly bujkált, de igyekezett komoly maradni.

– Ne félj, nem bánt! Gyere csak!

Kobak óvatosan közelebb lépett, a gyomra összeszorult, de azért szép hangosan kivágta:

– Adjon Isten, jó napot!

A Mester elnevette magát.

– Annak ugyan hiába köszönetsz! – mondta, és közelebb lépett a fáklyával.

És akkor Kobak meglátta, hogy az nem is egy élő ember volt, hanem egy bábu. Turbánnal a fején. És előtte az asztalon...

– Egy sakktábla! – kiáltotta Hanna.

Sándor bácsi halványan elmosolyodott.

– Úgy bizony.

Tibi csodálkozva nézett Hannára.

- Honnan tudod?
- Zsófitól. Neki meg Szalontai beszélt erről.
- Miről?
- A sakkozó törökről.

Sándor bácsi kicsit felemelte a fejét a párnáról, és láztól csillogó szemmel Hannára nézett.

- Akkor már azt is tudja, hogy ki a Mester!
- Persze! – bólintott Hanna. – Kempelen Farkas.

© Orchard Literary Agency

[24] A varázslóinas

Tibi izgatottan felpattant a székről.

– Akkor őt emlegette lázalmában!

Az öreg értetlenkedve nézett.

– Mikor?

– Mikor benn voltunk a kórházban! Azt motyogta, hogy „mester, mester, farkas, farkas”! Mi meg azt hittük, hogy álmában egy farkas üldözi!

Az öreg halkán, szaggatottan nevetett, ami nagy megdöbbenés volt, mert a nevetés hamar köhögésbe fulladt. A gyerekek kétfelől megfogták a karját, ülő helyzetbe húzták, és Tibi csapkodni kezdte a hátát.

– Tiborka, agyonver! – tiltakozott az öreg.

Úgyhogy inkább visszafektették, és Hanna kicserélte a borogatást.

– Mit tudnak Kempelen Farkasról? – kérdezte Sándor bácsi, mikor újra nyugodtan feküdt egy vizes ronggyal a homlokán.

– Nagy tudós volt – mondta Hanna.

De az öreg nem érte be ennyivel, szónokolni kezdett.

– Korának legnagyobb koponyája volt ő! Az egyik legnagyobb elme, akit valaha hátán hordott a föld! Tudós volt és feltaláló, de mellette költő is meg építész meg ötvös, ja meg hát zseniális szervező és stratégia. Nem volt előkelő származású, az uralkodónő mégis őt bízta meg a legkényesebb ügyekkel. Neki kellett utánajárni, amikor a

birodalmi sóbányákból lopták a sót, amikor a déli határszélen fosztogatott a török meg a rác, de Mária Terézia akkor is őt hívta, amikor a himlő leverte fenséges lábáról, és a Mester szerkesztett neki egy mozgatható betegágyat. Ő fundálta ki a gőzturbinát is... meg a vakirógépet... meg a beszélőgépet... meg persze a szivattyúrendszert, amivel megoldották a budai vár vízellátását... ja meg ő tervezte a schönbrunni szökőkutakat is...

Az öreg kifulladásra leállt, és levegőért kapkodott. Tíbi aggódva nézett Hannára.

– Ne hívjunk orvost?

– Nem kell orvos! – fújtatott az öreg. – Nincs idő! Még be kell fejeznem! Hol tartottam?

– A sakkozó töröknél – mondta Hanna.

– Na igen.

Sándor bácsi egy fél percre elhallgatott, talán hogy összeszedje a gondolatait. A gyerekek addig csendben vártak. Aztán nagy levegőt vett, és folytatta a mesét.

A Mester odalépett az asztalhoz, aminél a pasa ült, és kinyitotta a masina hátulját. Rekeszek voltak benne.

– Na, bújj bele, Kobak!

– Ide?! – kérdezte riadtan a fiú.

– Csak kíváncsi vagyok, hogy beférsz-e.

Kobak fészkelődve bepréselte magát.

– Beférek... lapjával! – nyögte belülről.

– Látsz magad előtt egy kapcsolótáblát?

– Az mi a túró?

Odabenn mindenféle szerkentyűk, huzalok meg csigák voltak, és egy hatvannégy mezős tábla, amin négy sorban kis lámpák égtek. Egyszer csak az egyik lámpa kihunytt, és másik helyen gyúlt ki a fény.

– Na, mit léptem? – hallatszott kintről a Mester hangja. Kobak megértette, hogy ez bizony egy saktábla, amin bábuk helyett lámpák égnek.

– C3-ra méltóztatott – válaszolt sebesen.

– És mivel?

– Mivel szeret huszárral nyitni az úr. Most már kijöhetek? Elég szűkös itten...

Ekkor azonban becsukódott a masina ajtaja, és Kobak egy csúszó retesz csattanását hallotta. Sötét lett, csak az apró pilácsok világítottak.

– Hé, mit csinál?! – kiáltotta.

– Lejátsszuk ezt a partit, aztán kiengedlek – hallatszott a Mester hangja most még messzebről.

– Meg akar ölni? – dörömbölt a kölyök, de hiába. – Segítség!

– Kapsz levegőt, nem?

– Ez nem igazság! – mérgelődött a kisfiú, de aztán belátta, hogy nem tehet semmit, az a gonosz retesz erősen tartja az ajtót.

– Te jössz, Kobak! Minél hamarabb lépsz, annál előbb szabadulsz.

Úgyhogy nem volt más választása, lejátszotta a partit. Jó nehéz volt, mert minden bábút ugyanolyan apró pilács jelölt, ezért még azt is észben kellett tartania, hogy melyik mezőben épp melyik figura tartózkodik. De azért hamar belejött. És kikapott. Ahogy kikapott még aznap zsinórban tizenkétszer. Akkor a Mester kiengedte. De addigra Kobak annyira elgémberedett, hogy meg se tudott mozdulni. Kempelennek úgy kellett a rekeszből kirángatni, mint borjút az anyjából. A fiú úgy is érezte magát, mint aki másodszor született meg. Feküdt a hátán egy fertályórát, amíg vissza nem tért a tagjaiba az élet,

és morfondírozott. Tudta, hogy most egy másik élet kezdődik. A szemei előtt még sokáig kápráztak a kis pilácsok, mint a fényes jövő vezérlő csillagai. És ott a hideg padlón fekvé elbúcsúzott Kobaktól, a koszos kis koldustól, és már úgy tápászkodott fel onnan, mint Kobak, a varázslóinas.

Este bőséges vacsorát kapott. Úgy teleette magát, hogy éjszaka csak hánykolódott az ágyban, a gyomrát szorongatva, és nyögött. Pedig szüksége lett volna a pihentető alvásra, mivel az öreg szolga már hajnalban kiverte az ágyából, és a pazar reggeli után – amire rá se bírt nézni, ezt se gondolta volna még pár napja – a Mester várta a műhelyében egy újabb sakkpartira. Szerencsére délelőtt nem kellett bebújni a rekeszbe, akkor még csak elméleti edzés volt. Kempelen mindenféle lépéskombinációkat mutogatott neki. De ebéd után újra be kellett szuszakolnia magát a törökbe. Így teltek a napok, a hetek, a hónapok. Kobak egyre több időt tudott eltölteni a masinában, és egyre jobban játszott. Már nem volt ritka, hogy remizett a Mesterrel, azaz Kempelennek ki kellett egyeznie vele egy döntetlenben.

Egyébiránt jó kis élete volt. Ételt-italt bőven kapott, lett új ruhája is, csak azt sajnálta, hogy nappal soha nem mehetett ki a házból, soha nem kísérhette el sehova a Mestert. Nem nagyon értette, hogy ez miért olyan fontos, de Kempelen már az első nap a lelkére kötötte: senki nem láthatja meg őket együtt!

Éjjel viszont annyit kószálhatott egyedül, amennyit csak akart. Bejárta Pozsonyt keresztül-kasul, kedvére fürkészhette az ezeréves város ősi titkait. Nappal gyakorolt a Mesterrel, aztán segítenie kellett a házimunkában az öreg szolgának. De miután végzett a söprögetéssel, megint ott lebzselhetett Kempelen körül, és figyelhette a kísérleteit. Az volt ám csak a multság! Főleg, mikor egy

fújtatóval levegőt préseltek egy zárt dobozba, az ájer ott benn keresztülment mindenféle réseken, és a szerkezet egyszer csak megszólalt. Beszél a doboz! Kobak majdnem leesett a székről.

– Úristen, mi volt ez?!

– Fonetika – válaszolt a Mester elégedetten.

De Kobakot nem nyugtatta meg ez a válasz, úgyhogy ezután, amikor egyedül kellett söprögetnie a műhelyben, a biztonság kedvéért inkább letakarta egy lópokróccal a fonetikát.

Fél évig tartott ez a vidám élet, de aztán eljött a komoly munka ideje. Egy napon a Mester magához intette a fiút.

– Kobak, gyere ide! Hadd szagoljalak meg!

A kölyök kelleetlenül engedelmeskedett.

– Minek az?

– Mosakodtál reggel? – kérdezte gyanakodva a Mester. Kobak kihúzta magát, és sértett méltósággal válaszolt.

– Nyakat, fület, lavórban! – aztán felvisített. – Na, mit csinál?!

Kempelen egy nagy, metszett üvegből valami szagos folyadékot loccsantott a fiú nyakába.

– Meglocsollak egy kis pacsulival – mondta.

Kobak prüszkölve menekült, és rázta le magáról a pacsulit, mint kutya a vizet.

– Hú, az anyám!

– Olyan népek közé megyünk, akiknek kényes a szaglása – magyarázta a Mester.

Kobak abbahagyta a rohangálást, az arca felragyogott.

– Megyünk? Együtt?

Kempelen bólintott.

– Utazunk.

– Hova? – kérdezte a kölyök lelkesen.

– Bécsbe.

A fiú alig akart hinni a fülének.

– Bécsbe?!

– Bizony! Ma este, fiam, sakkozni fogsz a császárnéval!

A basát lécdobozba tették, és a hintóra rakták. Kempe-
len lóra ült, Kobak meg az öreg cseléddel utazott a hátsó
szekéren. Kicsit el volt szontyolodva, nem így képzelte
a közös utazást a Mesterrel. De nem volt nagyon ide-
je sajnálni magát, mert rengeteg látnivaló volt az úton.
Pozsony és Bécs között nagy kereskedelmi élet folyt ak-
koriban, mindenféle kufárok és kupecsek vonultak rajta
innen oda és vissza a legkülönfélébb közlekedési eszkö-
zökkel. Volt, aki hintóval, volt, aki számárháton, de olyan
markotányosnő is akadt, akit talicskán toltak, míg ő egy-
kedvűen pipázott. Kobak jót mulatott rajta.

Napszálltára érkeztek a Császárvárosba. Első útjuk egye-
nesen a várba vezetett. Vagy ahogy ott mondták: a Burgba.
Az istállóban, ahová a szekeret meg a hintót vitték, Kobak
észrevétlenül bemászott a törökbe. És várt. Hamarosan
néhány libériás szolga jelent meg Kempelen vezetésével,
megragadták a sakkasztalt, és elindultak a palota felé.
A császárnő kegyeskedett fogadni a Sakkozó Törököt!

Kobak benn kuporgott a titkos rekeszben, és a szíve
a torkában dobogott. Mindjárt látni fogja a birodalom
hatalmas úrnőjét, Mária Teréziát! De alaposan tévedett,
mert nem látott egy fikarcot sem a császárnéből, csak egy
csomó, orra előtt kigyulladó és kihunyó lámpát. Csaló-
dásában aztán nem sokat lacafacázott, nyolc lépésben
lemattolta az öreglányt.

Taps csattant, valamint rengeteg *óh* és *ah* hallatszott
kintről, az udvaroncok el voltak bűvölve a pasától. Nem
kevésbé a császárnő.

– Brávó, Kempelen! Ezt csinálják utánunk a franciák!
– kiáltotta.

Mert mint kisült, az egész egy fogadás volt: Kempelen vállalta, hogy elmésebb automatát szerkeszt, mint azok a francia mechanikusok, akik egy évvel ezelőtt jártak a bécsi udvarban, és találmányukkal elbűvölték a kényes ízlésű udvaroncokat, valamint Mária Teréziát. De a Sakkozó Törökkel senki nem versenyezhetett! Ilyen csodát még senki sem látott!

Kempelen nevét szárnyára kapta a hír. Mindenki látni akarta a basát!

Uralkodók versengtek a kegyért, hogy játszhassanak vele egy partit. Kempelen összeállított egy királyi várólistát. Kobak a következő két évben játszott az orosz cárnővel, Nagy Katicával, a poroszok császárával, Friggyessel, sőt egy korzikai hadnagyocskával is, akit később Napoleon néven ismert meg a világ. A basa a kor mechanikai csodája volt. Már abban az évben tíz könyvet írtak róla. De most jön a lényeg...

Sándor bácsi kifulladásra megállt. Végighúzta kicserepedett ajkain a nyelvét, de az annyit ért, mintha smirglipapírral dörgölte volna meg. Hanna a teásbögréért nyúlt. Tibi megemelte az öreg fejét, a lány pedig óvatosan megitta. Sándor bácsi kettőt kortyolt, aztán elhúzta a fejét. Lehunytt szemmel feküdt egy ideig, és pihedett. Hanna a nagy mahagóni állóórára nézett.

– Késő van már, Sándor bácsi – mondta. – Mindjárt sötétedik, indulnunk kell haza.

– Nem, nem! – pillantott fel riadtan az öreg, majd kinyúlt a pokróc alól, és megragadta Hanna csuklóját. – Most már gyorsan végigmondom! Mindjárt vége!

Hanna Tibire nézett, aki buzgón bólogatott. Aggasztotta a nyakleves, amit Vali néni helyezett kilátásba, ha sötétedés után ér haza, de rettentően hallani akarta a történet végét.

– Ha mindjárt vége, akkor szerintem... – vonogatta a vállát. – Öt percen nem múlik.

Úgyhogy Sándor bácsi összeszedte a maradék erejét, és folytatta.

– Kempelen turnézni indult a basával. De ez csak a látzat volt, szemfényvesztés, utazásának volt egy magasabb célja. Akárhol járt Európában, mindenhol felvette a kapcsolatot a függetlenségekkel, főleg a szabaddóművesekkel, hozta-vitte a királyi udvarokban begyűjtött híreket...

– Spicli volt? – kotyogott bele Tibi.

– Forradalmár! – fortyant fel az öreg.

Hanna egy figyelmeztető pillantást küldött Tibi felé, aki a kezét felemelve jelezte, hogy oké, befogja a száját.

– A Mester gyakran találkozott Martinovicssal, aki öszszekötő volt a bécsi forradalmárok és a franciák között...

– folytatta Sándor bácsi. – Aztán jött 1794. Tanulták már?

– Nem – vágta rá Tibi.

– Igen – mondta vele szinte egyszerre Hanna. – A jakobinusok, ugye?

– Így van – hagyta helyben az öreg. – A jakobinus öszszeesküvést leleplezték, Magyarország függetlenségi törekvése elbukott. Martinovicsot kivégezték. A Mester gyervesztett lett, visszavonult a vidéki birtokára.

Sándor bácsi elhallgatott, és a plafont nézte. Tekintete merengő lett, szája sarkában egy kis mosoly jelent meg, amit a gyerekek végképp nem tudtak mire vélni.

– Gomba – mondta végül.

A gyerekek összenéztek. Úgy látszik, megint félrebeszél az öreg. De nem.

– Így hívták a falut – folytatta. – Gyönyörű hely, nem messze Pozsonytól.

Különösen tavasszal volt csodaszép. Egy zsongó virágoskert... De Kempelen most nem élvezte... – komorult el az öreg. – Csak a maga bánatával volt elfoglalva. Hónapokra bezárkózott a műhelyébe, még Kobakot sem engedte be. Egyre csak a magyar szabadságot siratta.

– Vajon százötven év múlva lesz-e még magyar ezen a földön? – sóhajtott Kempelen.

Ezt csak úgy maga elé dűnnyögte, magától kérdezte, de Kobak úgy érezte, hogy válaszolnia kell, ha már az a különleges kegy érte, hogy a Mester a jelenlétében megtörte egész napos mogorva hallgatását.

– Ki tudja azt, Mester? Csak aki a jövőbe lát – bölcseledett.

Kempelen felkapta a fejét, és szúrósan a fiúra nézett.

– Ezt meg miért mondtad? – förmedt rá.

– Hát... csak úgy mondtam... – hebegte a fiú. – Szokás ilyen mondani... nem?

Kempelen közelebb lépett.

– Leskelődsz utánam? – nézett szigorúan a szemébe.

– Dehogysis! Miket mond már! – tiltakozott Kobak.

– Na azért! – mondta kissé megenyhülve a Mester. – Mert ha megtudom, hogy spionkodszt, akkor tudod, mi lesz!

– El tetszik varázsolnia a Mesternek? – kérdezte szep-penten a fiú.

Kempelen halványan elmosolyodott, és megsimogatta a fejét.

– El bizony. Na menjél játszani!
– Játszani?! – kurjantott lelkesen a fiú. – Sakkozunk?
– Sakkozni? – kérdezett vissza Kempelen, és újra elkomorult. – Nem. Azt már nem. Talán majd egyszer.

– Mikor? – csapott le rá Kobak, és szájába keserű nyál gyűlt, de nem köpött, mert ő is *finom ember* lett az utóbbi években.

– Majd játszunk még... egy utolsó partit – mondta halalkan Kempelen, és visszament a műhelyébe.

Kattant a zár. Kulcsra zárta belülről az ajtót. Kobak nyelt egyet. Megint kizárták. De nem hagyta annyiban a dolgot. Furdalta a kíváncsiság. Miért kapta a fejmosást? Miért ugrott neki ennyire a Mester? Pedig nem is mondott semmi olyat. „Csak aki a jövőbe lát.” Na és akkor mi van? Mi van abban?

Egyhangú napok következtek. Mégis minden megváltozott. Kempelen ugyanolyan szótlan és zárkózott volt, de a fiú már lesben állt. Eddig nem firtatta, hogy milyen titkos dolgot művelhet a Mester odabenn a műhelyében, de most már tudni akarta a dolgot. Mi az, amit ő nem láthat?

És az egyik este végre kedvezett neki a szerencse. Kempelenhez váratlan vendégek érkeztek, és nyitva felejtette a műhely ajtaját. Amióta Gombára jöttek, ilyen még soha nem fordult elő. A fiú érezte, hogy itt a nagy pillanat, amire várt. A Mester a tornácon terítettett, a házban Kobakon kívül senki sem maradt. A fiú óvatosan lenyomta a kilincset, és kinyitotta a vastag tölgyfaajtót.

Az asztalon egy szál gyertya égett. Sápadt fényében egy furcsa sakktábla derengett. Kobak közelebb lépett. A fehér bábukban nem volt semmi különös, de a fekete bábuk apró, faragott koponyák voltak. A fiú megborzongott. Át-

futott az agyán, hogy kereket oldjon, de aztán nem tudott ellenállni a kísértésnek, és még közelebb merészkedett. Alaposan megvizsgálta a játszma állását. A táblán már csak hat fehér bábu volt fenn tizenhárom fekete ellen. Akárki játszott a fehérrel, ezt jól elbaltázta, vagy épp a feketével játszó volt ördögien ügyes játékos. Kobak nézte a partit, és bizseregni kezdtek az ujjai. Tetszett neki a megoldhatatlannak tűnő kihívás. Egy ideig toporogva hezitált, de mivel kintről nem hallatszott semmilyen gyanús nesz, nekidurálta magát, és leült az asztalhoz. Alaposan átgondolta az első lépését, mielőtt arrébb húzta a fehér futót. Ahogy elengedte a bábu fejét, az egyik fekete koponya megmozdult, és lassan átsiklott a G7-re.

Kobak majdnem felborult a székkal. Az izmai lökték volna kifelé, hogy pattanjon fel és rohanjon, de aztán arra gondolt, hogy nem azért nevelte őt Kempelen varázslóinasnak, hogy egy ilyen kis pofás trükkötől megfutamodjon. Mert ez is nyilván valami mechanikai furmány, nem is lehet más. És ő nem lehet olyan, mint azok a babonás bugrisok, akiket a Mester el szokott kápráztatni a Sakkozó Törökkel! Benézett az asztal alá, hátha ott rejtőzik valaki, de ezt tulajdonképpen ő sem gondolta komolyan. Érezte, hogy ez a koponya-sakk más elven működik. Nem is talált az asztal alatt senkit, csak egy halom beszáradt egérpiszkot. Ha többet akar megtudni a szerkezetről, folytatnia kell a partit. Úgyhogy megint lépett. Leütötte az egyik fekete futót.

Ekkor mintha távoli pengő hangot hallott volna. Mint amikor egy húr elszakad. Vagy inkább, mint ahogy egy kardpenge átüti a páncélt, és a fogak közt kiszökik a lélek. Szinte látta maga előtt. A kölyök minden haja szála égnek meredt, és gyorsan elhajította a kis fekete koponya-

nyát. A kép egyből szertefoszlott. Rémületes látvány volt, de nem volt túl sok ideje töprengeni rajta, mert a fekete bástya megmozdult és előrenyomult, újra uralma alá hajtva a centrumot. A helyzet sürgős beavatkozást igényelt. Kobak most már csak a játszámára figyelt.

Másfél órát gondolkodott a következő lépésen. Szerencsére senki nem háborgatta. Úgy látszik, kedves vendégek érkeztek a Mesterhez, néha öblös hahotát is hallott a tornác felől. Ez megnyugtatta. Van még ideje, hogy legalább döntetlenre kihozza ezt az eszelős partit. De miután sikeresen megszüntette a koponyák gyalogelőnyét, már nem elégedett meg ennyivel. Most már nyerni akart. És nyert is. Éjfél körül behúzta a mattot. Megverte a holtakat az élőkkel. Nem sejtette, hogy ez mit jelent. Hogy ezzel megtörte az idő rendjét. Erre csak később jött rá. Százötven évvel később.

Sándor bácsi elhallgatott.

– Hát így – tette még hozzá.

A szobára csend telepedett. Az öreg a gyerekekre pillantott, akik kissé tanácstalanul néztek vissza rá.

– És? – bökte ki végül Hanna.

– Nem értik? – kérdezett vissza az öreg.

– Mit?

Sándor bácsi szuszogva az oldalára fordult, tekintetét Hanna szemébe fúrta.

– A Mester csapdát állított a kölyöknek. A sakktábla egy indítószervezet volt. És amikor Kobak legyőzte az élőkkel a holtakat, beindította az időgépet.

Tibi tátott szájjal bámult. Hanna is csak meresztgette a szemét, és hallgatott.

Sándor bácsi kezdett türelmetlen lenni.

– Na, értik már?! – forszírozta.

Hanna a fejét rázta. Pedig már értette. A szíve megsúgta az igazságot, ha a feje még nem is akarta elfogadni. Úgyhogy az öreg kénytelen volt kimondani:

– A teremburáját a nehéz fejüknek! Mit nem lehet ezen érteni?! Kobak én vagyok!

© Orchard Literary Agency

[25] Slusszkulcs az időhöz

Hanna és Tibi szótlanul loholtak egymás mellett. Már sötét volt, mire végre elszabadultak a Mozsárból, mivel Hanna még átkötötte Sándor bácsi sebét, Tibi pedig lefőzött egy kancsó hársfateát éjszakára. Késésben voltak, ebből fejmosás lesz, ezt mindketten tudták. Utálatos dolog, ha az embert megszidják, de ha ráadásul okkal, az végképp felháborító. Ez zakatolt Hanna fejében, mikor a körúthoz értek.

– Na csá! Este még hívlak! – lihegte Tibi, és jobbra fordult a nyolcadik kerület felé.

Hanna megállt, hogy kicsit kifújja magát. Most már úgyis mindegy. Úgy döntött, megvár egy villamost. Ekkor megszörrent a mobilja.

– Szia, anya!

– Hol vagy már?! – hallatszott az ingerült női hang a mobilból.

– Bocs, öt perc és otthon vagyok.

– De hol a nyavalyában voltál?

– Sándor bácsi nincs túl jól, és...

– Mi baja van?! – vágott közbe az anyja.

Ekkor a villamos csörömpölve behúzott az állomásra, elnyomva minden más hangot.

– Itt a vili, mindjárt otthon vagyok, puszi – kiáltotta Hanna, majd kinyomta és zsebre vágta a mobilt.

Mire hazaért, az anyja épp egy szuperfontos telefonbeszélgetésbe volt bonyolódva valamelyik barátnőjével, úgyhogy megúsza a lelki fröccsöt. Evett valamit, aztán behúzódott a szobájába, végigdőlt az ágyán, és végre nyugodtan elgondolkozhatott azon, amit Sándor mondott. Valahányszor végigpörgette magában a történetet, a végén mindig oda lyukadt ki, hogy akármilyen valószínűtlennek tűnik, mégis igaz. Ő hisz Sándornak. Persze jó lenne tudni, hogy mit gondol Tibi. De Tibi nem hívta, és nem volt fenn cseten sem.

Hanna kilenc körül nem bírta tovább, és rácsörgött. De ki volt kapcsolva. Úgy látszik, Tibi rosszabbul járt, és most büntetésben van. Olyankor Vali néni elveszi tőle a telefont.

Másnap délelőtt sem tudtak rendesen beszélni, mert Tibi késett, a szünetekben pedig mindig lógott valaki Hannán. Suli után pedig Rogyák Mari csapott le rájuk, és vonszolta be őket a Varázsfuvola próbájára. Mari néni szokás szerint síkideg volt.

– Nyakunkon a főpróbahét! – rikoltotta kábé kétpercenként.

Talán így próbálta koncentráltabb munkára buzdítani a Szabi vezetésével buzgón ökörködő fiatalokat, de csak annyit ért el vele, hogy a próba közepére sikerült magát teljesen besokkolnia.

– Orsolya! – visitotta Papagéna jeleneténél.

Bulcsú sóhajtva megnyomott egy gombot a magnón, és a zene leállt.

– Mi van? – kérdezett vissza kissé ingerülten Orsi, mivel a tanárnő épp tizenhatodszorra állította le a dalát.

– Mit mondtam én neked?
– Hogy varázslatosan cikázzak.
– Pontosan. Akkor tehát ismétlem: minden harmadik PA-ra helyet változtatsz! Harmadik PA: pad alól kinézés, hatodik PA: függöny mögül kikukkantás, kilencedik PA: Szabika mögül felpattanás – sorolta Mária néni. – Megkérdezhetem, hogy merre jártál a kilencediknél?

Orsi megvonta a vállát.

– Elkéstem.

– Vettem észre.

Hanna közben behúzódott Tibivel a széthúzatott padok fedezékébe, és elkezdtek halkán puszogni.

– Papagéna előlről! – dirigált a tanárnő.

Bulcsú visszaléptetett a szám elejére, és elindította a zenét. De nem telt bele fél perc, újra le kellett állítania.

– Orsolya, te kullogsz!

– Ennyi idő alatt képtelenség odaérni a Szabi mögé! – fakadt ki Orsi, ám nem talált túl sok együttérzésre.

– Nincs lehetetlen, kislányom – jelentette ki a tanárnő.

– A művészet: szabadság! Varázslat! Súlytalanság!

Hanna egyre hevesebben magyarázott valamit Tibinek, és ez most már Rogyák Marinak is feltűnt.

– De én ezt nem tudom megcsinálni! – toppantott Orsi, és letépte magáról a sötétítőfüggönyt, amivel jelezték a madárruhát.

– Semmi baj. Akkor átveszi Hanna a szerepedet.

Hanna felkapta a fejét.

– Én?!

– Cseréltek – rendelkezett a tanárnő.

– De tanárnő... – kezdett tiltakozni Hanna, de Rogyák Mari nem várta végig.

– Haladjunk! Haladjunk! Gyere a színpadra!

– De hát az Orsi... az Orsival ezt nem lehet megcsinálni! – próbálkozott Hanna, de ez se jött be, mert Orsi csak megvonta a vállát.

– Nekem tök mindegy. Ugráljál te varázslatosan! – mondta, és sértődötten kiterült az egyik padon.

Tibi úgy érezte, hogy Hanna védelmére kell kelnie, ezért feltápászkodott, és elindult a színpad felé.

– Tanárnő...

De Rogyák nem hagyta végigmondani.

– Nem értitek, hogy nincs erre időnk?! Nyakunkon a főpróbahét! És még a dalok sincsenek meg mind! Tényleg, mi van a rapped? Írtatok szöveget?

Csend. Tibi behúzott nyakkal állt, és most már bánta, hogy kimászott a jó kis fedezékből. Rogyák sértett fenséggel körbehordozta a tekintetét a társaságon, majd hisztérikus felcsúszó hangon sívította:

– Rajtam kívül érdekel bárkit is, hogy pillanatokon belül bemutatónk lesz?!

A gyerekek egymásra néztek, mindenki a másiktól várta a megoldást.

– Valaki esetleg szóra méltatna? – szólt kicsit higgadtan a tanárnő.

Valaki végre megmozdult.

– Én hoztam egy szöveget – mondta Kristóf, és felállt.

– Na, hála a magasságnak... – sóhajtott Rogyák. – Akkor lökjed, fiam! – csúszott ki a száján, de egyből észbe kapott. – Illetve: szavald el, Kristóf!

Kristóf divatosan megszagattott farmerének hátsó zsebéből egy gyorsétterem szórólapját kotorta elő, aminek margójára apró betűkkel Papageno dalának szövegét írta.

– Szóval az van, hogy még nincs teljesen kész...

– Halljuk! – sürgette Rogyák Mari.

Kristóf a színpad közepére állt, lábait szétvetette, mint egy rockénekes, és skandálni kezdte:

*Meglengetem a lépveesszömet,
ezzel kergetem a lányokat, a nőket.*

*Kitekerem minden madár nyakát,
hozom a pacsirtának a halált.*

*Madarász vagyok, de a hátam nem tollas,
menekül előlem a midiri-madár, a tollas.*

Leeresztette a szórólapot, és büszkén vigyorogva körülnézett. Az osztály mozdulatlanul bámult vissza rá, talán még várták a folytatást. A rapper arcáról lehervadt a vigyor, és segélykérően nézett a tanárnőre:

– Ez, ez, ez... – kezdte Mari néni, majd a hangja elcsuklott, és idegesen felnevetett. – Ez egyszerűen borzalmas! Menjünk tovább a jelenettel!

Kristóf leforrázva kotródott le a színpadról, de azért igyekezett megőrizni maradék méltóságát.

– Mondtam, hogy még nincs kész... De azért vannak benne jó dolgok, nem, Szabi?

– Ja, ja – hagyta rá Szabi, aki persze szívesen beszólt volna, de egy ilyen nagymenővel, még ha az most szénné égett is, nem akart összeakaszzkodni.

– És Szabolcs? – húzta fel a szemöldökét Rogyák Mari. – A te ötleted volt ez az egész modernizált Papageno! Akkor tessék, halljuk a versed! Vagy nem írtál?

Szabi a vállát vonogatta.

– Írtam, csak... – elhallgatott, és az orrát kezdte piszkálta.

– Mit CSAK? Tessék, halljuk!

Szabi fülig pirult. Aztán egyből elsápadt. A többiek döbbenetben nézték, ilyet sem láttak még: a pofátlanság élő szobra zavarban van.

– Édes fiam, ne húzzuk az időt! – türelmetlenkedett Rogyák.

Szabi végül felvonszolta magát a színpadra.

– Kérhetem hozzá a zenei alapot is? – kérdezte.

– Naná! Rajtam ne múljon! – mondta Bulcsú, és kikereste a tracket. – Mehet?

Megszólalt a zene, és Szabi rappelni kezdett:

*Én vagyok itt az osztály réme,
ismerjétek el már végre!
A madárházba hétvégére
csusszanjunk el ketten, bébe!
Figyuzzál, öcsém, a rímeket hányom,
nagyon jó a Papa-génállományom.
Az ornitológiát kenem-vágom,
a tojókat pedig, hmm, csipázom!
Haver, a csajom, ha hosszan nézed,
a Madarász utcai kórházban végzed.
Ne dumázzál, ne izélj, ne magyarázz,
én vagyok az aduász: a madarász.*

Eddigre már az egész osztály talpon volt, tapsolt és kiabált, hogy énekelje el még egyszer! Szabi ragyogott: életében először valamivel sikere van. Újra elénekelt az egésztest, ekkor már mindenki együtt üvöltötte vele a refrént. Kristóf ledobta magát a földre, és bénán brékelt hozzá. Rogyák boldog volt, hogy milyen jó irányt vett a próbafolyamat. Végre mindenki lelkesen próbált. Szabi pedig, a baromfifeldolgozó, mennybe ment.

Hannáék próba után rohantak a Mozsárba. Tibi hozott a menzáról egy befőttésüvegnyi betűtészta levest, de felesleges figyelmesség volt, mert Sándor bácsi, hiába próbálták belediktálni, még mindig nem tudott enni. A láza lejjebb ment valamelyest, de a sebe nagyon ronda volt. És továbbra sem tudott lábba állni. Aminek a legkellemetlenebb következménye az volt, hogy vécére sem tudott kimenni.

– Tiborka! – intette magához a fiút, míg Hanna teát főzött, és halk, bizalmas hangon közölte: – Ki kellene üríteni a küblit!

– Mit? – meresztett nagy szemeket Tibi.

– Egy fém bili... az ágy alatt. Higiéniai szempontokból le van takarva egy csendélettel.

Tibi óvatosan benézett az ágy alá, ahol egy fakószürke edényt látott a tetején kisméretű olajfestménnyel, ami gyümölcsöket és egy félig megnyúzott mezei nyulat ábrázolt.

– Mit csináljak ezzel? – kérdezte Tibi rosszat sejtve.

– Öntse ki a vécébe. Hálám örökké üldözni fogja.

Tibit a kilátásba helyezett díjazás nem villanyozta fel túlságosan, ám nagy levegőt vett, és hősiesen teljesítette a küldetést. Miután Hanna kicserélte a kötést, mindketten leültek az ágy mellé, és kíváncsian néztek az öregre. Várták a folytatást. Sándor bácsi töprengő arcot vágott.

– Hol is tartottam? – kérdezte.

– Hogy el tetszett indulni az időgéppel – vágta rá Hanna.

– Stimmt.

– És hova tetszett megérkezni?

Sándor bácsi felemelte a kezét, mintha türelemre inténé őket.

– Hogy ezt megértsék, egy picit messzebből kell kezdenem.

Tibi fintorogva nézett Hannára. Ahhoz képest, hogy az elején az öreg mennyire sürgette őket, mindig Ádámtól és Évától kezd. És tényleg, majdnem.

– Második József, az új császár, aki következett a trónon az anyukája után, a Mestert bízta meg, hogy színházat csináljon Budán a volt Karmelita kolostorból. Ez még a jakobinus bukás előtt volt, mikor még minden rendben ment... Persze vitt engem is. Két évig dolgoztunk rajta, gyönyörű munka volt! Kempelen úgy tervezte meg a nézőteret, hogy a bálók idején a padló felemelhető legyen. Egy csoda! Ja, meg volt három tekepálya is...

– De mi köze ennek az időgéphez? – türelmetlenkedett Tibi.

– Csigavér! – torkolta le Sándor bácsi, és komótosan folytatta. – A Mesternek volt a díszletraktárnál egy műhelye... Mert díszleteket is tervezett, de még milyeneket! A Mester úgy gondolkodhatott, hogy az az épület még százötven év múlva is állni fog. És igaza lett! Még ma is áll! Úgy hívják, hogy Várszínház.

Hannának rémlett ez a név, mintha már hallotta volna valahol.

– Ezért a Mester úgy állította be a masinán a tér- meg az időkoordinátákat, hogy én pont oda érkezzem százötven évvel később – folytatta az öreg. – Ami mit jelent?

– Mit?

– 1795 plusz 150? Kis fejszámolás!

– Ööö... – mondta Tibi, és úgy tett, mint aki fejben számol.

– 1945 – mondta Hanna.

– Így van. Azaz? – nézett rájuk kérdően Sándor bácsi. –
Mi volt akkor?

– Mi? – kérdezett vissza Hanna.

– Hát a második világháború! Rádás februárius. A budai kitörési kísérlet. A várban körülfűrt német csapatok megpróbálták áttörni a fronton. Úgyhogy én az időgéppel épp belecsöppentem a sűrűjébe. Még mindig ott ültem a sakkasztalnál, előttem a megnyert parti... Semmit nem értettem, csak bámultam, a fejem zúgott, a szívem vadul kalapált... Kint német vezényszavak, kattogó gépfegyver-ropogás...

Az öreg szavai köhögésbe fulladtak. Hanna már nyúlt a bögréért, de Sándor bácsi jelezte, hogy nem kell. Erőt vett magán, és folytatta.

– Életemben először hallottam golyószórózást. Azt hiszem, egy picikét sokkot kaptam. Sikítani kezdtem. Akkor valaki feltépte az ajtót... egy fekete ruhás, tányérsapkás SS-tiszt volt... véres arccal... géppisztollyal. Üvöltötte, hogy takarodjak le valami pincébe, de moccanni se bírtam. Csak néztem rá... bámultam azt a szörnyeteg puskát, és... és... éreztem, hogy valami forró csurog a combomon. Mert hát... bepisiltem. A német meg csak üvöltözött tovább. Mozdulni akartam, de a lábam nem engedelmeskedett. És akkor belövést kapott az épület. A falak megremegtek, vakolat potyogott a fejemre... Beugrottam a sakkasztal alá: az mentette meg az életemet, amikor leszakadt a plafon.

Az öreg kifulladásra leállt, behunyta a szemét, és pihegett.

– És? – kérdezte halkán Hanna.

Egy ideig úgy tűnt, az öreg meg sem hallotta a kérdést, mert ugyanúgy feküdt tovább csukott szemmel, és nehezen lélegzett, de végül mégis megszólalt.

– Nem tudom, meddig feküdhettem ott a sötétben. Nyeltem a port... meg a könnyeimet... és meg akartam halni. De aztán megtaláltak az orosz katonák. Bevittek a tábori kórházba. Átvizsgáltak, de nem volt komoly bajom. Csak éppen megnémultam. Három évre.

– Három évig nem beszélt? – kérdezte Tibi.

– Nem hát! Mit mondtam volna? Hogy megjöttem egy időgéppel? Mint hadiárvéd, bedugtak egy nevelőotthonba. Ott jó dolgom volt, békén hagytak.

Sándor bácsinak egyre inkább nehezebbre esett a beszéd. A gyerekek érezték, hogy hagyniuk kéne, de közben tudni is akarták a történet végét.

– És az időgép? – kérdezte mohón Tibi.

Az öreg halkán folytatta.

– Több mint hatvan évig kerestem...

– És megvan? – csapott le rá Hanna.

Sándor bácsi szája halvány mosolyra húzódott, arca büszkén felragyogott.

– Sok minden megvan... Darabokból kellett összeszedni, de nem sajnáltam rá az időt! Átguberáltam az életemet.

– Az indítószerkezet megvan – mondta Tibi. – A koponyás sakk-készlet, azt láttuk.

– Ja, az megvan – hagyta helyben Sándor bácsi.

– És mi hiányzik még? – kérdezte Hanna.

– Tudják azt maguk jól – mondta az öreg, és elhallgatott.

Igen, Hanna tudta. Tibire nézett, hogy rájött-e már ő is a nyilvánvalóra, de a fiú zavartan pislogott. Kicsit sok volt neki ez így hirtelen.

– A körző – mondta ki Hanna.

– Az egész életem kereséssel telt – folytatta az öreg. – Nem a Szent Grált kerestem, hanem bábukat meg ócs-

kavasakat. Hogy vissza tudjak menni. Hogy haza tudjak menni. Hogy meg tudjam mondani a Mesternek, hogy... hogy...

Sándor bácsi itt hirtelen elbizonytalanodott. Lopva a gyerekekre pillantott, aztán gyorsan lezárta a mondatot.

– Hát amiért ideküldött, na! De nem maradt sok időm. Tibor, Hanna! Segíteniük kell!

– De hogy? Mit? – kérdezte a lány.

– Be kell jutniuk abba a házba... és visszalopni a körzöt!

Hanna rohant haza, és hívta Zsófit a Skype-on. Egy szuszra darálta el az egész hihetetlen történetet, amitől barátnője nem volt különösképpen elragadtatva.

– Szóval a körző az időgéphez kell?

– Igen! Így már minden érthető, nem? – lelkesedett Hanna.

De Zsófi továbbra is bizalmatlan arcot vágott.

– Nem tudom... Azért ez az egész kicsit meredek.

Hannát egyre jobban zavarta, hogy Zsófi nem osztozik a lelkesedésében.

– Jó, oké, akkor menj rá a kempelen.hu-ra! – mondta kissé türelmetlenül.

– Mert? – kérdezett vissza Zsófi.

– Majd meglátod.

Zsófi megnyitotta a böngészőt, és beírta a címet. Hanna várt.

– Megvan. És?

– Klikkelj rá a Kiállításra! Aztán hogy Történeti tárgyak.

Zsófi klikkelgetett.

– Itt van a sakk-készlet, az Élők a holtak ellen.

– Most ne azt nézd! Kettővel alatta – dirigált Hanna.

Zsófi csodálkozva hajolt közelebb a monitorhoz.

– Kukucskálódoboz? Ez meg mi?

– A kép a lényeg, ami benne van.

Zsófi még közelebb hajolt.

– Nem látom jól, olyan kicsi.

– Egy szabadkőműves páholy.

– Várjál, megpróbálom nagyítani!

Zsófi valamit ügyeskedett a klaviatúrán, de nyilvánvalóan nem járt sikerrel, mert továbbra is bosszús képet vágott.

– Egy nagy faragott karosszék, mellette két oszlop a Holddal és a Nappal – sorolta Hanna. – És előtte egy földgömb.

– Oké, azt látom – mondta Zsófi.

– És azt a két pasit, aki ott áll mellette?

– Kábé. Nem hiszem el, hogy nem lehet kinagyítani!

Hanna nem hagyta magát kizökkenteni.

– Fognak valamit. Látod?

– Aha – mondta Zsófi, és végre abbahagyta a billentyűk püfölését. – Ez olyan, mint valami... Egy körző?

– A mi körzőnk!

Hanna diadalmasan nézett a barátnőjére, aki viszont továbbra is bizalmatlanul vizsgálgatta a kukucskálódoboz képét.

– És akkor mi van? Nem értem.

– Ez az időgép! – magyarázta Hanna, akit most már kifejezetten idegesített, hogy barátnője, aki egyébként annyira penge szokott lenni, most ilyen nehézfejű. – És mint látható, a körző része az időgépnek. Ráadásul az egyik legfontosabb része: az zárja az áramkört.

– Még mindig nem vágom – rázta a fejét Zsófi.

– Jó, én se teljesen – ismerte be Hanna. – Sándor bá megpróbálta elmagyarázni, de kábé annyit értettem az egészből, hogy a körző olyan, mint egy slusszkulcs.

Zsófi ezen a ponton elveszítette a türelmét, és felcsattant.

– Úristen, Hanna, miről beszélünk, de most komolyan?!

– Miért? – kérdezett vissza kissé sértetten Hanna.

– Te nem hallod magad? „A körző olyan, mint egy slusszkulcs.” Ez az öreg csóka teljesen kattant, és téged is behülyített!

– Zsófi, hogy mondhatsz ilyet?! – most már Hanna is kezdte elveszíteni a türelmét.

– Gondolkozz már egy kicsit! – heveskedett Zsófi. – Egyszer azt mondja, hogy a sakkasztal az indítószerkezet, aztán meg hogy a körző a slusszkulcs, összevissza beszél!

Hanna a fejét rázta.

– Láttam a koponyás sakk-készletet!

– És akkor mi van? Csinált egy ugyanolyat a képek alapján. Bárki hozzáférhet, itt van, tessék, fenn van a neten.

– És akkor miért vették el tőle a körzőt?

– Lehet, hogy tényleg sokat ér valami gyűjtőnek...

– Ezt már lejátszottuk, Zsófi, te se hiszed el!

– És te miket hiszel el?! Hogy valaki egy időgéppel landolt a Várszínházban? Az öreg összevissza dumál, mondjuk nem is csoda, már félhülye. Előbb összeverték, aztán meg a fejére esett...

Hannának egyre kevésbé tetszett, hogy barátnője így beszél Sándor báról. Szerette volna lezárni ezt a félresiklott beszélgetést, úgyhogy határozott hangon kijelentette:

– Én akkor is hiszek neki.

– DE MIÉRT?! – Zsófi szinte már kiabált.

– Mert érzem, hogy igazat mond! – kiabált vissza Hanna.

Szerencsére ekkor benyitott a szobába anya, és vacsorázni hívta. Be kellett fejezniük a beszélgetést, de ezt most egyikük sem bánta igazán.

Hanna szótlanul lapátolta magába az ételt, csak fél füllel hallgatta apja felhevült beszámolóját egy marha biciklistáról, aki el akarta vele üttetni magát. Még mindig Zsófi érthetetlen makacssága járt a fejében. Miért nem akarja belátni, ami a napnál is világosabb? Sándor igazat mond! Egy időgéppel érkezett a tizennyolcadik századból. És Hanna találta meg az időgép slusszkulcsát. Ekkor azonban hirtelen beléhasított, hogy délután mit ígértek Tibivel az öregnek. Hogy visszaszerzik az Apostol utcából a körzöt.

© Orchard Literary Agency

[26] A dementor bekavar

Vissza kell szerezni a körzöt! Könnyű azt mondani. De hogy jutnak be Tibivel abba az átkozott házba, amit úgy védenek, mint egy erődítményt? Kéne egy terv! Le kéne ülni Tibivel, és kidolgozni egy tuti akciót! De Tibi sajnos most mással van elfoglalva. Nagyon mással.

– Látom, kikerült egy újabb betű a táblára: ez már bizony „áció” – mondta Bujdosóné, miközben az osztálynaplóval a hóna alatt vidáman belibeggett a terembe. – Ebből minden valamirevaló tanár érti, hogy a napjai meg vannak számlálva, és ideje lezárni a jegyeket. És én ezt már meg is tettem... többnyire... vannak azonban kétes esetek, akik... mert hogy vajszívem van... felelhetnek a jobb jegyért.

Az osztály dermedt csendben ült, csak az ablaküveghez csapódó légy sűrű koppanásait lehetett hallani. Hanna nagyon együtt érzett most a léggel, a legszívesebben ő is fejeesztve menekült volna a túsarkokon libegő dementor közeléből. Pedig ő nem is volt veszélyben. A fiúk annál inkább.

– Szabolcs, itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy sorompóba állj a négyesért – szolt Búné.

– Nem szeretnék sorompóba állni, tanárnő! – szögezte le sietve Szabi.

Bujdosóné kérdően felhúzta a szemöldökét, amitől a teremben tartózkodó melegvérűekben meghűlt a vér, az ablaktáblát ostromló légy meg hirtelen elhallgatott, a háttára dobta magát a párkányon, és megpróbálta halottnak tettetni magát.

– Milyen sorompóra utaltam az előbb?

– Ööö – kezdte Szabi, de ehhez nem volt türelme a tanárnőnek, enyhe undorral leintette a fiút, majd kinyitotta az osztálynaplót, és komótosan lapozgatni kezdett.

A hátsó padosorokból szolidan vacogó fogak morzézta S.O.S.-t az égiekhez. Úgy látszik, a fohász meghallgatásra talált.

– Orsolya megmondhatja az ötösért.

Orsolya kiugrott a padból, és készségesen harsogta.

– Természetesen a lovagi tornákra utalt a tanárnő!

– Pontosan.

– Ez tök könnyű volt! – szaladt ki Edina száján, de mire észbe kapott, már késő volt visszazívni.

Bujdosóné lassan a hang irányába fordította a fejét. Egy tank lövegtornya fordul így a célpont felé – gondolta Tibi, és most nagyon nem lett volna Edina bőrében. De látzott, hogy Edina is szeretne most valahol máshol lenni. Bujdosóné végigmérte a lányt.

– Edina? Benevezel egy kérdezz-felelekre a négyesért?

– Jó nekem a hármas is, zsír! – hadarta sietve Edina, és lehajtotta a fejét.

Bujdosóné elmosolyodott.

– Hátha zsír, akkor már be is írtam.

Kipattintotta a golyóstollát, és beírta a jegyet a naplóba. Tibi összenézett Hannával. Bujdosóné ma különlegesen kegyes hangulatban volt. Furcsa módon ettől nem könnyebbültek meg a gyerekek, sőt talán még feszültebb-

ben kuporogtak a padokban. Itt valami készül – gondolták. És nem is tévedtek.

Bujdosóné tovább lapozgatott.

– Nézzük csak, ki van még...

Egyszer csak megállt a lapozásban, és elmerengett.

– Tibor – lehelte sóhajtva. – Tibor, Tibor, Tibor...

Tibi gyomrába belemart a rémület. Előredőlt a padban, és megpróbált nem túl látványosan bepánikolni.

– Tulajdonképpen elég egyértelmű a helyzeted... – folytatta Búné. – De hogy lásd, kivel van dolgod... hm... felelhetsz a kettesért.

Tibi méltatlankodva felkiáltott.

– A kettesért?! De hát legalább hármásra állok!

– Nekem nem úgy tűnik a jegyeid alapján – mondta rendíthetetlen nyugalommal a tanárnő. – Tudniillik amíg hiányoztál, több témazáró dolgot is írtunk. És mivel nem teljesítetted az éves követelményt...

Tibi a tanárnő szavába vágott.

– Hogy teljesíthettem volna, ha nem voltam itt?!

Bujdosóné arca elsötétült. Az osztályban szinte mindenki egy kissé távolabb húzódott a fiútól, mintha láthatatlan tolóerő lökte volna őket. Csak Hanna maradt a helyén, bár az ő szíve is vadul kalapált.

– Maradjál már! – sziszegte a fogai között.

Bujdosóné végül úgy döntött, hogy mégsem harapja le azonnal a lázadó diák fejét, és kegyesen megszólalt.

– De most itt vagy... szerencsére. És megkapod az esélyt. Felelhetsz az egész éves anyagból.

– Az egész éves anyagból?! – kérdezett vissza rémülten Tibi. – Most?!

Bujdosóné szánakozva nézett végig a fiún. Láthatóan nem villanyozta fel a túl könnyű győzelem esélye. Ő még

játszadózott volna ezzel a kis nyomorulttal, mint macska az egérrel.

– Jól van, kapsz két napot – sóhajtott elkedvetlenedve.
– És az utolsó órán számot adhatsz roppant tudásodról. Megegyeztünk?

Tibi csak állt félig elnyílt szájjal, amíg Hanna lopva bokán nem rúgta.

– Kö-köszönöm – hebegte a fiú.

– Szívesen. Leülhetsz.

És Tibi visszaroskadt a padba.

Suli után Hanna rohant a menzára, gyorsan magába lapátolta a levest, hogy minél hamarabb indulhassanak Sándor bához. De Tibit nem találta. Nem jött le enni, ez azért gyanús volt. Rácsörgött, de a fiú nem vette fel. Hazament volna? Az lehetetlen, megbeszélték, délután átmennek az öreghez, hogy kidolgozzák a tervet. Kettőt sípolt a telefonja, SMS-t kapott. Tibi volt az.

KÖNYVTÁR – csak ennyit írt.

Hanna egy halom törökönyv közé temetkezve találta a barátját.

– Nem hiszem el, hogy nem száll le rólam! – dühöngött Tibi. – Nem unja még?

– Végül is adott még két nap haladékot – próbálta vigasztalni Hanna.

– Két nap! Tudod, mire elég az?! Semmire!

Tibi kétségbeesetten lapozgatott egy képes történelmi atlaszt. Hanna egy ideig türelmesen várt, de aztán nem bírta tovább.

– Na, akkor megyünk? – kérdezte.

– Hova?

– Jaj, Tibi, ne csináld már, Sándor bához!

– Most nem tudok, tanulok, bocss.
– Ne már, két nap alatt akarod megtanulni az éves anyagot?

– Mert? – kapta fel a fejét a fiú.

– Te mondtad, hogy tők reménytelen!

– Azért én megpróbálnám, ha nem haragszol!

Hanna idegesen megvakarta a karját.

– Az öreg vár minket! Ki kell dolgoznunk az akciót!

– Hát dolgozzátok! – mondta Tibi, és újabb kézikönyvet húzott maga elé.

Hanna fújt egy nagyot, mint a dühös macska, aztán sarkon fordult, és kiment a könyvtárból. Nem mondhatni, hogy csendben csukta be az ajtót. Az épületben hosszú másodpercekig visszhangzott a csattanás.

Az iskola ajtajában szinte belerohant a szüleibe.

– Hát ti? – kérdezte meglepve.

– Hogy-hogy mi? Rendkívüli szülői értekezlet – mondta anya, miközben levette, és akkurátusan a tokjába helyezte a napszemüvegét.

– Hanna, ugye nem csináltatok valami disznóságot? – kérdezte apa gyanakodva.

– Dehogysis! – vágta rá sietve Hanna, de közben az agya vadul dolgozott, hogy vajon miről szólhat ez az egész. Őszintén remélte, hogy nem buktak le Tibivel.

– Kulcsod megvan? – kérdezte anya.

– Igen, de még nem megyek haza...

– Hova mész? – faggatta apa.

– Sándor bához. Viszek neki gyógyszert – hadarta Hanna, és már futott is.

– Legkésőbb vacsira otthon legyél! Legkésőbb! – kiáltott utána anya.

A szülői értekezleten nem derült ki semmilyen eget rengető disznóság. A Varázsfuvoláról volt szó. Géza bácsi üdvözölte az egybegyülteket, majd mosolyogva fordult a kissé gyűrött rendezőnő felé.

– Átadnám a szót Rogyák Mária tanárnőnek, aki az év végi műsort... hát ez több mint műsor... szóval a színházi előadást rendezi, szervezi. A Varázsfuvola lelke, motorja!

Rogyák felállt, és kissé bizonytalan mozdulattal a szülők elé lépett. A beszűrődő késődélutáni napfény még riasztóbbá tette arcának drámai sápadtságát.

– Kedves szülők... – kezdte halk, színtelen hangon. – Nem akarok melodramatikus húrokat pengetni... de van egy kis baj! Rosszul állunk! A gyerekek édesek, lelkesek, és a darab is szépen alakul, de sajnos a jelmezre, díszletre nem jutott elég energia. Pár napunk maradt! A dolog reménytelennek tűnik... – sorolta elcsukló hangon.

Mielőtt azonban elsírhatta volna magát, az osztályfőnök széles mosollyal a szülők elé perdült.

– Reménytelennek tűnik, ám nem az, hogyha összefogunk! Ez a szülői munkaközösség már többször is bizonyított! Itt az újabb alkalom, hogy megmutassuk, mire képes ez a pompás kis osztály!

Géza bá gyújtó hatású beszédének meg is lett a kézzelfogható eredménye.

Mikor este Hanna hazaért, azt hitte, hogy elkezdődött a lakásfelújítás. Már a lépcsőház is zengett a nagy kopácsolástól, amibe belevegyült egy varrógép fegyverropogásszerű kattogása.

Joli néni lábbal hajtotta a vízözön előtti varrógépet, ami örült sebességgel falta a hosszú, narancssárga ruha-

anyagot. A vászon végébe anya kapaszkodott tettvagytól izzó szemekkel.

– Engedheted, Vikikém!

– Tessék?! – kérdezett vissza anya az örült hangzavarban, majd felcsattant. – Csaba! Nem lehetne egy kicsit halkabban?!

Ez a szoba másik végében barkácsoló apának szólt.

– Úgy érted, halkabban kalapálni? – kérdezett vissza kissé irritáltan apa, aki harmadik órája volt összezárva Csongi bácsival, és ez kicsit megtépázta az idegeit.

A házmestertől kért ugyanis szerszámokat, de amikor Csongi bácsi megtudta, hogy díszletácsoláshoz kell, levarkarhatatlanul készségesnek mutatkozott.

– Csináltam én olyan bútorokat katonáéknál, hogy még! – közölte, és kezébe vette az irányítást, amiért Csaba először hálás volt, de most már kezdett elege lenni.

– Ne ott vágja! – horkant föl Csongi bá. – Hát nem látja, hol jelöltem be a ceruzával?!

– Látom, de félrehúzz ez az izé – lihegte apa, és tovább rángatta a fűrészt.

– Félrehúzz a majdnemmondtammi! – legyintett Csongi bá. – Na adja ide!

A varrórésztelen meg Joli néni osztogatta megfellebbezhetetlen parancsait.

– Vikikém, ezt a csipkét még a nyakrészhez kéne varrni!

– De ez egy papi gúnya lesz, Joli néni!

– Mindegy az! Na, hadd ülök oda, majd csinálom én!

Hanna jobbnak látta, ha visszahúzódik a szobájába. Kinyitotta a gépét, és megnézte, hogy Zsófi írt-e neki e-mailt. De semmi. Mondjuk nem is számított rá. Tegnap elég fagyosan váltak el. Jó, nem vesztek össze, de Hannát bántotta, hogy a legjobb barátnője nem értékeli

szenzációs felfedezését. Mintha irigyelné tőle. Nem hiszi, hogy Sándor igazat mond. Nem hisz az időgépben.

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és anya állt a küszöbön boldog pírrel az arcán.

– Papapapapagénó... Papapapapagéna... – énekelte vígan, de aztán kis híján felkenődött az ajtófélfára.

Ugyanis Joli néni nyomult be mögötte a szobába, a kezében valami rikító rongyot lobogtatva.

– Hannuskám, csukd be a szemed! – harsogta, majd mielőtt Hanna bármit tehetett volna, már ki is adta a következő parancsot. – Kinyithatod!

Hanna a csiricsaré rongyra meredt, amiről színes márdartollak fityegtek festői összevisszaságban.

– Mi ez? – kérdezte rosszat sejtve.

– Hogy-hogy mi? A Papagena-jelmezed! – közölte büszkén mosolyogva anya.

– Gyurika tollainak felhasználásával! – tette hozzá Joli néni.

– Meg tetszett tépni a Gyurikát?! – álmélkodott a lány.

– Dehogysis! Ezek csak azok, amiket elhullatott.

– Na, hogy tetszik? – türelmetlenkedett anya.

Hanna sokáig kereste a megfelelő szavakat.

– Tök jó – mondta végül.

– Azért egy kicsit több lelkesedést vártam volna! – húzta fel az orrát a szomszédasszony.

Ekkor megpittyent Hanna mobilja. Egy SMS. Zsófi írt! Végre! Hanna gyorsan megnyitotta az üzenetet. Csak ennyi volt:

IGAZAD VOLT! VAN IDŐGÉP!

Zsófi délután háromra volt bejelentve Szalontaihoz. A kezelés után azt javasolta a főorvosnak, hogy játsszanak le egy parti sakkot. Szalontai szokás szerint rohanásban volt, de a kihívásnak, mint minden igazán szenvedélyes játékos, nem tudott ellenállni.

– Na jó, egy villámpartit! – egyezett bele, és közelebb húzta a székét.

Ám a villámpartiból nem lett semmi, legalábbis ami a vilámgyorsaságot illeti. A főorvos még húsz perc múlva is ott ült a tábla fölé görnyedve, és töprengve az állát vakargatta.

– Nem rossz, nem rossz... sokat fejlődöttél – hümmögte.

– Egy kicsit gyakoroltam a neten – közölte Zsófi.

Szalontai lépett, és elégedetten hátradőlt.

– És ehhez mit szólsz?

– Szerintem semmit... csak leütöm a paciját. Bocs, Kálmán bá.

A főorvos a fejét csóválta.

– Te tényleg gyakoroltál.

– Időm, mint a tenger, tetszik tudni. Ja, és utána olvastam Kempeleknak is.

– Igen?

Szalontai szórakozottan válaszolt, miközben az agya lázasan kattogott a következő lépésen.

– Tökre érdekel ez az Élők-a-Holtak-ellen dolog. Tényleg azt gondolták, hogy egy sakkjátszmában le lehet győzni a halált?

– Ha legyőzni nem is, de kijátszani... kicselezni... Leveszem a futódat.

Zsófit most nem érdekelte a futója, tovább faggatózott.

– Hogy-hogy kicselezni?

– Tudod, ez inkább filozófiai, mint gyakorlati kérdés... habár vannak bizonyos legendák. Te lépsz!

– Milyen legendák?

– Valószínűleg ostobaság... Nem lépsz?

Zsófi taláalomra lépett egyet az egyik gyaloggal. Szalontai elégedetten látta, hogy ellenfele végre hibázott.

– A negyvenes évek végén megjelent egy cikk... – mondta. – Állítólag a budai Várszínházban megtalálták a sakkkészlet több figuráját, ami ugye nem lenne meglepő, hiszen a Várszínházat is Kempelen tervezte, de a figurák később eltűntek.

– Hogy-hogy eltűntek?

Szalontai kézfeje a sakktábla fölött lebegett, mint egy lecsapni készülő ragadozó madár. Két ujját töprengve rezegtette. Végül lecsapott, megfogta a futója fejét, és lassan húzni kezdte. Mindig ünnepélyes érzés töltötte el, amikor behúzta a mattot.

– Egyszerűen nyomuk veszett. Egyetlen múzeum, egyetlen kutató sem tud róluk. De ami még érdekesebb, hogy a cikk szerzője említést tesz egy különös szerkezetéről is, egy sakkasztalba oltott gőzgépről, amelyre szabadkőműves szimbólumokat véstek.

– Két oszlop, Nap, Hold, földgömb, ilyenek?

Szalontai keze megállt. Az orvos meglepve a lányra nézett.

– Honnan tudod?

Ekkor egy nővérke lépett be a vizsgálóba, és Szalontait sürgősen a műtőbe hívták. A főorvos elrohant.

Zsófi gyorsan visszakapcsolta lenémított telefonját, nagybetűre állította a klaviatúrát, az ujjai villámgyorsan szánkáztak a betűkön. SMS-t írt. Természetesen Hannának.

IGAZAD VOLT! VAN IDŐGÉP!

[27] A nagy felelés

Az utolsó tanítási nap vészesen közeledett. És a Varázsfuvola bemutatója is. Már csak egyetlen nap, és Tibinek felelnie kell Bujdosónénál az egész éves anyagból. Tibi teljesen rá volt görcsölve, ami nem csoda, de Hanna meg attól volt kiakadva, hogy egyetlen normális szót sem tudott vele váltani a küszöbönálló akcióról. Tibi éjjel-nappal tanult, még a főpróbán is.

A szereplők a színpadon tülekedtek, és egymás jelmezt csodálták vagy épp cikizték, míg Tibi elvonult egy díszletoszlop mögé, és csukott szemmel hadarta:

– II. József, 1780-1790, aztán II. Lipót 1790-1793... nem, 92...

Már ötödszörrre akadt el ezen a nyomi Lipóton. Kinyitotta a szemét, és dühösen belelapozott a jegyzeteibe.

Rogyák Mari tapsolva közeledett.

– Gyerekek, harmadik figyelmeztető! Öt perc múlva elkezdjük a főpróbát!

Tibi befogta a fülét, és motyogta tovább:

– I. Ferenc, 1792-1835... 34 vagy 35... 35!

Szabika állt meg mellette Papageno jelmezben.

– Mi harmincöt, pufi? Az IQ-d?

– Hagyjál már! – mordult rá Tibi, és hátat fordított.

Szabi nyilván nem hagyta volna ennyiben a dolgot, de Rogyák kiszúrta magának.

– Szabolcs! Segíts Géza bácsinak behozni a trónt!
– Nem kell! Elbírom! – szuszogta az osztályfőnök, miközben megpróbálta átpréselni magát az ajtón.

Azzal az ormótlan karosszékkal küzdött, amit Hanna apja eskábált össze Csongi bácsival.

– Jövök, tanbá! – rohant készségesen Szabi, és teljes súlyával belecsimpaszkodott a székbe, hogy Géza bának még nehezebb legyen cipelnie.

A karosszék enyhén ragadt, és festékszagot árasztott.

– Mindenki felírta, hány vendéget hoz a bemutatóra? – kérdezte Mari néni. – Kinél tart a lista?

– Nálam! – szólt Mónika, és már olvasta is. – Edina 3 jegy, Fanni 4 jegy, Szabika 8 jegy, Bulcsú 2 jegy, Tibi 1 jegy, Hanna... Hanna! Hány jegyet kérsz?

– Kettőt... Ja nem, bocs, hármat.

– Az Ervinkének? – gonoszkodott Fanni.

– Nem, a Joli néninek.

– Peersze...

Géza bá közben sikeresen bejutott az ajtón, és a feje fölé emelte a karosszéket a csimpaszkodó Szabival együtt.

– Vigyázat, jön a trón!

– Áááá! Tessék letenni! – kiáltott Szabi a magasban, de abban a pillanatban reccsenés hallatszott, a karfa kiszakadt, és Szabi a földre huppant. – Aú!!!

Rogyák kétségbeesve rohant oda. De Szabira rá sem hederített.

– Úristen, a trón! Géza, nem tud vigyázni?!

– Úgy látszik, ki volt lazulva a karfa... – magyarázkodott Géza bá, és szerencsétlenül forgatta a kezében a fadarabot. – Egy perc, és összerakom!

– Velem senki se törődik?! – reklamált Szabi a földön.

– Állj fel, fiam, ne fetrengj ott, kezdjük a próbát! Mindenki jöjjön be, szeretném látni a jelmezeket!

Edina miniszoknyában és egy falatnyi topban vonult fel, jobb kezét a csípőjére tette, és bicegve riszált, mint egy kezdő manöken a kifutón.

– Tanárnő, én jó vagyok így?

– Edina, úgy emlékszem, ezt a köldökig kivágott felsőt a múltkor már elvetettük... – szólt szigorúan Rogyák.

– De tanárnő, a Pamina egy jó nő! – tiltakozott Edina.

– Aki ezek szerint a legősibb mesterséget űzi.

– Mi a legősibb mesterség, tanárnő? – érdeklődött Szabi, aki Pamina divatbemutatójának hatására csodaszerű gyógyulást produkált, és kocsányon lógó szemekkel bámulta Edinát.

– Szabolcs, te tudtommal rosszul vagy! – hűtötte le Rogyák.

Minden fiú Pamina bátor jelmezét csodálta, kivéve Tibi. Ő még mindig a fal felé fordulva magolt.

– Kettős vámrendszer, Mária Terézia, ezerhétszáz... valahány...

– Tibi! – lépett oda hozzá Hanna.

– Mikor volt a kettős vámrendszer? – meredt rá üveges tekintettel Tibi.

– 1751, asszem.

– Köszí... És hogy hívták azt a hadvezér csávót? Tudod, a magyar tábornok, aki elfoglalta Berlint!

– Tibi, figyu, ennek így semmi értelme! Holnapig nem tudsz mindent megtanulni! Tiszta karikásak a szemeid! Mikor aludtál utoljára?

De Tibi nem figyelt rá, egy lexikonban lapozgatott.

– Hadik András, persze! Mekkora gyökér vagyok! Még a nevében is benne van, HADvezér, érted, HADik.

Hanna megragadta Tibi vállát, és megrázta.

– Tibi! Hagyd már abba! Így be fogsz csavarodni!

Tibi kifejezéstelen tekintettel bámult Hannára, de aztán mintha eljutottak volna hozzá a szavai. A vonásai elernyedtek, a szája megremegett.

– Nem bukhatok meg, érted?! A mami miatt! Nem tehetek vele ilyet! Nem húzhatnak meg, oké?! – már szinte kiabált.

Rogyák Mari türelmetlenül tapsikolt.

– Hol vannak az Éjkirálynő szolgálói?

Az égi gyermekek visítva rohantak át a színpadon. Mónika belekapaszkodott a tanárnő karjába, és nevetve harsogta:

– Mari néni, Mari néni, a Bulcsú arany sószórónak öltözött!

– Micsoda?!

Bulcsú vérvörös fejjel cammogott be a színpadra. Nehezen mozgott az egész testét palástszerűen beborító műanyag burkolólapoktól.

– Megöllek, szemtelen kis humanoid! – süvöltötte.

– Segítség! Mari néni! – sikította Mónika, de közben nevetett.

Bulcsú megigazította a fejére szíjazott, narancssárga vödört, és robothangon ismételte:

– Megsemmisíteni! Megsemmisíteni!

Mari néni harciasan toppantott.

– Állj! Elég legyen! Bulcsú! Mi ez a jelmez?

– Természetesen egy dalek, tanárnő!

– Egy MI?! – értetlenkedett Rogyák.

– Egy dalek. Tanárnő nem ismeri a Doctor Who-t?

– Attól tartok, nem.

– Pedig Sarastro kíséretébe feltétlenül kell egy dalek! Alap.

Rogyák testén ideges remegés futott végig. Géza bácsi érezte, hogy ideje közbelépnie. Lágyan fuvolázó gyógy-pedagógushangon szólalt meg.

– Szerintem kezdjük el a próbát, Mária! Mindenki készen áll! Minden remek lesz!

Rogyák sóhajtott.

– Jó, kezdjük el! Géza, kérem, üljön be a leghátsó sorba, és ellenőrizze az akusztikát!

– A legnagyobb örömmel! – szolt készségesen Géza bá, és robosztus testalkatát meghazudtoló fürgeséggel szökent le a színpadról.

Egész jól ment a próba, egészen Monostatos belépőjéig. Tibi helyett csak a horkolása hallatszott, még az utolsó sorokban is, ahol Géza bá ellenőrizte állhatatosan az akusztikát. Elhúzták a hátsó függönyt. Tibi a takarásban a történelemkönyvekre borulva aludt.

Sándor bácsi türelmetlenül várta a gyerekeket. De ma megint csak Hanna érkezett.

– Hogyhogy nem jön?

– Nem tud. Tanul.

– Nagyon derék, de éppen most, könyörgöm?!

– Két nap alatt be kell nyalnia az egész éves törit. Bujdosóné meg akarja buktatni.

– Nekem erre nincs időm! – kiabált Sándor bá, és mintegy szavai igazolásául iszonyú köhögő rohamot kapott.

Hanna odalépett, segített neki felülni, és szelíden csapkodta a hátát.

– Látja, Hanna, már a végemet járom! – szolt Sándor bá, mikor végre sikerült megint szóhoz jutnia. – De még beszélnem kell a Mesterrel! Vissza kell jutnom hozzá! De ahhoz kell a körző!

- Jó, jó... – próbálta csitítani a lány.
- Nincs jól! – legyintett az öreg. – Megígérték, hogy segítenek! Mikor mennek el a körzőért?!
- Az csak Tibin múlik. Ha már nem tanul.
- Sándor bá hátradólt, és próbált megnyugodni. Kifújta a dühét, és most már a megoldáson gondolkozott.
- Nem írhatna házi dolgotat, mint magácska a múltkor? – nézett reménykedve Hannára.
- Nem. Felelés lesz – csóválta a fejét a lány.
- Az nagy baj, kérem, nagyon nagy baj – sóhajtott az öreg. – Tiborka nélkül az egész terv egy huncut piculát se ér! Magácska egyedül nem tud bejutni abba házba!
- Jó, jó, tudom!

Hanna rosszkedvűen indult hazafelé. Sándor bá egyre rosszabbul van, Tibit pedig a dementor fogja holnap kicsinálni. Rosszkedve csak fokozódott, amikor András lekapcsolta a lépcsőházban. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy a srác lesett rá. Kétségbeesve könyörgött Hannának, hogy segítsen neki, mert ő már kezd megbolondulni.

– Szét kell szedni Réka rasztáit! – suttogta izgatottan. – Kábé egy órája csinálom, már egy zacskó tele van hajjal, én ezt nem bírom!

– És szerinted én bírom? – fintorgott Hanna.

– Persze! Ez ilyen lányos dolog, a másik hajával babrálni! A fiú olyan kétségbeesett tekintettel nézett rá, hogy Hanna végül megszánta, és belement, de csak azzal a feltétellel, hogy András megint jön neki eggyel. A srác mindent megígért, csak ne kelljen tovább kurkásznia.

Hanna egy kefével meg egy csavarhúzóval folytatta Réka hajkoronájának szétszerelését. Fél óra volt, amíg végzett az első tincssel.

– Aú! – visított fel Réka, ki tudja hányadszor.

– Bocs – mondta Hanna egykedvűen.

Már rég megbánta, hogy kötélnek állt. Nem csupán a rakoncátlan dróthajjal kellett megküzdenie, hanem hallgatnia kellett Réka csacsogását is, ami főleg a „Bandi annyira rosszfej” témakörre szorítkozott. András mindközben egy fülhallgatóval a fején programozott.

– Ott fönn nem kell! A lényeg, hogy a fülemre rálógjon!

– mondta Réka, és megvakarta a legfrissebb sárkányteto-válását.

– Minek? – kérdezett vissza Hanna, de csak hogy egy kicsit másról is beszéljenek.

– Hát hogy eltakarja a fülhallgatót.

Hanna továbbra sem értette.

– Milyen fülhallgatót?

– Szombaton írásbelizek spanyolból. Bandi itt marad a könyvekkel, és ha gáz van, súg. Nézd csak! Csinált egy ilyen mini, vezeték nélküli headsetet! Beteszem a fülembe, és helló. Cuki, mi?

Hanna kezébe fogta a dizájnos mütyürkét, ami kábé akkora volt, mint egy fél kockacukor. Már tudta: Tibi nem fog megbukni töriből.

Másnap Bujdosóné édesdeden mosolyogva nyitotta ki a naplót. Szórakozottan lapozgatott, majd mintha csak akkor jutna eszébe, a fejéhez kapott.

– Ja, persze, a Tibor! A Nagy Felelet a kettésért! Izgagtottan várjuk!

Tibi kikecmergett a padból. Bujdosóné ráemelte jóllakott kigyótekinetét, majd meglepve húzta fel a szemöldökét.

– Mi van a füledben, fiacskám?

- Vatta – válaszolt Tibi rekedten.
- Ez valami új divat?
- Nem, középfülgyulladás. A nagy szerint be kell dugni, hogy ne fertőződjön tovább.
- Középfülgyulladás. Júniusban. Gratulálok – húzta el a száját Bujdosóné.
- Tessék? – kérdezett vissza Tibi, mint aki kicsit nagyothall.

Hanna érezte, hogy elpirul. Gyorsan lehajtotta a fejét. Tibi kicsit túljátszotta a szerepét.

– Talán kezdjük el a felelést! – folytatta a tanárnő kissé emeltebb hangon, hogy Tibi is hallja. – Tibor ugyebár az egész éves tananyagból versenyez a kettesért... lássuk csak, melyik korszak legyen... tudod mit? Válassz egy korszakot! Bármelyiket. Én nem is értem, mi ütött belém, hogy ilyen jószívű vagyok.

– Ööö... válasszak egy korszakot?

Tibi csak azért kérdezett vissza, hogy Sándor is jól hallja a vonal másik végén. Az öreg az ágyban feküdt, és Hanna mobiltelefonján hallgatózott.

– A felvilágosodás kora – mondta a telefonba, amit Tibi a vatta mögé rejtett fülhallgatóban tisztán hallott.

– Nos? – türelmetlenkedett Bujdosóné.

– A felvilágosodás kora – nyögte ki Tibi.

Olyan hangosan hallotta Sándort, hogy az volt az érzése, az egész osztályterem zeng az öreg reszelős hangjától. De ahogy körbenézett, megnyugodott: mindenki egykedvűen bambult maga elé vagy firkálgatott.

– Kitűnő választás! – helyeselt Bujdosóné. – Kezdjük talán pár villámkérdéssel... Hogy is hívták az uralkodót, aki 1780-ig uralkodott?

– Mária Teca... – vágta rá Tibi –, vagyis Terézia – helyesbített gyorsan.

Tibi aznap frissen vasalt rövid ujjú ingben ment, de nem a Nagy Felelés tiszteletére, hanem azért, mert az egyik gomb helyére volt felszerelve az a pöttömnyi mikrofon, amin keresztül Sándor mindent hallott.

– Úgy értem, a teljes nevén – folytatta a faggatózást Bujdosóné.

– A teljes nevén? Mi ez a hülyeség?! – suttogta Szabika.

– A teljes nevén? – ismételte Tibi, de felesleges volt, mert az öreg már szavalta is:

– Mária Terézia Amália Valpurga.

Tibi megismételte.

– Mária Terézia Amália Valpurga.

Bujdosóné csodálkozva bámult a fiúra. Az osztály is mozgolódni kezdett. Mindenki gyors leszámolásra számított, de az áldozat eddig remekül állta a sarat. Többen elkezdtek reménykedni, hogy ha Tibi nem adja fel könnyen, a vállalat elhúzódhat, és akkor esetleg ők megúszsák a felelést. Egyre több szempár szegeződött Tibire.

– És hogy hívták a férjét? – folytatta Bujdosóné.

– Mária Teréziának?

– Nem, Calcuttai Szent Teréznek! Szedjük össze magunkat, Tibor!

Tibi behúzta a nyakát.

– Jó – rebegte halkán.

– Tehát?

– Mária Terézia férje...

Tibi elhallgatott. De csak azért, mert a vonal másik végén Sándor is elhallgatott. Illetve fuldokolva köhögött. Tibinek majdnem széthasadt a feje, de igyekezett rezzenéstelen arccal tűrni. Átfutott az agyán, hogy nem sze-

retné élő közvetítésben meghallgatni Sándor bácsi halloklását. De ilyesmiről szerencsére nem volt szó. Az öreg ivott egy korty teát, és már mondta is.

– Lotharingiai Fecó.

Tibi sietve visszhangozta.

– Lotharingiai... khm... Ferenc.

Bujdosóné unott arcán a bosszankodás összetéveszthetetlen jelei kezdtek mutatkozni.

– Hm... Nem rossz – mondta.

– Not bad! – tette hozzá Szabi, de hamar megbánta.

– Szabolcs, rontani is lehet azokon a jegyeken! – csördített oda Bujdosóné.

– Bocs, tanárnő! – emelte fel a kezét bocsánatkérően Szabi.

A tanárnő kissé elmerengett, hogy mi legyen a következő kérdés.

– Jó, akkor hagyjuk az evidenciákat... – mondta, és tekintetét a magasba emelte, nyilván az evidenciák szintje fölé. – Élve született gyermekeik száma?

– Élve született gyerekeik száma... – kezdte Tibi, és nyelt egyet, időt adva, hogy a válasz megérkezzen –, tizenkető... vagy tizenhárom, a rosseb tudja.

– Tessék?! – kapta fel a fejét Búné.

– Semmi. Bocsánat! – mentegőzött Tibi. – Tizenhárom.

Az osztály csendben kuncogott, Bujdosóné viszont kezdte elveszíteni a jókedvét. Egyre nehezebbeket kérdezett, de Tibi ügyesen válaszolgatott. Eltelt az óra fele, majd a háromnegyede is. A sunnyogók boldogan vették tudomásul, hogy nagyon úgy néz ki, nem lesz idő több felelésre. Egyre több drukkere akadt Tibinek. Egy-egy

helyes válasz után többen tapsolni kezdtek, de a tanárnő hamar lehűtötte őket.

– Ez nem egy kvízműsor a televízióban! Aki tapsikolni akar, az kaphat három villámkérdést!

És láss csodát, már senki nem akart tapsikolni. Eddigre már teljesen világos volt, hogy Bujdosóné megalégtelte az egész cirkuszt. Látszott rajta, hogy döntő csapásra készül. A következő kérdés gyilkos lesz, ezt Tibi is tudta.

Bujdosóné váratlanul elmosolyodott. Úgy látszik, sikerült egy elég szemét kérdést kitalálnia.

– Mit kiabáltak a magyar urak az 1741-es pozsonyi országgyűlésen Mária Teréziának?

Tibi nem értette a kérdést az irgalmatlan köhögéstől, amit a bal fülében hallott.

– Elnézést tanárnő... Pontosan hogy szól a kérdés?

Bujdosóné elmosolyodott. Tanári rutinjával érezte, hogy most megtalálta a gyenge pontot, Tibi nem tudja a választ. Így hát készségesen elismételte a kérdést.

– Mit kiabáltak a magyar urak az 1741-es pozsonyi országgyűlésen Mária Teréziának? Tehát?

Csend. Az osztály mozdulatlanul figyelt. Minden szem Tibire meredt. Tibi csak állt, és nézett maga elé. Hallgatta, ahogy a vonal végén Sándor bá levegőért kapkod és fulladozik. Mindennek vége. Ez már túl sok volt az öregnek, Búné kicsinálta. Tibi szemébe könnyek gyűltek. Hanna csak nézte, és ő is majdnem elsírta magát. Ez nem igazság, nehogy már az utolsó kérdésen bukjon meg minden!

– Tehát? – kérdezte angyali türelemmel Bujdosóné, és diadalmasan mosolygott.

Tibi hirtelen felemelte a fejét, és magától értetődő nyugalommal közölte:

– Vitam et sanguinem pro rege nostro.

Bujdosóné szája tátva maradt. Aztán mégis becsukta, de csak hogy kimondhassa:

– Helyes.

Eddig tartott a rend és a fegyelem. Az osztály egy emberként felüvöltött. Tibi volt a nap hőse, aki így beégette a dementort.

– Ász vagy, Pufi! – üvöltött Szabi, és hátba verte az újdonsült sztárt.

Tibi gyorsan a füléhez kapott, nehogy kiessen a vatta. A hangulat csak fokozódott, amikor megszólalt a csengő. Az utolsó kicsöngetés!

VAKÁCIÓ!!!

A gyerekek vállukra kapták Tibit, és kitódultak a terebről. Harsogva vonultak végig a folyosón.

– Vitam et sanguinem!!! – rikoltották kórusban.

Így ért véget a tanév.

© Orchard Literacy Agency

[28] Görkoris Papagéna

A nagy diadal után nem értek rá sokáig örülni, mert készülniük kellett a délutáni Varázsfuvola bemutatóra. Hanna azért még átszaladt Sándor bácsihoz a Mozsár utcába, hogy megnézzze, szüksége van-e valamire. Miközben megtisztította és átkötötte a sebét, lámpalázasan Papagéna dalát dúdolgatta. Még csak pár napja vette át a szerepet, még nem ült be a fülébe a dallam, és rettegett, hogy el fogja rontani. Sándor bá meg csak rontott a dolgon.

– Hannácska, hamis! – méltatlankodott az öreg.

– Jó, kösz, én is hallom!

– Szegény Wolfi, pedig de nagy táalentum volt! Milyen jókat muzsikáltak a Mesterrel!

Hanna felkapta a fejét.

– Maga ismerte Mozartot? Igaziból?

– Ne álmodozzon, kötözzön! – morgott Sándor bácsi.

Hanna rögzítette a kötést.

– Áú! De óvatosan, kiskezétcsókolom, ne úgy, mint a mészáros!

Hanna levette a kötést, és lazábban tekerte rá a sebre.

– Szerintem ez tökre nem gyógyul... Nem kéne mégis kihívni az ügyeletet?

Sándor bácsi tiltakozva emelte fel a kezét.

– NEM!

- A láza is 38,7 – próbált érvelni Hanna.
- Mondtam már, túlélem. Csak csináljon egy priznicet!
- Mit?
- Vizes törülközőt a lábamra meg a fejemre.
- Ja, hogy borogatást.

Hanna bevizezte a törülközőt, és az öregúr pipaszár lábaira csavarta.

- Áú! Ez hideg!
- Levegyem?
- Dehogyan! Az a jó, ha rossz! Hogy esne belé a radai rosseb...

Hanna az öreg másik lábára is feltekert egy vizes rongyot.

- És legalább jó arc volt? – kérdezte.
- Kicsoda?
- Hát a Mozart.

Erre azonban nem kapott választ, mert megszólalt a bejárati ajtó fölé szerelt kis harang, és valaki belépett az üzletbe. Sándor szemrehányón nézett fel a lányra.

- Nem zárta be az ajtót?
- Tibit várom – magyarázta Hanna.

És valóban Tibi volt az. Belépett a szobába, és örömtől sugárzó arccal kitérte a karját.

– Vitam et sanguinem! – kiáltotta, és azzal a lendülettel megölelte az öreget.

Jól meg is ropogtatta.

- Hé! – tiltakozott Sándor bácsi. – Meg akar ölni?!
- Tibi, nyugi! – szólt rá Hanna.

– Bocsánat – mondta sietve a fiú, és óvatosan visszafektette az öreget.

Hanna gondosan megigazgatta a párnát a feje alatt. Tibi viszont képtelen volt lehiggadni, továbbra is lelkesen toporgott a betegagy lábánál.

– Én csak azt akarom mondani, hogy nagyon hálás vagyok... a nagymamám nevében is... és hogy bármit tesz kéri, azt én... vitam et sanguinem! – harsogta újból.

Úgy látszik, ezt a pár latin szót egy életre megjegyezte.

– Nem *bármit* kérek, hanem a körzöt. De már mióta! – dohogott az öreg.

– Megszerezzük, Sándor bácsi! Kihozzuk az Apostol utcából! – hadonászott lelkesen Tibi, akit a megúszott bukás annyi tettvággyal töltött el, hogy simán képesnek érezte magát a Mission Impossible főszerepére.

Hanna azonban nem hagyta, hogy teljesen elszálljanak.

– Fülhallgató? Mikrofon? – tartotta a tenyerét. – Vissza kell vinnem Andrásnak.

Tibi leszerelte az ingéről a gombnak álcázott mikrofont, és Hanna kezébe pottyantotta a mini fülhallgatóval együtt.

– A rottweiler hogy van? – érdeklődött az öreg.

– Reggel voltam etetni – mondta Hanna.

– Kiváló.

Ekkor azonban újra megszólalt a kis harang.

– Várunk még valakit? – kérdezte aggodalmasan Sándor bácsi.

Hanna megrázta a fejét.

– Megnézem, ki az – mondta, és kiment a kisszobából.

A boltban egy középkorú férfi álldogált a csetreszektől roskadozó polcok mellett, és egy vízözön előtti szivarvágót tanulmányozott.

– Sajnos zárva vagyunk... – mondta Hanna, és igyekezett nagyon határozottnak tűnni.

Az idegen Hanna felé fordította a fejét. Hidegen végigmérte.

– Nyitva volt az ajtó – mondta a férfi, és egy kicsit közelebb lépett a szivarvágóval a kezében.

Hanna hátrálni kezdett. De az idegen megállt egy másik polcnál, letette a szivarvágót, és egy gázálcot kezdett nézegetni.

– Azért, ha már itt vagyok, körülnéznék... – mondta, majd még hozzátette –, ha nem probléma.

– Nem, dehogya, tessék csak – nyögte ki Hanna.

A férfi letette a gázálcot is, és átment a bútorokhoz.

– Szép ez a rokokó íróasztal. Diófa?

– Ööö... asszem.

A férfi körbejárt az üzletben, minden kacatot kézbe vett, és futólag megnézegetett. De egyik tárgy sem kötötte le igazán a figyelmét. Mintha keresett volna valamit.

– Lenyűgöző... Igazán lenyűgöző... – dünnyögte szórakozottan.

– Esetleg, ha tudok segíteni... Keres valamit?

A férfi megállt, és Hannára nézett.

– Nem, semmi különöset, csak körülnézek... ámbátor ha már így megkérdezted... Nincs véletlenül egy régi, konyvás sakk-készletetek?

Átható tekintetét Hanna szemébe mélyesztette. A lány mozdulni sem tudott. A férfi tekintetében a mohó kíváncsiság tüze lobogott.

Ekkor szerencsére Sándor bá hangja reccsent a hátsó szobából.

– Hannácska! Ki a frász az?

Hannát ez észhez térítette. Lassan hátrálni kezdett.

– Sakk-készlet? Nem... nem tudok róla... – hebegte. – De megkérdezem. Egy pillanat.

A férfi elmosolyodott.

– Te vagy Hanna?

A lány megtorpant.

– I...igen – nyögte.

– Zsófi nem mondta, hogy jövök? Dr. Szalontai Kálmán vagyok. Állítólag van itt egy idős férfibeteg, akit el kéne látni.

A villamos dühösen csörömpölve robogott be a dugig tömött megállóba. Hanna rohant, megpróbálta elérni. Tibi vagy húsz méterrel lemaradva loholt a nyomában. Késésben voltak. Már csak fél órájuk maradt a Varázsfu- voláig. Rogyák Mari már kétszer hívta Hannát, de ő nem tudta felvenni, mert épp Zsófi-val beszélt.

– Zsófi, hogy csinálhattál ilyet?! – kiabált a telefonba. – Azt hittem, összecsinálom magam!

– Bocs, de nem hittem, hogy tényleg benéz oda! Mond- ta, hogy megy föl Pestre vizsgáztatni, és megkértem, ha van ideje...

Tibi lihegve szlalomozott a piros lámpánál veszteglő autók között, hogy beérje Hannát.

– És beszéltél neki a sakk-készletről! – fújtatott dühösen Hanna, miközben benyomakodott a villamosba. – Nor- mális vagy?!

– Szerinted mivel tudtam volna rávenni?!

– Máskor dumáljuk meg az ilyet előtte, jó?! Nem kéne kavarni!

– Csak jót akartam, bocs!

Az ajtók záródtak. Ekkor még valaki belecsapódott a tömegbe, és Hanna a másik oldalon szinte rákenődött az ablaküvegre.

– Hanna! Megvagyok! Fenn vagyok! – kiabálta lelkesen az ajtóból Tibi.

Az utolsó pillanatban sikerült neki is felszállnia.

Zsófi legközelebb csak este kapott hírt Hannáról. Akkor is Tibitől, aki ráírt cseten.

Tibi Szia, Zsófi!

Zsófi Szia, mizújs?

Tibi Megvolt az utolsó nap a suliban! Meg a nagy felelés.

Zsófi Hallottam hírét) Grat!

Tibi Kösz!

Zsófi És a Varázsuvola?

Tibi Necces volt, de túlértük.

Rogyák Mari a bemutató tiszteletére kicsípte magát: fekete szoknyát és fehér zsabós blúzt húzott, a nyakába pedig egy rikító narancssárga, házilag batikolt sálát teker. A sál vadul lobogott, ahogy feldúltan rohanguált a függöny mögött, és Hannát hívogatta telefonon.

– A bűdös kölyök mással beszél... – háborgott, és ki nyomta a mobilt.

Hanna és Tibi abban a pillanatban estek be az ajtón.

– Elnézést! – lihegte Hanna.

Rogyákmari nagyvonalúan lenyelte a dühét, nem akarta lelki fröccsel húzni az időt.

– Jól van, mindegy, fő, hogy itt vagytok! Tibi, rohanj a sminkbe!

Tibi, ha nem is rohan, mindenesetre készségesen oda ment a sminkpulthoz. Ez hiba volt. Ugyanis perceken belül megtapasztalta, hogy a színészeknek miféle áldozatokot kell meghozni a művészet oltárán. Minden testrészét, ami kilátszott a jelmezből, befestették barnára. Az arcát is. Szabi persze nem hagyhatta ki ezt a ziccet.

– Tibi, barna a szád széle, mit ettél?

Fanniék a sminkes pultnál kórusban felnevettek. Tibi már mozdult, hogy beverje Szabi arcát, de Rogyák jó érzéssel egyből a helyszínen termett.

– Szabolcs, eltűnsz innen!

– Tanárnő, muszáj ezt? – pillogott Tibi a barna festék-reteg mögül.

– Persze hogy muszáj! Monostatos színesbőrű, ez lényegi attribútuma a szerepnek!

– Jó, legyen színes a bőröm, de mért pont barna?!

– Ne cirkuszolj, fiam, ez a legfinomabb sötét alapozóm! Majd leszedem sminklemosóval.

Zsófi Fotó van róla?)

Tibi Van szerintem. Géza bá végig fotózott.

Zsófi Majd küldesz?

Tibi Na majd pont.

Zsófi)

Már csak percek voltak a kezdésig. A díszterem dugig megtelt tanárokkal meg szülőkkel. A szereplők ott tolongtak a színpadon, és a függöny résein a nézőteret lesték.

– Hú, de sokan vannak! – visított Mónika. – Edi, itt a faterod is!

Rogyák Mari a kezét tördelve robogott keresztül a színpadon, hogy immár ezredszer ellenőrizze a kellékeket.

– Mónikám, gyere el a függönytől! Nem kukucskálunk, édes fiam, nem illik!

Géza bácsi lépett elé a takarásból.

– Mária...

– Tanár úr, maga mit keres a kulisszák mögött?

– Hát csak... pőj-pőj-pőj!

Géza bácsi úgy tett, mintha megköpködte volna a tanárnő vállát.

– Mit művel, Géza?!

– Köpködök.

Mónika idétlenül felnevetett. Rogyák Mari azonban nem tartotta annyira viccesnek. Számonkérő tekintettel meredt az osztályfőnökre, aki magyarázkodni kezdett.

– Tudja, ez ilyen színházi... hogy is mondjam... babona... premier előtt.

– Én semmiféle köpködős népszokásról nem tudok, úgyhogy legyen szíves!

Rogyák Mari határozott kézmozdulattal a nézőtér irányába mutatott. Géza bácsi hajlongva hátrált le a színpadról.

– Pöj-pöj-pöj az osztálynak is! – kiáltott azért még viszsza, és bátorítóan integetett.

– Pöj-pöj-pöj! – kiáltottak vissza lelkesen a többiek.

Zsófi És milyen voltál? Csúcsszuper?)

Tibi Nem tom.

Zsófi Izgultál?

Tibi Á!

Tibi állt a takarásban, és érezte, hogy enyhén remegnek a térdéi. Elég ciki lesz, mint főgonosz, citerázó térdekkel. Jó lenne, ha abbahagynák ezt a lábait! Főleg, hogy mindjárt be kell lépnie.

– Stereosztatosz, színpadra! – suttogta mögötte Bulcsú, és még jól hátba is taszította.

Tibi hatalmas lendülettel érkezett a színpadra, de illet a szerepéhez, mivel egyből le kellett támadnia a Pamina-jelmezben vonagló Edinát.

*Megvagy te csalfa csaj,
ki férfit bajba csal,
Megvagy, te hűtelen,
Nem vagy te büntelen,
a bűnbe inkább jöjj cicám
velem velem velem!* – énekelte.

Örömmel tapasztalta, hogy hangok jöttek ki a torkán. Edina rémülten tartotta maga elé a kezét, és undorodó képet vágott. Némafilmesen túlzó gesztussal fordult el a barnabőrű csábítótól.

*A lelked olyan sötét, mint a bőröd!
Látszik: Afrikából jött az ősed!
Semmi közöd hozzám, ne erősködj,
A Facebookon se vagyunk ismerősök.*

A nézőtéren csodálkozó moraj futott végig. A szülők egy részét megdöbbenette a Varázsfulola ilyen szabad-szellemű feldolgozása, másoknak viszont tetszett a dolog. Hanna apja is érdeklődve nézett fel a mobiljából, amin éppen SMS-t írt. Dögunalmas iskolai ünnepségre készült, de a dolog eddig meglepően viccesnek bizonyult. Ahogy az a barnaképű pufi a tollas hajú gizdát szorongatja. Mert hogy Tibi időközben lecsapott a Papagénót alakító Szabira.

*Pamina, Pamina, jajj!
Nagy itt a, nagy itt a baj,
Hogyha elcsábít apádtól ez a kis nyikhaj!* – énekelte Tibi, miközben jóízűen hátracsavarta Szabi karját, aki rendkívül élethűen tiltakozott.

– Nem vagyok nyikhaj! Papageno vagyok, és nem félek tőled! Vagyis... hát nem nagyon! Futás, Pami!

Papageno kitepte magát a gaz szerencsen szorításából, és rohanni kezdett. Tibi meg utána. Az üldözős részt már rutinból hozták.

Zsófi És Hanna? Neki hogy ment?

Tibi Hát... jól. Ahhoz képest, hogy Fanniék megpróbálták hazavágni.

Ez akkor történt, amikor Papageno éppen arról panaszkodott, hogy nem talált még feleséget magának. Szabika szabad átköltésében ez így hangzott:

– Mindenkinek van csaja, csak nekem nincsen!

Ekkor lépett be Hanna öregasszonynak öltözve.

– Itt vagyok, ragyogok! – újságolta reszelősre változtatott hangon.

Szabika túlzón megijedt.

– Jaj, ne! Ki ez a vén banya?!

Mari néni elképzelése szerint ebben a jelenetben Móninak és Fanninak élő díszletként, mozdulatlanul kellett volna állnia a színpad hátterében. Néhány gallyat tartottak a kezükben, így jelképezvén a bűvös erdőt. Ám amint Hanna elkezdett énekelni, a két lány vonaglani kezdett a zene ütemére. Rogyák Mari, mikor ezt észrevette, kétségbeesetten pisszegett rájuk a takarásból, de Edina megnyugtatta, hogy a közönség is nagyon élvezi a táncoló fák produkcióját. Így is volt. A nézők csak újabb meglepő újításnak vélték a fák táncát. Hanna először nem értette, hogy a közönség min nevet, de aztán észrevette, hogy Fanniék csábosan táncolnak, és csókokat dobálnak Szabinak.

Tibi Úgy pakolták ott magukat, mint egy Lady Gaga klipben. Hannának semmi esélye sem volt, senki nem figyelt rá.

Zsófi Ne már! (

Tibi Szerencsére volt még egy jelenete.

Hanna a következő jelenetében is öregasszonynak öltözve csábítgatta Papagenót. Bibircsókos műorral, matyómintás fejkendőben tényleg úgy festett, hogy csak sajnálni lehetett Szabikát. Göcsörtös botra támaszkodva, kérdőjellé görbülve közeledett felé, és közben behízeglő hangon énekelte:

*Öreg vagyok, de lelkes,
legyél hozzám jó s kedves!
A vágyam egyre szít,
adjál hát egy pusziúút!*

Szabi komoly kétségekkel küszködött, és ezt úgy gondolta megmutatni, hogy felemelte a kezét, és jobbra-balra ingatta a fejét. Nagyon vágyott már egy kis feleségre, de nem a banya volt álmai asszonya.

*Papagenónak kell egy kis tojó,
ha van tojó, a fészek attól jó... – dudorászta.*

Úgy látszott, Pagageno mégis inkább menekülőre fogja a dolgot. De ekkor Hanna hirtelen ledobta a bibircsókos orrot meg a matyókendőt, kiegyenesedett, és elkezdett siklani Szabika felé. A termen elismerő moraj futott végig.

Tibi Tök jól nézett ki, amikor megfiatalodott! Ahogy ledobta a köpenyét, megláttuk, hogy mitől tudott siklani: rajta volt a görkorcsolya! Tudod, az a gyönyörű fehér kori, amit Sándor lomizott és turbózott fel gyöngyökkel meg kis csillogó patkókkal.

Zsófi Király lehetett!

Tibi)

Rogyák tanárnő szájátva nézte

– Ez... ez álomszép!

Hanna anyja finoman megbökte a férje könyökét, és büszkén a fülébe súgta.

– Mi varrtuk a jelmezt Jolikával!

A görkorcsolyás kúr láttán Papageno hozzáállása is alapvetően megváltozott a családalapítás gondolatához. Kezeivel csapkodva jelezte, hogy ő éppen verdes a boldogságtól, és közben harsogva énekelte:

Faj, de boldog vagyok én ám!

Megvan az én kis Papagénám!

Madárkám, kettő, három és -

kezdődhet most a csőrözés!

Tibi És ekkor Szabika lesmárolta Hannát.

Zsófi MI VAN?!

Tibi Kajakra!)

Zsófi És Hanna?

Tibi Hát meglepődött. Eddig nem így próbálták.

Zsófi Mondjuk eddig görkori sem volt.

Tibi Az igaz.

Zsófi És?

Tibi Hanna elkezdett menekülni. A Szabi meg utána.

Zsófi))

Hanna menekült. Persze gyorsabb volt a görkorigal, de a ruhája beakadt a díszletfalba, és rántotta magával az egész. Rogyák Mari felsikoltott, aztán minden átmenet nélkül nevetni, majd zokogni kezdett. De senki nem törődött vele, mindenki Papageno és Papagena formabontó szerel-

mi évődését nézte. Szabi átmászott a díszlet romjain, és önfeledten vonyított:

*A vágyam egyre szít,
adjál hát egy pusziúút!*

– Szabi, fejezd már be! Állítsa már le valaki! – kiabált Hanna, de senki nem hallotta.

Addigra ugyanis már az összes néző talpon volt, és teli torokból biztatta őket.

A tanárnő úgy érezte, hogy menten elájul, de rajta kívül mindenki nagyon elégedett volt. A szülők fetrengtek a röhögéstől. Nem lehetett folytatni az előadást.

Hannát és Szabit gratulálók serege vette körül, Mari néni viszont még mindig tajtékozott.

– Szabolcs! Gyere ide! Mi volt ez, kisfiam?! Azt tudod, hogy most harminc ember munkáját tetted tönkre?!

– De most miért?!

Ekkor ért oda Géza bácsi egy hatalmas csokor virággal.

– Mária! Fantasztikus! Kolosszális rendezés! A színház csodája!

– Miről beszél?! – értetlenkedett Rogyák a csokorra meredve.

– Én ilyen vérbő, eleven, kortársi értelmezést nagyon rég láttam a Varázsfuvolából! Kérem, fogadja el!

Géza bá átnyújtotta a virágot.

– Hát nem pont így terveztem... – hebegte Mari néni, és érezte, hogy elpirul. Úgyhogy inkább beletemette az arcát a csokorba.

Zsófi Aztán buliztatok?

Tibi Aha. Volt kaja-pia. Nagyi hozott almás pitét.

Zsófi A nagyid is ott volt?!

Tibi Persze. Úgy kicsípte magát, hogy alig ismertem meg. Egy nagy, csicsás kalapban volt, és még valami halott prémes állatot is feltekert a nyakára.

– Nutria, kisfiam, nutria! Még ’74-ben csinálta nekem a szűcsöm, mikor a Mézes Mackóban voltam kasszírő – magyarázta Vali néni, miközben felszeletelte a pitét.

– Nagyi, június van, megsülsz! – szégyenkezett Tibi.

– Na és?! Egy úrinő a pokolban is úrinő! Ma debütáltál színészként, kisfiam, én megadom a módját!

Tibinek megcsörrent a telefonja. Abbahagyta a csetelést, és megnézte, hogy ki az.

– Szia, Hanna, mondjad!

– Most hívott Sándor – a lány hangja feszült volt. – Nagyon rosszul van, alig értettem, hogy mit mond.

– És mit mondott? – kérdezte Tibi rosszat sejtve.

– Hogy el kell hoznunk a körzöt... még ma... vagy talán már késő lesz.

© Orchard Literature Agency

[29] Akció indul!

A körzöt elhozni. De hogy? A múltkori kísérlet csúfos kudarccal végződött, és azóta sem sikerült épkezláb tervet kiagyalni. A rottweilert nyilván le lehet szerelni egy fél grillcsirkével, de akkor még ott van a riasztó. Márpedig először be kell jutniuk a Türbébe.

– De miért pont a Türbébe? – kérdezte Zsófi a szokásos éjszakai Skype-on, amibe ezúttal Tibi is bekapcsolódott. – Nektek a csatornarendszer kell.

– Ahova az uszodán vagy a Türbén keresztül tudunk bejutni – felelte kedvetlenül Hanna. – Ezt már ezerszer lezongoráztuk.

Ezután hosszú csend következett, csak néha lehetett hallani valami furcsa fújtató hangot, amikor Tibi elnyomott egy-egy ásítást. Hosszú és tartalmas nap volt, szívesen megkoronázta volna egy jó kis alvással.

– Figyu, szerintem mindannyian nagyon fáradtak vagyunk – kezdett bele két ásítás között –, semmi nem fog már eszünkbe jutni. Tegyük el magunkat holnapra, és akkor tuti...

De nem tudta befejezni, mert Hanna ingerülten közbevágott:

– Akkor tedd el magad holnapra! Helló, Tibi!

Tibi megadóan sóhajtott.

– Oké, itt vagyok!

Zsófi közben vadul püfölte a klaviatúrát. Valamit nagyon keresett. Úgy látszik, meg is találta, mert az arca felderült.

– Nyissátok csak ki a Türbés képeket!

Hanna megkereste a mappát, és rákattintott. Szép sorban feljöttek a jól ismert fotók a sövényről, a lugasról, a kútról és a síremlékről.

– Megvagyok!

– Tibi?

– Én is! – dünnyögte Tibi, aki valójában a könyökére támaszkodva szundikált.

– Mit kell nézni? – kérdezte Hanna.

– A síremlék bejárata előtt a földön... kábé három méterre.

Az aszfalton valami sötét, kör alakú folt látszott. Hanna ránagyított a képre, de még így sem tudta tisztán kivenni, hogy mi lehet az.

– Nem vágom.

– Egy csatornafedél. Itt fogtok bejutni.

– Zseni vagy! – rikkantott Hanna.

Tibi úgy megijedt, hogy majdnem leesett a székről.

– Mi az? Mi történt? – hebegte félálomban.

Hanna hangja lelkesen harsant a kis asztali hangfalakból.

– Holnap akció, Tibi!

Délelőtt tízkor találkoztak az Oktogonon. Tibi vállán egy hátizsák lógott, tele parizeres szendvicsekkel. Ugyanis azt mondta a nagymamájának, hogy egész napos osztálykirándulásra megy. Hanna megúsza hazugság nélkül: csak bejelentette, hogy orvosságot visz Sándor bácsinak, és majd jön. Ez valószínűleg igaz is lesz. Majd jön, valamikor. Bár ezt a dolgot flottul megoldotta, mégis majd-

nem elkésett, mert váratlanul közbejött valami. Illetve valaki.

– Hanna, itt van a kis udvarlód! – szolt be anya fél tíz körül Hanna szobájába.

– HOGY KICSODÁM?

– Hát az Ervin!

Hanna úgy érezte, mindjárt felrobban dühében. Hogy képzelet ez a felfuvalkodott tökfej, hogy rátör a saját lakásában?! Fúriaként rontott ki a szobájából, de egyből megtört a lendülete, mert a küszöbön mindjárt belefejelet egy halom tulipánba. Ervin állt előtte komoly képpel a virágokat szorongatva.

– Szia, Hanna! Visszahoztam a csokrotat. Tegnap ottelejtetted a suliban. Picit drága volt, gondoltam, ne a takarítónőé legyen.

Hanna halványan emlékezett, hogy tegnap a tapsnál, mikor a színpad elején hajlongtak enyhe kábulatban, repült felé egy nagy adag zöldség, de inkább félreugrott előle, nehogy levigye a fejét.

– Köszí... – mondta különösebb lelkesedés nélkül, és megfogta a csokrot.

A virágok szára még vizes volt, Ervin éjjelre nyilván vázába tette őket. A kis alapos.

– Megmutatod a szobádat? – kérdezte Ervin.

Szerencsére anya sem támogatta az ötletet.

– Gyertek reggelizni! – mondta határozottan, majd kézen fogta Hannát, és húzni kezdte a konyha felé.

– Már reggeliztem – próbálkozott Ervin, de senki nem figyelt rá.

Reggeli közben Hanna feszülten hallgatott, és a kijárat felé sandítgatott. Annál többet beszélt viszont a pedálgép.

– Számomra rendkívül fontos az érdemjegy. Különös tekintettel az év végire.

– Hát... ez igen dicséretes – mondta anya, és egy újabb adag omlettet kapart a fiú tányérjára.

Ervin zavartalanul folytatta. Az evést és a fecsegést is.

– Egyfelől a visszajelzés okán. Az embernek mindig tisztában kell lennie azzal, hogy hol vannak még hiányosságai, hol kell még dolgoznia önmagán.

Apa furcsálkodva nézte a fiút.

– Ahogy mondod – dűnnyögte.

– Másrészt pedig... – folytatta Ervin, és egy tojásdarabkát tűzött a villája hegyére –, a lányok előtt is tiszteletet lehet kivívni vele.

Apa megelégtelt a szónoklatot.

– A mi korunkban még egészen mással volt szokás imponálni.

– Igen? Mivel? – kérdezte Ervin, és fogai tovább örölték a rántottát.

Olvasta valahol, hogy az optimális emésztéshez negyvenhatszor kell megrágni egy falatot.

– Hajfelgyújtás fizikaórán, rágógumi a széken, papírgalacsinok, folyosón gáncsolás, ebédelszedés, sértegetések, lányöltözöben elbújás... – sorolta.

– Érdekes – szögezte le Ervin. – És ezek hatottak?

– Hogyne. Mindig. De szerencsére nyolc napon belül gyógyultak.

Hanna kihasználta, hogy ilyen élénk társalgás alakult ki a hímneműek között, gyorsan felállt az asztaltól, és a mosogatóba csúsztatta a tányérját. Most észrevétlenül le tudott volna lépni, de végül mégis másképp döntött. Az ajtóból visszafordult, odaszaladt az apjához, és hosszan megölelte.

– Szia, apa!

Apa nem nagyon értette a dolgot, nem szoktak ilyen drámaian búcsúzkodni.

– Hova mész?

– Sándor bához. Nincs jól.

– Sajnálom... – mondta apa. – Üdvözlöm az öreget.

– Kösz, megmondom!

Hanna most az anyját ölelte meg.

– Milyen fura – gondolta –, már nem is kell lábujjhegyre állnom, ha meg akarom puszilni az arcát.

A puszi után még sűgott is valamit a fülébe:

– Tartsd fel Ervint! Le akarom koptatni!

Anya elmosolyodott. Neki sem jött be túlságosan a tudálékos udvarló. Hanna elköszönt, és kilépett az ajtón. Ervin gyorsan, ám alaposan megtörülte a száját, és felállt, hogy kövesse a lányt.

– Hova sietsz, Ervin? – csicssergett anya. – Még meg sem etted a rántottád.

– De hát... – kezdte volna a fiú, de apa megfogta a karját, és visszahúzta a székre.

– Maradj még! Olyan jót diskurálunk! Ritka az ilyen értelmes fiatalember.

Úgy látszik, apa is értett mindent.

A Mozsár utcai üzlet ajtaja résnyire nyitva volt. Hanna szíve nagyot dobbant. Emlékezett, hogy tegnap gondosan bezárta az ajtót. Óvatosan beléptek. A hátsó szobából hangok hallatszottak. Egy mély férfihang, és Sándor fájdalmas nyögése.

– A Felemásszemű! – villant át Hanna agyán. Úgy látszik, Tibi is erre jutott, mert megragadott egy rozsdás huszárkardot, kirántotta a hüvelyéből, és rohanni kezdett a kiszoba felé Hanna után. A küszöbön megtorpantak.

– Jó napot, ifjúság! – köszöntötte őket Szalontai doktor, és bekattintotta az orvosi táskáját.

Hanna odarohant a betegágyhoz, és aggódva hajolt az öreg fölé.

– Sándor bácsi!

Az öreg résnyire nyitotta a szemét. Egy ideig nézte a lány arcát, majd elfúló hangon mondott valamit. De olyan halkán, hogy Hannának közelebb kellett hajolnia, hogy megértse.

– Mit tetszett mondani?

– Te ki vagy? – ismételte el suttogva a kérdést.

Hanna ijedten nézett az orvosra.

– Erős gyógyszereket kapott.

– Milyen gyógyszereket? – kérdezte harciasan Tibi, akinek kezdettől fogva gyanús volt ez a pasas, aki annyit gyötörte már Zsófit, és most az öreget is teletömi mindenféle bogyókkal.

– A nevére vagy kíváncsi vagy a vegyi összetételére? – kérdezett vissza nyugodtan Szalontai.

– Csak arra, hogy mitől van a Sándor bá ennyire roszszul! És hogy mit keres maga mindig itt?!

Tibi elszántan szorongatta a huszárkardot. De az orvost ez cseppet sem zavarta.

– Gondoltam, megmentem az életét. Ez a második kérdésre volt válasz. Az elsőre pedig ezt mondhatom: olyan dózisú gyógyszert kapott, hogy most egy ideig erősen kába lesz. De még két óra, és újra erőre kap.

A karddal hadonászó Tibi láttán az öreg újra suttogni kezdett:

– Fel... fel... vitézek a csatára...

Szalontai elmosolyodott.

– Helyesbíték: egy óra. Na, akkor én nem is zavarok tovább. Hopp! A kis neszesszeremet itt ne hagyjam! – mondta, és az ágy mellől felemelt egy acélszürke fémtáskát.

Tibinek ez végképp nem tetszett.

– Mi ez, páncélszekrény? – faggatózott.

– Olyasmi – mondta a férfi elégedetten mosolyogva. – Hordozható acélszéf, elektronikus számkombinációs zárral.

Tibi a lányra nézett. Talán parancsra várt, hogy megállítsa a tolvajt. Mert egyértelmű volt, hogy Szalontai nem véletlenül hozta ide ezt a mozgó páncélszekrényt. Hanna tanácstalanul nézett vissza rá. Tibi izzadó tenyérrel szorongatta a huszárkardot.

– A bácsinak most pihennie kell – mondta búcsúzóul az orvos. – Az antibiotikumot öt óránként szedje be, a sebén a kötést naponta kell cserélni. Na szervusztok!

Szalontai elindult kifelé. Tibi suttogva hadarta Hannának.

– Lenyúlt valamit!

– Nem biztos! – suttogott vissza Hanna.

– Meg kell állítani!

– És ha tévedünk?

A bolt felől csilingelés hallatszott. Szalontai most nyitotta ki az ajtót.

– Hanna! – sürgette Tibi.

A kis harang újra megcsendült, majd becsapódott a bolt ajtaja.

– Késő.

Hanna újra az öreg fölé hajolt. Finoman megrázta a vállát.

– Sándor bácsi! Hall engem?

Az öreg lehunyta szemmel feküdt, és alig észrevehetően lélegzett. Vékony teste szinte eltűnt a takaró alatt. Hanna érezte, hogy a szemébe könnyek gyűlnek. Tibi letette a kardot, és odalépett mellé.

– Indulnunk kell, Hanna! Nincs sok időnk. Meg, úgy látom, az öregnek sem.

Indulunk a Türbébe! – írta meg Hanna a villamoson a tömör SMS-t Zsófinak.

DRUKKOLOK! – jött meg pár másodperc múlva a válasz.

Szép koranyári idő volt, aminek most Hannáék egyáltalán nem örültek, mivel ezen a napsütéses szombat délelőttön rengetegen lebzseltek a Türbénél. Legalábbis az eddig tapasztaltnál sokkal többen. A derék pasa síremlékével persze alig törődött valaki, inkább csak a rózsalugasba ékelt padok iránt mutattak érdeklődést az ifjú szerelmespárok, akiket Hanna most a pokolba kívánt.

– Meddig fognak ezek itt dekkolni?

A ráérősen csókolózó párokat elnézve nem számíthatnak gyors megoldásra.

– Csináljunk bombariadót! – javasolta Tibi, de maga sem gondolta igazán komolyan.

Ki akarna felrobbantani egy rózsalugast és egy több száz éve halott török turistát? Ráadásul a biztonsági őr is folyton körözött a kis téren, nyilván ő is élvezte a kora nyári napsütést. De legalább a rottweiler meg volt kötve. Ami azért is volt jó, mert különben biztos összeugrált volna őket nagy örömeiben. Mikor meglátta Hannát, iszonyú farkcsóválásba és nyüsztetésbe kezdett, nyilván

arra számított, hogy jön az újabb potyakaja. Ez a szokatlan nagy lelkesedés a biztonsági őrnek is feltűnt.

– Mi van veled, Néró?! – mordult rá a kutyára, és még felé is rúgott. Szegény Néró nyüszítve rohant vissza a vackára.

Hanna és Tibi már a tizedik kört tették meg az épület körül. Valami azt súgta nekik, hogy kezdenek feltűnőek lenni.

– Nem kóvályoghatunk itt örökké! – mérgelődött Hanna.

– Jöjjünk vissza később! – javasolta halkán Tibi.

– Arra nincs idő!

Tibi is pontosan tudta, hogy nincs idő. Úgyhogy amikor a biztonsági őr eltűnt az épület mögött, gyorsan le-guggolt a csatornafedélhez, egy csavarhúzó-t feszített alá, és megemelte. Szerencsére a vaskorong megemelkedett: nincs beragadva.

– Vigyázz, jön! – hadarta Hanna, és Tibi gyorsan felállt.

Még pont időben, hisz a biztonsági őr épp akkor buk-
kant fel az épület másik oldalán. Gyanakodva méregette a fiatalokat.

– Ülünk le egy padra! Csináljunk úgy, mint a többiek – javasolta Hanna.

– Smároljunk?

– Hülye – mondta Hanna, és oldalba bökte a fiút.

Érdekes ez a Tibi, hogy pont ilyenkor jön meg a hu-
mora. Leültek egy padra, és Tibi elővette a szendvicseit.

– Kérsz?

– Milyen?

– Parizeres.

– Jöhet! – mondta Hanna, aki kezdte megérezni, hogy reggeli közben egy falat sem ment le a torkán.

Épp az elsőt harapta a szendvicsből, mikor megcsörrent a mobilja.

– Jó étvágyat! – mondta Zsófi kedélyesen.

– Kösz – válaszolt Hanna, és egy pillanatra elgondolkozott, hogy vajon Zsófi honnan tudja, hogy eszik. – Biztos csámcsogok – gondolta.

– Ki az? – érdeklődött Tibi.

– Zsófi!

Tibinek felcsillant a szeme.

– És mire készültök azon a padon? Csak nem ti is...

– Zsófi! – kiáltott Hanna, és felugrott.

Tibi megijedt.

– Mi a baj?!

Hanna nézett jobbra, nézett balra, megfordult a tengelye körül, tekintetével Zsófit kereste. Akármennyire valószínűtlen is, Zsófinak valahol itt kell lennie, ha tudja, hogy épp egy padon üldögél Tibivel.

– A hátad mögött – folytatta Zsófi, és hallatszott, hogy nagyon élvezzi a helyzetet. – Az oszlop tetején.

Hanna felnézett. Egy apró kis kamerát látott. Most már mindent értett.

– Kerestem egy webkamerát, ami élőben mutatja Budapest nevezetességeit. Ráadásul *real time*, ami most nagykincs, mert ha jól értelmeztem az elmúlt fél óra eseményeit, kéne nektek valaki, aki hesszel.

Tibinek eddigre már elfogyott a türelme.

– Hanna, mi van már?!

– Akció, Tibi! – mondta Hanna lelkesen. – AKCIÓ!

Azzal fülén a mobillal odaállt a Türbe bejáratához. Vele szemben Tibi a telóját maga elé tartva úgy tett, mintha fényképezne.

– A párocska a kútnál teljesen oké – tudósított Zsófi –, szerintem az sem tűnne fel nekik, ha leszállnának az ufók. A biztonsági őr bement a klotyóra. Most!

Hanna jelzett Tibinek. A fiú letérdelt a csatornafedél mellé, és elővette a csavarhúzózt.

– Várjatok, jön valaki! – hallatszódott Zsófi riadt hangja.

– Várj! – adta tovább Hanna.

Tibi gyorsan kikötötte a cipőfűzőjét, aztán komótosan újra elkezdte megkötni.

– Jól van, továbbment, tiszta a terep! Mehettek!

Tibi befeszítette a csavarhúzózt, és megemelte a csatornafedelet. A fémnek iszonyú hangja volt, ahogy végigcsiszolta az aszfaltot. Hanna inkább odaugrott, és segített a fiúnak. Ehhez mind a két kezére szükség volt, úgyhogy zsebre vágta a telefont. Nem hallhatta, amint Zsófi felkiált.

– A biztonsági őr! Kijött a klotyóról! Gyorsan!

Tibi levette a táskáját, és bedobta a lyukba. A biztonsági őr becsatolta a nadrágszíját, és elindult a síremlék felé.

– Mi van már? Menjetek! – türelmetlenkedett Zsófi, de hiába.

Ekkor egy japán turistacsoport vonult be élénken cseverészve a sírkert bejáratán. A biztonsági őr szigorú arcot vágott, kihúzta magát, és elindult feléjük. Hanna újra előkotorta a telefont.

– Mire vártok? Menjetek már! – hallotta Zsófi hangját.

– Tibi, ugorj!

És Tibi ugrott. Pár másodperccel később Hanna is. Mikor a biztonsági őr újra a síremlék elé ért, feltűnt neki, hogy félre van csúszva a csatornafedél. Fejcsóválva a helyére tolta.

– Ezek a japánok...

[30] A csatornában

Zsófi álmatlanul feküdt az ágyán, és kétpercenként ellenőrizte az óráját. Mindjárt éjfél. Hívta Hannát, ki volt kapcsolva. Hívta Tibit, kicsöngött, de semmi. Akkor beszélt velük utoljára, mikor lemásztak a csatornába. De annak már vagy tizenkét órája.

A csatornában fullasztóan párás volt a levegő. Már amennyi levegő ott volt egyáltalán. Hanna mindenesetre úgy érezte, nem túl sok. És ami van, az is szinte használhatatlan.

– Rohadt büdös van!

– Mit vártál? Hozzá lehet szokni – nyugtatta meg Tibi, aki a Lukács fürdő kaland óta igazi szakértőnek számított csatornaügyben.

A fejük fölött fémesen súrlódó hangot hallottak: valaki a helyére tolta a csatornafedőt. Teljes sötétség borult rájuk. Tibi előkotorta a hátitáskájából a zseblámpát, és felkattintotta. A fénynyaláb végigsiklott a nyirkos falakon, és belevilágított az alagútba. A sötétség mintha összesűrűsödött volna a távolban, hogy végül teljesen elnyelje a zseblámpa sugarát. Tibi megfordult, és megnézte, mi van a másik oldalon. Nem volt meglepve: egy ugyanolyan alagút.

– Most merre? – kérdezte Hanna a csatorna-szakértőt.

Tibi tanácstalanul forgatta ide-oda a fejét és a zseblámpa fénycsóváját, de aztán mentő ötlete támadt, hogyan tudná visszapasszolni a labdát Hannának.

– Térkép?

– Térkép?! – kérdezett vissza a lány. – Azt mondtad, innen már csak pár száz méterre van az Apostol utca, oda már csukott szemmel is eltalálunk!

– De térképpel! – pattogott Tibi.

– Ha csukva a szemünk, akkor minek a térkép?!

– Jaj, Hanna!

Tibi már ezerszer megfogadta magában, hogy nőkkal nem vitatkozik, mert úgyse jön ki jól belőle, úgyhogy inkább annyiban hagyta a dolgot, és találmra az egyik irányba bökött.

– Arra!

Két óra mászkálás után világossá vált, hogy talán mégsem arra.

– Akkor arra.

– Kizárásos alapon – dohogott Hanna, aki már kezdett nyugös lenni.

Bár a bűzt tényleg megszokta, a cipője teljesen elázott, és utált a kétes összetételű trutyiban cuppogni. Szótlanul caplattak a végtelennek tűnő járatokban. Tibi nem gondolta volna, hogy amikor reggel azt mondta a nagynak, hogy egész napos kirándulásra mennek, nem is járt messze az igazságtól.

Valami megzörrent, megtorpantak. Aztán egy gyors surranás, és újra csend. Hanna közelebb húzódott Tibihez. Álltak és füleltek.

– Hallottad? – suttogta Hanna.

A fiú bólintott, majd lekapcsolta a zseblámpát. Újra teljes sötétség borult rájuk.

– Mit csinálsz? – sziszegte riadtan Hanna, és görcsösen belemarkolt a fiú karjába.

Újra hallatszott a surranás, és Tibi újra felkattintotta a lámpát. Árnyékok cikáztak a falakon, aztán megint semmi. Tibi megkönnyebbülten sóhajtott.

– Jól van, csak patkányok.

– CSAK PATKÁNYOK? – kiáltott Hanna. – Erről nem volt szó!

– Most mit izélsz? – mondta Tibi. – Biztos megéreztek a párizsis szendőt.

– Hát kösz!

– Nem bántanak. Na gyere!

Tibi élvezte, hogy ennyire lazán és bátran vette az akadályt. Most mégiscsak látszik, hogy ki a fiú. Újult erővel vágott neki a járatoknak, Hanna pedig igyekezett nagyon-nagyon közel maradni hozzá.

És akkor meglátták a létrát.

A csatornafedél megemelkedett, és lassan oldalra csúszott. Egy borzas fej bukkant ki a nyílásból. Tibi óvatosan kikandikált. Ahogy körülnézett, megkönnyebbült. Az Apostol utcai villa kertjében voltak. Már esteledett. Tibi kimászott a csatornából, és suttogva leszólt Hannának.

– Jöhetsz! Tiszta a levegő!

És ez minden szempontból igaz volt. Mikor Hanna felmászott a létrán, és kimerülten végighevert a fűvön, perce-kig csak itta a tiszta levegőt, szívtá magába a friss oxigént, hogy átjárja minden porcikáját, és kimossa magából a csatorna poshadt leheletét.

Tibi elővett egy szendvicset, de kivételesen nem azért, hogy megegye. Nem árt, ha van kéznél egy kis nasi, ha itt is felbukkanna egy rottweiler. De nem történt semmi.

A ház körül minden csendes volt. Úgy látszik, nincsenek itthon, mázlink van, gondolta Tibi, és megbökdöste Hannát.

– Gyere, indulnunk kell! – mondta halkan.

Hanna feltápáskodott. Odamentek a házhoz, és belestek az egyik ablakon. Nem sokat láttak, csak bútorok bizonytalan körvonalait. Benn is sötét volt. Ekkor iszonyatos csörgéssel megszólalt a riasztó. Legalábbis egy pillanatra azt hitték, hogy a riasztó, de aztán kiderült, hogy csak Hanna mobilja.

– Nem némitottad le?! – pattogott Tibi.

– Bocs! – hadarta Hanna, miközben remegő kézzel előkapta a zsebéből a mobilt, és gyorsan kinyomta.

Az anyja hívta. Vissza kéne hívni, és megnyugtatni. De nem beszélhet hangosan, hátha mégis van a házban valaki. Suttogni meg nem suttoghat a telefonba, az feltűnne anyának. Úgyhogy inkább írt gyorsan egy SMS-t, hogy minden rendben, mindjárt otthon lesz. Tibi közben óvatosan elment a ház sarkáig, a falhoz lapult, és vigyázva kidugta a fejét. Egy vasmonstrummal nézett farkasszemet. Ott állt roppantul és méltóságteljesen – a selmeci bányagép.

Zsófi felriadt a lehalkított mobil rezgésére. Éjjel 1 múlt. Meg se nézte, ki az, csak gyorsan felvette.

– Igen!

– Szia, Zsófi! – hallotta Tibi hangját.

– Úristen, Tibi, a frászt hoztad rám! Hol voltál eddig?!

– Hosszú – Tibi hangja mintha nagyon messziről szólt volna.

– Mi az, hogy hosszú?! Akkor láttalak benneteket utoljára, mikor lemásztatok a csatornanyíláson, azóta itt pa-

rázok! Szétizgultam magam! Nem vagytok fenn a neten, nem veszitek fel, Hanna ki van kapcsolva! Sikerült?

– Nem.

Zsófi elhallgatott. Valami rossz sejtelem szorította össze a gyomrát.

– Hanna? – kérdezte fojtott hangon.

– Nem tudom.

– Mi az, hogy nem tudod?!

– Hát csak úgy – válaszolta Tibi színtelen hangon. – Elvesztettem.

Hanna elküldte az SMS-t, hogy mindjárt otthon lesz, és igazság szerint tényleg nagyon szeretett volna már otthon lenni. De előbb még meg kellett szerezniük a körzőt. Sándor bá várja!

Tibi még mindig a rozsdás bányagépet vizsgálta. Imádkozta az ilyen öreg kütyüket, szívesen szétszedte volna.

– Menjünk már! – szólt türelmetlenül Hanna. – Béla megvan?

– Persze.

Tibi levette a hátizsákot, és kotorászni kezdett benne, majd egy jókora fémkarikára fűzött kulcscsomót húzott elő. Béla ugyanis egy professzionális álkulcskészlet volt, amit Sándor bától kaptak az akcióhoz. A legrégebbi kulcs talán valami középkori csapszék zárjához lehetett jó, de a szakállas, ósdi darabok között bonyolult mintázatú, modern kulcsok is csillogtak.

Egy patinás kőlépcsősor vezetett fel a teraszajtóig. Két oldalán díszes oszlopok voltak, tetejükön egy-egy kőoroszlánnal. Tibi kiválasztott egy vadiújnak tűnő kulcsot, és bedugta a zárba. Simán belement, viszont nem fordult el, hiába erőltette.

– Nem vagyunk normálisak – gondolta Hanna. – Csak úgy betörünk ide. Ha lebukunk, akkor... akkor... – nem merte tovább gondolni.

Érezte, hogy egész testében remeg. Tibinek is feltűnt.

– Mi van, fázol?

– Aha.

Tibi újabb kulcsot próbált ki. Aztán még egyet. Aztán még egyet. Hanna kezdett reménykedni, hogy végül mégsem sikerül bejutniuk. Lehet, hogy az lenne a legjobb. Ha nem törnének be, de elmondhatnák, hogy megpróbálták.

– De mi lesz akkor az öreggel?! – futott át az agyán. – Be kell jutnunk, és meg kell szereznünk a körzót!

Hanna lenyomta a kilincset, az ajtó résnyire kinyílt. Összenéztek. Nem volt bezárva. Most már semmi nem választja el őket attól, hogy megtegyék. Hogy átlépjék a küszöböt. Hogy betörjenek egy házba. Hanna egyre jobban remegett.

– Parázol? – kérdezte Tibi.

– Dehogysis! Menjünk! – mondta határozottan Hanna, de a fiú nem mozdult.

– Figyu, szerintem te maradj itt, és... – kezdte volna, de Hanna a szavába vágott.

– Nem, nem, nem!

– Lehet, hogy nem tudlak majd megvédeni!

– És téged ki véd meg? Én is be akarok menni! – vitatkoztak tovább suttogva.

– Na jó, de ha jön valaki? – érvelt tovább Tibi. – Mindketten bennragadunk! Ha viszont kint maradsz, tudsz figyelmeztetni, ha gáz van.

– És mégis hogyan?

– Megcsörgetsz. Rezgőre van állítva a mobilom.

Ez nem tűnt hülyeségnek. Hanna nem szívesen maradt volna egyedül, de talán mégis hasznosabb, ha kinn marad és hesszel.

– Jó – egyezett bele végül.

– Na, akkor helló – mondta Tibi, és már indult is volna befelé.

– Tibi!

– Mi van?

Tibi megállt és visszafordult. Hanna komolyan nézett a fiúra.

– Vigyázz magadra!

– Hagyjál már, ez olyan nyálas! Mindjárt jövök – mondta, és belépett a házba.

Zsófi felkiáltott:

– Te otthagytad Hannát egyedül?! Normális vagy?!

– Féltettem, fogd már fel! Nem tudhattam, hogy mi van benn!

– És mi volt benn?!

Zsófi szíve olyan hevesen dobogott, hogy úgy érezte, mindjárt kiugrik a mellkasából. Tibi akadozva mesélt tovább.

– Olyan volt, mint egy... mint egy múzeum... iszonyat régi festmények a falakon... meg... meg egy csomó szobor mindenhol. De az egész bazi nagy villa töksötét volt. Csak fentről szűrődött le valami fény. Felmentem a lépcsőn. Ahogy megfogtam a korlátot, éreztem, hogy belenyúlok valamibe. Megnéztem a zseblámpa fényénél. Por... mindenhol vastag por... mintha évek óta nem járt volna itt senki.

– De akkor mi volt az a fény?

– Egy szobából jött... az emeleten. Odalopakodtam... és hallgatóztam. Nem hallottam semmit... benn síri csend volt... úgyhogy óvatosan benyitottam. Nem volt benn senki. A szoba tök üres volt... csak egy hatalmas íróasztal meg egy fotel. Az asztalon óriási gyertya égett. És nem fogod kitalálni, mit világított meg!

De Zsófi kitalálta.

– A körzöt.

A körző ott hevert az asztalon. Tibi nem akart hinni a szemének. Nem lehet, hogy ilyen piszok szerencséje van! Most megfogja a körzöt, beleteszi a hátitatyójába, és szépen kísétál innen. És Hannával fél órán belül Sándornál vannak! Átvágott a szobán, az asztalhoz lépett, és megfogta a körzöt.

Felkapcsolódott a villany.

– Well, well, well, well... – szólalt meg egy ismeretlen férfihang. – Ennyi volt, fiatalember, lehet nadrágba pisilni!

A fotel megpördült, és Tibi egy vigyorgó férfit pillantott meg. Az öltönyös férfi volt az, akit a Mozsár utcában látott. – Ez a pasas ütötte le Sándor bát, ő vette el tőle a körzöt! – futott át az agyán.

A férfi felemászinű szemei elégedetten csillogtak.

– Annyira reménykedtem benne, hogy mégsem szomorítod el amúgy is mélabúra hajló szívemet, kedves... Tibor.

Tibi köpni-nyelni nem tudott: honnan tudja ez a nevét?

– Tudniillik a látszat csal. Én valójában nem vagyok egy vadállat. Nem szeretek kisgyerekeket kicsinálni. Illetve maradjunk annyiban: ha tehetem, elkerülöm.

Tibi hallotta, hogy gyors léptekkel mögé lép valaki, de mielőtt megfordulhatott volna, egy vasmarok ragadta meg a nyakát.

– Tedd le azt a körzöt! Szemét kis tolvaj! – kiáltott rá a mögötte álló nagydarab kopasz.

De Tibi nem tette le a körzöt, hanem megpróbálta fejbe verni vele a férfit. Az ütés célt tévesztett, a kopasz megragadta Tibi csuklóját, és durván megcsavarta. Tibi fájdalmasan felkiáltott, szétnyitotta a tenyerét, és a körző a földre hullott. Ám a tarkóján a szorítás még ezek után sem engedett. Épp kezdett elfeketülni előtte a világ, amikor kicsapódott az ajtó, és berontott valaki.

– Hanna? – kiáltott fel reménykedve Zsófi.

– Nem. Sándor.

– Micsoda?! De hát hogy került oda?!

– Lövéssem sincs – mondta Tibi. – Egyszer csak megjelent. És ott állt egy ilyen... drótvázis szerkezetben.

– Miben?!

– Nem tudom! Egy ilyen fémvázra volt rászerezve az egész ember, az segített neki menni.

– A járógépem! – kiáltott fel Zsófi.

– Lehet. És ott volt a kezében a csőre töltött Lujza – folytatta Tibi. – Tisztára mint egy sufni-tuning Terminátor.

Sándor csörömpölve lépkedett befelé a járógéppel, és közben a pisztolyt végig a Tibit szorongató öltönyös gorillára fogta.

– Engedd el a fiút! MOST! – kiáltotta fenyegető hangon.

De a Felemásszemű nem tűnt túlzottan ijedtnek.

– Üdvözljük köreinkben, kedves Sándor! Mi ez a kellemes vasprotézis, amiben tántorog? – kérdezte mosolyogva.

Az öreg mögött újabb öltönyös testőr bukkant fel, kérdően nézett a Felemásszeműre, aki a pillantásával jelezte, hogy ne avatkozzon közbe.

– Fel a kezekkel! – kiáltott Sándor bá, majd harákolva köhögött egy sort.

Igazság szerint inkább röhejes, mintsem ijesztő látványt nyújtott.

– És mi az ott a kezében, kávédaráló? – élcelődött tovább a Felemásszemű. – Nagyon kedves, de ilyen későn már nem kávézom.

Sándor bá nyikorogva toppantott.

– Sose szöld meg Lujzát! Lujza nem hibázik!

A Felemásszemű felállt a fotelból, majd az asztalhoz lépett, és kiterített rá egy térképet.

– Sándor, de jó, hogy jött, már nagyon vártuk! – mondta kedélyesen. – Van itt nekünk egy körzőnk...

A kopasz verőember elengedte Tibit, felvette a földről a körzőt, és az asztalra tette. A Felemásszemű mosolyogva bökött a rozsdás fém felé.

– Ismerős?

Sándor bá válaszul csak mordult valamit.

– És hát van nekünk ez a térképünk. Nem volt éppen olcsó... Valaki csúnyán felverte az árát. Rémlik, ugye?

Az öreg nem válaszolt, csak a Lujzát tartotta hol az egyik, hol a másik testőrré.

– Próbálkoztunk így, próbálkoztunk úgy, de valahogy nem akar összejönni a dolog – a Felemásszemű egy szívélyes mozdulattal az asztalhoz invitálta az öreget. – Akkor legyen szíves!

- Mit? Minek?! – morogta Sándor bá.
- Megmutatja szépen a térképen azt a helyet, amit mi annyira keresünk.
- Nem ettem meszet!
- Ezt vehetem nemleges válasznak? – a Felemásszemű arca megfeszült.
- Annak veszi, aminek akarja! Jöjjön, Tibor, megyünk! Tibi megpróbált talpra állni, de az izomagyú újra a földre nyomta.
- Sándor, maguk nem mennek sehova – közölte nyugodt hangon a Felemásszemű.
- Tényleg?! – az öreg kurtán felnevetett, és felhúzta a pisztoly kakasát. – Húsz lépésről el tudom oltani annak a gyertyának a lángját!
- Biztosra veszem – helyeselt a férfi. – Mint ahogy azt is, hogy nyilván nem szeretné, ha a kis barátnőjének baja esne.
- A Felemásszemű intett, mire egy villanymotor berregő hangja hallatszott, és a szoba hátsó falát eltakaró bordó bársonyfüggöny lassan kétfelé húzódott. Tibi az első pillanatban fel sem fogta, amit lát. Egy hatalmas, kivilágított akvárium... és valaki lóg benne fejjel lefelé... öszszekötözött kézzel... a lábánál fellógatva... hosszú barna haja a földet sepri...
- Hanna! – kiáltott fel Tibi, és felugrott. Tompa ütést érzett a tarkóján, és aztán sötétbe borult minden.

[31] Körző és térkép

Zsófi már egy ideje dermedten hallgatta az elbeszélést. Úgy érezte, mintha szó szerint meghűlt volna benne a vér. Kiszáradó szájjal kérdezte:

– Leütöttek?

– Asszem. Mikor magamhoz tértem, még mindenki ugyanott állt. Mintha kimerevedett volna a kép. Senki nem mozdult. Csak egy pillanatra ájulhattam el.

– És Hanna? – kérdezte halkán Zsófi.

Rettegett, hogy milyen választ kap.

– Megmozdult. Felnézett. Egyenesen rám. De nem tudott mondani semmit, mert a szája be volt tapasztva...

– És az öreg nem csinált semmit?!

Sándor bá moccani sem bírt, a kezében megremegett a pisztoly. De azért harciasan kiáltotta:

– Engedjék el a lányt! MOST!

A Felemásszemű készségesen bólogatott.

– Persze, semmi probléma! Szívesen teljesítem a kérését, kedves Sándor, amennyiben maga is teljesíti az enyémet. Úriemberek között ez így dukál. Ott a térkép és a körző. Lásson munkához!

De Sándor bá csak állt. Látszott rajta, hogy fogalma sincs, mit csináljon. Nézte Hannát, és remegett. Tibi óvato-

san előhalászta a mobilját a zsebéből. Arra gondolt, ha egy pillanatig nem figyelnek rá, gyorsan bepötyögi a 107-et.

A Felemásszemű intett, és az öltönyös testőr megnyitott egy csapot. Vízcsofogás hallatszott: az akváriumot elkezdték feltölteni. Hanna összekötözött kézzel vergődött, megpróbálta feltornászni magát.

– Nem tudom... nem tudom... – hebegte kétségbeesetten az öreg.

– Mit nem tud?!

– Hogy mit keresnek!

– Sándor, ez nagyon gyenge! – csóválta a fejét a Felemásszemű.

Tibi felugrott a földről.

– Állítsák le a vizet! – de mire egyet léphetett volna, újra a földön találta magát.

A kopasz rátérdelt a hátára. A mobil kicsúszott a kezéből, és az asztal alá pördült.

– Ne bántsák! – könyörgött Sándor bá. – Jól van, megcsinálom! Vegyék ki onnan a lányt!

A víz már Hanna homlokáig ért. Hiába próbálta hasizomból felhúzni magát, újból és újból visszahanyatlott. Hosszú haja csurom víz volt, az is egyre jobban húzta lefelé.

Sándor bá eldobta a pisztolyt.

– Vegyék ki! Nem hallják?!

A Felemásszemű intett, és az öltönyös elzárta a csapot. A vízcsofogás elhallgatott, a szobában csak az öreg hörgésszerű zihálását lehetett hallani. Mikor elég levegőhöz jutott, újra elkiáltotta magát.

– Vegyék már ki onnan!

– Mindent a maga idejében – válaszolt nyugodtan a Felemásszemű. – Lászon munkához, Sándor!

Az öreg nyikorogva odalépkedett az asztalhoz, és megfogta a körzőt. Hunyorogva közelebb hajolt a térképhez.

– A szögméréshez kell ugye két pont... meg egy szög, amekkorára a körzőt kinyitjuk...

– Idáig mi is eljutottunk! De mi az a két pont, és mekkora az a szög?

Közben a kopasz leszállt a fiú hátáról. Tibi megpróbált lábra állni, de csak a térdelésig jutott. Úgy érezte magát, mintha átment volna rajta egy úthenger.

– Van három ismeretlenünk... – hümmögött Sándor bá. – Nézzük csak! Kell egy nagyító!

– Minek?

– Keresni kell valamit, ami utólag került a térképre.

A Felemásszemű türelmetlenül rázta a fejét:

– Természetesen végimentünk rajta lézeres szkennerral, molekuláris szinten vizsgáltuk a szövetet, de semmi!

De az öreg nem hagyta magát kizökkenteni, hümmögve vizsgálódott tovább. Mutatóujjának széles, lapátszerű körme úgy mászott végig a térképen milliméterről milliméterre, mint egy hatalmas, vén teknősbéka.

– Kell, hogy legyen... valami nem oda való... – dünynyögte.

Hanna egyre kimerültebben rángatózott a kötélén. Ha elengedte magát, az orra a víz színe alá került, úgyhogy tartania kellett magát.

– Pörögjünk fel, Sándor! Elég rosszul bírja a kislány...

Sándor egy pillanatra felnézett, de egyből elkapta a tekintetét, és inkább igyekezett „felpörögni”.

– Esetleg a koordinátákkal lehet operálni. Szélességi-hosszúsági fok...

– Próbáltuk.

– Ez a bányá... háromszög alakú!

- Óriási! – fanyalgott a Felemásszemű.
- Csak a szem hiányzik a közepéből!
- Miféle szem?!

Sándor egyre jobban belelendült, nehéz volt követni.

- Itt kéne lenni valaminek... a szem helyén...

A Felemásszemű a térkép fölé hajolt.

– Itt nincs semmi, Sándor! Értékelem a produkcióját, de mindannyian jobban járnánk, hogyha hagyná ezt a baromságot, és használná azt a körzőt!

- Jó, de hogy?!
- Tudja azt maga jól!
- Fogalmam sincs!

– Hát jó... – a Felemásszemű lehajolt, és felemelte a földről Lujzát. – Akkor viszont semmi hasznát nem veszünk.

Felhúzta a fegyvert.

- Lelőhet, ha akar!
- Ugyan már! Magát nem lövöm le... egyelőre.

Azzal elfordult, és ráfogta a pisztolyt Hannára. Az öreg izgatottan topogott a járógépben.

- Hagyja a lányt! Tényleg nem tudom!
- Egy percet kap, Sándor!
- Ezt nem lehet egyetlen perc alatt!

A Felemásszemű nem engedte le a fegyvert. Folyamatosan Hannára célzott, miközben számolni kezdett:

- Hatvan, ötvenkilenc...

Sándor bá újra a térkép fölé görnyedt, ide-oda cikázott rajta a tekintete.

- Valamit kell keresni, ami nem ide való... valamit, ami... a csudába ezzel a sok légypiszokkal!
- Negyvenkilenc, negyvennyolc, negyvenhét...

– Fényt, még fényt! Nem látok így semmit! – toporzé-
kolt az öreg, de senki nem mozdult.

Hanna végtelenül fáradtnak érezte magát. Egyre rit-
kábban tudta a fejét a vízből kiemelni.

– Negyvenegy, negyven... ajjaj, Sándor...

– Nézzük csak... tárnák... vájatok... nyilámok...

– Harminchét, harminchat...

Az öreg hirtelen a térképre bökött.

– Mit keres itt ez a címer?!

– Címer?!

– Két fehér unikornis, itt ni! Skót címer!

A Felemásszemű abbahagyta a számolást, és közelebb
lépett.

– Mit keresne Selmecebánya térképén egy skót címer?

– Hát ez az! Itt a hiba! Nyomon vagyunk! – lelkesedett
Sándor.

– Ez semmit nem jelent! Harmincöt, harmincnégy,
harminchárom...

– **HARMINCHÁROM!** – Sándor bá akkorát rikkan-
tott, hogy a kopasz testőr a fegyveréhez kapott. – A skót
rituálé harminchárom szintje!

A Felemásszemű úgy bámult rá, mint egy háborodott-
ra.

– Mi van?!

– Harminchárom fok! Annyira kell nyitni a körzöt!

– Hát nyissa! Van még harminc másodperce. Már csak
huszonkilenc, huszonnyolc...

Sándor nekifeszült, hogy szétnyissa a körzöt. Nem volt
egyszerű mutatvány, annyira be volt rozsdásodva. Végül
mégis sikerült beállítani rajta a harminchárom fokot. A
szöges végét bedöfte a térképbe.

– Miért pont oda szúrja? – kérdezte a Felemásszemű.

– Tárnabejárat. A háromszög egyik csúcsa.
Az öltönyösök gyanakodva figyelték a műveletet.

– Huszonöt, huszonnégy, huszonzárom...

– Behúzom a félkört... átszúrom a másik tárnabejárat-
ra...

– Szúrja csak, szúrja! Tizenkilenc, tizennyolc...

Tibi nem tudta levenni a szemét Hannától. A lány teljesen kimerült, már alig-alig volt képes megemelni a fejét.

– Itt metszik egymást! Látja?!

– Ez még nem jelent semmit. Tizenöt, tizennégy...

– De ha beszúrom a harmadik csúcsba...

Az öreg óvatosan behúzta a másik félkört.

– Az viszont máshol metszi! – a Felemásszemű elhúzta a száját. – Tíz, kilenc, nyolc...

– Nem ott metszi, de... de... nézze csak! NÉZZE!

Az öreg boldogan bökdöste a térkép egy pontját.

– Mit? Öt, négy...

A Felemásszemű megfeszítette a karját, amiben a pisztolyt tartotta. Gondosan célzott.

– Itt a szem! A háromszög közepén a szem! Kirajzolta a körző!

– És? Három, kettő...

– És a szemben ott van, amit keres!

– Egy... zéró... – a Felemásszemű mutatoujja megmozdult a ravaszon.

– Az András tárna!!!

Tibi lehajtotta a fejét. Most jön a lövés. Nem akarta látni, ahogy a golyó áttöri az üveget, és... és... és...

– Mutassa csak! – hallotta a Felemásszemű hangját.

Tibi meglepve felnézett.

– Egy szem. Hogy lássunk! – kiáltott lelkesen Sándor bá. – A Mester mindig szimbólumokkal üzent!

A Felemásszemű egészen közel hajolt a térképhez.

– Ez tényleg egy szem. És tényleg egy tárna – felegyenesedett, és töprengve az öreg szemébe nézett. – Most vagy az van, hogy ügyesen blöfföl, vagy... – és itt szélesen elmosolyodott –, Sándor bácsi és én nagy barátok leszünk!

– Megtettem, amire kért! Most maga jön!

Egy ideig farkasszemet néztek, aztán a Felemásszemű intett a testőreinek.

– Szedjétek le a lányt! Indulunk Selmecebányára!

Hannát kipecazták az akváriumból, és a padlóra fektették. A kopasz egy durva mozdulattal letépte a szájáról a tapaszt. Hanna a hasára fordult, és köhögött.

– Hannácska, jól van? – az öreg odabillegett hozzá a járógéppel.

A Felemásszemű felhajtotta a zakója hátulját, és bedugta a pisztolyt a derékszijába.

– Visszük a lányt is!

A kopasz felrántotta Hannát a földről, és mint egy zsákot, a vállára kapta. A lány erőtlenül tiltakozott. Tibi felugrott, de egy súlyos kéz nehezedett a vállára.

– És a fiú? – kérdezte a másik öltönyös.

– Zárd be, amíg visszajövünk! Nem szeretném, ha felesgne!

A testőr megmotozta Tibit, hogy van-e nála mobil, de nem talált semmit.

– Nyomás, öcsi! – taszigálta maga előtt a fiút.

– Miért nem mehetek magukkal?! Én is akarok menni!

– Maradjon csak, Tiborka... – nyugtatgatta Sándor –, magára itt lesz szükség! Majd jelentkezünk.

– Persze, majd jelentkeznek... – gúnyolódott a Felemásszemű. – Gyerünk, bádögember, indulás! – és hátba taszította az öreget.

Sándor bá elvesztette az egyensúlyát, kis híján orra bukott, de végül sikerült megkapaszkodnia az asztalban. Tekintete megakadt a körzön. A Felemásszemű azonban résen volt. Odalépett az asztalhoz.

– Ez jön velünk! – mondta, és a belső zsebébe süllyesztette a körzöt.

Tibi elhallgatott. A vonal végén Zsófi sem jutott szóhoz.

– És? – kérdezte végül.

– Nem tudom, nem láttam többet – mondta a fiú. – Bezártak egy szobába.

– És még mindig ott vagy?

– Nem.

– Elengedtek?

– Dehogyan... – mondta Tibi. – Megléptem.

A testőr egy ablaktalan folyosón vezette végig. Tibi agya lázasan kattogott, kéne valami terv, de minél előbb! A férfi egy ajtó előtt megállt. Végighúzta a mágneskártyáját a szenzoron, a kijelző zöldre váltott, egy kattanás, és az ajtó kinyílt.

– Nyomás! – mordult, és tolni kezdte befelé Tibit.

De a fiú megkapaszkodott az ajtófélfában.

– Legyen szíves, engedjen el! Nem fogom elmondani senkinek!

Tibi hirtelen átölelte a férfit, aki mindenre számított, csak erre nem. Zavartan hátrált, és megpróbálta magáról lefejtetni a rimánkodó kölyköt.

– Ne tapogass már!

– Ne tessék bezárni!

A férfinék végül sikerült letépnie magáról Tibit, és behajította a szobába. Döndülve csapódott az ajtó.

– És hogy jutottál ki? – kérdezte Zsófi.

– Láttad a Bagdadi tolvajt? – kérdezett vissza a fiú.

– Nem, mert?

– Abból vettem a trükköt. A srácot be akarják zárni a börtönbe, de ő belekapaszkodik az örbe, és miközben rinyál, lenyúlja a zárka kulcsát.

– Elloptad a kulcsot?!

– Hol élsz te? A mágneskártyát.

– Aztán?

– Visszamentem a telómért. Szerencsére még mindig ott volt az asztal alatt. Aztán lementem a lépcsőn. Az öltönyös csóka ott zabált a tévé előtt. Kisurrantam a teraszajtón.

Tibi rohant lefelé a Rózsadombról. Azt sem tudta, mennyi az idő. Épp az orra előtt húzott ki a villamos a megállóból. Legalább tíz perc, amíg jön a következő. Rohant tovább, keresztül a Margit hídon. A Nyugatinál kifulladásra megállt. Előre dőlt, a térdére támaszkodott, és lihegett. A pályaudvar előtt egy rendőrautó várakozott. A kocsiból két rendőr gyanakodva nézte a fiatal fiút, aki éjfél körül egyedül rohan az utcán. Szerencsére pont akkor állt meg a közelben egy éjszakai busz. Tibi felugrott rá.

A Lujza utca teljesen kihalt volt. Tibi átizzadt pólóban botorkált hazafelé. Már alig vitte a lába, fáradt volt és éhes. Jó lesz lefürdeni, átöltözni és enni valamit. Hirtelen megtorpant. És Hanna?! Eddig nem gondolkozott, csak ész nélkül menekült, hajtotta az ösztön, hogy mi-

nél messzebb kerüljön az Apostol utcától, minél előbb odaérjen az egyetlen biztonságos helyre, ahol semmi baj nem érheti: Vali néni szárnyai alá. De Hannát elrabolták! És csak ő tud róla, csak rá számíthat! Nem mehet haza! Még nem. Ahogy ott állt, és ezen rágódott, észrevett valami furcsát: a sarkon, a félhomályban, ahova nem hatolt el az utcai lámpa fénye, egy fekete autó várakozott lekapcsolt fényszórával, de járó motorral. Ugyanaz a fekete autó, amit a Mozsár utcánál látott. Úgy látszik, észrevették a szökését, és itt várnak rá. Most már nem mehet haza – akkor sem, ha akarna.

– Akkor hova mentél? – kérdezte Zsófi egyre türelmetlenebbül.

– Csak egyetlen választásom maradt.

– A rendőrség.

– Viccelsz? – háborgott Tibi. – És mit mondtam volna nekik?

– Hogy Hannát elrabolták!

– De előbb betört egy házba, velem együtt. Azt is el kellett volna mondanom nekik?

Zsófi erre nem tudott mit mondani. Belátta, hogy Tibinek kicsit igaza van. Rohadt helyzet. Fogalma sem volt, hogy ő mit tett volna a fiú helyében.

– És akkor mit csináltál?

Tibi nyomta a csengőt.

– Jól van már, nyugalom! Jövök! – mondta egy ismerős férfihang.

Tibi megkönnyebbült.

– Itthon van! – gondolta.

Az ajtó kinyílt. Géza bácsi állt ott egy szál törülközőben. Tibit enyhén sokkolta a látvány. Csak a fecskénadrágban feszítő Sándor bácsi volt fogható ehhez. Az osztályfőnök szokatlanul kócos volt, de a szemei éberén csillogtak. Valószínűleg még nem aludt. És valószínűleg még jó pár óráig nem is fog tudni aludni. Ezt Géza bá is egyből megérezte, amint a küszöbén riadtan toporgó fiút megpillantotta.

– Tibi! Mi a csudát keresel te itt?

Tibi kapkodta a levegőt, mivel gyalog rohant fel a lépcsőn.

– Géza bá... Van Géza bának kocsija? – lihegte kifulladásra.

– Mi történt, Tibi?!

– Azonnal tessék jönni!

– Ebben az egy szál törülközőben? Mégis hová?

Egy női hang hallatszódott a lakásból.

– Géza! Ki az?

Tibinek nagyon ismerős volt a hang.

– Ez... ez... Mari néni? – kérdezte, és úgy érezte, a sokkoló meglepetésekből mára pont elég volt.

Géza bá zavartan megigazította a dereka köré tekert frottír csodát.

– Khmm... Attól tartok, igen.

Az előszobában Rogyák tanárnő bukkant fel egy XXL-es férfi fürdőköpenyben.

– Baj van, Géza?

Mikor meglátta Tibit, halkán felsikoltott.

– Jesszusom!

A tanárnő zavaránál csak Tibi zavara volt nagyobb.

– Csókolom, tanárnő... – hebegte.

– Semmi gond. Most már mindegy – legyintett Mari néni, de nem pontosan lehetett érteni, hogy mi mindegy.

A szomszéd lakásban fordult a hevederzár, és a biztonsági lánc csörrenése jelezte, hogy a kíváncsi szomszéd néni pillanatokon belül kidugja a fejét. Géza bának cselekednie kellett.

– Talán az lesz a legjobb, ha bejössz – javasolta.

– Nem, nem, köszönöm...

Géza bácsi megragadta a fiú karját, és behúzta a lakásba. Még pont időben, mert a szomszédban már nyílt is az ajtó.

– Kérsz valamit? – kérdezte Rogyák, és elindult a konyha felé.

Géza bá gondosan bezárta az ajtót.

– Tessék szíves felvenni valamit a tanár úréknak, és menjünk! – hadarta Tibi.

– De hát hová? – kérdezte az osztályfőnök.

– Hannát elrabolták!

– Micsoda?!

Géza bá úgy érezte, hogy megpördül vele az előszoba.

– Kik?! – kérdezte sápadtan Mari néni.

De Tibi most nem akart magyarázkodni.

– Majd a kocsiban elmesélem!

– Hogyhogy elrabolták? Kik rabolták el? – hebegte Géza bá.

Mari néni villámgyorsan öltözködni kezdett a fürdőköpeny alatt.

– Majd a kocsiban elmeséli!

– Talán még utolérhetjük őket! – sürgette őket Tibi.

– Kiket?

– Majd elmondom, most nincs erre időnk, indulnunk kell!

– De az ég szerelmére, hová?! – kiáltott Géza bá.

– Hát Selmecebányára!

[32] Kincsvadászok

Géza bácsi nyomta a gázt, mint az örült. Ami annyit jelentett, hogy szakadt Suzukija többször is átlépte a kilencven kilométer per órás álmhatárt. De Mari néni még ezzel sem volt elégedett.

– Lépjén már neki oda, Géza!

– Lépek, Mária, lépek! – mondta Géza bá, és rálépett a fékre.

A kocsi csikorgó kerekekkel megállt.

– Most mi van? – értetlenkedett a tanárnő.

– Piros – felelt Géza bá.

– Most már igen, de amikor fékezett, még sárga volt.

Maximum narancssárga.

Géza bá nagyon bölcsen nem akart belemenni ebbe a vitába. Tekintetével rátapadt a közlekedési lámpára, ujjaival a kormányon dobolt, és várt. Erre már Tibinek is elfogyott a türelme.

– Most mire várunk? – kérdezte.

– A zöldre.

– De hát nem jön semmi!

– Tibinek igaza van – szállt vissza a vitába Mária néni.

– Szálljon ki!

– Tessék?! – Géza bácsi nem akart hinni a fülének.

Rogyák Mari kinyitotta az ajtót.

– Cseréljünk helyet! Átveszem!

– Mária, kérem...

– Így sosem érünk oda!

Kipörgő kerekkel indult a Suzuki. A kíméletesebb bánásmódhoz szokott motor kétségbeesetten hörgött.

– Mária, ezt ne csinálja, még bejáratós! – tiltakozott Géza bá.

– Ez? Legalább tizenöt éves!

– Még csak tíz.

Mária néni gonoszul elmosolyodott, és tövig nyomta a gázt. A motor bömbölni kezdett. Az osztályfőnök is:

– Mária, ne!

– Hajrá, Mari néni! – lelkesedett Tibi a hátsó ülésről.

Mindeközben egy elsötétített üvegű terepjáró gördült át a magyar-szlovák határon. A kutya sem törődött velük. A Felemásszemű őszintén örült, hogy a két ország között pár éve megszüntették a határellenőrzést, semmi kedve nem lett volna magyarázkodni, hogy mit keres a hátsó ülésen összekötözött kezekkel egy kiskorú és egy mozgássérült kisnyugdijas.

Sándor bácsi elég kényelmetlenül ült, mivel csak úgy sikerült bepréselni a járógéppel együtt, hogy a feje a kocsii tetejéhez nyomódott. Mozdítani sem tudta a nyakát, ami már szörnyen zsibbadt. Ráadásul a seb a lábán újra vérezni kezdett. De ez nem igazán aggasztotta, Hanna állapota annál inkább.

– Jól van, Hannácska? – kérdezte halkan.

A Felemásszemű azonnal hátrakapta a fejét.

– Csönd van ott hátul, vagy szétcsapok! – recsegte.

– Forduljon fel! – válaszolt nemes egyszerűséggel Sándor bá.

Éjjel egy óra volt. A Suzuki kitartó hörgése verte fel a Dunakanyar éjszakai csendjét. Mária néni visszaváltott hármasba, és egy kanyar közepén előzésbe fogott. A kamion dudált. Géza bácsi lehunyta a szemét, és csendben mormolni kezdett egy imát.

Tibi pedig felhívta Zsófit. Baromi késő volt, de ha most nekik itt valami bajuk esik, soha senki nem fogja megtudni, mi történt Hannával. A telefon kicsöngött. Zsófi szinte egyből felvette.

– Igen!

– Szia, Zsófi!

– Úristen, Tibi, a frászt hoztad rám! Hol voltál eddig?!

A terepjáró a Selmeci-hegység lábánál beért egy völgykatonába. Már nem lehettek messze a céltól. A kopasz testőr kidülledt szemmel, szótlánul bámulta az utat, és azzal szórakoztatta magát, hogy megpróbálta az úton átsurranó macskákat elütni. A Felemásszemű már egy ideje rémesen unatkozott, úgyhogy társalgást kezdeményezett.

– Bírod?

– Ja – dörmögte a kopasz, és tovább meredt maga elé.

Nem volt a szavak embere. A Felemásszemű sóhajtott. Újabb percek teltek el teljes csendben.

Hanna csukott szemmel feküdt a hátsó ülésen, de ébren volt. Vagyis inkább félálomban, a monoton rázkódás elringatta. Érzékelte, hogy mi történik körülötte, de alamosódtak az elmúlt este képei. Ahogy ott áll az Apostol utcai ház teraszán, és előveszi a telefonját, hogy veszély esetén fel tudja hívni Tibit. Ahogy előnti a rémület, amikor rájön, hogy mindjárt le fog merülni a mobilja. És

ahogy valaki rátapasztja a kezét a szájára, hogy ne tudjon sikítani.

A Felemásszemű hátrafordult, és rákönyökölt a hátamlára.

– Árulja már el nekem, Sándor, miért éppen Selmecbánya?

– Honnan tudjam? – mordult az öreg.

– Évtizedekig kutattunk a jakobinusok kincse után, beépültünk a legfelsőbb körökbe Pesten, Bécsben, Pozsonyban, de semmi. Born miatt persze voltunk Selmecen is, még szuvenírt is vettünk, de itt sem találtunk semmit. Már majdnem feladtuk, és akkor egyszer csak felbukkant maga. Egy bolond hajléktalan a körzövel. Csak azt nem értem, miért keverte bele a lányt?

– Hogy csapna belétek a ménkű! – préselte ki a fogai közt Sándor bá.

A Felemásszemű kénytelen volt beletörödni, hogy a társalgásnak vége.

A Suzuki ékessége, a vadonatúj GPS szenvtelen hangon közölte:

– A következő lehetőségnél fordulj balra. Átlépted a sebességhatárt.

Géza bácsi időközben hozzászókkott az eszelős tempóhoz, és megint elég erőt érzett magában ahhoz, hogy Tibi bit faggassa.

– Tibi, úgy tűnik, egy kicsit lassú a felfogásom. Milyen kincs?

– A jakobinusok kincse – szólt közbe Mari néni. – Most mondta.

– De mi köze ennek Hannához? – értetlenkedett a tanár úr.

– Ő találta meg a körzöt, ami kellett a térképhez – válaszolt a Formula-1 pilótába oltott magyartanár, aki a Delfin könyvek egykori nagy rajongójaként semmi kivétnivalót nem talált a történetben. – A térképhez, amit Bécsben találtak.

– Pontosan – hagyta jóvá Tibi.

Az osztályfőnök a fejét csóválta.

– Hát nem állítanám, hogy mindent értek...

– Pedig egyszerű, mint a bot. Maga nem néz kalandfilmeket?

– Az Indiana Jonest láttam utoljára.

A GPS újra közbekotyogott.

– Átlépted a sebességhatárt. Átlépted a sebességhatárt.

– Hogy kell ezt kikapcsolni? – érdeklődött Mária néni.

– Átlépted a... – ismételte a GPS, de nem tudta végigmondani, mert Rogyák Mari egyszerűen letépte a műszerfalról.

– Mit művel, Mária?! – kiáltott fel Géza bá.

– Húzza le az ablakot! – rendelkezett Mari néni.

Az osztályfőnök ösztönösen engedelmeskedett. Rogyák meg lazán kihajította a GPS-t az ablakon.

– Na. Tudod, kivel tegeződjél! – mondta, aztán újra teljes gázt adott.

Géza bácsi sápadtan bámulta a GPS hült helyét a műszerfalon. Valahogy nem így képzelte az első éjszakát Máriával. Bár be kellett vallania magának, hogy a nő, aki kibontott hajjal, boldogan kipirulva és csillogó szemmel ült mellette, nem volt éppen utolsó látvány. Sőt: elragadó látvány volt. Géza bácsi hirtelen úgy érezte, hogy nem érdekli a kidobott GPS, és a széthajtott kocsí sem. Csak ez az út tartson sokáig!

– Kapszkodjon Indy, behúzzunk! – kiáltott vidáman Mari néni, és egy hajnali munkába induló traktort kezdett előzni.

Géza bácsi vette a lapot:

– Hé, kölyök, jól vagy ott hátul?

Tibi elvagyorodott.

– Simán, Dr. Jones!

– Akkor nyomja a gázt, Marion! – kurjantott Géza bá.
A motorháztető alól füst szivárgott.

A terepjáró az András-akna bejáratánál parkolt. A kopasz testőr egy jókora csapszegvágót kotort elő a kocsi csomagtartójából, és rövid küzdelem után elvágta a bejáratot védő láncot. Berúgta a vastag faajtót. A sötétből hideg, dohos levegő áradt ki a szabadba. A Felemásszemű leoldotta Hanna lábáról a kötelet, de a kezén rajta hagyta. Hanna örült, hogy végre újra a saját lábán áll. Sándor bá is végre kiegyenesíthette a nyakát.

– És innen merre? – kérdezte a Felemásszemű.

– Felteszem, lefelé – válaszolt mogorván Sándor.

– Gyalog?

– Nem, majd léghajóval.

A Felemásszemű arca megfeszült, de uralkodott magán. Most már nem kell sokáig elviselnie ezt a pofátlan vénembert. Boldogan fog végezni vele.

– Akkor indulás! – röffentette, és oldalba taszította az öreget.

– Én oda le nem megyek, kérem, nekem fáj a lábam!

A kopasz testőr elővette a pisztolyát.

– Háromig számolok – mondta a Felemásszemű. –

Egy...

Hanna az öreg mellé lépett.

– Jól van, megyünk! Jöjjön, Sándor bácsi, támaszkodjon rám!

Imbolyogva elindultak a tárnalejárat felé. A Felemászemű kivette a pisztolyt a testőr kezéből.

– Te maradj a kocsinál! Járasd a motort!

A kopasz verőember nem tűnt lelkesnek, hogy megszabadították a fegyverétől, de engedelmesen morgott valamit. Nyilván volt nála másik.

Egy szűk, lejtős folyosón haladtak lefelé. Elöl botladozott Sándor bácsi Hannára támaszkodva, mögöttük a Felemászemű, egyik kezében egy halogén zseblámpával, a másikban a csőre töltött pisztollyal. Az öreg járógépe minden lépésnél hangosan nyikordult és koppant. A föld alatti járatban még hosszan visszhangzott a csörömpölés.

– Remélem, tudja, hol vagyunk! – súgta Hanna.

– Ez az úgynevezett András-akna – mondta halkán az öreg. – Még a tizenhetedik században ásták le a Spítáler-teléren. Nézze csak a falát!

Hanna nézte, de csak valami halvány derengést látott a zseblámpa fényénél.

– Látja azt a sok csillogó hajszáleret? Látja?

– Olyan, mint az ezüst – mondta Hanna.

– Mert az. Anno ez volt az ország egyik legnagyobb ezüstlelőhelye.

– Milyen ezüst?! – harsant a hátuk mögött a Felemászemű hangja.

– Magának nem érdekes – válaszolt az öreg. – Olyan vékony, hogy nem lehet kibányászni.

– Akkor meg minek mutogatja?!

– Hát csak mert szép.

De ez a Felemászeműt nem hatotta meg. Nem tárlatvezetésre jött.

– Na ne szórakozzunk! Haladjunk! Messze vagyunk még?

Az öreg ránézett a térképre.

– Mindjárt ott vagyunk! – mondta, majd halkán folytatta a magyarázatot Hannának. – Úgy nézem, a bányamúzeum szintjén járunk. Tudja, Hannácska, a tizennyolcadik században kifejlesztettek vagy egy tucat új bányagépet...

Egy furcsa szerkezet mellett haladtak el. Olyan volt, mint egy hatalmas őskori rovar vasból.

– Látja? – folytatta halkán. – A Mester akkoriban éppen a gőzgéppel kísérletezett, de sajnálatos módon idő előtt...

De a Felemáaszemű nem hagyta végigmondani, megelégte a sugdolózást:

– Mi a fene van itt, mesedélután? Na, iparkodjunk!

De Sándornak megeredt a nyelve, ilyenkor nehezen lehetett leállítani. Még halkabban folytatta:

– Az akna több mint négyszáz méter mély, és tizennégy nyílám nyílik belőle.

– Mi az a nyílám?

– Vízszintesen nyíló zsákutca. Mi a tizenharmadik nyílámot keressük.

– Ott a kincs?

– Hát tudom én?

A GPS hiányát hamar megérezték. Az első útkereszteződésnél el is tévedtek. Szerencsére Géza bá talált a kesztyűtartóban egy rongyos Csehszlovákia térképet, még abból az időből, mikor síelni járt a Tátrába. A rázkódó kocsiban nem nagyon boldogult az apró betűkkel, úgyhogy hátraadta Tibinek.

– Mit mond a térkép, kölyök? – kérdezte.

– Mindjárt ott vagyunk! – jelentette Tibi. – A következő leágazás jobbra!

– Marion! Hallotta a navigátort! A következő leágazás jobbra!

Már ott is voltak a leágazásnál. A tanárnő nyomott egy satuféket, és jobbra rántotta a kormányt. Pillanatok alatt a lángoló fékbetétek szaga töltötte be az utasteret.

– Vigyázat, sorompó! – kiáltotta Géza bá.

De Mari néni nem vigyázott. A faszorompó szilánkjai dárdaként süvítettek el mellettük. A Suzuki első lökhárítója repült velük. De Indy csak legyintett. Kicsire nem adunk.

A tárnában csend volt. A járógép nyikorgásának még a visszhangja is elhalt. Sándor bá egy rozsdás vasajtó előtt állt.

– Megjöttünk. Ez itt a tizenharmadik nyílám.

– Meg egy vasajtó.

– Az.

– Hát nyissa ki! – utasította a Felemásszemű.

– Hát hogy? Nincs rajta zár.

A Felemásszemű nekifeszült, és megpróbálta a vállával benyomni. De az ajtó nem engedett.

– Egyiken se volt eddig vasajtó. Ezen miért van? – dohogott a Felemásszemű.

– Nem vagyok én bányamérnök! – vonogatta a vállát Sándor.

Hanna iszonyú fáradtnak érezte magát. Kezdett neki minden mindegy lenni. Csak érkezenek már meg! Csak oldozzák már el a kezét, csak hadd feküdhessen le aludni egy órácskára! Csak egy órácskára! A Felemásszemű az öregre fogta a fegyvert.

– Nyissa ki!
– Akkor kérem a körzöt! – mondta Sándor bácsi.
– Minek?
– Hátha megmutatja a bejáratot.
– Mi?! A körző?! – a férfi gyanakodva összehúzta felemásszínű szemeit.

– Be akar menni vagy nem akar bemenni? – kérdezte Sándor.

A Felemásszemű végül elővette a körzöt, és az öreg kezébe nyomta.

– Sándor! – mondta fenyegető hangon. – Ha átver, keresztüllövöm!

Hanna gyomra újra görcsbe szorult, de Sándor bá csak a vállát vonogatta.

– Akkor bajosan találna vissza – mondta, és kinyitotta a körzöt harminchárom fokra.

– Adja vissza a térképet! – harsogott a Felemásszemű.

Visszakapta. Az öreg végigsimított a tárnafalon, valamit keresett. Úgy látszik, meg is találta.

– Világítson ide!

A Felemásszemű odairányította a zseblámpa csóvját. Az öreg beszurta a körzöt egy mélyedésbe, aztán húzott egy félkört. Tovább tapogatta a falat.

– Ez is valami szabadkőműves hókuszpókusz?

– Hallgasson már el! – mordult rá az öreg. – Na, itt is van!

Beszúrta a körzöt egy másik mélyedésbe, és megint húzott egy félkört. A Felemásszemű gyanakodva nézte a műveletet. Hanna őszintén remélte, hogy az öreg nem csak húzza az időt, és tudja, mit csinál.

– Itt nyomja meg, Hannácska – mutatott Sándor bá a pontra, ahol a két félkör metszette egymást.

Hanna odalépett, és a mutatójával lassan közelített a metszésponthoz. Mi van, ha csak blöfföl az öreg? Mi van, ha nem fog kinyílni? Akkor itt a vége – gondolta, majd elszántan megnyomta a falra karcolt keresztet. Valami kattant, és a vasajtó résnyire kinyílt.

– Voilá, ahogy a művelt francia mondja! – közölte elégedetten Sándor bá, és bemasírozott a nyilámba. A Felemásszemű mohón utána nyomult, és körbevilágított. A terem teljesen üres volt.

– Nincs itt semmi! – kiáltott csalódottan a Felemásszemű.

– Világítson már! – szólt mogorván Sándor bá. – Hannácska, maga se lát semmit?

– Itt egy másik ajtó.

Hanna egy oldalajtó előtt állt. A lábával megtolta, az ajtó nyikorogva engedett.

– Engedj oda! – parancsolta a Felemásszemű.

Két nagy lépéssel ott termett, és berúgta az ajtót. Hanna óvatosan elhátrált. A férfi bevilágított a terembe, és eltátotta a száját.

– Na mi van, megtalálta? – érdeklődött Sándor bá.

Hanna közelebb lépett, és bekukucskált a férfi válla fölé. A teremben régi ládák sorakoztak. A Felemásszemű megragadta a lány karját, és maga elé tolt.

– Menj előre! Lehet, hogy csapda!

Hannának nem volt más választása, belépett.

– Nyisd ki az egyiket! – hallotta a férfi izgalomtól elfúló hangját az ajtóból.

Odalépett az egyik ládához. A szíve a torkában dobogott. Kipattintotta a zárat, és felhajtotta a láda tetejét.

– Na?! – kérdezte mohón a férfi.

– Ez... ez üres – válaszolt Hanna.

A férfi odaugrott, és belenézett a ládába. Valóban üres volt. Kinyitott egy másikat, de abban sem talált semmit. Feltépte a harmadik tetejét...

– Üres! Mind üres! – üvöltötte. – Ez nem lehet! Nem, nem, nem, nem, NEM!

– Ne hadonásszon azzal a revolverrel, mert még megtalálja löni magát – figyelmeztette Sándor bá.

Nem volt túl jó ötlet pont most megszólalnia. A Felemásszemű már tudta, hogy kin fogja kitölteni a dühét. Az öreghez lépett, és a pisztolyt az arcába nyomta.

– Ki látta még a térképet? – lihegte. – Kinek mutatta meg a körzöt? Beszéljen!

– Kérem, én ezt a kettőt ma láttam együtt először! – tiltakozott az öreg. – Térkép nélkül semmit nem ér a körző, maga is tudja!

A férfi most Hanna felé fordult.

– És te? Te ismered a térképet! Te találd!

– Igazából az Ervin találta... – próbálkozott a lány.

– Az mindegy! Nálatok volt! – felemelte a pisztolyt.

– De Bujdosóné azonnal elvette, nem is tudtuk rendesen megnézni!

– Tényleg, hol a kis történész kolléganője? – kotyogott közbe az öreg. – Tudtam én, hogy valaki még hiányzik...

A Felemásszemű megdermedt. Szemei kimeredtek a belső borzalomtól. Hirtelen megvilágosodott.

– Edit... – lihegte.

– Ugye-ugye, a nők! – helyeselt Sándor bá. – Mindig a nők!

– EDIIIIIT! – üvöltötte a Felemásszemű.

– Bujdosóné? – értetlenkedett Hanna. – Ő vitte el a kincset?

Sándor bácsi buzgón bólogatott.

– Mindig mondom, hogy nem kell megbízni a nőkben. Már elnézést, Hannácska!

A Felemásszemű leroskadt az egyik ládára, kigombolta az ingét, és a mellkasát masszírozta. Dőlt róla a víz.

– Nála volt a térkép... – siránkozott –, és én adtam a kezébe a körzőt... azt mondta, hogy nem tudja megfejteni... Azt mondta, maga kell hozzá! Megelőzött!

Sándor bát szemmel láthatóan mindez nem nagyon rendítette meg.

– Akkor most már elmehetünk? Früstökölhettünk egyet a tótoknál! Nagyon fáin túrójuk van.

A Felemásszemű hisztérikusan felnevetett.

– Hogy elmehetnek-e? Azt kérdezi, elmehetnek-e? – röhögött. – Hát hogy is mehetnének el? Hogy elmeséljék mindenkinek, amit láttak? Ugyan-ugyan-ugyan, Sándor... nem lehet ennyire naiv!

Felállt, és az öregre fogta a pisztolyt.

– És akkor most mi lesz? Lelő minket?

– Most betojt, mi? – a férfi szája ferde mosolyra húzódott. – Nem lövöm le magukat, Sándor. Az amatőr munka lenne. Én nem hagyok magam után nyomot.

A Felemásszemű elrakta a pisztolyt, és elindult kifelé. Hanna egy pillanatra mozdulni sem bírt, de aztán megértette, hogy a férfi mire készül. Felkiáltott, és rohanni kezdett kifelé. De elkésett. Épp akkor csapódott be a külső vasajtó. Kattant a zár.

A Suzuki lekapcsolt fényszórókkal közeledett a bányához. A hajnali derengésben már messziről meglátták a terepjárót.

– Ők lesznek azok! – mondta Tibi izgatottan.

Mari néni leállította a motort. Kiszálltak, és fedezéktől fedezékig szaladva közelítették meg a bánya bejáratát. Egy farakás mögött lerogytak a földre, hogy kicsit kifújják magukat. Már csak húsz méterre voltak a terepjárótól. Suttogva kellett beszélni.

– Maga szerint levitték őket a bányába? – kérdezte Rogyák.

– Nem tudom, lehet – mondta Géza bá. – Próbáljunk meg közelebb jutni!

Felállt, hogy kilépjen a fedezékből, de Tibi visszahúzta.

– Jön valaki!

A Felemásszemű kilépett a tárnából, és elővette a mobilját. Itt már volt térerő. Tárcsázott egy számot.

– Kapcsolja az ezredest!

A kopasz testőr kikászálódott a terepjáróból, és ásított.

– Ezredes úr, itt Anubisz – a Felemásszemű egy pillanatot kivárt, majd nagyot nyelt. – Sajnos nem – közölte rekedtes, feszült hangon.

Tibiék a farakás mögött lapulva minden szót tisztán hallottak.

– Igen, uram. Értettem! – mondta a Felemásszemű, majd eltette a mobilt.

Odafordult a kopaszhoz.

– Robbantsd be!

[33] A bánya foglyai

A robbanás ereje majdnem rájuk borította a farakást. A szálfák megmozdultak, és Géza bácsinak neki kellett feszíteni a hátát az imbolygó halomnak, míg Tibiék hasra vágta magukat. Mire leülepedett a por, a terepjárót már nem látták sehol. A tárna bejáratát vastag törmelékréteg torlaszolta el.

Géza bácsi értesítette a magyar rendőrséget, ők aztán hívták szlovák kollégáikat. Tíz percen belül szirénázó autók robottak mindenfelől a robbanás helyszíne felé. A kiérkezett tűzoltók, miután elbontották a bejárat előtt a törmeléket, az egyik elhagyott tárnában egy levelet találtak. A papír újnak tűnt, látszott, hogy nemrég írhattak rá. Egy bizonyos Zsófinak szólt.

Kedves Zsófi! Lehet, hogy ezt a levelet soha nem olvasod. Sőt valószínű. De el kell mondanom valakinek! Nem valakinek: NEKED. Hónapok óta, mióta ez tart, mindenbe beavattalak. Azt akarom, hogy tudd a végét is! Emlékszem, mennyire kivoltál, amikor elolvastad anyád régi Két Lottiját, és ki volt tépve PONT az utolsó lap. Ez a levél az én sztorim utolsó lapja. Lehet, hogy utána is lesz még valami, csakhogy azt már nem fogom tudni ide leírni. De ígérem, ha ott, ahova megyek, van valami, akkor – üzenni fogok.

Hanna apró betűkkel, lassan, megfontoltan írt. Csak egyetlen papírja volt, ezt kellett beosztania, hogy ráférjen az a sok minden, amit még el akart mondani Zsófinak.

- Hanna! Ideje indulni – szólt az öreg.
- Ezt még befejezem.
- Szaporán, ha kérhetem!
- Van időnk, nem?! – kérdezett vissza szemrehányóan a lány.

Sándor bácsi megvonta a vállát.

- Hát időnk... az éppen van.

A robbanás után, mikor minden lecsendesedett, és már elhittem, hogy nem fogok meghalni, legalábbis nem azonnal, megláttam az öreget, kezében a körzővel. Ott állt átszellemlélt arccal a tárna közepén, és gügyögött, dünnnyögött annak a rozsdás vacaknak, mint egy csecsemőnek. Pont úgy, mint mikor három hónapja először megláttam a házunk előtt. És a körző válaszolt, ugyanúgy, mint akkor. Közelebb léptem, hogy halljam, mit mond. Nem volt az beszéd... csak valami halk zúgás... mint egy villanymotor.

–Hát megjöttél, te... te kurafi! Te csavargó! Na gyere... megtisztogatlak...

Hanna kiabálni kezdett.

- Ott a hülye körzője! Tessék, megvan! Ezt akarta?!
- Jól van, Hannácska?
- Nem vagyok jól! Most mi lesz velünk?!
- Nyugodjon meg...
- Nem nyugszom meg! Meg fogunk halni?
- Dehogysis! – nyugtatgatta az öreg. – Na, csücsüljön le!
- Nem csücsülök! – kiabált Hanna, miközben a kezével buzgón törülgette a könnyeket az arcáról.

– Hát akkor ne csücsüljön... – vont a vállát Sándor bá. – Nekem úgy is jó.

Az öreg elindult az oldalajtó felé, de csak nagy nehezen lépkedett, a járógép irtózatosan zörgött és nyikorgott.

– A macska rúgja meg... – dohogott az öreg –, tele ment porral ez a vacak. Konstruktív hiba. Na de majd a Mester megreparálja! Kéne egy kis gépolaj!

– Milyen Mester? Miről beszél maga?

– Hamarosan meg fog ismerkedni a Mesteremmel, Hannácska!

A szerkezet közben egész jól bejáratódott, Sándor bá tett néhány menüütlépést benne.

– Na, most már akár táncolhatunk is! – mondta elégedetten.

– Honnan van ez a járógép?! – faggatózott Hanna.

– Szalontai doktor volt olyan kedves, és a rendelkezésemre bocsátotta ezt az elmés kis szerkezetet. A doktor nagy rajongója a Mesternek, tudta?

De Hannának most nem volt kedve a Mesterről csevegni.

– És mit kért érte cserébe?! Odaadta neki a sakk-készletet?!

– Ó, dehogyis, hova gondol?!

– Akkor?!

– Átnyújtottam neki Kempelen beszélőgépezetnek a replikáját.

– Mit?!

– A másolatát. Nagyon lelkes volt! Persze nem kell tudnia, hogy én is úgy cseréltem az Ecserin...

Sándor bá elégedetten nevetgélt, amitől Hanna csak még dühösebb lett.

– Jó, megvan az imádott körzője, legyen boldog! És most?! Most mi lesz?!

– Nincs más hátra, mint előre! – közölte lelkesen az öreg. – Illetve nem is előre, hanem hátra...

– Meg fogunk halni?!

Hanna hangja sírásba csúszott. Eltakarta az arcát. Az öreg végre megállt, és komolyan nézett a lányra.

– Bizonyos értelemben igen. A barátai, a tanárai... a szülei számára igen. De élni fogunk!

– Nem értem.

– Tudtam, hogy csak így szerezhetem vissza a körzöt. Ha elvezetem őket ide... és elhitetem velük, hogy számukra a körzőnek már semmi értéke.

– Nem... nem értem... – ismételte Hanna.

– Csak akkor hagynak békén minket, ha már nem kell nekik a körző. Világos, nem? Ezért kellett ez a színjáték.

– De most komolyan: MIRŐL BESZÉL?!

– Hát ez a cirkusz az elrabolt kincsekkel, meg az összes marhaság.

Hanna a fejéhez nyúlt.

– Mindjárt megbolondulok!

– Ne tegye! Szükségünk lesz még a fürge kis eszére!

– Milyen fürge kis eszem?! – csattant fel Hanna. – Csont hülyének érzem magam, nem értek semmit. SEMMIT!

Az öreg türelmesen magyarázott tovább.

– De hát az előbb mondtam. Elcsaltam ide őket. Előtte persze berendeztem ezt a kis kifosztott kincstárat, még hónapokkal ezelőtt...

– Várjon, várjon! – vágott közbe a lány. – Azt akarja mondani, hogy maga csalta ide őket?! Maga tervelte ki ezt az egészet? Hogy bezárjanak ide?

– Hogyne, kérem! – bólogatott lelkesen Sándor bá. – Anélkül sajnos nem ment volna.

Hanna végignézett az öregben. De úgy, mintha most látná először. Tekintetében leplezetlen rémület volt.

– Maga egy örült! – mondta halkán. – Igaza volt Zsófi-nak! Én marha, én barom állat, én... én... én...

– Ne bántsa magát, más is benézte ezt a partit! – legyintett az öreg. – Még az a szívárványszemű úriember is, pedig az nagy játékosnak képzei magát!

Sándor bá elégedetten nevetgélt. Hanna meg csak állt, és nézett maga elé. A düh már elszivárgott belőle. Már nem érzett mást, csak nagy-nagy szomorúságot.

– Hogy csinálta? – kérdezte halkan.

– Tudtam, hogy tudják, hogy Selmecbánya a kulcs. Ezért idevezettem őket. A kifosztott kincstár meg is tette a hatását. Visszakaptuk a körzöt! Voilá, ahogy a művelt francia mondja!

Hannát újra elöntötte a kétségbeesés.

– Maga végig tudta! Úgy játszott velem, mint egy sakkfigurával a hülye partijában! Kellett még egy sötét paraszt a játszmaához, akit feláldozhat!

– Egyrészt nem sötéttel játszom, hanem...

– Tökmindegy!

– ... és az én partimban maga a királynő, Hannácska!

Hanna elfintorodott.

– Királynő, persze.

– Higgyen nekem! – bizonygatta az öreg.

– Egy bábu! Egy nyomorult, akarat nélküli BÁBU!

– De ez a bábu végig fönn fog maradni a táblán!!!

Hanna elhallgatott. Ezt nem pontosan értette. Annyit viszont felfogott, hogy a partinak talán még nincs vége. Talán még van remény. Az öreg nyikorogva odalépkedett hozzá, és vigasztaló hangon magyarázta.

– Tudja, Hanna, a sakkban néha vannak olyan partik, mikor végig vesztesre kell állnunk ahhoz, hogy végül be tudjuk húzni a mattot. A legnehezebb játszmák egyike. Végig el kell tudni viselni, hogy bugrisnak nézzenek, ügyet-

lennek, vesztesnek, bolond hajléktalannak. De az nevet, aki a végén nevet.

– És mi most nevetünk? – emelte fel a fejét Hanna.

Egy ideig komoran nézték egymást, aztán az öreg biztatóan hunyorított.

– Mutatok valamit!

A járógép csörögve-zörögve közeledett az oldalajtóhoz.

Az öreg odabillegett a tárna falához, és betolta a vasajtót. A nyílamban sötét volt, ugyanúgy, mint mikor a Felemásszeművel jártunk ott benn. De Sándor bá most nem a ládákra világított, hanem a falra. És ott volt egy másik vasajtó. Azon is bementünk. De ott nem volt semmi. Viszont onnan is nyílt egy vasajtó. Az öreg azt is kinyitotta, és beléptünk.

– Na? Mit lát?

– Nincs itt semmi! – mondta Hanna. – Sehol semmi!

– A szívárványos kolléga is ezt mondta. De biztos, hogy nincs itt semmi? – kérdezte hamiskásan mosolyogva az öreg.

– Tuti!

– Hát kérem, akkor menjünk vissza!

Visszafordultunk, átmentünk megint a három nyílámon, az öreg mutatta az utat. Vissza a start mezőre. Legalábbis azt hittem, de amikor beléptünk az utolsó terembe, majdnem dobtam egy hátast. A terem közepén ott volt az öreg faragott karosszék a Nappal, a Holddal, a Földgömbbel, tudod, amit a honlapon azon a képen láttunk! És egy sakkasztal.

Sándor bá színpadiasan széttárta a karjait.

– Ó, hát ez remek, itt egy időgép! Pont kapóra jön!

Hanna csak állt földbe gyökerezett lábbal, és alig jött ki hang a torkán.

- Ezt... ezt hogy csinálta?
- Idevarázsoltam – kuncogott az öreg.
- Úristen...

A lány riadt döbbenetét látva Sándor bá úgy döntött, hogy nem feszíti tovább a húrt.

– Az igazság sajnos sokkal prózaibb, Hannácska – mondta. – Ez egy trükk.

– Trükk?!

– Emlékszik, mit meséltem a sakkozó törökről? A dobozon, amin ült a pasa, volt három szelvény: azt húzogatta el a nagyérdemű a parti előtt, hogy meggyőződjön, nem kuporog benn senki. Azt hitték a csacsik, hogy három rekeszbe néznek be. Pedig csak kettőbe. És a harmadikban tartózkodott szerénységem. Ezt az elvet alkalmaztam itt is.

Hanna kezdte már kapizsgálni.

– Akkor ez most nem az a tárna, ahol előbb voltunk!

– Brávó! De nem ám!

– Akkor most a körző... – Hannának kezdett összeállni a kép. – Ez hihetetlen!

Az öreg vidáman bólogatott.

– Azt bizony az ellenségeink házhoz szállították!

Hanna közelebb lépett a karosszékhez, kezét óvatosan végighúzta a kopott aranyozású gömbön. Hát ez a Nap bizony jéghideg volt, és sok helyen fel is volt repedezve, a festéke lepattogzott. Ami mondjuk nem csoda, ha tényleg több száz éve készült.

– Na? – türelmetlenkedett Sándor bá. – Bevallom, jól esne egy kis elismerés! Mondjuk, hogy *hú* vagy *váo* vagy fantasztikusnak tetszik lenni, Sándor bácsi!

Hanna az öreg felé fordult.

– És velem mi lesz? – a hangjában nem volt vád vagy szemrehányás. – Hogy jutok ki innen? Most már működik az időgép, maga visszamehet, de én... Velem mi lesz?!

Hanna komoly arccal nézte az öreget. Sándor bá a fejét vakarta.

– Attól tartok, Hanna, nincs más választása, mint hogy velem jön.

– Soha!

– Hanna...

– És mi lesz a szüleimmel?! A barátaimmal?!

– És mi lesz velük, ha maga most itt marad egyedül egy berobbantott tárnában?

Hanna erre nem tudott mit mondani. Lehajtotta a fejét. Az öreg közelebb lépett, és finoman a lány vállára tette a kezét.

– Induljunk, Hanna!

Hanna lesöpörte magáról az öreg kezét, és hátrálni kezdett.

– Én nem megyek magával!

– Ha nem jön velem, négy-öt napon belül szomjan hal. De lehet, hogy előbb megfullad.

Hannát a sírás fojtogatta.

– Ez... ez zsarolás!

– Ez nem zsarolás, Hanna, ez helyzetelemzés. Vissza kell jönnie velem a múltba! Sajnos nincs más választása.

Erre nem volt mit mondanom. Tudtam, hogy igaza van. Azóta eltelt fél óra. Az öreg az „időgépet” pucolgatja. Feltette a táblára azt a sakkfigurát, amit a Mozsárban faragott...

– Induljunk, Hannácska!

– Mindjárt!

Már tűkön ül, úgyhogy be kell fejeznem. Persze lehet, hogy mindjárt kiderül, hogy ez az „időgép” csak egy egyszerű ócskavas, és Sándor bá tényleg csak egy vén bolond, és akkor nem megyünk sehova. És akkor – akkor nem tudom, mi lesz. De remélem, a levelet megtalálják. Indulok. Tibinek mondj el mindent! Anyáékat ölelem. Téged is. Vigyázz magadra! Millió puzi: Hanna.

Az utolsó sorok kicsit kuszán kanyarogtak a papíron, mert a könnyeitől nem nagyon látta, hogy mit ír. Végül egy követ tett a levélre, és odament a sakkasztalhoz. Sándor bá épp a körzöt ellenőrizte századszor, hogy elég masszívan áll-e a Nap és a Földgolyó között.

– Itt vagyok – mondta színtelen hangon Hanna.

Az öreg arca felderült, és fűgén beült a karosszékbe.

– Üljön az ölembe!

– Én?!

– Én is ülhetek a kegyed ölébe, de talán így praktikusabb – viccelődött az öreg, de Hanna most nem volt vevő a humorára.

– Muszáj ezt?

– Még a végén agyonnyomnám ezzel a járógéppel!

Hanna ezt semmiképp sem szeretete volna, úgyhogy végül is beült az öreg és a sakkasztal közé. Ott álltak előtte az ismerős koponyás bábuk. Az Élők a Holtak ellen. A megkezdett parti a végjáték felé járhatott: hat fehér bábu állt tizenhárom koponyafejűvel szemben. Hanna hamar átlátta, hogy nem sok esélye van a fehéreknek.

– Hogy asszongya... – mormolta Sándor bá, és lépett egy fehér futóval.

Egy ideig néma csend töltötte be a tárnát, majd az egyik fekete bábu megmoccant, és mintha egy láthatatlan, lom-

ha kéz mozgatná, lassan, nagyon lassan pár mezőt előre-csusszant. Hanna szíve a torkában dobogott. Kivel sakkoznak itt? Ki az ellenfél?

Sándor bá az állat vakargatta, sercegetek a borosták. Hanna becsukta a szemét, nyugodtan lélegzett, próbált nem bepánikolni. Valahonnan messziről tompa zúgást hallott. Talán elkezdték a mentést. Vagy pont hogy sorban omlanak be a nyilámok, ki tudja.

Sándor bá közben leütötte a koponyás sereg futóját. A feketék támadtak, de hiába. Az öreg addig aprította őket, amíg már csak három halálfejes bábu maradt a táblán.

– Sakk – mondta végül halkán.

A fekete királynő lassan bevonzolta magát a sarokba. Hanna látta, hogy itt a játszma vége. Közben egyre közelebbről hallatszódott a dübörgés.

– Bányaomlás... – gondolta riadtan Hanna.

Sándor bá halkán a fülébe súgta.

– Gyerünk, kislány, húzza be a mattot!

Hanna megfogta a fehér királynőt, és remegő kézzel előre tolta.

– Matt – suttogta.

Hatalmas fényesség töltötte be a termet, és diadalmas zeneszó. Aztán minden elsötétült.

Mikor a mentőcsapat végül betörte a vasajtót, a nyilámban nem találtak senkit. Csak egy kézzel írt levelet.

Kedves Zsófi...

VÉGE

Tartalom

1. A guberaló.....	5
2. A vérző monitor.....	15
3. Felemásszemű.....	28
4. <i>Annuít Coeptis</i>	40
5. A levél.....	54
6. A csere.....	71
7. A rettenthetetlen nyomozóiroda.....	84
8. Romantika a szertárban.....	98
9. A feltaláló.....	113
10. Töri gyorstalpaló.....	125
11. Lebukások.....	135
12. Pizskos Fred a vonaton.....	150
13. Látogatás a levéltárban.....	159
14. Az aktatáska.....	173
15. Kilenyszáz euró.....	185
16. Árulás.....	192
17. A jakobinusok kincse.....	199
18. Élők a holtak ellen.....	208
19. Szilvás pite és rigójancsi.....	218
20. A befürdés.....	230
21. „Most múlik pontosan”.....	245
22. Betörés a türbébe.....	255
23. Sándor meséje.....	266
24. A varázslóinas.....	279
25. Slusszkulcs az időhöz.....	292
26. A dementor bekavar.....	306
27. A nagy felelés.....	316
28. Görkörös Papagéna.....	328
29. Akció indul!.....	342
30. A csatornában.....	353
31. Körző és térkép.....	364
32. Kincsvadászok.....	376
33. A bánya foglyai.....	390